

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

АНДИ РЕМИК

СТАРВАЛА

Пригответе се за хаос!

АНДИ РЕМИК СПИРАЛА

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Спиралата е безпощадна и неудържима. Принадлежи на всички и на никого.

Там, където армиите са безсилни срещу самотен убиец, съществува тайна организация, известна като Спиралата.

Призванието ѝ е да води подмолна война срещу всяка религиозна и политическа принадлежност.

Агентите ѝ изпълняват тайните си мисии по целия свят във вечната битка за оцеляването на цивилизацията.

Но сега е атакувана самата Спирала. И ако тя загине, светът ще загине с нея.

*Във войната за мир... те разполагаха с
върховното оръжие*

Благодаря на Джейк Кроули за неговото другарство, за приключенията с велосипедите и за неоценимата му помощ с непрекъснатото четене на черновите; на агента ми Дороти Лъмли за вярата и доброжелателството ѝ още от самото начало; на Саймън Кавана за неговата проникателност, стремежа му към съвършенство и за това, че работи с мен като вол, дори когато се мусех. Благодаря и на жена си Соня за подкрепата и разбирането ѝ през всичките тези години. Дължа ви много бири, приятели!

Изказвам и личната си благодарност на Джъстин Съливън от Ню Модел Арми, Зак Тел от Клоуфингър и Дерек У. Дик (Фиш) за позволенията им да цитирам техни стихове в този роман. Страшно съм ви признателен за това.

ПРОЛОГ

РЕДУКЦИЯ

УДАРНА ГРУПА 14: БОЛИВИЯ

Старата къща бе кацнала върху назъбените рамене на скалата. Част от мазилката бе паднала сред гъстия храсталак далеч долу и се виждаше якият каменен градеж под нея — пусти отвори като беззъба усмивка на стар брадат контрабандист на оръжие, като пиянската целувка на наквасена с уиски бразилска курва. Четириетажната постройка бе почти изцяло погълната от джунглата — натруфената испанска барокова крепост бе смазвана и съсипвана от векове от тропическите стихии, заели се постепенно да съблекат хоросановата украса.

Нещо — някаква *сянка* — се плъзна от джунглата. Обвита в тъма фигура, защитена от нощта и задушшаващите лунната светлина облаци. Покатери се като мъгла нагоре по скалата и дялания камък и леко скочи на застланата с плочки пътека, която бледо блестеше на мизерната светлина, успяваща да проникне през сумрака.

Фигурата излезе от сенките и продължи безшумно по настилката. Спря и се заслуша — неподвижен като статуя силует на фона на нощното небе, — после отново се плъзна в мрака и изчезна — дух, мъгла, сив кошмар.

Дълбока потискаща тишина изпълваше коридора. В единия му край се мъдреше покрита с нитове стоманена врата — единственият вход към защитената светая светих.

Двамата едри брадати стражи със силен тен и мазни провиснали коси седяха до нея, въоръжени с 9-милиметрови глокове и праметнати през раменете АК-47, и играеха карти на грубо скована маса на светлината на фенер. Бруталните им черти донякъде се смекчаваха от кехлибареното сияние. Бутилката водка бе единственото им средство за спасяване от отегчението на службата.

От другия край на затъмнения коридор се дочу слаб шум и кръвясалите погледи на двамата се срещнаха над мръсната бутилка. По-едрият махна олигавената свита на ръка цигара от устните си и я

пусна в препълнената срязана кутия от бира, играеща ролята на пепелник.

— Твой ред е, hombre.

Другият поклати глава.

— Сигурно пак е някоя шибана маймуна. Непрекъснато се катерят и търсят храна.

— Не и тук. Не им понася климатът. Или пък куршумите. Хайде, мръсен впиянчен mestizo, иди да видиш какво става. — Едрият се ухили и се видяха криви, потъмнели от кафе зъби. — Спокойно, в безопасност сме. Ако някой е успял да стигне дотук, отдавна да е задействал алармите. Освен това вътре са специалните пичове със самия hombre — с подигравателна усмивка добави той. — Няма от какво да се страхуваме.

Другият изруга, стана, провери пистолета и автомата си и свали предпазителите.

— Обичам да стрелям по шибаните маймуни — измърмори той и се разтвори в тъмнината отвъд благодатния периметър на фенера, взрял се в мрака с кръвясалите си очи.

Другият боливиец размеси картите с вещината на стар напечен пазач. Погледът му се плъзна вляво към дигиталния дисплей на стената — пластмасовата рамка и светлинните индикатори изглеждаха необичайно върху опушената мазилка. Показателите не отчитаха нищо. Никакви натрапници. Никакви причини за тревога. Въпреки това всичките тези електроники го караха да изпитва безпокойство. Беше обучен да борави с традиционните средства — пушки, пистолети и куршуми. Нямаше вяра на така наречените високотехнологични джаджи...

Разнесе се далечен звук. Едва различим. Като...

Съскане.

Мъжът се намръщи, сбърчи вежди и погледът му се премести от дисплея към сумрака на коридора.

— Калцон, какво става, мой човек?

Думите му отекнаха самотно, в рязък контраст с далечното приглушено жужене на насекомите навън.

Мъжът стана и възможно най-тихо остави глока си на масата. Превключи АК-то на автоматична стрелба и тръгна с военна прецизност, издаваща сериозен опит в областта на насилието.

Трезвостта и професионализмът ясно изпъкнаха зад мърлявия му вид — пристъпваше бавно, прилепен към стената, с изострени до последно от притока на адреналин сетива. Стигна края на коридора и предпазливо надзърна надясно; дулото на автомата описва въображаемата дъга на стрелба. През полуотворената врата към вътрешния двор се процеждаха слаби лунни лъчи, успели да пробият облаците и да осветят верандата. От Калцон нямаше и следа.

Обърна се... и нещо изби земята изпод него и го захвърли към стената. От челото му щръкна стрела от черна стомана. Автоматът оглушително изтрака на плочките на пода. По брадичката му потече кръв и съсипа евтината хавайка. Отворените му безжизнени очи бяха вперени в тавана, левият му крак потрепери, от отпуснатата му уста се проточи дълга струйка слюнка и кръв и започна да образува бавно растяща лепкава локвичка на пода.

Ударна група 14 — елитна бойна част, изключително опитна и смъртно ефективна в изпълнените с насилие светове — близнаци на защитата и унищожението. Това трябваше да е лесна работа. Охрана — тесни помещения, киснене в очакване на някой от многото първокласни аналитици да дойде и да провери документите, донесени — *откраднати* — от Саша Бора.

Бора — кубинец по рождение, по-късно жител на Лос Анжелис, САЩ, преди това замесен в някои мътни дела в Южна Руб ал'Хали. Професията му бе уникална. В единия ъгъл на укрепената спалня имаше пилотски куфар, в който се намираха средствата, с които си изкарваше хляба. Бе от най-фина кожа и ръчно изработен според точните му индивидуални изисквания; и имаше едно-единствено предназначение — контрабандата. Товарът сега бяха кодирани метални документи. Той знаеше, че Спиралата ще плати добра сума, за да се докопа до тях.

Скритото помещение в тази затънтена крепост беше доста добре замислено преди всичко и най-вече за безопасността на намиращите се в него хора. Двата прозореца бяха закрити с първокласна стомана — доста необичаен и изключително скъп материал за тази част на света. Стените бяха каменни, дебели над половин метър, подът и таванът бяха от масивен бетон, а вратата бе изработена от тежка стомана в стоманена рамка и снабдена с цифрови ключалки.

Обитателят на всичко това очевидно бе параноик.

Саша Бора лежеше по гръб и хъркаше, копринената възглавница под дългата му мазна черна коса бе подгизнала от пот. Чаршафите бяха изритани настрана заради ужасната жега в джунглата. В ъгъла на помещението тихо бръмчеше климатик, но бронираната му кутия го правеше болезнено неефективен.

Чу се изщракване. Очите на Саша моментално се отвориха; капките пот по миглите му блеснаха като мъниста.

Остана известно време втренчен в тавана; дишаше равномерно. След това огледа стаята, доволен, че доскоро преследващото го сърцебиене е изчезнало. Отвън седяха двамата най-доверени телохранители, а в стаята имаше трима членове на Ударна група 14 — чакаха експерта — аналитик на Спиралата и парите, които щеше да донесе. Той се отпусна още повече, докато ги наблюдаваше — те бяха сред най-опитните професионалисти и бе имал вземане-даване с тях през последните четири години. Бяха добри. Не, поправи се той. Най-добрите.

Джакс чистеше своята S687, а Дазна седеше, подпряла глава на стената, и търкаше очите си. Евос, огромният Евос стоеше изправен до плътно затворения прозорец. Наклони глава настрани и когато я изправи, се чу как вратът му изпука.

Някъде отвън се чу приглушен рев на двигател. Нещо с мъка се тътреше нагоре по стръмния планински път. Джакс и Дазна се спогледаха многозначително.

— Какво има? — попита Саша Бора, внезапно — до подлуда — обхванат от безпокойство. Седна на леглото и погледна към мястото, където се намиреше собствената му карабина, прибрана в украсената с резба дървена кутия — *последното средство* за отбрана, ако се случеше Ударна група 14 и телохранителите да паднат.

Евос тръгна към него — свъсен, заплашителен и въпреки това успокоителен за Бора. Зареди помпата си и се ухили, видяха се две редици строшени зъби.

— Спокойно, Бора. Тук сме. Всичко ще е наред — избоботи той и посегна да го потупа по изпотеното рамо.

Разнесе се вой, последван от изщракването на метал.

Цифровите ключалки се бяха предали.

Бронираната врата рязко се отвори.

— Това не е чак толкова сигурно — чу се нечий тих глас.

Влезият бе среден на ръст и с нормално телосложение, облечен в прилепнал по тялото тъмносив костюм. Лицето му бе покрито от тясна сива маска, разкриваща единствено очите — бакърени, ярки и спокойни.

Гласът бе жизнен, едва ли не прекрасен, почти женски — но не точно.

При това сивият непознат като че ли нямаше никакво оръжие.

Всички замръзнаха...

— Ударна група 14, тук съм, за да ви убия.

И се раздвижи с невъзможна скорост, щом тримата членове на частта откриха огън. Куршумите запищяха през стаята, сивата фигура скочи във въздуха, направи салто, извъртя се и изрита с обутите си в ботуши крака огромното туловище на Евос. Великанът политна назад и още преди да се стовари на пода, от гърдите му щръкна лъскава дръжка на нож.

Сивата фигура вдигна глава с бързо движение, подобно на нападаща богомолка.

После плавно вдигна пистолета на Евос от пода.

— Ах ти!... — изсъска Дазна. Красивите ѝ устни бяха разкривени от ярост. Хвърли се напред, натисна спусъка, от затвора заизлитаха гилзи, но сивата фигура бе...

Изчезнала.

Дулото нежно погали Дазна по слепоочието. Три заблудени куршума се забиха в мазилката, преди Джакс да насочи оръжието си към сивата фигура в другия край на помещението. Прекалено късно...

„Не“ — безмълвно се размърдаха устните му.

Сивият нападател натисна спусъка на пистолета и докато мозъкът на Дазна изхвърчаше от едната страна на главата ѝ, се отгласна от падащото ѝ тяло, сви се на кълбо, незнайно как избягвайки пищящите 7,62-милиметрови куршуми на Джакс, и се претърколи към ниския дървен сандък. Сякаш от нищото се появи пушка — помпа и се разнесе тежко басово бум. Джакс прелетя през стаята, остави огромна кървава дيريا върху мазилката на стената и се строполи по очи на земята, без да помръдне повече.

Внезапно всичко замръзна и се възцари ужасна тишина. В слабата трептяща светлина помръдна само коленичилата, свила се фигура на Саша Бора — той бавно вдигна глава, огледа се и

треперливо пое дъх. Разбра — разбра, че е извадил късмета да остане жив, че му се е разминала участта да е труп, въргалящ се до трите окървавени тела на пода.

Облечената в сиво фигура — мъж? жена? — стоеше до него с пистолета в ръце.

— Аз... дойде тъкмо навреме — изхриптя Саша Бора с напукани от напрежението устни.

Фигурата не каза нищо. Не помръдна. Не произнесе нито звук.

Саша се загърчи нервно, внезапно плувна в пот.

— Не мога да повярвам, че уби трима души от ударната група — изграчи той. Фигурата остана все така неподвижна; нямаше никакъв отговор. — Как е възможно да се движиш толкова бързо? И дали си тук за това, за което предполагам? У мен е. Не се безпокой, на сигурно място е, носех го на... него.

Дулото помръдна и двата изстрела размазаха Саша Бора на безформена каша в ъгъла. Оръжието изтрака в локвата кръв на пода. Меките черни ботуши оставяха алени следи по плочките. Облечената в сиво фигура натисна едно копче и капациите на прозорците започнаха да се вдигат.

Фигурата отиде до изящно украсения кожен куфар, метнат настрана по време на бъркотията. Ръцете ѝ се раздвижиха сръчно и отвориха скритото отделение под фалшивото дъно. Металните листа проблеснаха и след миг изчезнаха под тясното сиво облекло.

Убиецът скочи на балкона и погледна към джунглата далеч долу. Ярките утринни лъчи осветиха сцената и за миг бакърените очи сякаш заблестяха като разтопен метал.

После фигурата изчезна — останаха единствено кървави отпечатъци по парапета.

Някъде отдалеч се чуха автоматни откоси.

Стражите, които оглеждаха стаята и четирите трупа, се спогледаха разтревожено.

— Как е успял да отвори цифровите ключалки? Мислех си, че са абсолютно сигурни. Милиард шибани комбинации, поне така чух.

— Хей, виж тук.

Спуснаха се към зеещия прозорец, видяха следите от съсирена кръв и погледнаха надолу към безкрайната джунгла...

Нещо едва видимо се спусна и приклепна във влажното, капещо мазе дълбоко под и в постройката на високата скала. Чу се дращене на метал по камък. След това се появи слаба червена светлинка, предвещаваща смърт и разрушение.

Бомбата се взриви.

Пламъци и адски стихии с писък се втурнаха в постройката и я разкъсаха на парчета със силата на отприщена химическа диващина.

В джунглата долу се посипаха дребни камъчета, последвани от по-тежки парчета мазилка и камъни — описваха дъги през зелената и тропическата утринна мъгла.

Черен дим се издигна към небето и закри току-що изгрялото слънце.

УДАРНА ГРУПА 77: ВЕЛИКОБРИТАНИЯ

Вятърът виеше зловец над бушуващото Северно море и запращаше вълна след вълна срещу извисяващата се тъмна и мрачна, блъскана и разтърсвана от стихията метална структура.

Нефтената платформа бе стара, захвърлен непотребен остатък на една от най-големите петролни компании на света. Ръждясващите машини вече не сондираха и не изпомпваха, морската пяна постепенно изяждаше високата кула, огромните двигатели вече не боботеха, изпълнени с живот. Платформата бе изхвърлена ненужна вещ — изоставена, обезчестена, изнасилена, опразнена, обрулена, изчукана и забравена.

Сега представляваше запуснат стоманен призрак.

Почти запуснат...

Една фигура в плътно прилепнало черно облекло и с маска се плъзна в чернотата от някаква дупка в търбуха на машината. Ръце в ръкавици се вкопчиха в ръждясалия парапет и човекът вдигна глава и ахна, когато вятърът го разтърси, сграбчи го в мощната си прегръдка и му обеща...

Смърт.

Ухили се, отдаден с цялата си душа на екстремното лудешко усещане, извади цигара и праметна през рамо автомата „Стърлинг“, за да извади запалката.

— Никога няма да запалиш тук.

— Да бе.

Отвори капака на зипото и скри цигарата в шепи в храбър опит да се справи с жестоките пориви на вятъра. Като по чудо цигарата се запали и светна като ярка искра в мрака. Димът се заизвива около лицето му и той вдиша със затворени очи, наслаждаваше се на притока никотин.

— Скот, това е адски шибана мисия.

Скот кимна едва-едва, обърна гръб на широкоплещестия здравеняк с надупчено от шарка лице и се загледа в черните бушуващи води.

— Донеси малко кафе, а? И пътъом нагледай чеченското пи приятелче.

Здравенякът — новобранец в Ударна група 77 — изсумтя, тежко заслиза по железните стъпала и изчезна в шахтата под тях.

Скот продължи да се наслаждава на цигарата си и да зяпа яростните вълни, които бушуваха из Скен Фийлдс. Запита се разсеяно какво ли е да работиш на нефтена платформа и да си изкарваш хляба от черното злато, измъквано от земните недра. Въображението му се зарея; представи си планове — на платформата, на тръбопроводите по дъното, на танкерите — и се замисли за местоположението на огромните котви, понтони и колони, благодарение на които този лайнян боклук клечеше тук като пиянде в крайпътна канавка.

Замисли се и за себе си — Скот, ветеран с осемнадесетгодишен стаж в Спиралата, чукач в задника от шефовете и получил една от най-левашките охранителни мисии, измислени някога от стоящите в сянка плановици на Спиралата. Да пази Владимир Качениев, симпатизант на чеченските бунтовници и член на ВКВ, нелегална ударна група в Грозни. Владимир бе преследван човек. Скот бе просто уморен. Искаше да се прибере у дома. Да е извън играта. Искаше нещо, което никога, ама наистина никога не бе смятал, че ще му мине през ума — *да излезе в пенсия.*

Засмя се на самия себе си и се опря на парапета. Той изпука, но звукът се изгуби в рева на вятъра. Загледа се към черната вода долу. Страхът му се прояви, точно подръка...

Облиза пресъхналите си от солта устни и довърши цигарата. Метна фасата над водата и пламъчето моментално изчезна.

Пенсия.

Аз пък си мислех, че само старците се уморяват — обади се някакъв вътрешен глас.

Мислех, че си боец. Воин. Герой.

След обсадата на Циндао бе видял толкова, че бе достатъчно и за сто живота.

Тофи е прав, помисли си, докато вървеше към стълбата, затаил дъх под беснеещия вятър. Наистина шибана мисия — цели осем души, затворени в тази забутана ламарина за цели две седмици заедно с Владимир, тоя направо мръднал руснак.

Поклати глава и се изплю във виещия вятър.

Слезе тежко по стълбите — аварийните лампи висяха на неравномерни разстояния от ниския таван — и закрачи към кубрика. Металът кълтеше под кубинките му, тялото му се извърташе и извиваше, за да се промуши през тесните врати с техните проклети тежки каси, боядисани в тъмносиво.

— Какво става с кафето? — ухили се Скот от вратата на кубрика. И усмивката моментално изчезна от лицето му. По сивия метален под лежаха трупове — сред локви кръв. Кръв бе оплескала стените и мивките от неръждаема стомана, кръв капеше от маси и пейки. Тофи лежеше по гръб, с увиснала челюст, мъртвите му очи бяха втрещени в мигащата флуоресцентна лампа.

Скот не помръдна; после бавно, много бавно смъкна стърлинга от рамо и свали предпазителя. Погледът му се премести надясно. Той стисна зъби и усети в устата си вкус на кръв.

„Мамка му“, изкрещя наум.

Мамка му.

Паул бе мъртъв, проснат по гръб на една пейка. Окървавените му пръсти още стискаха ремъка на неговата SA80. Холоуей лежеше по очи на покрития с нитове метален под. Уорм бе разперил ръце, лицето му бе разкривено от ужасна агония. В гърлото му имаше огромна дупка, празните му очи гледаха тавана, сякаш търсеха Бог, който му бе обърнал гръб.

Съсредоточи се. *Мисли...*

Не бе чул никаква стрелба; убиецът — или убийците — бяха използвали безшумни оръжия. Бедните кучи синове — Тофи и останалите — дори не бяха разбрали какво им се е натресло. А това означаваше, че убийците са...

Бързи.

Някаква размазана фигура профуча през периферното му зрение и инстинктът му го накара рязко да отскочи. Куршуми изплющяха по желязната стена и вдигнаха искри, които изгориха лицето му. Скот тежко се строполи на палубата, извъртя се и натисна спусъка. Помещението се изпълни с оглушителния рев на стрелбата, разлетяха се рикоширали, нажежени до бяло куршуми. Скот скочи и хукна.

Обутите му в тежките кубинки крака бяхтеха пода, през ума му прелитаха планове на платформата — коридори, рампи, кранове, сондажната кула... всичко обаче бе размазано и Скот спря, затаи дъх и

хвърли бърз поглед назад. Пристъпи странично през прага и зачака. Дишането му се успокои, професионализмът му го запрати в...

Реалността.

Нищо, никакви признаци на преследване, а...

Фигурата се плъзна пред него, насочила вниманието си някъде нагоре, и по-скоро го усети, отколкото го видя. Намиращата се само на сантиметри от вдигнатото дуло глава рязко се завъртя наляво и Скот се озова срещу две ярки бакърени очи...

Дръпна спусъка.

Светът сякаш експлодира — стърлингът затрещя в тесния коридор. Убиецът се сплеска на стената, натъпкан с цял пълнител куршуми, от ударите им тялото му стоеше право, танцуваше и се гърчеше. Накрая ударникът изцъка на празно и светът се изпълни с внезапна отекваща тишина. Скот бръкна за нов пълнител с покритите си със слуз ръкавици, мъчеше се да не гледа станалия на каша мозък по ръцете си и да не се задуши от барутните газове, изпълващи носа и гърлото му.

Трупът се плъзна на палубата в хлъзгавата локва на собствената си кръв.

Новият пълнител влезе с щракане в гнездото и Скот се огледа наляво и надясно; дишаше бавно и тежко през изпръсканите си с кръв устни. Ушите му звъняха от оглушителната стрелба в тесния метален коридор.

„Какво става, мамка му?“

Прекрачи предпазливо тялото и тръгна към стълбите. Вкопчи се в перилото и се заизкачва към ноцта, отваряше си очите на четири. Вятърът бе донесъл буреносни облаци. Горестно не се виждаше нищо освен мрак, набразден от диагоналните струи на плющия дъжд. Внимателно, напрегнал до последно всичките си сетива, Скот измъкна ЕКуба си, завъртя го и стартира сигнала за тревога. Но вместо да примигне както обикновено, устройството не реагира. Скот го зяпна невярващо. През всичките му години в Спиралата машинката не му бе изневерявала нито веднъж.

— Мамка ти.

Отново облиза устни. *Успокой се*, прошепна глас в ума му. Съсредоточи се.

Владимир. Скот знаеше, че трябва да стигне до руснака. Трябваше да го пази. Да го спаси. Да се измъкнат двамата от това мрачно ръждясало гробище.

Единственото средство за бягство бяха катерите, завързани на понтоната от другата страна на платформата. Но най-важният въпрос сега бе *колко са убийците?*

Един? Пет?

Бяха видели сметката на седмина членове на ударната група. Трябваше да са повече от един. *Трябваше.* Което означаваше...

Че играта още не е свършила.

Скот надникна през ръба. Оттук платформата приличаше на покрито с нитове уродливо чудовище, хлъзгаво като черно стъкло, проснало се чак до хоризонта. Той погледна към рампата в края, която сякаш се спускаше в нищото.

Не беше далеч.

Но не далеч винаги е *прекалено далеч*, когато куршумите се забиват под петите ти.

И сега какво? Спринт или чакане?

Закатери се, после клекна на платформата; иглите на дъжда се впиваха в него, вятърът виеше сред хаоса на мислите му, проникваше през плътната военна униформа и го дращеше с ледените си пръсти. Очите му проследяваха всеки контур, който можеше да се види на слабата светлина. Огледа всяка възможна позиция за стрелба. Опита се да реши къде е най-добре да организира засада...

Ако можеше да се промъкне до левия борд на платформата, каютата на Владимир нямаше да е далеч: само няколко стъпки, и — дано! — шибанякът щеше да е там, да го чака, готов да се втурне към спасителните катери... Скот кимна. Цялото му същество жадуваше за поредната доза никотин.

Инстинктът, не друго, го накара да замръзне.

Ето го. Най-ужасния му кошмар.

Студен метал, притиснат в тила му.

— Не — прошепна той.

Понечи да се обърне, но предупредителното смущаване го спря. Той бавно приклепна и остави автомата на палубата.

— Мърдай.

Закрачи... всичко пред него беше размазано. Осъзна, че плаче. Не от страх — вече нямаше място за страх, а от чисто безсилие и отчаяние. От всички шибани начини да го сгащят, от всичките шибани начини да умре...

Изпращяването отекна глухо сред виещия вятър.

Една отпусната фигура се прекатури през парапета и изчезна в кипящата черна вода.

Две бакърени очи студено наблюдаваха падането ѝ.

Миг по-късно некса го нямаше.

УДАРНА ГРУПА S-4 — СНАЙПЕРИСТКИ ВЗВОД, АВСТРАЛИЯ

От стоманеносивите облаци над Харбър Бей в Сидни се изсипа същински потоп. Ручейчета се спускаха по покрития с белези от куршуми и шрапнели мост над залива и изчезваха в бездната отдолу, светлините на далечните сгради едва примигваха в мрака. Едната половина на Операта блещукаше като призрак и изглеждаше почти като от сребро през носения от вятъра дъжд, сякаш предизвикваше природните стихии. Но рухналата част, подложена неотдавна на бомбена атака, бе открита за бурята. Операта бе ранена, разкъсана, изоставена. За австралийците тя се бе превърнала в символ, че техният свят окончателно е полудял.

Рекс клечеше — дъждът яростно шибаше импрегнираната му пелерина — и слушаше радиото. Хвърли поглед към ЕКуба си. Примигваха сини цифри.

— Потеглиха — обади се глас в ухото му.

Рекс провери пълнителя на снайпера си, надигна се и погледна от върха на предния сегмент на Операта. Мостът едва се виждаше в сумрака на бурята; цялото пристанище се простираше пред него като великолепно произведение на пейзажист. Излезе горе и запази равновесие на поцинкованата пътека. Тук, под вилнеещия вятър и дъжд, се чувстваше като владетел на света. Чувстваше се *жив*. Вдигна карабината и допря ЕКуба до електронния прицел. Чу се тихо прещракване, докато устройството се интегрираше с високотехнологичното оръжие. Мерникът се завъртя и се фокусира; Рекс погледна през него и светът изведнъж се проясни.

Мостът се виждаше ясно като в слънчев ден, окъпан в нежни виолетови тонове; той увеличи изображението и вече можеше да различи всяко ручейче по стоманените секции, всяка дупка от куршум и белег от шрапнел. След това намали увеличението и се огледа наляво и надясно в търсене на бусовете — знаеше, че идват.

— Добре ли си, Рекс? — разнесе се зноен глас в ухото му.

— Разбира се, сладурче — тихо отвърна той и си представи прекрасните мигли на Амбър, как пърхат към него зад мерника на собственото ѝ оръжие. Премести тежестта си и погледна към далечния небостъргач и позицията, на която знаеше, че е Амбър. Тя му махна и той ѝ отвърна. — Скоуп готов ли е?

Скоуп изсумтя по комуникационния канал. Не беше от приказливите и според него коментарът на Рекс очевидно не заслужаваше внимание.

Рекс отново насочи снайпера си към моста, към върха на огромната му дъга. Различи Скоуп — целия в черно, готов за действие. Беше заел най-опасната позиция от тримата и макар да се бе закрепил абсолютно надеждно, Рекс неволно потръпна. На пък в края на краищата Скоуп си беше щур за връзване. Разправяха, че не е с всичкия си, и сега Рекс реши, че вероятно наистина е така.

— Почваме играта.

Думите бяха на някой от войниците от австралийските специални части за борба с тероризма, които се бяха разположили долу под командването на един огромен морски пехотинец, казваше се Калъм, и чакаха да дойде техният ред. Те наблюдаваха заподозрените коли от земята. Ударната група на Спиралата имаше ролята на снайперистка поддръжка.

— Два автомобила — черни фордове, шестима пътници. Пристигане след четири минути. Край.

Рекс зачака.

Не че имаше какво друго да прави...

Амбър провери екипировката си за десети път — оръжие, мерник, интеграцията на ЕКуба, бронезилетката, косата, ноктите...

— Шибан дъжд — промърмори тя и се поразмърда, за да освободи напрежението в прасците си. Беязаният от куршуми порутен парапет бе нисък, но не чак толкова, и това означаваше възможно най-неудобната поза. След час киснене схващането на мускулите бе неизбежно. Огледа района през мерника; слушаше по комуникационния канал войниците долу — те следяха заподозрените бусове.

Информацията бе дошла от изключително надежден източник — бивш агент на КГБ, преквалифицирал се в търговец на оръжие, който трябваше да бъде съден за редица престъпления. Беше им дал тонове информация за активността на различни терористични групировки — и това бе разбираемо, като се имаше предвид, че бе един от основните доставчици на оръжие за Близкия изток и Южна Америка. Засега всичко вървеше по вода и австралийското правителство имаше големи надежди за успех на тази операция. Шестима египетски терористи щяха да взривят Харбър Бридж. Разполагаха с планове на моста и знаеха къде точно да поставят зарядите.

— Шибани терористи — изсумтя Амбър и отново огледа района.

Бусове нямаше.

Всъщност май нямаше и войници долу.

— GF 10 до 30, обадете се. Край.

Никакъв отговор.

— GF 10 до 30, обадете се. Край!

Отново нищо.

— Чуваш ли ме, Рекс?

— Да.

— Виждаш ли нещо?

— Нищичко.

— Нещо не е наред — разнесе се съскащ шепот — рядко чуваният глас на Скоуп. Амбър и Рекс усетиха как в сърцата им пролазва мраз. А същевременно по Канал J още се чуваше проследяването — *преследването* — на бусовете. „Движат се на изток по Алфред Стрийт и се отдалечават от Съркъл Бей към...“

Амбър отново огледа района. До нея нещо се раздвижи — просто струите дъжд — и още преди да усети какво става, някой бе метнал гарота през шията ѝ. Облечената ѝ в ръкавица ръка яростно се вкопчи в режещата жица, очите ѝ се ококориха, когато болката прониза шията. Тя усети как кръвта потича по врата и гърдите ѝ и в същия миг чу как карабината се удря в парапета.

Вдигнаха я във въздуха и тя зарита безпомощно. Заудря с глава назад — веднъж, два, три пъти, при всеки удар чуваше как нещо хрущи. Хватката отслабна, но само толкова.

— Рекс! — успя да изкрещи тя в ЕКуба и с всичка сила удари с лакът нападателя си в гръдния кош. Гаротата се отпусна и Амбър

падна на колене, закашля се, мъчеше се да хване впитата в гърлото ѝ жица...

Рекс наблюдаваше парапета на покрива на слабо осветената сграда. Виждаше как Амбър се бори, но нападателят ѝ бе прекалено близко до нея, за да може да стреля, а и дъждът му пречеше да се прицели добре. После Амбър удари. Нападателят се олюля в мрака и Рекс изстреля един куршум, след това още три — бързи, един след друг. Ухили се гадно и в същия миг пистолетът със заглушител докосна тила му и пръсна мозъка и лицето му по фината каменна облицовка на Операта.

Амбър чу съскането на прелитащите покрай нея куршуми. Извъртя се, свита ниско, и извади 9-милиметровата си берета. Фигурата полетя към нея и с един ритник изби оръжието от ръката ѝ и го запрати през парапета. Объркване вцепени мозъка ѝ — бе чула два тъпи удара зад себе си, знаеше, че куршумите на Рекс са стигнали където трябва. „Кевлар?“ Въпросът прелетя през главата ѝ със същата бързина, с която действяха рефлексите ѝ. Един ритник, втори — блокира ги с ръце и след това нанесе десен прав, но противникът ѝ го избегна. Амбър срещна погледа на врага си — очите му бяха ярки, бакърени — и се опита да го изрита. Той се извъртя и я подкоси с крак. Амбър се строполи тежко, тилът ѝ се удари в парапета. Пред очите ѝ излязоха свитки; тя замахна слепешком, но не уцели. Внезапно се почувства в безтегловност — и с ужас осъзна, че отново са я вдигнали във въздуха.

— Не! — извика Амбър, размахваше бясно ръце и крака. Вятърът ревеше. Тя изкрещя от ужас и отчаяние. А след това се стовари върху земята и сцената, действието и цялата постановка най-сетне приключиха.

Онези, които работеха със Скоуп, го смятаха за нещо като влечуго. Нямаше приятели и беше — или поне така изглеждаше — лишен от каквито и да било емоции. Бе всеотдаен, професионалист — и кажи-речи най-добрият снайперист на Спиралата. Носеха се слухове,

че можел да уцели главата на миши кур от десет хиляди крачки и да вдене конец в игла с куршум.

Беше ужасен, че не ги е видял да идват. Четири фигури в черно се бяха покатерили по изкорубения от войната мост под него, без да ги усети. „Не може да бъде!“ — изкрещя умът му, докато го доближаваха, за да му видят сметката. Извъртя карабината „Бергман“ и простреля първия в лицето — имаше съскане, струя кръв и зъби, след което фигурата падна безжизнено назад и започна да се премята през гредите на моста към мрака долу.

Светкавица разкъса небето. На светлината й Скоуп се ухили зловещо.

С плавни движения трите фигури извадиха пистолети със заглушите ли и всички започнаха да стрелят едновременно. Проблясъци заиграха над Харбър Бридж, сякаш пригласяха на гръмотевиците. Още една от черните фигури падна, отхвърлена назад като парцалена кукла, и полетя към тясната ивица на пътя долу. След това един куршум улучи Скоуп в рамото и го завъртя, втори се заби в слабините му, трети прониза гърлото му. От яркочервените му устни бликна кръв.

— Шибаняци! — изстена той, докато политаше надолу, но осигуряващото въже го спря малко под гредата и той увисна и бавно започна да се върти. От отпуснатото му тяло течеше кръв. Двете останали фигури се промъкнаха по-близо и пуснаха още пет куршума в тялото му. Два чифта бакърени очи се срещнаха за части от секундата. След това тайнствените същества хукнаха по главозамайващите висини на моста.

Камионът спря. Светлините на фаровете му прорязваха тежката водна завеса. Калъм изгледа сурово здравеняците и излая:

— Навън!

Десет мъже скочиха от камиона и се разпръснаха, като всеки покриваше съседа си. Калъм приклепна до тялото на един мъртъв войник. Гърлото му бе прерязано. Калъм преглътна и хвърли поглед към другите шест трупа. Не бе изстрелян нито един куршум.

— Ударили са ги яко и бързо, момчета. Разпръснете се, да видим колко са. Албърт, успя ли най-сетне да пуснеш шибаната връзка?

— Цялата мрежа е мъртва, сър.

Калъм кимна и даде знак на хората си да се размърдат.

Движеха се като истински професионалисти — и бяха професионалисти. Проблесна светкавица и Калъм напрегна очи, за да види снайпериста на върха на моста. Успя да различи нещо, някакво движение по време на краткия проблясък, но след миг всичко отново потъна в мрака и дъжда.

Но Калъм вече знаеше. Усещаше го.

Бяха им го начукали, яко и както си трябва — но защо? Нима терористите бяха поставили експлозиви? Дали мостът щеше да сподели участта на Операта?

След двацет минути Калъм стоеше облегат на моста, захапал подгизнала пура, с обвито в дим лице. В носилката пред краката му лежеше абсолютно мъртвото тяло на Скоуп. Лицето на снайпериста бе на каша, по-голямата част от черепа липсваше. Калъм потрепери.

Албърт застана до него.

— Комуникацията е възстановена. Другите двама снайперисти също са мъртви. Няма и следа от нападателите — с изключение на шибаните гилзи естествено. Шефе, не мога да разбера какво става, мамка му.

— Заблуда — меко каза Калъм, без да вади омекналата пура от устата си.

— Заблуда ли? Ами мостът?

— Няма нищо общо с моста — каза Калъм, с нежелание измъкна пурата и я метна през перилата към черната мазна вода долу. Обърна се към Албърт. Погледите им се срещнаха. — Просто някой е искал да убие снайперистите.

— Значи е било удар?

Калъм кимна.

— И още как. В едно съм сигурен — който и да го е направил, който и да е избил тази ударна група, направо се радвам, че не търси мен.

— Откъде можеш да си сигурен, че не те търси? — прошепна Албърт.

— Просто вече щях да съм мъртъв. — Калъм сви рамене.

SIU препис 1
СЕКРЕТНО VK12/084/СПЕЦИАЛНА СЛУЖБА ЗА
РАЗСЛЕДВАНИЯ

Извлечена информация от ЕКуб

Дата: август 2XXX

В подземния свят са известни като ударни групи, работещи за Спиралата. Няма официално име и на теория не *съществуват*. Те са градски мит. Те са призраци. Тези нелегални „несъществуващи“ групи имат по-богата информация, по-добра подготовка и по-голям опит от британските Специални служби, американското ЦРУ и бившия съветски КГБ. Смята се, че са по-тайни от всяка глобална правителствена организация или тайна полиция. Според всички световни сили и организации, които подозират за съществуването им, те са най-елитните сред елитните.

Член на една от ударните групи с кодово име Пюрити^[1] се разкри пред нас. Проверихме предполагаемите ѝ връзки със секретната организация, известна като Спиралата. Пюрити твърди, че в борбата си срещу терористите, в усилията си за стабилизиране на правителства и за смазване на злото и покварата навсякъде по света, Спиралата е разработила прототип на процесор, който да помага в мисията ѝ. Свързаната с него информация е строго секретна.

Малко преди да бъде убита, Пюрити заяви, че със Спиралата и ударните групи е станало нещо непредвидено. Според собствените ѝ думи, появил се е предател. Пюрити спомена една дума — некс (контекст — „нексът“, или „нашият некс“), което според нас е убиец/ловец с характерни умения.

Жената с кодово име vb12Purity бе извадена от Дунав югозападно от Белград в началото на този месец с прерязано гърло.

SIU препис 2
СЕКРЕТНО TFG1776/250/СПЕЦИАЛНА СЛУЖБА
ЗА РАЗСЛЕДВАНИЯ

Извлечена информация от ЕКуб

Дата: септември 2XXX

Препис digMail:

„Бумът в разработването на процесори достигна невиджани и немислими размери; процедурите на ядрото пишат сами себе си и използваните технологични процеси са нещо, за което в близкото минало не можеше дори да се сънува. При първоначалните тестове скоростта на процесора би цялото военно оборудване — той се оказва най-малко 50 000 пъти по-бърз от всеки друг разработван в момента процесор. Показателите му са наистина невероятни и този чип ще революционизира компютърната индустрия на 21 век. Той ще има дълбоки последици във всички аспекти на компютърните технологии, от военното им приложение до световната икономика.

Приложени са кодираните файлове за клетъчната структура на куба, както и схеми за процесите на гравирание, необходими за създаването на кубичен процесор QIII:

#TYGUgfuyd...“

###ПРИНУДИТЕЛНО СПИРАНЕ НА
ПРЕДАВАНЕТО// ПРЕДПОЛАГАЕМО ХАКЕРСКО
ПРОНИКВАНЕ###

Сканиране на терминалите...

Регистриран е пробив...

Сканиране на портовете...

Системата е заключена.

---

[1] Чистота, невинност (англ.). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ТЪРСЕНЕТО НА ЕДИН НЕРЕАЛЕН БОГ

*видяхме ги неудържимите деца
начело на колоните
дошли да пречистят бъдещето
с арогантността на
младостта*

*няма нищо по-жестоко
от праведността на невинните
въоръжени с автомати
и свята истина.*

Чистота

Ню
Модел Арми

САМ

1

Картър гледаше как жената буксува с мощното БМВ 740i по заснежената алея, паркира под странен и някак рискован ъгъл, излиза от топлината и комфорта на купето и изритва три пъти полирания калник. Погледна нагоре към него, към стъкления му щит. Той ѝ махна, но тя не можеше да го види през гъсто валящия сняг.

Картър закрачи по тежките килими, наслаждаваше се на усещането под босите си крака. Хвърли още една цепеница в камината и шоколаденокафевият лабрадор Самсън се надигна от луксозната си кошница, наклони глава на една страна и тихо изскимтя.

— Наистина ме обича. — Картър се усмихна и му намигна. Самсън отпусна глава, изсумтя и затвори големите си очи.

Картър отвори външната врата с дистанционното и се отпусна в мекото канапе с чаша червено вино в ръка.

Чу я как изтупва снега от ботушите и проклина времето, мястото и най-вече него самия. Усмихна се кисело, разклати виното и се вгледа в меките му дълбини, докато жената изкачваше каменните стъпала към вратата.

— Тук ли си?

Картър вдигна ръка и изви глава над облегалката на дивана.

— Виновен съм, Натс. Как я караш?

— Наташа, а не Натс, задник такъв.

— Брей, колко била докачлива. Вино?

— Какво е?

— Червено. Май някакво италианско. Има ли значение?

— Има значение, Картър. Защо си се преместил тук, по дяволите?

— Тук ми харесва.

— На гъза на географията!

— Точно затова ми харесва. Градовете са пълни с военни. А след лондонските бунтове вкараха и Правосъдните войски — ПВ8. —

Картър поклати глава. — Не бих нарекъл всичко това приятна обстановка, подходяща за отпускане и дълъг живот.

Наташа късо се изсмя и огледа помещението.

— Не мога да повярвам, че нямаш дори кола.

— Че за какво ми е? — Картър се намръщи. — Имам всичко, от което се *нуждая*. Точно тук.

Наташа спря, пое дълбоко дъх и започна мислено да брои, за да се овладее. Свали шала и ръкавиците, затвори за миг очи и метна скъпото си кожено палто на един фотьойл.

— Мразя Шотландия.

— Тук съм израснал — меко каза Картър и пресуши чашата си на един дъх. — Тук съм се родил. Тази страна има характер, сила и самота. Сигурна ли си, че не искаш да пробваш виното, малка навъсена изкусителко?

— Май ще предпочета уиски.

Докато отваряше гарафата с „Лагавълин“ и наливаше две щедри дози, Картър наблюдаваше стройната атлетична фигура на Наташа. Облиза устни и си припомни по-добрите времена — дългите нощи и още по-дългите дни, любенето на същия този под, смеха, разговорите, питиетата...

Подаде ѝ чашата. Тя прекара пръсти през мократа си от снега къса черна коса и я остави да стърчи във всички посоки — знаеше, че това му харесва. Той се усмихна, изпълнен с очакване, пресуши малцовото уиски и хвърли кристалната чаша в огъня — тя се пръсна на парчета. За миг пламъците станаха още по-ярки.

— Винаги си прекалявал с драматичните ефекти — навъсено отбеляза Наташа, загледала в питието си. Премести се по-близо до огъня: въртеше чашата си в ръка, явно потънала в мисли.

— Какво искаш? — попита той, след като най-сетне проумя, че тя няма да наруши сама мълчанието.

Огънят пращеше и Картър започна да се чуди дали го е чула.

— Откъде знаеш, че искам нещо?

— Мина повече от година — въздъхна Картър. — Още ли работиш за онези търговци на роби от Спиралата?

— Естествено. Ролята ни става все по-значителна с всеки ден. — Тя се усмихна. — Имаме работа за теб.

— А! — Картър въздъхна, стана и отиде до прозореца. Снегът валеше гъсто и бързо, през снежинките в далечината можеха да се различат върховете на Бен Макдуй — сиво-сини, стръмни, вьодушевяващи. Вятърът виеше и въпреки горящата камина Картър потрепери. Бодна го разочарование при мисълта, че не може да види замръзналото езеро.

— За соло изпълнение ли става дума, или за работа с някоя ударна група?

— Соло. Охрана.

— Вече приключих със Спиралата — почти прошепна Картър, обърна се и загледа Наташа изпод тежко спуснатите си клепачи. В съзнанието му проблясваха образи от събития, които би предпочел да забрави, кошмари, които никога не би пожелал да преживее отново. Тя стана плавно и грациозно, пристъпи към него, прегърна го през раменете и малко се наведе, за да го погледне в очите.

— Зная, че си отказал последните четири мисии. Както и всички предложения на Спиралата, които са твой прерогатив. Но това дойде от върха. Наистина е важно.

— Винаги е важно — горчиво отбеляза Картър.

— Нещата стават все по-зле — прошепна Наташа. — Светът се променя, Картър, а ти се *криеш* тук, мамка му...

Млъкна, когато видя изражението му, и мислено се наруга. Не беше постъпила честно. Картър беше добър. Не. Беше най-добрият. А след битката при Кайро 7... имаше правото да живее и почива както му харесва...

Пое дълбоко дъх.

— Виж, аз искам да го направя — каза тя и бавно се притисна до него. Устните им се докоснаха и известно време той я остави да го целува. Дъхът ѝ бе сладък, допирът — мек и подканващ.

— Защо?

— Поставям се на мястото на момичето. Младо, самотно, уплашено. А ти си най-добрият, Картър.

— Дрън-дрън. — Все пак я целуна и усети вкуса на „Лагавълин“ върху устните ѝ. — Ами Джакс? Или Скот? Евънс?

Последва дълго мълчание. Наташа извърна поглед и се втрени в огъня, сякаш водеше някакъв спор със самата себе си. Картър долови

нещо в изражението ѝ. Наташа знаеше нещо — някаква тайна, която не искаше да споделя.

Усмихна се със стиснати устни, посегна и я погали по бузата. Тя се обърна към него и облиза пресъхналите си устни.

— Предложих *теб*, Картър. Не ми отказвай. Не изоставяй *нея*.

— Коя е тя? И защо трябва да ми пука?

— Мария Балашев. Деветнадесетгодишна. Племенница на граф Фойхтер.

Картър я изгледа втренчено. Отраженията на пламъците танцуваха в дълбоките ѝ кафяви очи. Затърси в изражението ѝ... Поклати глава. Не бе сигурен какво всъщност търси.

— Фойхтер? И къде, по дяволите, отивам?

— Не трябваше да ми позволяваш да те манипулирам.

Картър гледаше хипнотичната извивка на устните ѝ. Преглътна с мъка. „Колко време живея като отшелник?“ Колко време без устните ѝ, без меката ѝ кожа, без стегнатия и корем...

— Не мога да се сдържа, Натс. — Гласът му прозвуча дрезгаво. — Къде отивам?

— В Шваленберг, Германия, в долината на река Везер. Моята родина, Картър. Недалеч от родното ми място.

— Везер? Това не беше ли мястото, където магьосникът — измамник прилъга плъховете и ги изби?

— Може и така да е. Не съм следвала история — каза Наташа.

— Нито филология, както виждам.

— Фойхтер се числи към Спирала_Q в Саудитска Арабия. В момента е на обиколка в Германия, за да изнася лекции на агентите на Спиралата и за празненствата по случай няколкото му постижения в разработката на процесора. Много от работещите по проекта бяха разположени в Германия — да кажем, от съображения за сигурност...

Картър сви рамене и въздъхна. Разтърка уморените си очи, после погледна Наташа.

— Ще останеш ли?

Последва нова пауза. Наташа сложи ръце в джобовете си и го изгледа сериозно. Стоеше с наклонена глава и свити устни, прекрасните ѝ кафяви очи бяха непроницаеми. Картър осъзна, че е пораснала — узряла — по един чудесен начин за годината, през която

не я бе виждал. Осъзна също, че я желае повече от всичко на света... повече от *всичко*.

„А ти се отказа от нея. Кур сплескан. Отпрати я“ — подигра му се мислено Кейд.

Стисна зъби и се застави да не обръща внимание на вечно заядливите наблюдения на досадния глас в главата му. Начукай си го, Кейд.

После се насили да се усмихне и вдигна поглед към внезапно омекналото лице на Наташа.

— Не тази вечер — прошепна тя и се усмихна. — Но ще се видим. Може би когато се върнеш.

— Искаш да кажеш — след година — две, когато Спиралата отново има работа за мен и реши, че една евтина усмивка е достатъчна, за да купи услугите ми ли?

Наташа пристъпи към него и постави пръст на устните му.

— Когато се върнеш от Германия.

— Обещавах ли? — Обещавам. Вземи.

Подхвърли му малък куб. Беше мек на пипане, голям горе-долу колкото кибритена кутия. Матовата черна сплав блестеше, легнала удобно в дланта му.

— Нов модел?

— Версия 4,2. ЕКубовете се развиха доста от времето, когато работи за последен път за нас.

— Така ли? Пак ли е със същите основни функции?

— Да.

ЕКубът бе стандартното електронно комуникационно устройство на Спиралата. Работеше с операционна система ICARUS V4,2 и имаше 12GHz RISK процесор и 256 гигабайта статична RAM. Бе плътен — без движещи се части — и много здрав; можеше да разпознава глас и пръстови отпечатащи; да върши работата на усъвършенствано GPS устройство — да ориентира във всяка точка на света, да праща данни право на централните компютри на Спиралата и така да позволява на организацията да държи под око най-добрите си агенти. В черната му кутия се спотайваха и няколко скрити и много хитри дребни трикове.

Наташа взе палтото и ръкавиците си и тръгна към вратата и стръмните стълби.

— Кога се връщаш в истинския свят, Картър? Липсваш му, знаеш ли?

— Уединението ми харесва.

— Не беше това въпросът.

Тогава отговорът е — когато намеря причина да го направя.

Тя го изгледа дълго, после се обърна и излезе. Той я слушаше как слиза, след това отиде до прозореца и се загледа в Дима от автомобила. Колелата се въртяха бясно, колата остави две дълбоки ивици в прясно натрупания сняг и се отдалечи. Скоро задните светлини изчезнаха в пустотата.

Внезапно се почувства ужасно самотен.

Известно време се взираше в снега, след това се втренчи в ЕКуба, наместил се в шепата му като някакъв малък китайски пъзел. Стисна го и устройството оживя — по повърхността му пробягаха мънички сини светлини. Той отмести поглед към огъня. За миг се поколеба...

Можеше да го унищожи. Да се махне.

Беше се заклел, че е приключил със Спиралата.

Защото...

Когато е приключил със Спиралата, значи е приключил и с Кейд.

Потрепери, все така втренчен в пламъците.

Спиралата не знаеше за Кейд. Но пък и *никой* друг не знаеше за Кейд. Кейд бе дух, който Картър искаше да забрави — мрачен психопатен отрязък от личността му, който си бе намерил глас. Мрачен и застрашителен ангел, настанил се в ума му. Демон, готов да се храни, да се доказва отново, както бе правил в Египет, в Китай, в Полша...

Въздъхна.

Загърби камината и се отпусна в прегръдките на дълбокото удобно канапе. Самсън тежко се изправи — бе доста едър за лабрадор, с което всъщност си бе спечелил подходящото име, — прозя се, покатери се бавно на канапето и положи глава в скута на господаря си. Въздъхна тежко — тежко и Картър нежно го почеса по кадифените уши.

Охрана, бе казала Наташа. Устата му бе пресъхнала. Осъзна, че Наташа — и самата Спирала — са абсолютно наясно с него. Никакви убийства повече. Никакви подривни дейности. Никакви

унищожавания... Онези времена бяха отминали. Изчезнали. Разпаднали се на прах, също като Кайро.

Охрана.

Охраната на племенницата на един от главните оръжейни разработчици на Спиралата.

Никакви убийства... никакви бомби... никакво хладнокръвно колективно насилие...

— Говори — каза той на ЕКуба. Устройството моментално свери гласовите му характеристики, изщрака и се свърза с централния компютър на Спиралата...

Централен компютър на Спиралата

Запис #887

СЕКРЕТНО FFUCH/111/ СПЕЦИАЛНА СЛУЖБА
ЗА РАЗСЛЕДВАНИЯ

Граф фойхтер. Професор от немски произход, роден в Шваленберг, Германия, следвал в Мюнхен, Лондон и Прага. Прадядо му е убит от нацистите през Втората световна война някъде на германо-австрийската граница, след като е бил подложен на изтезания. Майка му и двамата ѝ синове избягали в Италия, а след края на войната потърсили защита в Англия.

Експерт по компютърни системи, специалист в процесорните функции и изкуствения интелект. Понастоящем, след учредяването на Спирала_Q, разработва нов военен процесор заедно с програмиста и системен разработчик Дюрел. Спирала_Q в момента е разположена в Руб ал'Хали, Саудитска Арабия, наричана още Великата пясъчна пустиня. Високотехнологичната изследователска станция е построена със знанието на саудитското правителство в един почти неизследван район на пустинята; правителството бе подкупено с доставката на технологии и информация да си затвори очите за извършваните там дейности; не са открити и шпиониращи района сателити. Това означава, че станцията е невидима за повечето дебнещи очи по света.

Военен бюлетин QIII — секретно; необходимо Ниво 2 за достъп. Затворено.

Предупреждение: Към фойхтер са отправени различни смъртни заплахи; предполага се терористична активност, вероятни влияния от

Близкия изток и засилено внимание към „слуховете“ за разработвания нов процесор. Германските специални сили са се заели с охраната на фойхтер на територията на страната. Слабо звено може да се окаже племенницата му, дъщеря на убития му брат; тя пътува навсякъде с него и може да бъде обект на отвличане и дори убийство с цел да се изнудва фойхтер или да се измъкне информация за QIII.

ТЪРСЕНЕ по ключова дума: Дюрел, QIII [lvlz], НЕКС [lvlz], Спирала_Q

Двигателите завиха и Картър се загледа през затъмненото стъкло. Ухили се като неспособно да се сдържи момче, когато усети мощта на машината.

Сикорски RAN-66 Команчи леко се освободи от снега, отърси се от мъртвото тегло и шотландските планини изчезнаха някъде далече под Картър. Бодростта беше негова метреса и той нервно облиза устни — мразеше да лети, но въпреки това получаваше някакво перверзно удоволствие от стимулацията, която му осигуряваха машините. Пилотът — с шлема си с интегрирана визуализираща система приличаше едва ли не на марсианец — подкара вертолета напред и двата двигателя с мощност 1380 конски сили изстенаха като огромни ранени зверове.

— Хей, Лангън, чуваш ли ме през тази грозотия?

— Чувам те, Картър.

— Мислех, че тези машини още не са влезли в производство.

— Не са. Особено такива като *тази*. Mk IV. Много усъвършенствана.

— А бърза ли е?

В следващия миг бе затиснат към облегалката и сърцето му се мъчеше да излезе през гърлото.

Тъп въпрос, помисли си Картър, когато двигателите най-сетне се върнаха към „нормалния“ си режим. Стомахът му се бунтуваше и вече започна да съжалява, че е закусвал. Направи си бележка за в бъдеще да пази неустоймо глупавите си въпроси за себе си.

— Как искаш да минем? През сушата, покрай брега или направо през морето? — попита пилотът.

— Има ли някакво значение?

— За мен — не.

— Давай тогава покрай брега.

Вертолетът тихо забръмча, премина в стелт режим и се понесе над бреговата ивица на Англия. Картър още веднъж прехвърли инструкциите на ЕКуба — охранителна мисия в подкрепа на германските специални сили. Не беше дори пълноценна задача. Подкрепление. За да го пречупят нежно... да го въвлекат отново в кръга на Спиралата... след което ще чувства как крилете на Кейд го обгръщат, за да закрийт светлината, и убиването ще започне отново...

Потрепери.

С нещо като раздразнение си спомни сондирането на малкия ЕКуб. Спиралата го тестваше — физическите и умствените му реакции. Проверката си беше все същата. Проверка дали не е изгубил магическото си докосване.

„Трябваше да се пенсионирам — замисли се той, настанен дълбоко в неудобното кресло. Беше предназначено за бойни действия, а не за сън. — Всъщност си мислех, че съм направил точно това“.

Докато летяха покрай източния бряг на Англия над студените тъмни води на Северно море, успя да подремне. Вертолетът лъкатушеше като хищник между радарните импулси и отклоняваше сигналите на другите, по-съвършени средства за засичане. Оставиха южното крайбрежие и избегнаха едновременно Дувър и Булон, като прелетяха през средата на Ламанша. Картър си припомняше нелеките дни от миналото, тренировките в планините, кросовете, потенето под раниците, носенето на дърва, газенето през снега, ориентирането във виелици... Усмихна се с любов и тъга на образите, които се рееха в ума му. Беше се чувствал като истински герой, на върха на физическото и умствено състояние. А онова бе само началото.

Началото на новата му кариера в Спиралата...

— Мога ли да пуша?

— Не.

Заспа и дори сънува малко. Сънят беше лош.

Сънуваше Кейд.

— Защо не ме оставиш на мира? — промърмори, разбуден от шума на дъжда и напорите на вятъра.

— Добре ли си? — попита Лангън.

Картър въздъхна.

— Да. Горедолу. Това чудо има ли запалка?

— Вече казах — пушенето забранено, приятел.

— Къде сме?

— В момента пресичахме Ардените. Остава още малко. Кацаме източно от Зиген. Имаме една хубава малка площадка, скътана сред хълмовете. Там ще те чака кола, която ще те откара към секретната героична мисия, която ти е писано да изпълниш.

— Лангън?

— М?

— Затваряй си шибаната уста.

— Както кажеш, шефе. — Пилотът се ухили, щракна някакво ключе и вертолетът се спусна към равнините отгатък планинските хребети. Картър гледаше как светлините долу примигват в надигация се сумрак като някаква нелепа компютърна игра — и благодари на бог, че това нежелано и изпълнено с адреналин пътуване приближава края си.

— Бих искал да благодаря за приятния полет, но няма да го направя.

— Винаги си добре дошъл, приятел — изкиска се Лангън.

Картър загледа как вертолетът подскача във въздуха, накланя се на една страна и се понася към хоризонта. Поклати глава, запали цигара и дръпна дълбоко. Тръгна по хрущящия чакъл към черния мерцедес. След минута хълмовете се понесоха покрай него, след още една колата навлезе под закрилата на висока борова гора.

Той спусна малко стъклото и вдиша прекрасния аромат. Дъждът проникна през цепката и Картър се наслади на ободряващия му хлад по лицето си. Видя самия себе си, проектиран върху прелитащата покрай колата гора — Картър, отразен в стъклото — къса кестенява коса, набола четина, бледи сини очи. Широк нос като на боксьор, отнесъл доста здрави тупаници. Волева брадичка — издаде я напред, после леко се ухили на отражението си.

Грозно копеле, помисли си, запали поредната цигара и си напомни, че наистина трябва да откаже тая проклета отрова.

Хотелът не бе нищо особено. Малък и спартански. Евтин.

Картър се настани и отдели половин час, за да опознае стаята, след което се зае с хотела. Обиколи го с цигара в уста и прегледа входовете и изходите. Поседя малко във фоайето, като гледаше влизащите и излизащи посетители и на свой ред бе наблюдаван от двамата охранители на хотела, въоръжени със 7,62-мм АК–49. Някакъв сервитьор го попита дали желае нещо за пиене. На чист немски Картър поръча в стаята му да бъде отнесена бутилка уиски, след което поклати глава и мислено се наруга.

Остава ти само един ден, каза си той. Последното, което ти трябва, е махмурлук.

Пренебрегна собствения си съвет и се върна в стаята да слуша дъжда, да пие и да се моли Кейд да го остави на мира.

„Пиян си“ — прошепна гласът на Кейд в главата му.

Картър не му обърна внимание и си наля отново. Питието бе евтино, изгаряше и на киселяваше — почти непоносимо — на езика и в гърлото му.

„Дай да я видя. Само още веднъж“.

— Не — тихо каза Картър. Пръстите му с всички сили стиснаха чашата. Погледна към огледалото в другия край на стаята. Почти очакваше да види нещо — макар да не бе сигурен какво точно. Може би реещ се над главата му дух. Или призрак, застанал зад рамото му. Но пак бе същото... нищо. Нямаше нищо — никакви реещи се призраци, никакви духове и привидения. Беше сам — телом, но не и духом...

„Дали не полудявам?“

Все същият въпрос. Все същият въпрос, задаван вече милион пъти.

Разсмя се и докопчи чашата. Почувства как Кейд го напуска и изпита благодарност — благодарност за спокойствието и самотата. Напоследък Кейд го навестяваше много по-рядко и на Картър точно така му харесваше. Но мисълта Отново започна да го притиска, набрала сили от алкохола. Побъркан, ненормален, лудост... Шизофрения? Тежко умствено разстройство? Прецакан ум, изпържен от токсините на три войни и хиляди сражения...

Луд...

— Направо не си с ума си — му бе изкрещяла Рокси. Страхът изкривяваше лицето ѝ, надничаше през очите ѝ, четеше се в позата ѝ.

Виждаше как пръстите ѝ треперят, как вената на врата ѝ бързо пулсира...

А той все още усещаше как е стиснал насочения към нея пистолет с всичките тринадесет патрона в пълнителя. И Кейд, Стаил се някъде в задните кътчета на ума му. „Убий я. Ще те предаде. Ще предаде и двама ни. И с нас ще е свършено. Ще станем на прах и пепел. Направи го. Или ако си шибан страхливец, дай на мен...“

Тогава излезе от стаята, отиде до езерото и хвърли оръжието в студената вода.

Остави я да си тръгне. Без да се сбогува.

Но все пак жива.

Тя знаеше, че има проблем — някакво шило в ума му, цепка в душата му — и го умоляваше да ѝ разкаже. Но той не можеше да го направи. Как да опише Кейд с най-обикновени думи? Как да определи своето мъчение, своето страдание — и, колкото и иронично да беше, своя *спасител* — с прости изречения?

Да, Кейд. Неговият Спасител. Неговият шибан Бог.

Разсмя се пиянски и отново напълни чашата, разля уиски по ръката си. Спомни си срама — като дамга, оставила отпечатъка си върху ума и душата му. Почти бе позволил на Кейд да се добере до нея; едва не я бе дал на беснеещия шибан звяр-демон-убиец, бродещ вътре в него...

Мамка му. Осъзна, че понякога дори приветства този неканен безжалостен натрапник. Поне отначало, когато бе открил на какво е способен Кейд. Признаваше пред себе си, че без мрачния си близък сега щеше да е мъртъв, щеше да е умираше многократно в бункерите, с куршуми в главата, тялото му щеше да се разлага по речните дъна и в каналите, парчета от него щяха да лежат на далечни и забравени бойни полета. Кейд бе спасявал живота му, бе го тикал напред и бе убивал, когато Картър се чувстваше слаб. Кейд бе неуязвим за страха, състраданието, съмненията или съвестта, бе *осакатявал, поразявал и клал* вместо шибаната си половинка и все пак...

Не спираше да се пита дали нямаше да е по-добре, ако бе мъртъв.

Какво е да съм нормален?

Как щеше да протече животът ми?

Какво щеше да излезе от мен?

Спа неспокойно. От дълбините на съзнанието му изникваха образи на хората, на които той — не, Кейд — бе отнел живота. Те го обвиняваха, сочеха го с пръст — мъртви уста, отворени в безмълвен писък към него.

Спирала, записка 1

Копие на новинарско съобщение

Код Червено_Z

Преглед на необичаен инцидент 545834

Епидемия на зловредния софтуерен код/вирус Kleq5, останал засега незасечен дори от най-мощните компютърни системи, бързо порази глобалната мрежа, заразявайки 15000000 машини само за 30 секунди.

Нито една страна на планетата не остана незасегната — вирусът върлува от Америка до Франция и от Африка до Чешката република. Според IT специалистите предполагаемият вирус разпознава заетите от операционната система сектори и записва в тях на малки порции произволни данни, с което прави атакуваната машина напълно неизползваема.

Поради високата си ефективност, вирусът и поразените твърди дискове се подлагат на задълбочено проучване от водещите антивирусни компании. Според изчисленията щетите от Kleq5 възлизат на стойност 4,3 милиарда долара.

Компютърните специалисти се опасяват, че в близко бъдещо предстои нов взрив на епидемията. >>#

ПРОНИКВАНЕ

2

Мерцедесът профуча покрай три изгорели БМВ-та, мина през тежките железни порти и продължи по застланата с чакъл алея към паркинга до черния железен фонтан. Картър измъкна ЕКуба, претегли го в длан и набра пет кода. Сините цифри на устройството примигнаха срещу него. Усмихна се — мъничкото чудо на техниката бе в състояние да го увери напълно, че не го следят; бе способно да заглушава или обърка всяко подслушвателно устройство в обсега си.

Очуканите му обувки стъпиха върху чакъла. Той запали цигара и погледна към дома на граф Фойхтер. Замъкът Шваленберг бе великолепа постройка със стари каменни зидове, доминирана от централна кула със заострен сив връх. Прозорците бяха малки, хлътнали дълбоко в каменните стени, с традиционните дървени капаци. Колкото и чудно да бе, сградата изглеждаше незасегната от неотдашните конфликти, бушували не само в Германия, но и в цяла Европа. Няколко заблудени куршума от далекобойни карабини бяха продупчили капациите, но не се виждаха никакви следи от по-значителни увреждания.

Слънцето вече се бе показало и блестеше ярко. Картър закрочи по чакъла и спря при разпадащата се каменна арка до един от агентите на германските специални сили.

— Ти ли си специалистът? Онзи, който е участвал в Обсадата на Циндао? — озъби се навъсеният немец.

Картър размаха документите си, гледаше към двора зад арката.

— Същият.

Дръпна здраво от цигарата и дробовете му се напълниха с дим. Закашля се. „Трябва да се опитам да ги спра“.

— Нямаме нужда от теб. Справяме се чудесно и сами, *специалисте*.

Картър вдигна ръка.

— Виж, приятел, тук съм само да наблюдавам. А сега бъди така добър да се разкараш от пътя ми, преди да съм започнал да губя

търпение.

Усмихна се и издуха дима в лицето на пазача.

Без да откъсва очи от него, агентът потвърди по радиостанцията самоличността му и го пусна да мине. Докато вървеше към входа, Картър забеляза снайпериста в храстите.

Стомахът му изстена. Лошото уиски си казваше думата. Стигна до вратата. Десет души на двора, помисли си. Добре. Не трябваше да види поне петима от тях — *още по-добре*.

Вдигна огромното желязно чукало и го пусна. Звукът бе като от гръмотевица.

Мария Балашев влезе в пищно обзаведената стая. Красотата ѝ го зашемети. Дългата ѝ черна коса стигаше до кръста и приличаше на леко проблясащо копринено ветрило; движеше се с елегантност и грация, а когато го видя, на лицето ѝ заигра лека усмивка. Пристъпи към него съвсем безшумно по дебелиите червени килими. Картър се усети, че преглъща с мъка, докато гледаше овалните ѝ прекрасни и печални очи.

— Знаете ли защо съм тук? — меко попита той.

— Зная, господин Картър — отвърна тя на безупречен немски — И съм ви много благодарна, че се отзовахте. Наташа определено не е била права, когато ви описваше.

Гласът ѝ приличаше на нежен ромон на поток. Картър стана, усмихна се и без да каже нищо, посочи обеците, гривната и пръстените ѝ. Тя наклони глава въпросително и Картър и обясни със знаци да махне накитите. Обиколи я и провери с пръсти копчетата на гърба на късата ѝ червена рокля. Взе накитите, остави ги на ниската масичка от палисандър и слонова кост, след което направи знак на Мария да свали обувките си и да го последва навън.

Тя се подчини и Картър я изведе боса на двора. Слънцето се бе изкачило високо в небето, градините ухаеха на свежест след проливния дъжд предишната нощ.

— Къде отиваме?

— Ако позволите за момент, госпожице Балашев. Оттук, през арката.

Тя се разсмя и Картър долови пропукване в смеха ѝ. Имаше страх — много добре скрит (особено като се имаше предвид, че момичето бе само на деветнадесет), но все пак страх.

Тръгнаха през двора. Мария вървеше на крачка зад Картър.

Внезапно той спря и се обърна. Хвана я за ръката.

— Чичо ви е получил заплахи за живота си и ги смята за съвсем истински. Според него те не са измислица, а са свързани с мощния процесор, с чиято разработка се занимава. Бои се, че онези, които го заплашват, могат да атакуват вас като по-лесна алтернативна цел, докато сте на посещение в Германия — или да ви отвлекат, или... е, сигурен съм, че разбирате положението не по-зле от мен. И така, наоколо има много агенти, чиято работа е да ви защитават — аз съм тук само колкото да ги подкрепя. Да кажем, като ваш личен телохранител. Искам обаче да ми обещаете нещо.

Мария бе станала бледа като платно. Картър усещаше студените ѝ гладки пръсти в ръката си.

— Какво, господин Картър?

— Искам да правите всичко, каквото ви помоля. Искам да ми се доверявате безусловно. Аз не ставам за подкупване — мултимиллионер съм и парите не означават нищо за мен. Искам обаче да зная, че ще правите каквото ви кажа и когато ви кажа — ако искате да останете жива. Съгласна ли сте?

Тя помълча, след което леко се усмихна.

— Да. Ще правя каквото ми кажете. Но и аз имам един въпрос.

— М? — каза Картър и хвърли поглед към градината.

— Защо ме накарахте да сваля накитите и обувките?

— Защото имаха подслушвателни устройства. На тукашните момчета. Просто си вършат работата, но исках да останем малко насаме. ЕКубът е прословут със способностите си да блокира и заглушава предаванията, но мразя изненадите. Имам доверие на себе си повече, отколкото на техниката. По-добре предпазлив, отколкото *мъртъв*.

— Разбирам.

— Кажете ми, *вие* защо мислите, че ви заплашват?

— Чичо ми, който се държи с мен като със собствено дете след като баща ми... почина... е изцяло посветен на работата си. Той е

истински гений. Зная само, че подозираме, че някаква терористична организация иска да го спре.

— А защо сте тук? — попита Картър. — Чичо ви знае, че сте лесна мишена — племенница и единствената му най-близка роднина... дъщерята, която никога не е имал. Би трябвало да сте на някое безопасно място, далеч от всички възможни опасности.

Мария се обърна, наведе се и откъсна едно бяло цветенце. Доближи го до носа си и със сведен поглед тихо каза:

— Чичо ми е човек с железни принципи и му се възхищавам за това. Той ще защитава докрай онова, в което вярва. Не искаше да идвам. Аз обаче няма да позволя животът ми да се диктува от това какво би могло или не би могло да се случи. Аз съм самостоятелна личност, господин Картър. — Очите им се срещнаха. — Ще правя онова, което пожелаея. А и нека да бъдем честни — ако могат да се доберат до мен тук, биха могли да го направят и на всяко друго място, където реша да се... *скрия*.

Последната дума бе произнесена с погнуса и отвращение.

Картър бавно кимна.

— Искам да знаете, че досега нито веднъж не съм губил охраняван от мен човек. — Вдигна брадичката ѝ. — Значи ще правите каквото ви кажа и можем да излезем от всичко това живи. Става ли?

— Да. — На лицето на Мария цъфна прекрасна усмивка. — Вземете. Подарък за вас.

Картър взе цветето и го помириса, докато вървеше след момичето към къщата. Гледаше агентите в храстите и изобщо не им завиждаше — в небето се събираха облаци, които предвещаваха нови порои. Усмихна се — и си спомни Кейд от предишната вечер. Усмивката му бързо се стопи.

— Граф Фойхтер.

Картър стана и огледа мъжа, който вървеше към него. Беше добре сложен, чернокос, със сиви като желязо бакенбарди и прошарена със сиво брада. Погледът му бе пронизващ и интелигентен, облеклото — стегнато и елегантно. Картър хвана протегнатата му ръка — човекът стискаше здраво.

— Нещо за пиене?

— Вода — отвърна Картър.

— Радвам се, че се съгласихте да поемете тази задача. Разбрах, че на практика сте се оттеглили, но пък бяхте, така да се каже, много горещо препоръчан.

— Заради многото опит. — Картър се усмихна криво и взе подадената му чаша. Фойхтер се отпусна в едно широко кресло и запали пура. После се втрени в Картър, който също седна, и хвърли за миг поглед към Мария — тя се бе настанила зад малкото дъбово бюро и пишеше нещо.

— Мислите ли, че сме в голяма опасност? — попита граф Фойхтер.

Картър сви рамене.

— Според докладите и другата информация, с която се запознах, бих казал — да. Работите за Спирала_Q, доколкото разбирам. Явно работата ви е създала множество врагове.

— Те се боят от бъдещето, господин Картър. Типично за страхливците.

— Бихте ли ми разказали за новия процесор? Казва се QIII Proto, нали?

— Това ще остане секретно дори за вас — меко каза Фойхтер. — Мога само да кажа, че Спиралата, както знаете, съществува, за да заличи терористичната заплаха във всяка точка на света, и че QIII ще е от огромна полза в тази задача. Той е невъобразимо мощен и ще е в състояние да разбива криптиране за части от секундата, да локализира терористичните клетки по цялата планета и да блокира военните мрежи, командните центрове и контролните системи на агресивните държави... уф! — Възбудата в очите му понамаля и се смени с по-овладяно и почти неразгадаемо изражение. — Но аз се увлякох. Както самият вие казахте, това е Proto — прототип, който все още не е напълно завършен.

— Трябва да е наистина много мощна технология, че да предизвика такъв интерес... и заплахи за живота ви — меко отбеляза Картър. — Може би някои хора държат процесорът никога да не бъде завършен?

Фойхтер кимна, усмихна се и отпи от брендите си.

— Заплахата срещу племенницата ви... осъзнавате ли, че може да е двоен блъф? Жертвата може да сте вие — каза Картър.

— Да, хрумна ми тази възможност. Но аз мога да се грижа за себе си, господин Картър. Свикнал съм да бъда оперативен — също като вас. Точно сега племенницата ми се нуждае от защита — не мога да бдя над нея по двадесет и четири часа в денонощието. А и с празненството утре и с нейния инат...

— Отново ви съветвам да го отмените.

— Няма да го отменя. — Лицето на Фойхтер се стегна. — Агентите казаха, че ще свикат още хора. А и вие сте тук. — Той се усмихна невесело, зъбите му бяха като надгробни плочи. — Мария ще е в безопасност. Може да не присъства...

Мария вдигна глава и ги погледна. Очите ѝ пламтяха.

— Не, чичо. Няма да се крия.

Гласът ѝ бе изпълнен с негодувание.

— Е, добре.

Картър стана и излезе. Пак валеше. Той извади ЕКуба и го погали като кожата на нежна любима. Свърза се с германските специални служби — FG2. Провери числата. Всички агенти се бяха отчели, както трябваше да правят на всеки петнадесет минути.

Прокле ината на Фойхтер. Празненство! Празненство с колегите в чест на „пробива“.

„Мамка му, Фойхтер. Да си беше останал в Руб ал'Хали!“

Наистина беше много ядосан. Не беше осъзнал, че е призован да работи в онова, за което мислеше като за „домашна територия на Спиралата“. Фойхтер бе една от най-важните клечки — изследовател и военен разработчик — и Картър знаеше, че това задължително означава и *много* могъщи врагове. Оттук следваше, че играта е много по-важна, отколкото си бе давал сметка отначало. По-важна, отколкото му бе позволила да повярва Наташа.

Обиколи къщата, като проверяваше охранителните пунктове, агентите и собствените си запаси от амуниции, разпръснати на ключови места.

„Излъга — каза Кейд. — Излъга, прекрасни ми братко“.

„Остави ме на мира“.

Долавяше радостта в думите на Кейд — вълнението, тръпката от опасността и предвкушването на предстоящи убийства.

Стой наблизко, каза си сериозно Картър, докато проверяваше последния прозорец. Може и да ми потрябваш.

Четири черни тойоти „Ленд Крузър 70s“ отбиха от пътя и спряха; дизеловите двигатели 6164cc тихо ръмжаха на празни обороти с обещанието за безгранична мощ и сила. Лунната светлина блестеше по затъмнените стъкла. В гъстата гора от двете страни на пътя се възцари пълна тишина.

Полицейската кола, която ги следваше — бяло БМВ 525 с дебели зелени ивици отстрани — намали и запълзя покрай тях, преди да продължи напред. Червените стопове из-; чезнаха зад завоя и шумът от двигателя заглъхна в гъстата гора.

Четири тойоти останаха на място с включени двигатели.

Облаци скриха луната. Заваля — отначало слабо, но постепенно дъждът започна да се усилва и накрая се изля същински порой. Водата се стичаше по затъмнените стъкла, тесните крайпътни канавки се превърнаха в буйни потоци.

В сумрака отпред светнаха фарове и пробиха водната завеса. След това се появи синята полицейска лампа и беемвето спря до четирите тойоти. Чистачките работеха на пълна скорост и хвърляха пръски по мокрия път. Една от вратите се отвори и от колата слезе едър мъж, облечен в плътен шинел. Насочи мощния си фенер към предния лендрузър и предпазливо закрачи напред, поставил ръка на кобура на кръста си. Партньорът му също слезе, но остана до БМВ-то, заел позиция зад отворената му врата. Беше нащрек въпреки презрителната усмивка под буйните му мустаци.

— Verlassen Sie das Auto! — извика първият полицай.

Нищо не помръдна. Първата тойота остана на мястото си с ръмжащ двигател; дъждът се стичаше на ручейчета по тъмното предно стъкло и капака. Полицаят се опита да погледне през стъклото, но не успя да различи нищо.

— Ich sagte, verlassen Sie das Auto! Прозорецът на шофьорското място бавно се плъзна надолу С тихото съскане на електромотор. Полицаят направи крачка напред, вдигна фенера си и освети...

Дулото на пистолет със заглушител.

Чу се тихо изпукване.

Полицаят отлетя назад; изпуснатият фенер се завъртя и за миг освети косо падащите дъждовни струи.

— Nein! — разнесе се вик от мрака. Вторият полицаи извади пистолета си и започна да стреля. Два куршума улучиха калника на тойотата, преди автоматният откос да го завърти като пумпал и да го просне целия в кръв и безжизнен на асфалта.

Четири коли дадоха заден и минаха покрай БМВ-то. Едната за всеки случай прегази тялото на първия полицаи и остави широки следи от гуми върху и в гърдния му кош.

Тойотите изчезнаха в нощта. След тях остана призрачна сцена на ужас, осветявана от примигващите сини светлини на празната полицейска кола.

Картър гледаше конвоя скъпи лимузини, минаващ в конопа по алеята. Седеше на широката пейка до стаята на Мария (тя в момента се обличаше) и вниманието му бе раздвоено между тежката дървена врата на помещението и малкия прозорец, през който наблюдаваше. Дъждът се лееше с пълна сила от надвисналите облаци и сякаш целият свят бе потънал в тежък сумрак.

Чуваха се два вида музика — смесваха се в подлудяваща какофония: гърмящите ритми, долитащи откъм широката вита стълба в другия край на застлания с луксозни килими коридор, и нежните, примамващи звуци на Бетовен от стаята на Мария. Картър извади 9-милиметровия си браунинг. Провери тринадесетте патрона в пълнителя, след това и петте резервни пълнителя по тялото си. Седемдесет и осем патрона общо. Обичаше да е подготвен. Както често бе повтарял на Рокси: „Не искам да умра само защото са ми свършили шибаните патрони“.

Вратата се отвори и се появи Мария — ослепителна в бялата си рокля, която подчертаваше бледия цвят на кожата ѝ и черната ѝ коса.

— Готова ли сте? — учтиво попита Картър; усещаше страха ѝ.

Мария пое дълбоко дъх. Знаеше — също като него и като множеството агенти, разположени из къщата и двора, — че тази вечер е златна възможност за убийците. Ако бяха истински, а не просто някакъв кух опит за изнудване. Празна заплаха. *Номер...*

— Не се отделяйте от мен тази вечер. Нито за миг.

— И до тоалетната ли ще ме придружавате? — засмя се тя.

— Да.

— Наистина ли?

Картър се усмихна.

— Наистина. Най-подходящото време за атака е моментът, когато гардът, така да се каже, наистина е свален.

Слязоха по широкото стълбище с дебели килими и резбовани дъбови перила. Стените бяха богато украсени с позлатени гипсови фрески. Отдел Q очевидно бе доста добре платен.

Картър вече бе инструктирал подробно Мария — какво напускане на къщата, никакъв алкохол и никакви задевки с млади — или стари — мъже. Ако искаше да остане жива при тази потенциална заплаха, трябваше да сведе усложненията до минимум.

Шибани празненства, помисли си Картър.

Шибан Фойхтер! Твърдоглаво копеле. Тъпо копеле!

Сто и тридесет гости. Картър едва се сдържа да не застреля самия Фойхтер, когато Ханс Йесмар, шефът на немската операция, му връчи списъка.

Хората се мотаеха насам-натам и дърдореха. Прислужници с подноси с питиета обикаляха сред тях. Погледът на Картър обходи големия салон. Тежки кадифени завеси се спускаха до земята и скриваха евентуалните наблюдатели отвън. И евентуалните снайперисти.

Стоеше неотлъчно до Мария. Тя познаваше много от гостите и ги поздравяваше любезно. Картър мълчеше. Ако някой го заговореше, бе суров почти до грубост. Не искаше да дърдори. Това го разсейваше.

Наблюдаваше. Мария обикаляше гостите и като послушно момиче, стоеше настрана от шампанското.

Фойхтер, който явно страдаше от стрес, бе вече пиан и говореше на висок глас мръсотии в един ъгъл. Картър провери монитора на екипа. Всичко беше наред.

Горите около замъка Шваленберг се простираха на километри във всички посоки — ивици широколистни и иглолистни дървета, които се издигаха и спускаха — следваха склоновете и резките промени на терена. Няколко тесни пътеки, затрупани от паднали дървета и клони, пресичаха гората, но в тази тъмна дъждовна нощ сякаш нищо не помръдваше с изключение на люлеещите се от вятъра

дебели клони с ручейчетата дъждовна вода, стичаща се по грапавите стволоче.

В мрака се разнесе дълбоко ръмжене и четирите черни автомобила запълзяха плавно през гората. Тежките колела чупеха клони и преодоляваха с лекота падналите дървета благодарение на четворната предавка... Лендкрузърите бавно спряха, подредени в редица.

Двигателите млъкнаха.

Отново се възцари тишина.

Вратите се отвориха и десетина тъмни сенки пъргаво се измъкнаха от металните си затвори. Поеха невидими напред, после приклегнаха, загледани през дърветата към замъка Шваленберг, чиито светлини блестяха обещаващо в далечината.

Сенките бяха въоръжени до зъби.

Три различни изщраквания при слагането на пълнителите.

Бакърени погледи се срещнаха; размениха се безмълвни команди. Бавно, с безкрайна предпазливост и прецизност, колоната въоръжени убийци тръгна през храсталака, без да обръща внимание на дъжда и заплахата от дебнещата смърт.

Фридрих клечеше до един храст и слушаше заповедите на Йесмар. Погледна нагоре към надвисналите облаци, едва видими от проливния дъжд, и промърмори:

— Шибано време! Направо мъчение!

Свали мерника на Ruger M77 MkII VLE и огледа двора — въртеше плавно карабината на стойката ѝ. Не можеше да различи нищо през дъжда, дори в инфрачервения и другите спектри. Разкърши рамене. Жадуваше за цигара и чаша горещо кафе. С пет бучки захар. Да, почти усещаше аромата му...

Устата му се напълни със слюнка. Внезапно нещо го накара да се обърне. Знаеше, че зад него има други агенти, които пазят гърба му, но въпреки това изпита неясното чувство, че нещо не е както трябва. Почеса се по наболата четина и се намръщи. Очите му се мъчеха да различат някакво движение в мрака. Отново прибягна до мерник и превключи на инфрачервено виждане. Ето там — видя... нещо...

Плъзнала се зад ей онова дърво сянка? Или подигравателен танц на клони, съживени от желанието му за никотин и кафе?

Премести оръжието, но не успя да различи нищо повече между широките стволове и сплетените клони. Размърда се под дъжда и усети тънки струйки вода да се стичат по места, които досега бе смятал за напълно защитени.

— Мамка му.

Свали карабината, колкото да избърше водата от челото си — и чу съскането миг преди черната стрела да премине през дланта, челото и мозъка му и да прикове ръката към черепа в последен поздрав на богинята на смъртта. Слиз потече от ноздрите му и Фридрих бавно се свлече на земята. Другата му ръка се отпусна безжизнено на земята, пръски кръв изцапаха приклада на карабината.

Чуха се тихи стъпки. Три фигури приклекнаха до трупа му. Вдигнаха оръжието от земята, пръсти в черни ръкавици се плъзнаха по мерника.

— Остави. Не ни трябва. — Думите бяха тихи, меки, мелодични.

Оръжието падна на меката горска пръст. Фигурите изчезнаха в нощта.

Бяха минали два часа. Картър усещаше как умората се надига. Следеше неотлъчно Мария и в момента я последва в относителното спокойствие и хлад на коридора преди широкото вито стълбище. Извади миниатюрна кожена кутия от джоба си, отвори я и измъкна малка ампула. Заби иглата в бедрото си, после прибра празната ампула в кутийката.

— Какво е това? — попита Мария.

— Стимулант. Помага ми да съм бодър и нащрек. Утре ще си плащам.

Мария се усмихна и потрепери.

— Хладно е.

Картър я погледна, после очите му се насочиха нагоре към стълбите.

— Усещаш ли течение?

Мария кимна.

— По-рано го нямаше.

— Може да е просто отворен прозорец... — почна Мария, но Картър вече бе извадил браунинга и ѝ направи знак да застане зад него. Извади и радиостанцията.

— Йесмар?

— Да?

— Можеш ли да дойдеш при стълбището? Май имаме работа.

— Веднага.

Йесмар се появи след петнадесет секунди, с малък черен пистолет в ръка.

— Наглеждай Мария за няколко минути — каза Картър. — Имам лошо предчувствие...

— Чакай, ще пратя хора с теб.

— Няма време.

Проследи посоката на течението, стъпваше безшумно по дебелия килим. Адреналинът и току-що инжектираният стимулант изостряха сетивата му до краен предел. Напрегнат като пружина, Картър се качи до първата площадка на стълбите. Музиката остана някъде долу като призрачен фон. Провери монитора на екипа — бяха минали пет минути, откакто всички се бяха отчели. Изруга наум. Безброй неща можеха да се случат за пет минути.

Промъкна се до прозореца на следващата площадка, приклепна и надникна в тъмното. Не успя да види нито един от заелите позиция снайперисти — но това не означаваше, че не са там.

Тръгна през широката площадка, послушваше се. Протегнатата му ръка следваше лекия полъх на вятъра.

Спря пред една широка тежка врата. Опря длан върху дървото.

Облиза устни.

„Трябвам ти“ — прошепна му Кейд.

Нищо не ми трябва, горчиво си помисли Картър.

Бутна леко и отстъпи настрана. Вратата се отвори. Картър надникна, след което се вмъкна безшумно вътре с насочен напред пистолет. Стаята бе тъмна. Бързо включи осветлението...

Нямаше никого.

Тръгна към отворения прозорец — процеп с ширина седем-осем сантиметра. Погледна навън, после надолу, видя малка кална следа на дървения перваз... и внезапно осъзна, че е ясна мишена на фона на

прозореца... Отмести се бързо в мига, когато куршумът 22-ри калибър направи стъклото на сол и се заби в гипсовия таван.

Претърколи се върху килима, скочи на крака и се втурна...

— Пробив, червеният етаж, сектори 15–20... — изкрещя в предавателя. — Повтарям, *шибан* пробив...

Изскочи в коридора и изненада някаква облечена в черно фигура. Браунингът изрита два пъти в ръката му и неканеният гост рухна на пода, като се мъчеше да запуши дупките в гърлото си.

Картър се огледа наляво и надясно. Отнякъде се чуваха писъци и викове за помощ. Затича се към стълбите и в същия миг няколко изстреляни от оръжие със заглушител куршума разцепиха дървото на перилата. Метна се напред и се претърколи, блъсна се тежко в стената. Очите му се спряха върху куршумите в парапета, разцепеното дърво и треските. Прецени ъгъла, надигна се и изстреля пет куршума, след което скочи и се затича към стълбите.

Безшумният автомат остави черта от дупки в стената зад него. Картър скочи през пет стъпала; браунингът изрита още веднъж в ръката му. Шестият куршум улучи нападателя, папрати го да се търкаля надолу по оставащите стъпала и го просна на площадката.

Никакви гости... в салона нямаше никого...

Мамка му, изкрещя Картър наум.

Спусна се предпазливо по стълбите и коленичи до трупа, за да е по-малка мишена. Радиостанцията завибрира в ръката му.

— Картър, Йесмар съм. Мария е с мен в кухнята. Жълто, сектор 34. В салона са шестима. Събраха гостите на едно място. Всички са тежковъоръжени.

— Видях сметката на двама — тихо каза Картър, докато сменяше пълнителя. — Стойте там, ще дойда. Гостите стояха в салона, мълчаха смаяно. Картър бавно надникна зад ъгъла; облечен в черно нападател стоеше на стража, въоръжен със заглушен Uzi-K2. Картър изстреля три куршума и се втурна в обратната посока, към кухнята. Докато влиташе през вратата, куршумите разцепиха дървената каса. Просна се на плочките и се плъзна по корем между стоманените шкафове. Кракът му изрита вратата и я затвори.

— Йесмар? — изкрещя Картър.

— Насам — чу се вик от едно от съседните помещения.

Картър надникна над шкафовете и печките — по тях имаше врящи тенджери, наполовина приготвени порции, захвърлени ножове и нарязани зеленчуци. Не се виждаха никакви готвачи. Предпазливо, настръхнал, тръгна напред.

— Аз съм, не стреляйте.

Влезе в слабо осветена стая. Беше склад, пълен с чували, щайги и кашони с щамповани надписи на немски. Йесмар стоеше до бледата като платно Мария.

Погледите им се срещнаха и Картър разбра...

Нещо не беше наред...

Пистолетът се вдигна и се насочи към Картър. — Съжалявам, приятелю. Време е да умреш.

Картър леко кимна.

— Мисля...

Браунингът се вдигна за част от секундата и прати куршум право в лицето на Йесмар. Парчето олово влезе през нос и пръсна мозъка по една щайга със зеленчуци отзад. Йесмар се свлече на пода.

— ... че някой си играе игрички с мен — довърши Картър.

— Картър — изхлипа Мария, изтича към него и се хвърли в обятията му. Той я прегърна за миг, после затръшна вратата. Озоваха се затворени като в гробница. Картър отиде до трупа на Йесмар и го претърси. Взе глока му, пъкна го под колана си, взе и резервните пълнители.

— Какво става? — попита Мария.

— Кофти — изсумтя Картър. — Как са успели да проникнат В специалните части, мамка му? Или играят големи пари, или има нещо друго. Нещо, което не разбирам.

— Къде е чичо?

— Май имаме ситуация със зложници. Шестима са... — Думите на Йесмар отново прозвучаха в съзнанието му. Номер ли беше това? Нещо бе прекалено изчистено. Прекалено механично.

Мозъкът му се бореше с изводите, сякаш се мъчеше да подреди разсипан пъзел.

— Да се махаме оттук. Трябва да излезем от къщата.

Радиостанцията завибрира.

— Да?

— Снел съм. Трима от снайперистите ни са мъртви. Къде В Йесмар?

— Мъртъв е — каза Картър. — Вътре има поне шестима нападатели. Убих двама. Дявол знае колко още се спотайват Къде ли не. Какво предлагаш?

— Къде си?

— Жълто, сектор 18, до задната веранда.

— Мария с теб ли е?

— Да.

— Излез навън, останалите сме тук. Трябва да изведем Мария.

— Ще отидем до вътрешната врата и ще ви чакаме. Край.

Изключи радиостанцията и погледна Мария.

— Кофти, както ти казах. Трябва да спазваш всяко мое нареждане, ако искаш и двамата да се измъкнем живи. Разбираш ли?

— Какво?

Картър я хвана за раменете и я раздруса.

— Разбираш ли, момиче?

— Да, да. Ох, боли!

Картър отпусна хватката си.

— Виж сега какво ще направим. Те мислят, че ще излезем от задната врата. Не знаят, че съм убил Йесмар. Аз...

Чу се някакъв шум. Картър се плъзна до вратата и я отвори — рязко и бързо, смъртоносното дуло на браунинга гледаше към...

— Мамка му! — изсъска Картър и свали пръст от спусъка.

Граф Фойхтер беше пострадал. Кръв капеше от счупения му нос и разцепените устни. Залитна напред. Вонята на алкохол се носеше около него като някакъв перверзен парфюм. Картър му помогна да влезе и провери коридора; видя как сензорът на вратата примигна и отново провери ЕКуба. Активира една функция. Сега всеки, който влезеше в кухнята, щеше да активира безшумната аларма.

— Чичо! — Мария се втурна към Фойхтер, прегърна го и му помогна да седне. Графът изстена от болка. Кръвта му капеше на пода; той се взираше с ужас в пръснатото лице на Йесмар.

— Ти ли го уби?

— Оказа се не съвсем честен.

Все така с пистолета в ръка, Картър коленичи пред Фойхтер. — Какво стана?

— Шестима са. Събраха гостите накуп. Пратиха ме да преговарям с теб...

— С мен? Но те мислят...

Картър млъкна. Единственият начин, по който можеха да разберат, че Ханс Йесмар е мъртъв, бе чрез комуникационната мрежа. А това означаваше, че целият отряд от германските специални части е замесен в покушението. Но защо им беше да чакат празненството? Защо просто някой от снайперистите не беше убил Мария по-рано?

Алармата се включи и в същото време радиостанцията завибрира.

Картър бързо отиде до вратата. Браунингът се подаде навън и изстреля предупредителен куршум към коридора. Нямаше ответен огън и движение.

Обърна се.

Фойхтер, на колене на пода, държеше насочен към него пистолет. Погледите им се срещнаха. В очите на възрастния мъж нямаше никакви емоции — само твърдостта, която Картър вече бе забелязал. Твърдостта на студена стомана. Твърдостта на убиец.

— Какво искаш? — тихо попита Картър.

— Прееба всичко! — изсъска Фойхтер и от устата му полетяха кървави пръски и слюнка. — Хвърли оръжието. Веднага!

Картър погледна към Мария. Нещо се бе променило — промяна, която сграбчи сърцето му в желязната си хватка и стисна без капка милост. Сълзите бяха изчезнали от очите ѝ. Стоеше изправена, с малък сребрист пистолет в ръка. Дулото бе насочено към него.

— Не разбирам — изръмжа Картър. — Не бяхте ли от Спиралата?

— Хвърли оръжието! — изкрещя Фойхтер. Гласът му прозвуча така, все едно е на ръба на паниката.

Нещо в душата на Картър се смрази.

Мария му се усмихна и леко сви рамене.

— Не се прави на толкова изненадан, Картър. Не си от семейството.

И тогава Картър разбра — разбра, че ще умре. Имаше две въоръжени цели и не можеше да ги свали за едно мигване на окоето... *Щеше да умре в този тесен вонящ склад в задната част на замъка на*

това копеле. Убит и предаден от... от кого? И защо? Що за игра беше това? И кой бе *истинската* мишена?

„Ти — прошепна Кейд с гробовен глас. — Хайде, Картър, ще е като едно време... също като в битката при Кайро 7... остави ги на мен...“

Фойхтер се изправи с олюляване. Пръстите му се вдигнаха към почервенелите от кръвта устни. Размаха пистолета и се озъби като диво животно.

— Казах, хвърли оръжието!

Картър започна да се навежда, сякаш за да остави браунинга на пода.

„Остави на мен“ — погали трескавия му ум хипнотизиращият глас на Кейд. Картър примигна като на забавен кадър и цветният свят около него се превърна в живачна спирала...

Действай, кисело помисли той.

Кейд бавно отвори очи.

ЧЕРНО И БЯЛО

3

Сцената бе лишена от цвят — безлична черно-бяла картина. Той се усмихна на омазания с кръв Фойхтер. Браунингът лежеше удобно в дланта му — солиден и сигурен, стар приятел, завърнала се любима, част от тялото му и същността на душата му. Беше го обърнал надолу, докато се навеждаше, под ъгъл Трябваше само да го мръдне...

Кейд завъртя китката си — по-бързо от мисъл — и натисна спусъка.

Фойхтер отлетя назад и се сви на две, останал без въздух, и се свлече на пода с внезапно изкривено от ужас лице. Изпусна пистолета и погледна дланите върху корема си — под тях бързо растеше кърваво петно. Със същото движение Кейд се извъртя на пета, браунингът проблесна в ръката му, и отново натисна спусъка. Куршумът улучи рамото на Мария, завъртя я и я блъсна в стената. Тя рухна и изстена. Слюнка потече по студения камък, кокетният ѝ малък пистолет бе забравен.

— Никога не се доверявай на шибани жени — озъби се Кейд, пъргаво коленичи до Фойхтер и изръмжа: — Смъртта от рана в корема е бавна. — И боли. При това много.

Замахна и стовари дръжката на пистолета в лицето му, във вече счупения нос. Фойхтер изкрещя. Още три удара и писъците му се смениха със задавено гъргорене.

Кейд отиде до вратата. Бързо прехвърли каналите на ЕКуба и лицето му се изкриви от объркване, когато осъзна, че устройството е мъртво. Никакви скенери. Никакви детектори. Нищо.

Претърси отворения архив на ума на Картър (отне му част от секундата), отвори вратата и се втурна през кухнята към сервизната шахта, като прескачаше стоманените плоскости. Вмъкна се в тясната дупка, изрита тънката стена и полетя надолу...

Отгоре се разнесе автоматична стрелба.

Стъпи меко на крака и се огледа. Мазето. Тръгна покрай автомобили, покрити с платница. Спря и извъртя глава към блестящ

червен мотоциклет — Дукати 1296 SPS MkV — зрението му регистрира цвета като яркосиво. Изтича към рампата в и широките дървени врати, извеждащи от подземието. Надзърна през цепнатината към мрака. Вдигна ЕКуба на Картър, за въртя го нежно и като по магия сърцевината му слабо засия. Проследи схемата на повърхността и от вътрешността на устройството изскочи игла. Кейд я пъкна в ключалката и след секунда се чу изщракване. Тихо откряна тежката врата...

Изтича обратно към мотора и вдигна стъпенката с ритник. С цевта на браунинга проби дупка в горния обтекател, бръкна в нея и напипа кабелите за запалването. Няколко срязвания. Няколко усуквания, за да заобиколи имобилайзера. Ухили се, включи двигателя, скочи на седалката, превключи на първа и даде газ до 13000 оборота...

Приведе глава и отпусна съединителя.

Моторът полетя по рампата и с трясък разби вратата. Докато автоматите се обръщаха към Кейд, той профуча като куршум по чакълена аля с 355 км/ч, натиснал газта докрай. Браунингът риташе в лявата му ръка. Докато занасяше около фонтана, Кейд проби дупка с три куршума в гърдите на единия от мъжете. Превключи скоростта, задното колело изхвърли чакъл, заора в пръстта и изстреля мотора по правата аля, далеч от фигурите, които излизаха тичешком от главния вход на Шваленберг и стреляха.

Куршумите запищяха покрай главата му и Кейд се сви още повече над широкия резервоар. Машината вдигна 360. Той се вкопчи в мотора като полип, с изкривено от невъзможна усмивка лице. Браунингът бе забравен от радостта да овладее ревящия обезумял двигател. Стрелката на спидометъра достигна червената линия.

Зад него се втурна цяла глутница — двайсетина облечени в черно фигури... но внезапно спряха. Бакърените очи гледаха как моторът се превръща в червена точка в далечината. Някакви мъже закрепяха и почнаха да се качват в автомобилите, а черните убийци отскочиха настрана. Колите се впуснаха в преследване.

Яхнал мощния мотор, Кейд крещеше и се смееше с цяло гърло, вдигнал лице срещу вятъра. Двигателят виеше между краката му. Ревът на колите зад него го накара да се разсмее още по-силно, докато се носеше по неосветената аля през гъстата гора. Внезапно намали, при което се килна напред от рязката промяна в скоростта, и изключи с

палец фаровете на мотора. Двигателят изрева и стрелката трепна, когато превключи няколко скорости...

Ревът на автомобилите бързо приближаваше. Браунингът загърмя — и Кейд изпразни цял пълнител в предното стъкло на първата кола. БМВ-то рязко зави надясно и се блъсна в едно дърво; обезобразеният труп на шофьора изхвърча навън. Кейд отново натисна газта и видя как стрелката на спидометъра затанцува. Предното колело се вдигна във въздуха и Кейд се прилепи към резервоара; вдигна 160 км/ч, включи отново светлините и се наведе ниско надясно, когато предното колело най-сетне докосна земята и коляното му забърса настилката миг преди от стъпенката да изскочи дъжд от искри. Натисна газта още повече, усмивката му се разшири и преследването бе забравено, когато моторът достигна умопомрачителните 385 км/ч — крайния предел на двигателя.

— Адски харесвам моторите — прошепна Кейд във виещия вятър.

Далеч отзад замъкът Шваленберг се озари от растящото цвете на огромна експлозия. Огънят бушуваше, захапваше, поглъщаше и се носеше нагоре към нощното небе. Кейд натисна спирачки и остави дълга диря, после моторът най-сетне спря. Той погледна назад и се намръщи.

Термичните експлозивни бушуваха в нощта и пурпурното пиете се отвори, за да погълне луната.

Кейд наведе глава, натисна газта докрай, понесе се по пътя, като го остави зад себе си ивица изгоряла гума, и изчезна в Чернотата на немската гора.

Картър седеше сред дърветата и слушаше ромона на малкия водопад, който падаше в един кръгъл скален басейн. Около очите му имаше огромни кръгове. Очуканият, разнебитен, издраскан и покрит с кал мотоциклет бе наблизко, едва-едва скрит под купчина клони и листа.

Уморено си поигра с ЕКуба. Сините цифри примигнаха под нежното му докосване. Активира аварийния сигнал и усети как устройството леко завибрира, когато мощният предавател заработи на къси импулси.

Отпусна глава на тревистия бряг и усети как ромонът на течащата вода успокоява душата му. Прекалено много въпроси обаче раздираха ума му. Прекалено много спомени от миналото се мъчеха да излязат наяве.

Сега бе повече от ясно. Беше капан. Капан за него.

Потрепери. Някой го искаше мъртъв, при това наистина бързо. Но защо беше цялата тази сложна постановка с охраната? Естествено — за да го отделят от Спиралата... да го спипат, когато е съвсем сам. Щом трябваше да *подкрепя* германските специални части, нямаше да бъде включен в ударна група...

А Мария...

Поклати глава. Беше го изиграла; а сега бе ранена с куршум в рамото, а може би мъртва и погребана. И всичко това за какво? За да убият *него*?

Фойхтер и Мария. И двамата бяха от Спиралата... и двамата се бяха опитали да го убият. А както изглеждаше, в предателството бяха замесени и хора от германските специални сили... както и в последвалата експлозия. Какво ставаше, мамка му?

След като Кейд бе поел контрол над него, развилите се събития бяха като замъглен сън, лишен от цветове. А от... — по дяволите, кажи думата — *обсебването* усещаше противен привкус в устата, сякаш бе препил с най-долнопробно уиски. Радостта на Кейд бе оставила киселини в стомаха му, а яростта му — празнина в душата.

Загледа се в малкото бяло цвете в ръката си — Мария Балашев му го бе дала в градината. Сега беше увехнало. „Лъжец“ — се бе обадил Кейд. Като никога, бе съвсем прав. Картър прокле демона в душата си.

„Нито веднъж не съм губил охраняван от мен човек“.

Лъжа, целяща да вдъхне увереност. Ама че комедия на ситуациите! Беше охранявал собствения си убиец... а сега? Мъртва ли беше? Дали лежеше до Фойхтер, в студената гробница на прадедите им?

„Трябваше да го убия“.

— Още не мога да повярвам, че я застреля — тихо каза Картър.

„Да бе, май се размеквам, мамка му. Трябваше да пусна куршума в шибаното й лице. Никога не оставяй жив враг зад гърба си. Ти си

виновен, Картър. Отравяш кръвта ми, отслабваш решимостта ми, плакаеш в ума ми...“

— Отравям... разкарай се на майната си от мозъка ми, Кейд.

Усети как Кейд се маха. Арогантността, омразата и яростта му останаха като бледа червена дракотина в задните ъгълчета на ума му; постепенно угасваше, докато тъмният му близък го оставяше насаме с вкиснатите му мисли.

Хвърли мъртвото цвете и се изправи, протегна се и разкърши врат. Ставите и прешлените изпукаха от освободеното напрежение.

Защо не го бяха убили по-рано?

Замисли се. Може би експлозията бе нарочно подготвена — вероятно не само за него, но и за гостите? Нещо обаче се беше объркало и Картър бе преобал всичко, така че на Фойхтер и Мария не им оставаше нищо друго, освен да му видят сметката. Може би.

Завъртя ЕКуба в дланта си и изпрати доклада до Спиралата.

Майната му, помисли си. Нека те го измислят! Можеше пък да открият и какво е станало с ЕКуба...

До ушите му достигна ниско бръмчене, носеше се някъде над гората.

Зачака търпеливо. Вертолетът изскочи пред него, завъртя се ниско над дърветата и докосна земята. Въртящите се перки разлюляха клоните. Картър изтича към кабината, от която го гледаше сериозното лице на Лангън.

— По-бързо! — извика пилотът. — Имаме си опашка.

— Опашка ли?

Лангън кимна, докато Картър се настаняваше и закопчаваше колана.

— Сложи резервния шлем, може да имам нужда от помощта ти. Каквато и да е била шибаната ти мисия, определено си разритал гнездото на осите. Някога използвал ли си биокулярно зрително поле в реалновремева бойна ситуация?

— Какво?

— Карай.

Двигателите изреваха и хеликоптерът се издигна в бързо спускащия се мрак.

СЪСТОЯНИЕ НА ИГРАТА

4

Руската ракетна подводница клас Тайфун 941 „Москва 16“ се носеше през черните води] на 130° северна ширина и на 160 километра южно от ледената шапка Гелц. Големите перки бавно спряха въртенето си и съдът притихна, стаен и тъмен в студения мрак — неподвижен, дебнеш и заплашителен, матовочерен.

Юрий Колгар, капитан първи ранг от 19-а подводна дивизия, барабанеше с пръсти по бюрото и се взираше в показателите на екрана. Вдигна поглед към матрос Барцов и видя разтревоженото изражение на гладко избръснатото му младежко лице. Усмихна му се топло и го освободи.

През последните четири месеца руснаците си сътрудничеха със Спиралата в опит да сложат край на един нововъзникнал вътрешен проблем — вълната масови бунтове и безредици, предизвикани от разпространяваната от мафията синтетична дрога, която бе сграбчила тънештата в нищета работническа класа за топките и я влачеше надолу по пътя към наркотичния ад. Дрогата, носеща прозвището лимонова водка, бе направила водещите мафиотски кланове още по-богати и могъщи, но излезе прекалено солена на правителството — финансово, политически и, естествено, социално. Спиралата бе призована като последно средство за смазването на нелегалния внос на лимоновата водка.

Предишния ден „Москва 16“ следеше един безименен съд заподозрян в трафик на наркотика. Беше с размерите на боен кораб, с неизвестен произход, и бавно плаваше на североизток, недалеч от Арктическото крайбрежие на Русия.

А сега корабът бе изчезнал.

Колгар беше пуснал псетата — малки подводни автоматични разузнавачи, не по-големи от топка за тенис. Сто от тях напуснаха подводницата и се понесоха безмълвно и незабележимо през дълбоките студени води в търсене на мистериозния кораб, който —

нещо напълно невъзможно — бе изчезнал от радарите, плод на последните постижения на високите технологии.

Сега си играеха на дебнене и чакане.

Колгар въздъхна, отвори чекмеджето от дясната си страна и погледна с копнеж пълната с кристално чиста течност бутилка. Поклати глава, потърка четината на брадичката си и затвори чекмеджето.

Стана, излезе от помещението и бавно закрачи към контролния център, разположен над акумулаторите, в които се пазеше енергията на два 600-мегаватова ядрени реактора, необходима за задвижването на огромната подводница.

Дежурният рязко даде команда мирно, щом Колгар влезе в контролния център. Капитанът поздравя хората си и зае мястото си на мостика.

— Някакъв сигнал на сонара?

— Не, капитане. Нямаме сигнали дори по скенерите за надводни цели. Просто изчезна, все едно се стопи.

Колгар изруга, после попита:

— А псетата?

— Все още нищо. Разпръснаха и се отдалечават кръгово от нас. Ако някъде наоколо има *нещо*, непременно ще го засекат и ще докладват.

Погледите им се срещнаха.

— Знаете не по зле от мен, че никога не пропускат целта си, капитане.

Колгар кимна и уморено разтърка слепоочията си.

— Информирахте ли тактическия отдел на Спиралата?

— Още не, капитане.

— Направете го. Тяхното разузнаване може да има някаква информация за кораба. Какво открихме преди да... да...

— Да изчезне ли?

— Да.

— Приблизителни размери според преценката на бойните компютри. Нищо повече. Предполагаема огнева мощ. И се движеше невероятно бързо.

Зачакаха. Наблюдаваха скенерите на псетата. Възцари се напрегната тишина, изпълнена с примигващия блясък на компютрите и

контролните дисплеи на подводницата. Червените светлини блестяха като рубини по брадясалото лице на Колгар. Очите му се присвиха и се заковаха върху един от скенерите на автоматичните разузнавачи.

— Какво е това? — Той посочи.

Светлината примигна и изчезна.

— Какво показва дисплеят на състоянието? — бавно попита Колгар.

— Нищо, капитане.

— Невъзможно! Никакви показатели от последната наносекунда? Никакви сведения за обстановката около псето в момента на унищожаването му?

— Нищичко, капитане. Спогледаха се намръщено. В същия миг, подобно на някаква сцена от дигитални фойерверки, скенерите на псетата, озаряващи контролната стена — всеки сигнал бе свързан с отделен разузнавач, отдалечаващ се в различна посока от подводницата в дълбините на океана — сякаш *избухнаха* пред очите им... червените светлини се пръснаха, преминаха в зелени, сини и жълти, след което сякаш някаква визуална приливна вълна ги помете в мрак и *смърт*.

Колгар се взираше вцепенен в скенерите. Всички бях черни.

Всички псета бяха унищожени едновременно.

— Доклади?

Гласът му прозвуча като сухо грачене.

— Никакви — обади се тих невярващ глас.

Сто разузнавача бяха унищожени, без да бъде регистрирана нито една трансмисия, която да даде на подводницата някаква улика, че нападателите са били регистрирани. Нямаше нито едно предупреждение. Абсолютно нищо.

Колгар почти усещаше сладкия вкус на водката на език си. Копнееше за яка глътка.

„После“, озъби се умът му.

— Свържете се със Спиралата. Кажете им, че се намираме в *извънредна ситуация*.

— Свързвам се.

Чакаха десет секунди — десет безкрайни секунди, изпълнени с напрежение и мисли за смърт. Всички в контролния център чакаха отговор, оглеждаха се и се взираха *нагоре* Към въображаемите черни води около подводницата, представяха си потайните врагове с техните

невъобразимо високи технологии, способни да накарат масивен боен кораб да изчезне от радарите, да избегне най-сложните уреди за засичане и да унищожи сто разпръснати разузнавача, без да даде и най-слабия намек за използваните методи и оръжия.

Разнесе се писукане. Отговорът бе пристигнал.

— Трима тактически офицери ще пристигнат след два часа от намиращия се наблизо британски разрушител „Касъл“. В момента се прехвърлят в ултрабързата подводница клас „Акула“. Съветват ни да останем на място и да не предприемаме нищо — само да докладваме, ако обстановката се промени.

Колгар кимна и избърса потта от челото си с ръкав.

Скенерите останаха тъмни и безжизнени: това изобщо не е успокояващо, когато внезапно разбереш, че врагът ти е *невидим*.

„Москва 16“ пое „Акулата“ в огромния си търбух подобно на някакъв огромен левиатан, поглъщаш плячката си. Засъскаха камери за декомпресия, завиха помпи и след няколко минути люкът се отвори. Две жени и един мъж във военни униформи слязоха по рампата и отдадоха чест на Юрий Колгар.

Доколкото разбирам, имате проблем — каза едната жена: висока и червенокоса. Имаше студени сини очи и високи скули, които по-скоро подчертаваха, отколкото намаляваха невероятната ѝ красота. Протегна уверено ръка и се здрависа с Колгар. — Командващ офицер Рияна Требън, на вашите услуги. Аз съм експерт по подводни машини и системи за тайно проследяване. Участвах в екипа, разработил проследяващите системи на автоматичните разузнавачи.

Колгар кимна.

— Чувал съм за вас, лейди Требън.

— Казвайте ми Рияна. Няма място за официалности, щом ще работим заедно в извънредна ситуация. Това са Алис Метрас, експерт по биологични оръжия, и Джеймс Ротуел, който има невероятно подробни познания върху практически всички видове подводници, използвани от повечето правителства в света.

С това по-нататъшните формалности станаха излишни Колгар поведе тримата право в командния център.

— Разполагаме с докладите ви, както бяха излъчени в ЕКубовете. Според тях *сто* псета са били унищожени в интервал няколко секунди, като нито един от разузнавачите не е докладвал за обстановката.

Колгар кимна.

Рияна се настани пред конзолата и започна да пише; свърза се с компютрите на подводницата и за известно време, докато данните пробягваха по екрана, всички мълчаха. Накрая тя се почеса по бузата и присви очи.

— Мисля, че се намираме в смъртна опасност.

— Открихте ли нещо?

Рияна кимна.

— Скрито е в структурата на данните. На практика сте получили докладите, но те са били *заглушени*, така че суб-компютрите не са разпознали кодовете.

— Какво е унищожило псетата? — попита Колгар.

— Не зная. Но следите някакъв огромен кораб, нали? На воден съд?

— Да.

— Сега той следи вас. И се приближава бързо.

— Оръжия? — попита Колгар.

— По-силни от всяко шибано оръжие, с което разполагате. „Москва 16“ се плъзгаше през притихналите тъмни води. Ятата риби се стрелкаха настрани от пътя ѝ. Двигателите ревяха — нямаше никаква нужда от запазване на невидимост — машината се носеше с пълна скорост към закрилата на най-близкия морски аванпост на Спиралата. Разстоянието до него бе триста и седемдесет километра.

С увеличаването на скоростта подводницата увеличаваше и дълбочината. Носът ѝ бе насочен надолу и тя пореше водача дълбоко под повърхността, прерязваше ята сребриста риба, спускаше се дълбоко в тъмната бездна на падината Треманън и се насочваше към дълбокия прорез в скалата — процеп, пълен с неподвижна мъртва вода, стояща тук от милиони години.

Неразпознаваеми останки се носеха в дълбините и няколко се сблъскаха с корпуса на подводницата с тътен, от който всички на борда изтръпваха, макар скенерите да показваха, че това не са *мини*. По нареждане на Рияна намалиха скоростта и тя отново анализира скенерите на подводницата с помощта на Ротуел.

Внезапно зави сирена и данните препуснаха едновременно по всички екрани на контролния център. Капитан-лейтенант Лягарин викна:

— Засичаме активен сонар! Откриха ни!

— Невъзможно! — отсече Колгар. Подводниците клас „Тайфун 941“ бяха оборудвани с активен/пасивен сонар, система за откриване на надводни цели, електронни датчици, радар и системи за откриване на посоката, както и със съвременен боен интерфейс. „Москва 16“ би трябвало да изненадва врага, а не той да изненада *нея*.

— Заредете и насочете VA-111! — рязко заповяда Рияна и пелият контролен център кипна от трескава дейност. Всеки мъж и жена тук знаеше превъзходно работата си: това беше война и всеки трябваше да изиграе отредената му роля.

— Ето го! — рязко каза Колгар.

Внезапно, сякаш свалил защитата си, огромният боен кораб се появи на радара. Беше точно над тях. Държеше ги на прицел, впримчил ги бе в мрежата си. Бяха попаднали в капана му.

Подводницата се разтърси. Разнесе се далечен тътен, писък на метал и грохот като от приближаваща буря. Цялата подводница започна да се мята и да се тресе. Колгар безпомощно погледна ръцете си. И те трепереха.

— Външният корпус — изграчи той и пребледня, когато, срещна погледа на Лягарин. Рияна и Ротуел крещяха заповеди на матросите. Лицата на всички бяха бледи, разкривени от ужас от онова, което предстоеше.

Някакъв неизвестен вид високотехнологично дълбочинно торпедо бе пропукало смятания за „непробиваем“ двоен външен корпус. Можеш да имаш колкото си искаш балистични ракети или торпеда на борда, но корпусът е единствената преграда между живота и ужасното, смазващо налягане, което заобикаля всяка подводница.

„Москва 16“ потъваше...

И не само това — морето я смазваше.

Грохотът стана по-силен. Хората се мятаха из контролния център, обхванати от паника, а Колгар и Лягарин просто стояха и се гледаха. Бяха дълбоко. Прекалено дълбоко. И двамата го знаеха. И двамата разбираха. Бяха мъртъвци, поемащи последните си глътки въздух.

Рияна се вкопчи в ръката на Колгар.

— Нашата подводница! Все още можем да избягаме!

Колгар тъжно поклати глава. Бе прекарал много години в морето. Познаваше опасностите и ги приемаше. Само чудо можеше да им помогне да стигнат трюма на подводницата, а шансовете за бягство...

Рияна и двамата ѝ колеги побягнаха от контролния център. Стъпките им отекваха по металните решетки, те търчаха сред изпадналите в паника матроси, които се разкъсваха между желанието да избягат или да кажат последно сбогом на боговете си.

Внезапно подводницата се наклони и моряците се разхвърчаха като парцалени кукли из контролния център. Тела се удряха в екраните, искри посипаха стоманената палуба. Колгар се блъсна в стената със смазваща костите сила и падна неподвижен, втренчен в безжизнените очи на Лягарин — той си беше счупил врата и крайниците му се бяха разкривили под неестествени и зловещи ъгли.

Започна да нахлува вода. Сирените завиха. Червени светлини премигваха в съзнанието на Колгар, но в момента той можеше да мисли единствено за жена си Соня и за дъщеричката им Оливия. Къса руса коса, прекрасна усмивка, виковете „тати“, докато я носеше на ръце и я притискаше към гърдите си; най-меката коса във вселената гъделичкаше гърлото му, мъничките ѝ пръсти стискаха огромните му ръце...

Водата около краката му бе леденостудена, изключително буйна, безжалостна. Всички крещяха. Искри се посипаха отгоре му, но той не трепна. И тогава токът спря — чу се далечен стон, долови се трепет и светлините угаснаха.

Разнесоха се още стонове, сякаш ракетната подводница бе животно, на което бе нанесена ужасна рана; Колгар буквално *почувства* напирещото към тях налягане, *усети* как морето, могъщо и безмилостно, ги смазва в юмрука си. Стоманата и сплавите пищяха. Струи летяха от подпорните греди като автоматни откоси. Стълби се изкривяваха и се свиваха на хармоника, докато морето притискаше и *смазваше* живота в подводницата.

Тези последни мигове, в пълния мрак, в леденостудената вода, от която цялата му нервна система и органи се свиха в спазъм, бяха най-интензивните в живота на Колгар. Мечтаеше си каква ще стане Оливия като порасне и как Соня ще го оплаква. Сълзи потекоха по бузите му.

Как бяха пропуснали кораба? Как бяха могли да го пропуснат, мамка му?!

Рияна закопча колана си в пилотското кресло на „Акула“. Ротуел и Метрас бяха мъртви. Ротуел бе смазан от отскубнала се стоманена подпора, която го преряза на две през кръста, и кръвта му бликна като фонтан, и изтече за секунди. Метрас бе запратена по една стръмна стълба, когато подводницата се наклони. Рияна увисна на перилата, краката ѝ се мятаха над бездната; гледаше как нейната приятелка и боен другар от осем години изчезва в ледените тъмни води, за да не се появи никога повече. Беше истинско чудо, че успя да стигне до трюма на подводницата, и още по-голямо — че системата за компресия и декомпресия все още работеше.

Докато подводницата издаваше животинските си предсмъртни стонове, бързата ядрена „Акула“ излетя от търбуха ѝ и се понесе сред скалите на дъното, като оставяше диря от мехурчета. Рияна, челото ѝ бе разкървавено, гледаше с ужас по свързаните с ЕКуба монитори как грамадната подводница се разцепва на две и изчезва в бездната на падината Треманън. Сълзи се стичаха по бузите ѝ и се смесваха с кръвта по тях. С пресъхнало от страх гърло тя активира оръжейната система на „Акулата“.

Беше се случило нещо лошо.

Нещо невъобразимо лошо, което не разбираше.

Увеличи скоростта и се спусна дълбоко в падината, ориентираше се единствено с помощта на уредите; морето около пластотитаниевия корпус на мъничката подводница бе плътно и непроницаемо *черно*.

По-скоро усети, отколкото видя малкия предмет, който се въртеше пред нея. Присви очи и осъзна, че е сфера — мъничка, подобна на разузнавачите-псета, проектирани от екипа ѝ преди няколко години.

Понечи да насочи оръжията към него — и се оказа, че на скенерите не се вижда нищо, в което да се прицели. Преглътна с мъка, превключи на ръчно управление и махна предпазителя. Ракетите и миниатюрните торпеда под корема на „Акула“ пъргаво излязоха от слотовете си. И тогава черната сфера внезапно се понесе към нея, последва безумна имплозия на корпуса и морето нахлу, и тя запищя.

Пое дъх и в следващия миг светът внезапно стана черен и студен, а „Акулата“ започна да пропада спираловидно към дъното на океана, изгубила управление и *мъртва...*

ЧАС ПИК

5

Забързаният лондонски трафик не затихна и в дъжда. Ревяха клаксони, ръмжаха двигатели, светлините на фаровете изрязваха парчета град от тъмнината. Огромни змии от автомобили се виеха покрай обгорените черупки на сковано и безнадеждно издигащите се сгради, сочещи като някакви черни пръсти обвинително към Бог, който не им се бе притекъл на помощ. Войната бе оставила на мястото на Юстън Стейшън кратер, пазен от пет почернели дънера — някога танкове. Обгорените им кули и изкривените оръдия стърчаха като доказателства за дисхармонията в този най-голям град на Обединеното кралство. Змиите минаваха покрай размазани от снаряди и опустошени от огън сгради, чиито пусти прозорци зееха като избити зъби, остри като бръснач парчета стъкло покриваха паважа. Вървящите по тротоарите хора крачеха предпазливо, наблюдаваха се неспокойно един друг и едва прикритите под палтата им оръжия бяха винаги готови да влязат в употреба.

Високият мъж стоеше до бордюра. Бе облечен в прилепнало дълго кожено палто. Бе тъмноок, с качулка, брадясал. Късата му коса приличаше на четина. Той дръпна от цигарата си и метна фасата в пълната със счупени бутилки и останки от запалителни бомби канавка. В същия миг в безкрайната колона коли се отвори пролука. Тежките му обувки стъпиха в локвите на асфалта и човекът пресече улицата във вечерното задръстване, като заобикаляше тъмните и пълни с оръжия поршета, волво, фордове и фиати. Стигна до отсрещния тротоар и спря, привлечен за момент от екрана на витрината, на който се виждаха дигитални приемници и последните модели компютризирани оръжия. Витрината се пазеше от дебела бодлива тел — поредно доказателство, че градът се намира на прага на вътрешния упадък и войната.

Мъжът уморено се почеса по брадата. Обсидиановите му очи се отразиха в стъклото. Ръката му се плъзна по бедрото му, след което той се обърна и закрачи забързано по тротоара. Мина покрай група

войници от Правосъдните войски — JT8, вкарани в града след неотдавнашните безредици — изгледаха го иззад злокобните си черни маски, — после зави вдясно по тясната уличка, воняща на препълнени кофи за боклук, плъхове и котешка пикня. Дъждът освежаваше лицето му, дългата му кожена дреха блестеше от капките. Без да спира, мъжът разкопча три копчета и дланта му леко докосна тъмния метален предмет под палтото.

Джем знаеше.

Знаеше, че го следят.

Стъпките зад него бяха почти безшумни. Той ускори крачка. Примигна, за да отърси дъждовните капки от миглите си, и докато минаваше покрай огромен контейнер за боклук, препълнен с воняща помия, със съвсем тихо изщракване активира ЗУ — засичащото устройство, което щеше да се свърже с личния му ЕКуб и да сигнализира, ако го преследват.

Спря и се заслуша. Настръхна.

Запали цигара, като криеше пламъчето в шепите си. Димът се заизвива около него като дъх на дракон. Прибра запалката в джоба си и на нейно място в дланта му легна дръжката на автоматичния пистолет със заглушител, все още скрит от палтото и тъмнината.

Обърна се...

Случаен поглед...

Нищо.

Продължи да върви по уличката покрай изписани с графити стени и ръждясващи пожарни изходи, под тежките капки от тъмното навъсено вечерно небе, надвиснало злобна над съсипания град. Далечните порнографски реклами се отразяваха в локвите. Джем усети как ЕКубът му завибрира, приел сигнала на ЗУ. Три, Четири. Пет. Шест... броеше той. Мамка му.

Някой го искаше, и то *страшно*...

Отново ускори крачка, метна фасата настрана и зави наляво по следващата тъмна уличка. Мина забързано покрай паркирани автомобили, повечето изподраскани и надупчени от куршуми. Очите му се вдигнаха нагоре — проверяващо, измерващо, преценяващо. Стигна до един почти нов дълъг и гладък черен мерцедес, който рязко изпъкваше сред очуканите коли. Приклепна зад него, извади

автоматичния пистолет и го насочи покрай лъскавото купе, като използва надлъжната лайсна, за да се прицели по-точно.

Шест...

Мамка му, отново си помисли Джем. Кои бяха? От коя организация?

Някоя терористична група? След Хартата от 2010 година И последвалите закони против ядреното, биологичното и химическото оръжие, престъпването на които се наказваше незабавно със смърт, терористите от всяка националност намразиха Спиралата от дън душа.

Или просто някоя случайна улична банда, въоръжена до зъби и излязла за поредния обир?

А може пък да бяха дори от JT8...

Дъждът валеше.

Джем чакаше...

Някакъв шум зад гърба му го накара да настръхне. Бе прекалено силен, за да е от тайнствените му преследвачи. Нямахше елемент на маскировка...

Петима огромни чернокожи здравеняци, накичени с вериги и облечени в скъпи дрехи, крачеха наперено по улицата, обутите им в лачени обувки крака прескачаха локвите. Погледите им се спряха върху приклеknалия до собствения им Мерцедес SL2i непознат и на физиономиите им се изписа странна смесица от веселие и гняв.

Джем пак хвърли поглед към края на улицата...

— Разкарай се от таратайката ни, пич — чу се застрашително ръмжене като от долнопробна холивудска гангстерска продукция.

— Да не би случайно да съм попаднал в Бронкс? — иронично попита Джем...

... и...

... в същия миг започна пукотевицата.

Куршумите пищяха и се забиваха в ламарините на мерцедеса. Джем се просна на земята, претърколи се, избягна тялото на единия свален чернокож и изстреля серия едрокалибрени куршуми. Разнесоха се викове, чернокожите измъкнаха пистолети и започна престрелка — с колата в центъра на сцената...

— Шибаняци...

Джем се шмугна в близкия вход, изрита с пета тежката врата и изчезна в тъмнината...

Последваха го крясъци и звук от удари на куршуми в плът.

Кръв опръска гърба на дългото кожено палто. Джем тичаше покрай някакви огромни студени машини, изникнали ненадейно в мрака. Прехвърли автоматичния пистолет в другата си ръка и избърса потта от челото си, Шестима преследвачи, бе предало ЗУ на ЕКуба... можеше ли да се надява, че някой от тези загадъчни противници — убийци? — е премахнат от чернокожата банда?

Не. Приеми най-лошото. Приеми, че зад теб има шестима. И че всички са поне толкова добре въоръжени, колкото си и ти.

Хукна нагоре по някаква стълба, прескачаше по три стъпала наведнъж. Силните му дълги крака го бутаха нагоре към светлината. Стълбището бе тясно, виеше се нагоре и сякаш нямаше край. Без да спира да тича, той измъкна от джоба си малко матово сребърно топче. ГВН — граната под високо налягане, използваща химична реакция вместо барут. Нямаше да има шумни експлозии... потайно оръжие, почти безшумно и изключително смъртоносно...

Спря за миг и се заслуша с наклонена на една страна глава. Извади мъничкия предпазител, пусна топчето да падне сумрака долу и отново побягна.

Разнесе се приглушено изпукване, последвано от съскане.

Яростната вълна безмълвен сгъстен въздух го застигна отзад и отдолу и едва не го събори, профуча покрай него като бързо преминаващ влак. Той не изчака да разбере дали гранатата е свършила смъртоносната си задача — ако не друго, поне бе направила преследвачите му по-предпазливи. Главата му рязко се извъртя наляво — оттам се чуваха звуци. Някакви хора бърбеха и се смееха.

Смени посоката, отвори вратата, влезе и я затвори.

Хората са добри, помисли си.

Хората са добро прикритие...

Колкото и гадно да изглеждат понякога.

Мина през още врати, пресече нещо като офис с тънък мокет и наситен с воня на цигарен дим, жълти стени и пирамида чаши с кафяви като катран петна. Към това се прибавяше купчина захвърлени кутии от бира, бъркотия от хартиени ленти и далечна музика. Офис партити? Прикри оръжието си и нахълта в...

Приглушена светлина, проблясъци на евтини прожектори и аматьорска цветомузика, клиенти танцуваха под звуците на парче на

някаква бездарна момчешка банда.

Мина през тях и покрай купчина бирени бутилки, декове и гърмящи тонколони. Неколцина служители се завъртяха пред него с уменията на разгонени курви, езици докосваха влажни устни, тясно прилепнала кожа и проблясващи дълбоко изрязани деколтета, от които се носеше смесената миризма на текила и феромони, приканващи за пропито с вонята на пот секспарти.

Джем чевръсто отстъпи от опипващите ръце, обърна се...

И видя вратата да се отваря. Като в забавен кадър. Появиха се навъсени мъже, анонимни в студения си професионализъм, тъмнокоси и с тъмни костюми...

Следвани от...

Джем зърна някаква маскирана фигура — по-слаба, с ярки пронизващи очи, които веднага се спряха върху него. Устните му изведнъж изсъхнаха и желанието да побегне сви стомаха му.

Коя бе организацията? — избълва умът му и се зарови в досиетата и папките на паметта му, но безрезултатно. Не можеше да разпознае преследвачите си. Но пък тази информация нямаше отношение към ситуацията...

Втурна се с всички сили през поредната врата. Куршуми засвистяха наред купона, пръскаха плазмените монитори и стъклените прегради на искряща пяна. Джем се метна под звуците на внезапните панически писъци, претърколи се, хвърли се надясно и погледна надолу. С ритник изби прозореца, загърна се в коженото си палто и скочи...

Обувките му се стовариха върху покрива на двуетажен лондонски автобус. Хлъзна се за миг, но успя да запази равновесие. Шофьорът се подаде от кабината и започна да му крещи. Джем се плъзна по мокрия от дъжда покрив и скочи на земята.

Без да обръща на внимание на раздраженото фучене на шофьора, който вече размахваше пушка, Джем се изпречи пред надянал шлем мотоциклетист, яхнал голяма кросова хонда с мощност 2000 конски сили. Време за разговори нямаше. Той сграбчи мъжа за яката, метна го на мократа настилка, натисна съединителя и даде газ. Хондата изрева, от ауспуха изригнаха газове... моторът вдигна предното си колело и се озова върху багажника на спрелия отпред форд. Джем рязко наведе глава, когато куршумите запищяха от

счупения прозорец горе и затракаха по ламарините на бавно движещите се автомобили. Задното колело на хондата забуксува върху хромирания калник и изстреля мотоциклета върху покрива на форда. Машината изрева и се понесе по импровизираната кросова писта на градските улици.

Гумите прихлъзваха по мокрите покриви на наредените на опашка автомобили. Джем рязко зави вдясно, скочи от набързо открития ламаринен път и се озова на тесния тротоар. Малкото пешеходци се разбягаха с писъци. Моторът се понесе по тротоара към близкия малък парк, влезе в него, като вдигаше струи кал и изскубнати чимове, и се насочи към дърветата на отсрещната страна. Джем наби спирачки, плъзна се по калта и успя да скочи миг преди хондата да се блъсне в дебелия ствол на един дъб. Огледа се, притича до паркирания наблизко бус и безгрижно се качи.

— Дай газ, Ники.

Бусът изръмжа и се вмъкна в автомобилната змия. В същия миг ги обстреляха. Джем и Слейтър се хвърлиха на пода отзад. Между лавиците с оръжия, патрони и експлозивни цъфнаха дупки с назъбени краища.

— Мамка му! — изръмжа Слейтър.

— Измъквай ни оттук! — изкрещя Джем.

Ники зави надясно, качи се на бордюра и премаза серия колонки за паркиране. Двигателят изрева и воят на куршумите заглъхна някъде назад.

Отдалечиха се с пълна скорост от задръстените улици.

Плувнал в пот, Джем се стовари на седалката и прокара пръсти през косата си.

— Прав ли бях? — изръмжа Слейтър.

Джем погледна здравеняка в очите и кимна.

— Повече от прав. Искаха мен — нас. Достатъчна силно, за да видят сметката на маса невинни минувачи.

— И какво ще правим сега? — попита Ники. Огненият ѝ тембър внезапно бе отстъпил на панически тон, така нехарактерен за обичайното ѝ добре тренирано спокойствие, че красивото лице на Джем се намръщи.

Той сви рамене.

— Трябва да предупредим останалите.

— Не можем да използваме ЕКубовете. Обзалагам се, че са ни проследили именно чрез тях. Помниш ли битката при Белсен? — озъби се Слейтър, зареди с огромните си ръчища 9-милиметровия автомат Хеклер & Кох MP5 A3 и се ухили гадно. — Можем да пробваме по телефона.

— Нямаме избор. Прати съобщение на Спирала_Н, че някой кучи син ни е насадил на пачи яйца — онези изроди чакаха на пусия. *Освен това* кучите синове ебаха майката на прическата и на палтото ми. Ники, разкарай ни от този шибан проклет град. После ще оставим буса в някоя канавка — ще го следят.

Слейтър измъкна своя ЕКуб и го стисна. Малкото устройство оживя и сините цифри примигнаха по страните му; миг по-късно обаче всичко изчезна.

Слейтър се намръщи. Стисна отново.

— Не бачка, Джем.

— Дай го тук, умнико.

— Не съм му направил нищо — заоправдава се Слейтър.

Джем изпсува.

— Ти си направо технически гений. Помниш ли Китай? Язовира? Ти ли беше натоварен с шибаното му взривяване?

— Стана случайно — изстена Слейтър.

Джем си поигра с ЕКуба и отново се намръщи.

— Тия неща не трябваше ли да са на практика нечупливи?

— Такива са — обади се Ники от предната седалка. — Не вярвам дори юмруците на Слейтър да са в състояние да ги повредят. Виждала съм ги да оцеляват и в много по-лоши ситуации.

Джем пак изпсува. Слейтър взе очукания и изподраскан ЕКуб на Ники. И той не пожела да се задейства. Поклати глава и изръмжа:

— И сега какво?

— Трябва да се свържем със Спиралата и с един стар приятел — каза Джем, запали цигара и се излегна, загледан в панелите на тавана. Слабите лъчи луминесцентна светлина през дупките от куршуми го изправяха на нокти. Експлозивите и летящите куршуми не си пасваха особено добре. Студен вятър свиреше през неравните дупки. Слейтър започна да чисти оръжието си.

Затвори очи и се замисли за Иран и въстанието.

За куршумите.

И за мъченията...

Потрепери. И с радост се отдаде на предизвиканата от приспивателните дрямка, докато бусът се носеше по залетите от дъжда и очукани от войната улици.

Спирала, записка 2

Копие на новинарско съобщение

Код Червено_Z

Преглед на необичаен инцидент 554670

Цял Лондон и околностите му останаха без електричество от 17:00 до 17:20 ч.

Милиони домове и офиси, училища и болници бяха оставени без ток или на аварийни генератори. Непосредствено преди спирането на тока наблюдаващите устройства регистрирани големи токови удари. Именно те се сочат като виновници за аварията, макар че не е открита причината за възникването им. Говорителите на Британската електрическа компания не са склонни да дават изявления. >>#

ГОНЕНИЦА

6

Имаше чувството, че са изминали милиони години и че е на милиони километри, на друга планета. Стоеше под душа, горещата вода се стичаше по раменете и гърба му, отпускате напрегнатите му мускули и отмиваше пръските кръв. Със затворени очи и сведена глава Картър протегна ръце и опря длани в мокрите от парата плочки на банята. Пътуването бе дълго и умората бе надделяла, бе го погълнала цял и после го бе изплюла от другата страна на забвението...

Излезе от кабинката. Бавно се избърса със затопляната половин час хавлия — автоматични движения, сякаш бе някаква машина. Както си бе гол, прекоси спалнята и се просна върху завивките. Сънят го сграбчи неумолимо в обятията си.

Мяташе се сред мокрите от пот чаршафи...

Мария...

крещи

плаче

Експлозия; куршум — бавно излита от пистолета на Кейд и се забива в плътта й...

писък, слюнка, течаща от окървавените устни

разкъсана рокля

рана

метален паразит, впил се в мускула,

пречупил кост

Фойхтер с изкривено от болка размазано лице

Картър скочи и спря куршума със собственото си тяло, усети удара и вдигна очи от локвата кръв към Мария, тя гледаше надолу към него, докато го спускаха в дупката в земята, хвърляха отгоре му цветя и започнаха да зариват гроба, а той искаше да изкрещи...

да изкрещи — още не съм мъртъв

не съм мъртъв...

Събуди се в тъмното, потрепери и си спомни случилото се. Усети топлото докосване в гърба си, изстена, претърколи се и протегна ръка

да погали меката козина. Чу се дълго сумтене. Картър се разсмя, въздъхна и потупа лабрадора по главата.

— Добре ли си, приятел?

Самсън затупа с опашка и открадна с език малко сол от студения му гръб.

— Престани, помияр такъв. Стана от леглото и нахлузи широки сиви панталони и дебела блуза, малко голяма, но мека и удобна — точно както му харесваше. Самсън го гледаше как се облича, после скочи от леглото и го последва до кухнята. Докато сивите лъчи на слабата слънчева светлина се мъчеха да пробият облаците над планините, Картър му даде суха храна, клекна и го загледа как хрупа. После му каза сериозно:

— Ядеш като някакво шибано животно.

Сам го изгледа с едно око и продължи да се тъпче.

Той остави кучето, върна се в дневната, протегна се, отвори вратата и излезе на тесния балкон. Студът го удари като тухла в лицето. Рязко пое дъх и се усмихна. Вятърът разроши късата му коса. Опря се на парапета и се загледа. В далечината се виждаше заснежена живописна гора. Пътищата се извиваха между хълмовете, а зад всичко това се извисяваха планините. Старите сиви богове наблюдаваха нищожните пробни смъртни.

— Хиляда пъти по-красиво от шибания Лондон — промърмори той.

Телефонът иззвъня. Той влезе и вдигна слушалката.

— Да?

— Картър, Наташа съм.

Гласът ѝ беше сериозен.

— Наташа... Имам *адски сериозен разговор* с теб, момиче... Имаш ли представа какво ми се случи в шибаната Германия...

— Нямаме време, Картър. Лайното е уцелило вентилатора Идвам.

— Тук? Сега?

— Да. След четири до шест часа съм при теб. Не използвай ЕКуба. Всъщност не мисля, че си в *състояние* да го Направиш.

— Защо...

— Ударните групи. Една от тях е била заличена; *избита*, мамка му. Ще дойда колкото се може по-бързо.

Връзката прекъсна. Линията не можеше да се проследи и според всички данни просто не съществуваше. Натс беше включила кодиращото устройство, използвано единствено от тактическите групи.

Очевидно не искаше *никой* да подслуша разговора...

Той почеса наболата си брада. Думите ѝ го обезпокоиха. Сви рамене и се опита да се отърси от тревогите. Какво пък, точно в момента не можеше да направи нищо. Оставаше му единствено да чака Наташа и да се чуди на енергичните ѝ думи и предупреждението ѝ. Но нещата не бяха така прости, Никога не са прости. Защо не бе получил никаква вест от Спиралата? Какво ставаше, мамка му?

Сети се, че винаги мисли по-добре, докато се упражнява.

— Самсън, какво ще кажеш да потичаме?

Но тревогата и лошите образи, свързани с Наташа, нападателите му и липсата на връзка със Спиралата продължаваха да прелитат през ума му...

Кучето тутакси се появи, заподскача радостно и заразмахва опашка.

Картър нахлузи старите „Найк Еърс“ и се спусна по стълбите към входната врата — цената, която се плаща за къща на хълм. Самсън възбудено му се мотаеше из краката, мяташе се и го побутваше, сякаш искаше да го събори. С традиционното „Да не си решил да ме претрепеш?“ двамата се озоваха навън на снега.

Утрото бе изключително студено. Снегът бе хванал ледена кора и бе станал твърд и хлъзгав. С душещия лабрадор в краката, Картър се затича по лекия наклон към гората. Тишината го обгърна отвсякъде и той мислено изстена от напрежението на тази толкова ранна тренировка...

Все пак усещаше нуждата. Нуждата да работи, да усеща бодростта и силата, които идваха само след тежка тренировка; да чувства пътеката под себе си, изгарящата млечна киселина, напрежението на мускулите, спазъма в белите дробове...

Скоро с пламнали прасци изкачи първия склон и навлезе в гората. Замръзнал поток се пропука с трясък като от изстрел, когато Самсън скочи върху тънкия лед. Кучето се претърколи в студената вода и се завъртя в кръг с опашка между краката, преди да догони Картър по пътеката между проблясващите от снега дървета.

— Какви ги вършиш?

Самсън размаха опашка и пусна една широка кучешка усмивка.
— Хайде, казвай какво става в тъпия ти кучешки мозък?

Самсън го погледна и наклони глава. Картър го потупа и ускори крачка, гледаше развеселено как кучето внезапно спринтира наляво сред дърветата, провесило език чак до земята, как от време на време завира нос да подуши нещо и после най-ненадейно променя посоката под въздействието на никакъв дразнител, към който Картър бе — за щастие — напълно безчувствен.

Намръщи се и забави крачка. Рязко завъртя глава настрани. От устата му излизаше пара, потта смъдеше в очите му, Спря, дишаше дълбоко. Самсън дотича и вдигна поглед към господаря си.

— И ти ли го чуваш?

Самсън отново се ухили.

— Хайде.

Далечният шум от двигател издаваше някаква голяма машина. Може би просто минаваше оттук, но някакво лошо предчувствие тегнеше в стомаха на Картър — още от случилото се само преди часове в Германия и ниския полет обратно до Англия... Бяха успели да се измъкнат от преследвачите, но все още усещаше умората, усещаше се изтощен след всички гадни и неочаквани събития в Шваленберг...

Шумът на двигателя се промени и Картър, тичаше непосредствено покрай края на гората, разбра, че колата завива към дома му. Изкачи възвишението и погледна надолу към дрънчащия и бълващ дизелов пушек стар бус, който несъмнено бе виждал и далеч по-добри времена.

Бус? Можеше да е само...

Джем. Картър се усмихна.

— Хайде, Сами!

Затичаха към къщата и предпазливи както винаги, спряха и се загледаха как посетителите слизат от колата. Джем, Слейтър и Ники мърмореха и се протягаха — очевидно бяха пътували дълго и неудобно. Картър погледна към пътя — никой не ги следваше — и бавно затича към старите си приятели.

— Картър! — извика Джем и го прегърна. Затупаха се по гърбовете. Слейтър се ухили глуповато, Ники се усмихваше топло. — Имали шанс за купон, мой човек?

— Майтапиш се! Още не мога да забравя последния!

— Не бях аз виновен, че Слейтър го изхвърлиха през прозореца на спалнята!

— *Ти* го изхвърли!

— Е, беше най-обикновено спречкване! Радвам се да те видя.

— Влизайте — каза Картър и се насили да се ухили, макар да бе малко потиснат. — Мога ли да поканя трима стари приятели на закуска?

— Слейтър е гладен — избоботи Слейтър, коленичи и почна да си играе със Самсън. Кучето започна да ръмжи и лае на шега, боричкаше се с огромния здравеняк, който го бе притиснал на земята и го гъделичкаше.

— Не помня някога да не си бил гладен, Слейтър.

— Така е. Нали раста.

— Вече си на четиридесет и шест, Слейтър.

— Да де. Обаче продължавам да раста.

— Не минаваш много често, Джем. Предполагам, има някаква причина?

Картър бе свел очи, устата му бе свита в тъжна гримаса. Неотдавнашните събития бяха прогонили по-голямата част от чувството му за хумор и това неочаквано събитие му се струваше някак злокобно.

— О, да — меко каза Джем, запали цигара, отметна глава и разтърка уморените си очи. — Става нещо гадно, приятелю. Влизал ли си в системата през ЕКуба? Проверявал ли си кодираната информация за лудориите ти в Германия?

Картър поклати глава.

— Още не съм. Не обичам лошите прегледи.

— Нещо не достига. Нещо не пасва. Спиралата сякаш няма отговор как е станало инфилтрирането в немските специални сили. Фойхтер, нашият приятел и координатор от Спирала_Н QIII, е изчезнал и се смята за мъртъв. Измъкнали са опеченото тяло на племенницата му — заедно с телата на *всички* гости на празненството — от развалините, след като огънят е бил потушен. Същинска касапница. Но колкото и да е чудно, не са намерили нито следа от самия господин Фойхтер, Странно, нали? Още повече като се има предвид, че си я гръмнал тая гадина? Намирам за обезпокоително, че достойните ни работодатели нямат отговори на тези въпроси — в края

на краищата бюджетът им за разузнаване и технически разработки би трябвало да е по-голям от този на НАСА.

Картър сви рамене.

— Не са господ бог. Не могат да знаят всичко.

— Адски прав си — изсумтя Слейтър, докато изчопляше парченца бекон измежду останалите му зъби. — Давай, Джем, разкажи ми за групите.

Джем въздъхна и Картър усети, че приятелят му като че ли се предава. Странно — заедно бяха минали през някои от най тежките кампании и бяха оцелели. Бяха пресекли пустинята след битката при Кайро 7, участваха в Танкерните преходи, след като изкуствената чума — Сивата смърт — бе отнела живота на 58 милиона души и съсипала икономиката и населението на Европа, Северна Африка и двете Америки, бяха се сражавали в няколко свирепи битки против надигналия се тероризъм след приемането на законите за забрана на атомното, биологичното и химическото оръжие.

Лицето на Джем бе напрегнато.

— Ударна група 14 е била изтребена.

— Зная — тихо каза Картър. — Но подобни неща *могат* да се случат. Това е една от вероятностите на работата ни. Мъже и жени *умират*. Животът е курва, нали?

— Да, но още по-лошото е, че Спиралата не е оповестила информацията. Установих го, след като проникнах в компютрите на кубинските специални части. Натъкнах се на данните съвсем случайно. Затова двамата с Ники се заехме да потърсим това-онова, да държим под око няколко от останалите групи, дори и неколцина членове на Ядрото. Липсват още две ударни групи — 77 и S-4.

— Снайперистите? Рекс, Скот и Амбър?

— Да. — Джем кимна и издуха дима от цигарата си. — Мислех си, че е съвпадение. После нещата в Лондон наистина се сговниха — беше от онези ситуации, в които съжаляваш, че изобщо си помислил да подпишеш онзи шибан розов формуляр, с който се отказваш от свободата си. И познай какво се оказа...

— Капан?

— Да. Джем допуши цигарата си и веднага запали нова.

— Чакаха ни. Тръгнах пеша да разузная. Копелетата почти ме пипнаха. Шестима. Абсолютни професионалисти — добре въоръжени,

яки като говеда, умни, пъргави.

— И мислиш, че и на мен са ми заложили капан? — тихо попита Картър.

— Точно това ми хрумна, друже. Картър се почеса по наболата брада и взе предложената му от Ники цигара.

— Шантава работа... Сутринта ми се обади Натс. Идва насам. Звучеше малко паникьосана.

— Внимавай с нея — каза Слейтър. — Все пак е тактически офицер. От старата школа. Коварна като някоя шибана кучка.

— Познавам я от години. Добри приятели сме... Джем сви рамене, пресегна се през масата и потупа ръката на Картър.

— Наташа е путка... — Ники ахна. — Не искам да звучи като обида, любов моя. Нали се сещаш, Картър — малко мъзга между краката ѝ и започваш да мислиш единствено с хуя си. Не се доверявай на никой шибаняк, приятелю. Не се доверявай на Натс. Дори и на нас. Имаме избити и изчезнали ударни групи. Искали са да те очистят, а по нас изстреляха цял арсенал куршуми. Защо мислиш, че сме дошли тук с този бус? Заради шибаното забавление ли? Проникнаха в ЕКубовете ни... а ако те са върхът на криптираната комуникация, значи няма нищо сигурно. Не можеш да ми *напишеш* шибания си декодиращ код и да се надяваш, че ще му се размине, когато лайното уцели вентилатора... Картър, Спиралата знае нещо и не го казва... сигурен ли си, че *това* място не се подслушва?

— Разбира се, че съм. Имам си свое собствено — да кажем, направено *по поръчка* — сканиращо оборудване.

— Умник си ни ти.

— Още не мога да повярвам, че Спиралата стои зад цялата тази гадост. В края на краищата те ни плащат надниците. Те ни наемат. Сигурен съм, че си имат свои особени причини да потулват информация — обзалагам се, че точно в момента някой работи по това.

— Може би — каза Джем. — Но тогава пък те ни наемат, защото мислим. Защото не се доверяваме никому. Защото сами си вършим работата. Картър, стари друже, не вярвай сляпо. В Спиралата има хора, които са точно толкова корумпирани, колкото в реалния свят... както сам ще разбереш. Виж, Спирала_Н събира ударна част, която да сложи край на Спирала_Q. Нещата излизат извън контрол, така че може да се окаже... че очевидното предателство на Фойхтер по време на

лудориите ти в Германия се държи в тайна, за да може Спирала_Q да бъде унищожена със сила и възможно най-тихомълком. Не би искал да предупредиш навреме тия шибаняци, нали?

Картър почеса брадата си и разтърка очи.

— Фойхтер си получи онова, което заслужаваше, кучият му син.

Последва дълго напрегнато мълчание. Навън отново започна да вали. Не подухваше никакъв вятър и малките снежинки падаха право надолу. Джем потрепери и се ухили на Ники.

— Ще ми топлиш ли леглото довечера? — И намигна.

— Само ако си платиш, Джем.

— Може да се уреди.

— Ако размахаш шибания си салам около мен, ще го отхапя.

— Очаквам с нетърпение този момент. Но стига сме дрънкали празни приказки. Хайде, банда. Наядохме се и предупредихме за каквото трябва. Време е да потегляме...

— А отук накъде? — попита Картър, докато групата ставаше, оставяйки след себе си куп мръсни чинии.

— Не мога да ти кажа. — Джем пак се ухили. — Тайна. Знаеш как е. Не забравяй: не използвай ЕКуба. Поне засега. Мисля, че нашите са преобани, така че за нас няма значение. Виж, Картър, имам лошо предчувствие за всичко това. Наистина лошо.

— Лошите ти предчувствия винаги се оказваха овце вместо партизани, докато се обучавахме в планините — каза Картър.

Джем сви рамене.

— Просто съвет, братко. Или го приемаш, или не. Твоя воля.

— Дай да си разменим декодиращите кодове. Имам чувството, чу скоро ще ми трябва сигурна връзка. А ЕКубовете наистина ни предават, приятелю.

Джем кимна и двамата запомниха информацията наизуст. После Ники поведе групата надолу по стълбата. Самсън скачаше в краката им с очевидното намерение да ги изпотрепе, после се понесе по снега към буса. Благодариха на Картър за закуската.

— До скоро, Касапино — ухили му се Джем през раздрънкания шум на двигателя и миг по-късно тримата изчезнаха в гъстия дим на изгорелите газове.

При това име лицето на Картър се вкамени. Той се изплю в снега.

— Хайде, Сам. Да се връщаме в отшелническата килия.

„Заслужил си го, Касапино“ — каза Кейд.
— Я си го начукай! — озъби се Картър.

Седеше, втренчен в снега навън. Поигра си с ЕКуба, но не го активира. Страните му оставаха черни и мъртви. Прехвърляше го замислено в шепи, сякаш си играеше с топка за голф.

Самсън легна до него и захърка. Огънят тихо гореше и от време на време изпукваше. Танцуващите пламъчета затопляха стаята и рязко контрастираха на снежната пустош от Фугата страна на прозорците.

Загледа се в планините. В скута му лежеше малък бележник; а пръстите му завъртяха подострен с нож молив. Пусна ЕКуба на пода и замислено задъвка молива. Започна да пише:

Проблем: Липсващи/избити ударни групи.

Проблем: Замесен ли е фойхтер... и Мария?

Проблем: Германските специални части участват по някакъв начин в предателството /процентно участие неизвестно/. Подкуп? Или друга подбуда?

Въпрос: Коя беше истинската цел? Картър? Или гостите на празненството? Или и двете? Вероятно Картър вместо избитите ударни групи. Но защо? И на кого?

Фойхтер — експерт по компютърни процесори — QIII Proto, разработван под лиценза на Спиралата в специално построени за целта комплекси, а именно Спирала_Н, Спирала_М и Спирала_Q. Самият процесор — военен чип със съответния хардуер, чието внедряване предстои през следващите пет години. Строго секретен; много членове на Спиралата дори не подозират за съществуването му.

Кой е врагът?

Спиралата? Едва ли.

И къде е фойхтер? Как е успял да се измъкне, преди експлозията да разруши замъка Шваленберг?

Загледа се в написаните думи. Спиралата знаеше, че е жив. Беше се включил в системата и бе докладвал за случилото се в Германия. Бяха одобрили връщането му в Шотландия и му бяха казали да чака по-нататъшна връзка. Беше повече от ясно, че ако го искаха мъртъв, вече щяха да са му видели сметката. Освен ако някой в Спиралата не действаше на своя глава или освен ако не чакаха определено развитие

на нещата... като пристигането на Джем? Или появата на Наташа? Следяха ли Джем?

Не. Поклати глава. Спиралата защитаваше всичко, което беше добро. Може и да имаха своите на пръв поглед странни причини, но всичко се изпълняваше с върховна прецизност, Нямаше грешки... обикновено...

Замисли се и върху следното — ако Спиралата *наистина* бе искала да избие ударните групи, защо бяха нужни тези сложни планове? Защо просто не ги повикат и не се отърват от тях в някоя голяма газова камера? И най-вече, защо ще искат да се отърват от най-добрите си агенти? Защо да харчат милиарди за набор, обучение, инсценирана смърт... само за да ги изтребят?

Нещо не пасваше.

И къде беше мястото на QIII Proto в целия този пъзел? Фойхтер ръководеше разработката, програмирането и настройването на процесора. Картър знаеше съвсем малко за проекта, тъй като го държаха строго потулен, но Наташа бе работила много часове по време на началните етапи на разработката му, преди да бъде назначена да наглежда ударните групи като тактически офицер и да откликва на всяко тяхно хленчене и потребност. Преди година двамата бяха споделяли много повече неща от секса; тя просто му се доверяваше безгранично. Можеше да говори през дългите топли часове след любенето, със смекчени от светлината на свещите черти, с рубиненочервени влажни устни; беше приказвала почти безцелно, просто за да задоволи страстта му към технологичните новости... разказа му за архитектурата на чипа, за вграждането на вероятностните уравнения в изчислителния модул и часовника на ядрото. И въпреки това подробностите около компютърните] системи и жаргонът бяха отдавна излетели от главата му, Все пак помнеше огорчението ѝ, когато я изтеглиха от проекта, но след това с охота прие назначаването си като тактически офицер.

А сега... Сега?

Продължи да пише:

Ударните групи са в беда? ВСИЧКИ ударни групи?

Убийство/как да убиеш най-големите професионалисти на света?

Ударните групи са идеално обучени убийци; елитът на елита; всеки

член е подбран заради специфичните му умения. Ударните групи са убийци; експерти по унищожаването.

Как да убиеш убийците?

И защо?

ЕКубовете вече не са сигурни; в Германия моят умря, но след това се активира, сякаш имаше някакво изтичане на енергия????? Някой има достъп до централните компютри на Спиралата????? Вътрешна измяна?

Фойхтер.

Всичко се въртеше около Фойхтер; той бе насочил оръжие срещу Картър — следователно е бил склонен да се откаже от позицията си в Спиралата. Кой би направил това? Кой ще нека да напусне Спиралата... да обърне гръб на върховната организация — да се откаже от такава световна компания, Която се стреми към мир и се е посветила на задачата да го начука на лошите?

Спиралата е предадена. Скроен ѝ е капан.

Кой би се справил по-добре от главния екип по разработката на военен процесор? Очевидно фойхтер... но той е по-скоро просто марионетка; не би могъл да дърпа конците.

Тогава кой друг?

А Наташа... Наташа познаваше фойхтер; Натс възложи охранителната мисия. Изпрати ме към собственото ми убийство. Направо перфектно.

Играта е по-голяма, отколкото си давам сметка.

Разтърка уморените си очи; цялата история бе някакъв проклет омагьосан кръг и вървеше по собствените си следи. Хвърли бележника и се отпусна в канапето.

— Просто не зная — каза тихо и затвори очи.

Вятърът навън зави и Картър почти инстинктивно хвърли цепеница в камината. Фойхтер го безпокоеше най-много Твърдото му изражение, блясъкът на леденостудените му очи, докато насочваше дулото към него... нещо у Фойхтер караше душата му да изстине. У него имаше нещо различно. Нещо *странно*.

А Наташа...

Наташа го бе вкарала в капана с тази мисия. Познаваше отдавна Фойхтер, работила бе заедно с него в началните етапи от разработката на QIII.

И ако искаха мъртъв *него*, Картър, тогава...

Тогава Наташа би трябвало да е знаела.

Изведнъж се почувства отвратително. Напълно изстинал отвътре.

Обичаше я. И дълбоко в себе си знаеше, че и тя го обича.

Но фактите лежаха право пред него.

Тя беше част от всичко това. Неразделна част. Зъбно колело в машината.

Трябваше да е...

Сега вече знаеше — трябваше да си отваря очите на четири. Да е подготвен. Да следи Наташа като ястреб. И ако престъпеше линията?

Тогава щеше да дойде ред на Кейд.

Прекрачи хъркащия лабрадор и тръгна към кабинета. Влезе в пълната с книги стая, отиде до огромното бюро с пет компютъра — бяха с отворени кутии и се виждаха безбройните платки и въртящи се вентилатори, а по мониторите се въртяха забавни скрийнсейвъри.

Седна пред главната машина и зареди операционната система. Пусна конзолата, превключи към отбранителните системи на къщата и имота, прескочи криптирането и влезе системата...

Нищо.

Провери всички монитори в радиус три километра. Нищо не ги бе атакувало или бърникало, показателите на тока и волтажа не бяха разбити. Сам беше проектирал и програмирал системата, като бе използвал възможно най-сложния машинен код. Беше истинско предизвикателство и му се бе наслаждавал с цялата си душа, макар че все така дълбоко в себе си мразеше математиката.

Приключи със сканирането.

Нищо. Почеса се по бузата и запали цигара. Машините бръмчаха. Запревключва многобройните скрити камери, но не видя нищо подозрително.

Но само защото не се вижда нищо подозрително не означава, че го няма.

За момент се замисли дали да не започне да бърника уредите; подмяната на компоненти, увеличаването на производителността с подобрения на процесорите и паметта успокояваше духа му. Погледна

часовника. Наташа щеше да пристигне след няколко часа и трябваше да е готов.

Излезе в коридора, обу си обувките и ги завърза здраво. Слезе по стълбите и набра кода. Част от стената се плъзна плавно назад и Картър влезе в ярко осветената оръжейна. Разнасяше се слаба миризма на машинно масло. Отиде до един от заключените шкафове и извади 9-милиметровия си браунинг. Провери всички пълнители и ги прикрепил с лейкопласт по тялото си. После измъкна автоматичната снайперистка карабина „Лапуа Магнум“ и постави оптичския ѝ мерник с тихо изщракване. Провери пълнителя, пхна резервен в джоба си, пушна оръжието в една платнена торба и стегна връвта. Взе я под мишница, заключи помещението, върна се при Самсън и го побутна с крак.

— Идваш ли с мен, приятел?

Самсън му пушна кучешката си усмивка.

— Май ще е по-безопасно с мен, отколкото тук. Хайде, имам наистина лоши предчувствия относно посещението на Наташа. Да видим дали не я следват едри типове с костюми и автомати.

Заклучи външната врата и активира сензорите, след което тръгна през осветените от сиви лъчи и недокоснати от война и насилие поля в тази затънтена част на Шотландия към закрилата на прекрасната притихнала гора.

Умираще от студ.

Облечените в ръкавици ръце стискаха полуавтоматичната карабина. Картър стоеше под прикритието на дърветата и храстите и се взираше в пътя. Пред него имаше дълга километър и половина права отсечка. Насочи мерника по пътя през листа и снежинки и се ухили. Пътят бе идеално стрелбище и това бе една от причините да построи къщата тук. Щом беше готов за всякакви опасности, то това бе добро място да изсипе огън и жупел от небесата върху главите на неверниците.

Самсън не го свърташе на едно място. Тръгна да се мотае и да души наоколо, но се върна да досажда на Картър с отегченото си скимтене.

— Шшш — успокой го той и го почеса зад ушите. — Няма да се бавим много.

Чу шума на двигателите от долината още преди да види колата. В следващия миг тя се завъртя, остави черни следи по асфалта, блъсна се с трясък в мантинелата и задницата отскочи рязко към неизчистения път. Моторът изрева, гумите изпушиха и БМВ-то се понесе с пълна скорост към него...

Картър облиза устни и погледна през мерника.

Наташа идваше. И по всичко личеше, че си има неприятности.

Колата летеше с безумна скорост по пътя...

Черен мерцедес изскочи иззад завоя и бързо се стабилизира благодарение на веригите върху гумите. Явно готов за атака. Набра скорост и започна да настига БМВ-то.

Картър го следеше през мерника. Кръстът се премести плавно от предната решетка към купето. Различи вътре петима снайперисти — едри мъже с тъмни облекла, някои с тъмни очила. Единият прозорец бе свален и снегът влизаше вътре. Подаде се оръжие...

Отекнаха изстрели.

Прицели се в шофьора. Мерцедесът поднесе наляво и надясно и Картър изруга — фигурите вътре подскачаха. Трудни мишени...

Издиша и натисна спусъка.

Гърмежът почти го оглуши, прикладът изрита рамото му и Картър видя как предното стъкло се пропука като някаква шантава паяжина; куршумът пропусна шофьора и улучи в гърдите един от пътниците отзад, смеси месо и кръв с тапицерията на седалката. С вой на спирачки и рев на мотор мерцедесът рязко зави наляво, блъсна се в мантинелата и се стабилизира. Предната броня се откъсна и бясно въртящите се Колела я смачкаха...

Разстоянието до позицията на Картър застрашително намаляваше.

Мамка ти! — изръмжа той.

Превключи на автоматична и изстреля откос от четири куршума — улучиха купето. Още четири и предното стъкло се огъна и колата пак поднесе...

Но Картър не беше на мястото си, за да я гледа. Хвърли карабината в снега и спринтира към къщата и мястото за паркиране пред входа. Чу как мерцедесът минава с рев по пътя под него. Разнесоха се още изстрели и писък на рикоширали куршуми.

Огромната кола изчезна от погледа му и Картър стисна зъби и се понесе през снега, сграбчил браунинга, с плувнало в пот лице...

Отпред и отгоре проехтяха още изстрели.

Картър изскочи на билото и светът се разкри пред него с планините на заден фон и живописната картина на валящия спокойно сняг — идилична романтична сцена, подчертана с Грубата черта на...

Насилие.

Наташа бе обърнала колата и я използваше като барикада — бе приклепнала зад нея, опряла пистолет върху вдигнатия багажник.

Картър се появи в мига, в който мерцедесът се понесе право към БМВ-то; Наташа отскочи с вик и двете коли се блъснаха сред писък на разкъсван метал. Колата ѝ се блъсна във фасадата на къщата, смазана и разнебитена; един от прозорците се пръсна на парчета. Вратите на мерцедеса се отвориха още в движение и мъжете изскочиха с вдигнати автомати...

Наташа се претърколи и стреля. Гърмежи изпълниха въздуха. Един от мъжете рухна — куршумът го улучи в лицето и го превърна в безформена кървава каша.

Разнесе се автоматична стрелба и куршумите засвистяха сред дърветата към поляната.

Три се забиха бързо един след друг в мантинелата зад Наташа и я пробиха с глух кълтеж.

Четвъртият я улучи и я запрати нагоре и настрани във въздуха. Наташа падна върху мантинелата, с лице надолу и извити под неестествен ъгъл крака сред корените на дърветата.

— Не! — изрева Картър.

ТЪМНОЧЕРВЕНО СПИРАЛА_Н, ЛОНДОН

7

Главната компютърна зала на Спиралата: огромно, внушително стълпотворение от всевъзможни машини, използвани за координиране на дейностите на Спиралата по цялата планета — от ударните групи до финансовите сделки, от покупко-продажбата на земя, оръжие и военна техника до диктуване на икономиката на Уолстрийт. Сраженията се командваха и продължаваха да се командват оттук. Битката при Белсен. Атаката на полската бразда. Транспортирането на танкерите с разлагащи се мъртви тела в Сибир след Сивата смърт...

Онези, които знаеха за Спиралата или работеха за нея, често се питаха за финансовата страна — как така организацията се е превърнала в такъв гигант? И как финансира подобни мащабни замисли и планове по цял свят?

Прости отговори нямаше. Спиралата имаше пръст едва ли не навсякъде — контролираше акциите на хиляди финансови институции, притежаваше безброй предприятия, като се започне от каучукови плантации и се стигне до петролни рафинерии. Навсякъде, където можеха да се направят пари — при това добри пари, — Спиралата бе замесена по един или друг начин.

Спирала_Н не можеше да се види от въздуха; бе погребана под земята, огромна шахта с диаметър 500 метра бе прорязана вертикално в скалата и земната кора. Над нея имаше редици магазини и домове — нормалните лондонски улици, станали не чак толкова нормални след кървавите лондонски бунтове... А дълбоко долу, под пътната настилка, под забързаното шумно движение, под тълпите купувачи, въоръжени с камери туристи и размахващи оръжие хора от JT8, под метрото и тунелите и под безумно силно охраняваната лондонска съпротива... Спирала_Н съществуваше.

Дълбоко, дълбоко под земята. Подземна база, подземен свят.

Входовете бяха маскирани, скрити; само малцина избраници знаеха как да стигнат до тях. Един представляваше широка въртяща се

стъклена врата, водеща към едноетажния комплекс на застрахователна компания. Точно тази сутрин вратата се завъртя бавно и от нея се появи прекрасна млада жена. Усмиваше се, скъпата ѝ безупречно чиста и свежа рокля бе идеално изгладена, а зад табелката с името ѝ се криеше изключително високотехнологично средство, даващо ѝ достъп до подземната щабквартира на Спиралата.

Жената вдигна лице към събиращите се облаци. Наблюдаваха я няколко въоръжени полицаи на ъгъла — очите им не можеха да се откъснат от дългите ѝ крака и яркия грим.

Облечената ѝ в ръкавица ръка се вдигна и докосна за миг блестящите червени устни.

И в същия миг жената изчезна...

... в кълбо газ и пламъци, които изригнаха някъде изпод земята и се понесоха към небето с такъв мощен рев, че слухът не бе в състояние да го регистрира; сякаш подложени на ядрен взрив, домовете, магазините и сградите наоколо за миг се превърнаха в купчина развалини, полетяха във въздуха и се сгромолясаха обратно на земята. Стомана, стъкло, бетон, разрушени помещения, мебели и компютри се пръснаха и превърнаха в прах, а обитателите на сградите и домовете както и онези *под земята*, в сърцето на Спиралата, нейното ядро, нейната душа — всичко това се изпари в мига, когато експлозивите смазаха, съсипаха и унищожиха всяка форма и материя в района...

Прах се вдигна на огромен облак, подобен на свит атомен юмрук, с обезобразен вагон от метрото в центъра, хванат и бясно въртящ се от връхлитащите го сили; юмрук, който сякаш набираше сила, цвете на унищожението, пъпка от бетон — и после експлодира и се понесе в безпощадна ударна вълна срещу околните изкорубени сгради и мокрите от дъжда улици...

Експлозията можеше да се чуе на 160 километра от епицентъра.

Заедно с пепелта се спусна и покровът на тишината.

А после се разнесоха първите писъци.

Последиците продължиха цяла вечност.

Фойхтер лежеше на бряг с черен пясък и тъмните вълни на болката го обливаха като вълните на бурен океан. Всъщност наистина чуваше шума на морето; напрегна всички сили, обърна глава надясно и

видя гребените блестяща бяла пяна върху черната вода. Изстена и цялото му тяло потрепери. С мъка надигна глава и огледа тялото си. Беше гол. Дупката приличаше на запенено кърваво око — бележеше входната рана ниско в корема му.

Какво се случи? — мрачно помисли той.

И тогава чу думите; понесоха се към него сякаш от милион километри, подобни на бръмченето на насекоми в мозъка му, сляха се със звуците на морето, съскаха и кипяха, плискаха се върху пясъка и отстъпваха назад...

— Сигурно ужасно го боли...

— Извадихме куршума, но вътре са останали парченца метал. След попадението куршумът се е пръснал във всички посоки. Би трябвало да е мъртъв, направо не мога да повярвам, че го гледаме да лежи в легло, а не в ковчег...

Фойхтер изстена и затвори очи.

Студен вятър повя откъм черния океан.

Обърна се навътре към себе си и претърси тъканите и кръвоносната си система; откри парчетата метал и макар да ги носеше в обвивката си, знаеше, че не могат да му създадат проблеми; чувстваше как тялото му работи, възстановява само себе си, как във вените му тече кръв и *още нещо*.

Усмихна се; усещаше странното съединение в себе си, настанило се в кръвоносните съдове и органите му, вкопчило се в гръбначния му мозък. Именно то премахваше болката.

Помисли за миналото...

Преди дългите тежки години.

Заля го вълна от болка.

Отново се съсредоточи върху раната; чувстваше приливите и отливите на химикалите в тялото си. Чувстваше как силите му се възвръщат; как тялото му поправя нанесените от куршума поражения.

Известно време се носеше върху вълните на агонията.

Слушаше морето.

Гласовете.

— Дайте му още десет милиграма морфин; ето, това трябва временно да го успокои. Или поне да отложи смъртта му още ден-два. Сестра, да е казал нещо?

— Да, крещеше в съня си.

— Каза ли нещо?

— Крещеше за Мария. Коя е Мария?

— Жената, която бе открита мъртва и изгорена в замъка Шваленберг. Донесоха тялото ѝ; същинска каша. Откараха я моргата за аутопсия, макар да ми се струва, че от нея не е Останало много, което да си заслужава вниманието...

— Близки ли са били?

— Да. Била му е племенница, но е живееела при него и той се отнасял към нея като към собствена дъщеря.

Фойхтер усети как в него се надига вълна гняв. Спомни си. Спомни си Картър... куршума... спомни си пистолета, насочил черното си око към Мария, как тя полетя през склада, как сребърното ѝ оръжие изтрака на пода, как лицето ѝ се удари в камъка, как зъбите ѝ изтракаха и от разбитите ѝ устни потече кръв...

Мария. Скъпа, мила моя Мария...

Спомни си времето преди много години, как седеше на широка грубо скована селска маса. Слънцето блестеше и по пода танцуваха ивици ярка светлина. Долавяше аромата на розмарин и уханието на дърветата от черешовата градина, По онова време Мария бе съвсем малка — на осем, най-много на девет години. Седеше на коляното му с купа току-що откъснати череша в скута — и двамата се бяха покатерили на малката нестабилна стълба и се смееха, докато протягаха ръце и откъсваха зрелите плодове. Сега Мария изяждаше плодовете на дръзкия им набег, пръстите и устните ѝ бяха изцапани с червен сок, прекрасните ѝ очи бяха широко отворени и блестящи, а на лицето ѝ бе изписано истинско блаженство.

Затвори вратата на спомените.

Усети горчив вкус в устата.

Гняв и... още нещо.

Нещо студено и безпристрастно.

Знаеше. Знаеше, че би трябвало да изпитва невероятно силни чувства към Мария; знаеше, че емоциите му би трябвало да са бурни и бързи, и омразата му бе налице, омраза към Картър, омраза, която обещавахе дълги часове на мъчения... но знаеше също, че би трябвало да плаче заради смъртта ѝ. Да плаче неудържимо. Поне така му казваше собственият му разум.

Само че се бе случило нещо странно.

Не можеше да се разплаче.

Лицето му се бе превърнало в изкривена маска. Раната от куршума заздравяваше и киселината ядеше плътта му и едновременно с това я кърпеше. В полусънното му състояние това сякаш се случваше страшно бързо, почти моментално, парчета кожа и мускулни влакна се съединяваха, клетките растяха, възстановяваха се и се размножаваха.

Болеше. Болеше, и то *много*.

Ханс. Жалко, че се наложи да го убие. Спомни си колебанието си. И заповедите, отпечатани върху белия лист пред очите му. Да убие собствения си брат, да убие човека, когото обичаше, с пълното съзнание, че ще остави едно осиротяло Момиченце, за което няма да има кой да се грижи...

Беше изпълнил заповедта. Един-единствен изстрел в главата.

След това се разплака. Мария дойде при него и го попита какво е станало, гушна го и седна на коляното му и в невинността и незнанието си размаза пръските кръв на баща си по лицето му; а Фойхтер плачеше, плачеше дълго и неудържимо, казваше си да бъде силен, а след това, в онази мрачна кървава нощ на убийството, рискува всичко, за да изведе Мария оттам, да я отведе далеч, на безопасно място, и да спаси живота й...

Осъзна, че нещата са се променили.

Аз съм се променил, последва горчивата мисъл.

А сега — сега нямаше сълзи. Разбираше защо. Разбираше Химическите процеси, които бяха променили тялото му, но това продължаваше да го преследва. Беше смятал, че ще е силен; бе мислил, че ще може да се жертва в името на едно по-добро бъдеще; за доброто на всички неща.

Ще направя правилното нещо, си бе казал той.

Та накрая жертвата му *да си струва*.

Морето се разбиваше в тъмния бряг; и Фойхтер разбра, че пяната, бушуващият звук на пяната и съскането на пръските отново са гласове — далечни гласове, долитащи от безкрайния тъмен хоризонт.

— Ще го стабилизираме в случай на... хей, кой сте вие, не можете да идвате тук, нямате...

— Прегледай го. Правилните лекарства ли използват? Добре, замести с метилпердазон, 15 милилитра. И гледай да го инжектираш право в раната, през заздравяващата тъкан.

— Добре. И разкарайте тия оръжия, по дяволите.

Събуди се. Очите му бяха плътно затворени. Полежа известно време, заслушан в собственото си спокойно дишане. Сетивата му обаче бяха нащрек; различи дишането на още трима души в помещението. Долови миризмата на пот, слабата следа от афтършейв, уиски и нечии миризливи крака. Направи сканиране на собственото си тяло — беше слабо, със стегнати мускули, с многобройни схващания, изгарящо от изтощение. И стомаха — сега той представляваше само глухо туптене на мястото, където по-рано бе раната.

Насили се да отвори очи — бяха като залепнали и пълни с гурели; различи в сумрака огнеупорните плочки на тавана, Жълта светлина хвърляше по тях спирални шарки. Самите плочки бяха съвсем нови. Значи се намираше в частна клиника?

Ръката му се раздвижи по тялото. Напипа пресния белег на мястото, където го бе улучил куршумът; натисна съвсем леко, но не почувства болка. Усмихна се мислено, след което се надигна на лакът.

Бяха трима; стояха и го наблюдаваха. Двама приличаха на боксьори тежка категория, със зле прикрити под дългите палта автомати „Стърлинг“; бяха небръснати и изглеждаха уморени. Третият бе висок и слаб, с ястребово лице и извит като клюн нос. Косата му бе съвсем късо подстригана, ръцете му бяха натежали от множество пръстени. Носеше бяла лекарска престилка и стетоскоп. До него имаше малка кутия, Фойхтер знаеше абсолютно сигурно какво се крие вътре.

— Радвам се да те видя, Тремънт. Колко време отсъствах?

— Три дни, сър. Малко по-дълго, отколкото очаквахме, но пък бяхте почти мъртъв, когато ви открихме. А и ще се съгласите, че в контролирани лабораторни условия не сме състояние да пресъздадем случайните събития от реалния свят с такава точност, сякаш подобни инциденти се случват естествено.

Фойхтер кимна.

— Ще ми донесете ли кафе? И пура? Задъхвам се. Имам чувството, че съм бил в безсъзнание месеци!

— Това е страничен ефект от ускорените процеси, сър. Тремънт махна на единия здравеняк и той се измъкна навън. Зад автоматичната врата Фойхтер зърна стерилен коридор с няколко празни колички и далечни светлини.

— Дюрел знае ли, че съм добре?

— Да, сър.

— В частна клиника ли съм?

— Да. Наложих се да действаме бързо. Бяхте изгубили много кръв и макар тялото ви вече да регенерираше, се налагаше да му дадем малко допълнителен стимулант. Ще остане в системите ви през следващите две седмици, или горе-долу толкова.

— Странични ефекти?

— Изтощение; но разполагаме с нови лекарства и срещу него.

— Добре.

Фойхтер седна.

— Вътре в мен все още има парченца метал.

Да, знаем. Не представляват опасност и можем да ги извадим по-късно. Дюрел каза, че възстановяването ви е най-важно — заради разработката на QIII. Поръча да ви съобщя, че имаме напредък с откриването на мястото, където се намират откраднатите планове.

— А... — последва пауза — Картър?

— Следим го от инцидента в Германия.

— Разкажете ми.

— Изплъзна се на неколцина некса. Едва не ви уби. — По-добър е, отколкото предполагам. Много по-добър. Спокойно би могъл самият той да е шибан некс!

Разнесе се смях. Студен смях. Без много веселие.

— Изпратени са хора да го премахнат.

Фойхтер кимна. Здравенякът се върна и Фойхтер запали пурата.

— И още нещо. Племенницата ми, Мария Балашев. Мъртва е нали?

— Да, сър. Като че ли никой не е наясно какво точно е станало в онова помещение... чакахме да се събудите. Нексове ви измъкнаха миг преди експлозията, предназначена да премахне работния екип на QIII и да прикрие изчезването ви, но Мария... Куршумът е засегнал белия й дроб. Задавила се е в собствената си кръв. Не можели да й помогнат с нищо и нямало време да вземат бързи решения... вие бяхте основният приоритет.

— Приоритет — студено повтори Фойхтер и очите му мрачно проблеснаха. — Да, явно е така.

— Има още нещо, сър.

— Да? — Очите му отново проблеснаха.

— Спирала_Н беше подготвила отряд със задача да прекрати дейността на Спирала_Q.

— И?

— Проблемът е решен успешно, сър. Спирала_Н вече не съществува, повечето от хората и мрежите ѝ са мъртви.

— Въртяща се надолу спирала, казваш? — гадно се изсмя Фойхтер, затвори тъмните си очи и се остави на болката да го грабне и да го отнесе към тъмните обсидианови брегове.

Наташа лежеше на земята — смазана, разкъсана, разбита.

— Не! — изсъска Картър. Браунингът му бе започнал да лае в мига, когато скочи надолу по склона, стиснал оръжието с две ръце. Мъжът, застрелял Наташа, рухна на земята, куршумите го изядоха целия като малки метални паразити, кръв блъвна от устата му и покри брадата и носа му с алени пръски. Картър се претърколи с пъшкане по леда. Пистолетът му бе празен. Тялото му се плъзна към смачканото БМВ и глухо се удари в него. Той бързо смени пълнителя и надникна в мерцедеса.

Двама мъже, все още на крака, се оттегляха към гората; на задната седалка бе проснат улученият от снайпера на Картър убиец; един бе застрелян от Наташа, а друг лежеше на леда с пръснато лице — куршумът на Картър бе минал през мозъка му.

Надникна над бронирани ламарини на колата; откъм гората проехтяха изстрели и куршумите с писък се забиха в камъка и метала зад него, вдигнаха фонтани снежен прах. Картър се хвърли по корем и се плъзна към задницата на мерцедеса. Изстиващата огъната стомана пукаше и съскаше...

Крака, подаващи се зад близкото дърво.

Стреля, чу писъци, видя как кръвта изригва от крака и пищяли.

Оставаше само още един...

Присви очи, но не можеше да го види. Къде се бе дянал? Стоеше до дърветата, недалеч от ниската каменна стена — нуждаеше се от сериозен ремонт, но Картър все го отлагаше с вечното „следващото лято“...

Ботушите изтрополиха по ламарините на мерцедеса и Картър вдигна глава — прекалено късно — в мига, когато мъжът с ръмжене се хвърли отгоре му. Зърна за миг загоряла кожа и гъст черен мустак. Усети миризмата на чесън, преди да го сграбчат и с лекота да избият браунинга. Изрита с коляно, но не улучи — якият нападател нанасяше дъжд от удари в лицето му и за миг го зашемети и ослепи...

Тежестта изчезна. Картър лежеше по гръб на леда, усещаше вкуса на кръв и парче счупен зъб в устата си. Погледна нагоре...

Към подметката на ботуш.

Звезди избухнаха пред очите му. Ритникът го блъсна в мерцедеса. Той изстена. Кръв потече по брадичката му — носът му бе счупен. Сигурно бе изкрещял, не бе сигурен...

Пръстите му се заплъзгаха по леда, докато се мъчеше да се изправи.

— А сега ще те убия — чу се глас със силен акцент.

Отвориха очи. Всичко изглеждаше като на забавен кадър.

„Остави ме да взема шибаната му душа“ — прошепна Кейд.

Картър се метна наляво и ботушът се стовари на мястото, където преди част от секундата се намираще лицето му. Юмрукът му се стовари тежко в слабините на мъжа и тогава...

Противникът му изпищя.

Картър се изправи с мъка, внезапно чул ръмженето. Мъжът лежеше на земята, зъбите на Самсън се бяха впили ключицата му и разкъсваха врата и гръкляна. Човекът с гърчеше, опитваше се да махне кучето от себе си, виеше от болка под разкъсващите го остри зъби. Чу се как ключицата изхрущя, мъжът се замая като обезумял...

Картър се олюля и се подпря на мерцедеса. Хвърли бърз поглед към Наташа — тя още лежеше неподвижно и бе извън играта. Затърси с очи браунинга, но не успя да го види през кървавата пелена пред очите си; усети топла струйка в гърлото си и изплю яркочервена хрочка в снега.

Пристъпи напред и погледът му срещна очите на Самсън, Те се усмихваха.

— Добро куче. Долу.

Самсън седна, оголил зловещите си кучешки зъби...

Изрита мъжа в главата няколко пъти, докато не се убеди, че е изгубил съзнание. След това коленичи, стовари длан върху носа на

убиеца и го счупи — хем си го върна, хем са подсигури двойно, че копелето няма да успее да се изправи, Целият в кръв, се запрепъва в снега към Наташа. Колкото се може по-внимателно освободи краката ѝ от мантинелата и я обърна по гръб. Тя дишаше на пресекулки, очите ѝ бях отворени, коженото ѝ палто бе пропито с кръв.

— Усещаш ли пръстите си? — попита я.

— Изглеждаш, сякаш са те смлели — прегракнало каза тя и се усмихна.

— И ти не си първа красавица.

— Не мога да помръдна...

Вдигна я на ръце и се олюля, въпреки че тя почти не тежеше. Виеше му се свят от ударите на здравеняка. Наташа бе все още толкова лека, колкото я помнеше... в онези по-добри, по-щастливи времена...

Тръгна със залитане към къщата.

Очите на Натс се разтвориха широко и пръстите ѝ се впиха в ръката му...

Езикът ѝ се показа. Картър изруга и падна на колене сред капките кръв върху снега. Наташа не можеше да диша — куршумът бе предизвикал в организма ѝ ответна реакция, която прецакваше централната нервна система и предизвикаше анафилактичен шок...

Трахеята ѝ се беше затворила.

Собственото ѝ тяло се бе превърнало в неин враг.

Тя изпадна в гърч и гръбнакът ѝ се изви на дъга като при епилептичен припадък. Картър я прикова към земята с тежестта на собственото си тяло и зашари с пръсти през дрехите, търсеше...

Наташа се загърчи под него като при някакъв извратен полов акт. Беше силна. Невероятно силна. Картър измъкна от джоба си евтина пластмасова химикалка, с пъшкане задържа гърчещата се Наташа, затисна ръцете ѝ под краката си, сграбчи я за късата коса и дръпна главата ѝ назад...

Не можеше да я погледне в очите, защото знаеше, че тя вижда, усеща, чува и разбира...

Внезапно химикалката му се видя странно невинна в пръстите му. Махна капачката със зъби и я изплю в снега. Наташа посиняваше, очите ѝ се разшириха толкова, сякаш всеки момент щяха да се пръснат...

Нанесе удара с едно-единствено бързо движение.

Долу, непосредствено над гръдната кост... в основата на гърлото й...

Проби дупка в нея...

През хранопровода...

Внезапно се чу съскането на вдишан въздух през грубата импровизирана уста. Картър измъкна химикалката, тънка струйка кръв го опръска по лицето и се смеси с неговата собствена. Гледаше Наташа в очите, неспособен да каже нито дума. Нездравата й бледност постепенно изчезна — свежият въздух започна да влиза в белите й дробове.

Очите й се затвориха. Тя примигна. Не можеше да говори.

Картър я вдигна, вече отпусната в ръцете му, и предпазливо я понесе към смачканото купе на БМВ-то, което частично препречваше входа към къщата. Промуши се покрай изкривената ламарина и изрита вратата. Покатери се по стълбите, внезапно обхванат от изтощение, внезапно нападнат от милионите болки в натъртеното си пребито тяло. Пред очите му затанцуваха звезди и по средата на стълбите му се наложи да спре. Облегна се на стената, дишаше тежко. След малко продължи. Испита истинска гордост, когато стигна горе.

Отнесе Наташа в дневната, изтика с крак коженото канапе до камината и я сложи на него. Кръвта бе пропила дрехи те й и капеше на пода.

От контролния панел на стената се чуваше непрекъснато то пиукане на задействаните от убийците сензори. Той изключи алармите и се зарадва на внезапно настъпилата тишина.

Хвърли няколко цепеници в камината и отиде в кухнята, Свали със стон якето и блузата си. Драскотини и синини покриваха цялото му тяло, а когато погледна огледалото...

... ужасно смазана физиономия му се ухили през блестящата кръв.

Наплиска се с гореща вода, взе нож от шкафа и се върна в дневната. Коленичи и внимателно разряза дрехите на Наташа, подгизналата от кръв копринена риза и сутиена й. Кожата й беше съвсем бледа. Видя, че за щастие е улучени само от един куршум, но въпреки това изруга и се наведе, за да огледа раната. Куршумът бе влязъл в рамото й, бе пропуснал с милиметър костта и бе излязъл отзад. Два сантиметра по-надолу и пораженията щяха да бъдат

наистина *сериозни*... дупката бе пълна с течност, подобно на застояла дъждовна вода в малка мидена черупка.

— Мамка му.

Докуцука до кабинета и взе кожената медицинска чанта, Върна се при Наташа, извади спринцовка и ѝ инжектира венозно успокоително на морфинова основа. Измери пулса и кръвното ѝ налягане с помощта на медицинския скенер на ЕКуба. После извади дезинфекциращия разтвор, почисти входната рана, обърна Наташа по корем и обработи изходната. Махна с помощта на скалпел парченцата обгоряла плът и частиците метал и плат, след което заши раната със стерилен конец.

Провери отново кръвното и пулса ѝ, след което сложи марля върху раните и върху импровизираната дупка на гърлото ѝ. Свърза я към малкия преносим монитор, който следеше пулса, нивото на кислород и кръвната ѝ картина. Свали панталоните ѝ и провери за евентуални други рани. Определи кръвната ѝ група и нивото на хемоглобина, който се оказа 8 грама на децилитър — доста опасно, тъй като количеството кислород в кръвта ѝ бе сериозно намалено и тя се нуждаеше от кръвопреливане. Стегна ръката ѝ с турникет, извади тръбичка и отвори стерилния пакет. Вкара тънката игла във вената ѝ и я измъкна, пластмасовата обвивка си остана в нея. Бързо закрепил тръбичката с превръзка и отиде в кухнята за половин литър универсална 0-отрицателна от запасите си; грабнал малката сгъваема метална стойка от долния рафт, избърса праха от нея и се върнал при Наташа. Закрепил стойката и окачил банката кръв, като се погрижил да напълни тръбичката, преди да я свърже с тръбичката във вената ѝ. Завъртя кранчето и погледнал скоростта на преливане, за да нагласи постоянен приток на кръв.

Докато правеше всичко това, се запита дали да не я завие във фолио, но се отказа — фолиото щеше да задържи студа, а Наташа бе много студена. Вместо това я покри с одеяла и сложи още дърва в огъня, след което ѝ би инжекция антибиотик и още една доза успокоително, преди да отиде с олюляване в банята.

Свали разкъсаните си окървавени дрехи, пусна душа и пристъпи в парата. Трепнал от болка, когато водата шибна като камшик вече подутото му лице. Бавно се насапуниса и изми потта и кръвта — както своята, така и кръвта на другите.

Главата го болеше, умът му се виеше във водовъртежа на объркването...

Прекалено много въпроси чакаха отговори, а счупеният му нос с нищо не помагаше да успокои мислите си.

Излезе от кабината и внимателно се избърса. Сега, след като притокът на адреналин бе отминал, движенията му бяха станали летаргични. Погледна физиономията си в огледалото и изруга. Носът му бе изкривен и деформиран. Отвори медицинската чанта, би си инжекция диазепам и зачака плътта и душата му да изтръпнат и да го дарят с най-противното от сладките усещания.

Облече шорти и тениска; беше вече замаян от лекарствата, които изяждаха ресурсите на организма му. Хвана носа си с изтръпналите си палци, преброи до три и рязко издърпа костта и хрущяла напред. Причерня му и той изкрещя от болка въпреки упойката. Повърна в тоалетната и остана известно време приведен над чинията, като дишаше тежко. От устата му течаха лиги.

После пак се погледна в огледалото.

Носът му отново бе прав, но деформиран, приличаше на гофрирано желязо, налагано с тежък ковашки чук. Ухили се слабо, изми си зъбите — като се стараеше да не засяга счупения, — за да махне киселия вкус на повръщаното, след което се наплиска с вода, за да отмие избилата от болката пот.

Излезе и провери Наташа. Тя вече дишаше по-равномерно и цветът на лицето ѝ постепенно се връщаше. Той навлече дебело яке, сложи си ръкавици, обу опръсканите с кръв обувки и заслиза по стълбите.

„Защо не ме повика?“

— Нямах нужда от теб.

„Можеше да те убият; щях да ги излича от лицето на шибаната земя...“

— И аз не се представих чак толкова зле.

„Не се доверявай на Наташа“.

— Не ми трябват шибаните ти съвети, Кейд. Не съм те канил, така че се пръждосвай, където ти е мястото, и ме остави на мира. Животът е достатъчно тежък, че и ти да си вреш безплътния нос в него...

„Олеле. Много си бил докачлив. Много боли като ти счупят носа, нали?“

— Кейд. Разкарай се.

„Не искам“.

— Подлудяваш ме!

„Хубаво е. Май намирам истинското си призвание в този живот“.

Ненадейно Кейд се махна и Картър се почувства още по-главозамаян от внезапното му — и неочаквано — оттегляне.

Излезе навън. Снежинките бяха станали по-големи и падаха от сивото небе, което хвърляше сребърни сенки. Светът бе притихнал като картина с маслени бои; всичко бе неподвижно и спокойно — с изключение на Самсън, който ръфаше трупа на един от нападателите — разкъсваше му корема. Кървави ивици месо висяха от устата му.

— Сам, разкарай се веднага оттам, мръсник такъв!

Подгони скимтящото куче. Самсън побягна през паркинга, легна сред дърветата, затърка носа си с лапи и заоблизва полепналата по муцуната му кръв. Картър намери браунинга си, провери пълнителя и състоянието на оръжието и с един парцал го избърса от кръвта и калта. Погледна лежащия в безсъзнание мъж, след което заобиколи смачкания мерцедес и отиде до гората. На мястото, където бе лежал мъжът, който бе прострелял в краката, имаше тъмночервени петна. Кървавата диря продължаваше и Картър я последва петдесетина крачки, докато не се натъкна на свития на кълбо труп. Провери го, след това го хвана за краката, замъкна го по-навътре в гората и го пусна по късия склон на едно затрупано със сняг дере.

Работеше бавно, наблюдаван от блесналите очи на Самсън. Измъкна трупа от мерцедеса, събра и останалите и също ги извлече до гората — нагласи ги в редица като в някаква зловеща сцена от роман на ужасите. Избърса в снега червените петна от ръцете си и се върна при последния мъж, който тихо стенеше. Обърна го по корем, измъкна от джоба си жица и завърза ръцете и краката му толкова стегнато, че едва не му пусна кръв. След това го замъкна до верандата, подпря го на стълбите, метна отгоре му едно палто й промърмори:

— Не искам да умреш от студ, драги.

Нощта се спускаше бързо, тежките снежинки падаха в мрака като листата на някакво огромно дърво. Картър отиде до колите и спря

с ръце на кръста. Задъвка долната си устна и тя пак започна да кърви. Изруга и вдигна глава към тъмнината.

Качи се в мерцедеса и махна парчетата стъкло от кожената тапицерия. Ключовете още бяха в запалването и панелът светеше. Завъртя ключа, двигателят оживя и разтресе очуканата кола. Чу се писък — може би от ремъка на перката, — като писъка на обесена котка. Той превключи лоста на задна; трепереше от ледения вятър и снежинките, проникващи през счупеното предно стъкло. Натисна газта. Разнесе се стон на смачкана стомана, мерцедесът помъкна БМВ-то, после внезапно се освободи, като остави в снега един изкривен калник. Картър обърна очуканата кола към алеята, която водеше извън малкия му свят. Изгаси двигателя и пусна ключовете в джоба си. Предницата на колата бе напълно смазана — без фарове, без решетка, само открит и силно течащ радиатор и изкривена рама. Отиде до БМВ-то и го огледа. Двете, странични стъкла бяха счупени, а ламарините бяха надупчени от куршуми. Предницата обаче беше наред и Картър се качи и завъртя ключа. Мощният двигател изръмжа и забоботи равномерно, от двойния ауспук блъвнаха сини облачета, Той превключи на първа и изкара колата на заснежения път. БМВ-то се движеше сравнително равномерно и само отделните скърцания, тракане и по-силният шум заради разбитите стъкла показваха, че е претърпяло катастрофа. Картър обърна на поляната и върна колата до къщата, като се възхищаваше на все още мощния, макар и повреден мотор.

Спря. Централното заключване не работеше — вероятно извадено от строя от някой заблуден куршум. Прибра ключовете, качи се пак в дългия черен мерцедес и го откара дълбоко в гората, където не можеше да се види от пътя. Изкуцука обратно до верандата и загледа неуспелия убиец — беше едър, много по-едър от него, и изглеждаше доста зловец. Кожата му бе тъмна, почти като на арабин. Очите му над гъстите черни мустаци бяха присвити от болка. Картър погледна обезобразеното му рамо, счупения нос и впитата в кожата му жица, после клекна до него.

— Кой си ти?

Устните на мъжа останаха здраво стиснати.

— За Наташа ли дойдохте, или за мен?

Мълчание. Мъжът гледаше право напред.

Юмрукът на Картър се заби в счупения нос, мъжът изрева и от устата му потекоха лиги и кръв. Главата му увисна, след което бавно се вдигна. Мъжът се изплю в лицето му и се ухили — видяха се тъмночервени венци и окървавени зъби.

— Щом така мислиш...

Картър го сграбчи за косата, викна Самсън, който душеше нещо покрай гората, и помъкна виещия и стенещ мъж нагоре по стълбите. Наложил се да спре по средата, когато кичурът коса се изплъзна от юмрука му, но го сграбчил отново и го изтегли по останалите стъпала, после го повлече по пода към кухнята. Отвори вратата на малкия килер, който бе почти празен с изключение на пералнята и сушилнята. Вътре бе тъмно и ужасно студено. Бутна мъжа по трите стъпала и затвори вратата.

Върна се при Наташа и се свлече на пода до нея. Тя дишаше дълбоко, цветът на лицето ѝ се беше възвърнал. Самсън влезе, скочи в кошницата си в ъгъла, сви се на кълбо и почти моментално заспа.

Картър включи защитната система с дистанционното, облегна глава на канапето до Наташа и уморено натисна копчетата на телевизора. Намали звука и загледа без никакъв интерес танцуващите пред очите му образи. Мразеше телевизията. Американците я наричаха „мъртвешко око“ и сега разбираше причината за това. Все пак призна неохотно, че има и своите предимства, докато превключваше новинарските канали и преглеждаше новините. Мозъкът му работеше на максимални обороти въпреки изтощението.

И тогава видя, като някакво невероятно ужасно съвпадение...

Камерата се плъзна над унищожения Лондон, през огромния кръг в зоната на експлозията, където някога се бе намирала Спирала_Н в тайното си подземно леговище. Той не се заслуша в истеричния монолог на репортера — нямаше нужда от коментар и не му пукаше какво казва говорителят; широко отворените му очи се взираха в аматьорския видеозапис, направен от някакъв японски турист. Внезапната аниhilация, дезинтеграцията, мигновеното унищожаване на Спирала_Н...

Разтърка очи.

Какво става, по дяволите? — изкрещя обърканият му ум.

Извади ЕКуба си; повърхността му бе мъртва. Нищо чудно, като се имаше предвид, че централните компютри току-що бяха превърнати

на пара от ужасната експлозия.

Устата му бе пресъхнала.

Играта загрубяваше все повече.

Играта ставаше все по-гадна.

„До гуша ми дойде да играя по шибаните правила на някой друг!“ — изръмжа Кейд в мозъка на Картър, подобно на някакво черно морско чудовище, появило се внезапно от най-мрачните дълбини на океана.

— Не си единственият — изръмжа в отговор Картър.

Унесе се за известно време в неспокойна дрямка. Когато се събуди, огънят продължаваше да гори, но навън бе тъмно като в рог и мракът подчертаваше танцуващите по стъклото снежинки. Погледна Наташа. Тя все още спеше дълбоко и дишането ѝ бе равномерно. Провери стерилните превръзки и ги смени. Наля си конска доза „Лагавълин“, седна на килима до Наташа и отпи от мекото огнено питие, загледан в лицето ѝ. Изглеждаше толкова спокойна и прекрасна в съня си...

Но въпреки това се налагаше скоро да я събуди. Колко време щеше да мине, преди да дойдат следващите неканени гости, въоръжени и твърдо решени да им видят сметката?

Протегна ръка и отметна един кичур от челото ѝ. Тя измърмори нещо и се размърда. Картър я погали по бузата, наслаждаваше се на топлината на плътта ѝ. Изпадна в меланхолично настроение, смекчавано единствено от тежестта на браунинга върху бедрото му.

Ще дойдат и други, помисли си.

Съвсем скоро щяха да разберат, че са се провалили.

Наташа изстена, обърна се, въздъхна и лицето ѝ се изкриви от болка — шевовете я мъчеха. Закашля се и се отпусна върху възглавниците. Картър потисна желанието си да я събуди и да започне да я разпитва. Беше изгубила много кръв, бе изтощена от раните и шока. Трябваше ѝ почивка... но не задълго. Налагаше се да потеглят, при това скоро. С колко време разполагаха? С пет часа? С един? С десет минути? Ръката му погали браунинга.

Щеше да ги чака.

И да им го начука...

Спирала, записка З

Копие на новинарско съобщение

Код Червено_Z

Преглед на необичаен инцидент 554670

Руското правителство изгуби петнадесет атомни подводници.

Тези подводни съдове с голям радиус на действие, захранвани от атомни реактори и носещи ядрени бойни глави, бяха официално обявени за изгубени при изпълнение на служебния си дълг, след като изчезнаха един по един от сонарите и останалите радиолокационни и наблюдателни уреди.

Водените от военните спасителни екипи обикалят районите в които съдовете са били регистрирани за последен път. Въпреки че се използват малки скоростни едноместни подводници, издирването засега е безуспешно.

Много държави вече изразиха съболезнованията си по повод може би най-голямата морска катастрофа в мирно време. >>#

ПОДВИЖЕН

8

Палубата се полюшваше плавно под дебелиите му сиви обувки. Той се обърна към брега; вятърът развяваше дългата му къдрава коса и брадата му. В далечината се виждаше притъмнялата гора, сгушена в прегръдката на дълбоката зима. Там, където реката се вливаше в морето, водата на места бе замръзнала и огромни ледени късове се носеха като плоски сребърни остриета по мързеливото течение. Чайки пляскаха с криле, крещяха като изоставени деца и се биеха по бреговата линия и над горите на Аляска; мракът вече се спускаше над това притихнало кътче на планетата.

Някъде далеч вълк зави скръбно към пълната луна и очите му се насочиха през дърветата към огромния черен боен кораб, който леко се поклащаше в спокойния леден залив/ След миг животното се обърна и изчезна в гората. Мъжът стигна до тежката черна врата и бавно я отвори на смазаните панти. Хвърли последен тъжен поглед към свежата свобода на природата и света отвъд морето, което сега го държеше в капана си, и се приведе, за да влезе в тесния коридор. Заслиза внимателно по широките железни стъпала. Бастунът му почукваше с точността и развитата с възрастта предпазливост; бе с дебел кожух, който не само го пазеше по време на краткото пресичане на палубата, но и го изолираше от обичайния климат на тази пустинна част от света.

Бе едър като мечка. Дебела кожена шапка покриваше главата му, а лицето му бе скрито от огромната рошава брада, прошарена със сиви кичури.

Спря пред една огромна врата, която сякаш не бе на мястото си. Искеше да влезе, изпитваше *нужда* да влезе, но въпреки това се колебаеше. Помисли дали да не почука, но осъзна, че ще е само загуба на време. Дюрел вече знаеше, че е тук.

Натисна дръжката и огромната врата се отвори навътре.

Пристъпи в мрака, разкъсван единствено от светлината на свещите. Помещението бе застлано с килим и облицовано с дърво.

Огромни лавици с книги с различни размери се издигаха покрай стените. През малкия люк се процеждаше слаба светлина. Всичко бе изпълнено със сенки и сумрак. До стената, в ярък контраст с дървото и старите томове, сребрееше най-съвременно оборудване. Няколко бели светлинки примигваха върху равните повърхности, а черният екран му заприлича на мъртъв портал към някакъв друг свят.

— Дюрел?

— Тук съм, приятелю.

До куп стари, подвързани в кожа книги стоеше висок слаб мъж, облечен в черна роба, широката качулка скриваше чертите му в обсидианов мрак. Гласът бе плътен, мелодичен и силен.

— Можеш да говориш. В момента сме сами.

— Провалили са се — каза едрият като мечка мъж на руски. Цяла година е бил извън Спиралата. Помислихме, че ще е лесна цел — оттеглил се, изгубил професионалните си умения от миналото.

— Дори след събитията в Германия е... Фойхтер?

— Онова беше късмет.

— Наивността ти направо ме изумява. Поставил си го най-ниско в списъка на приоритетните жертви, а е трябвало да бъде в началото — разнесе се плавният глас от гънките на качулката и брадатият мъж потрепери.

— Какво ще заповядаш? — прегракнало попита руснакът. Гласът му се пречупи от напрежение. Бастунът се вдигна — доста пъргаво движение за човек, който изглеждаше толкова стар — докосна рамото му и остана там, сякаш да го предпази доколкото може от облечения в черно мъж. Страхът му бе напълно осезаем, физически, аурата му го обвиваше като облак.

— Прати 5-нексовете — каза мелодичният глас.

— Нима 5-нексовете са готови?

— Много по-отдавна, отколкото си предполагал. Цели батальони, готвещи се за война! Скоро този кораб ще се превърне в център на нашата дейност... да, приятелю мой, живееш във време на промени. И трябва да си щастлив, че си част от тях — като зъбно колело, ако мога да кажа така.

Руснакът се взря в черната фигура и усети усмивката и оголените зъби в тъмното. Устните му оформяха тънка суха линия, очите му бяха

пълни със сълзи. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от стискането на бастуна.

— Свободен си — меко каза Дюрел.

Едрият мъж се обърна и излезе от скътаното дълбоко и кораба помещение. Дюрел слушаше как потропването на бастуна се отдалечава по коридора и заглъхва в недрата на външно пустия призрачен съд.

Корабът леко се олюля от въртопите на течението. Ледът стържеше огромния нос и черните бордове и блестеше като разпилени диаманти по замръзналите палуби и огромните притихнали неподвижни оръдия.

Чайките крещяха край люка. Дюрел отметна качулката си и студените му очи проблеснаха в смесената сребриста светлина на луната и свещите. Ръката му се протегна и угаси пламъчетата. След това Дюрел отиде до люка и го отвори, та морският вятър да нахлуе в убежището му.

Болката го сграбчи, но ужасната ѝ хватка продължи само секунди. Когато разкривеното му лице отново възвърна спокойното си изражение, Дюрел облиза устни — малък червен език се стрелна по тях, оставяйки влажна следа.

— Скоро. — Беше почти шепот. — Скоро, господин Картър.

В съня си Картър стоеше на някаква равна площадка, изсечена в отвесната стена на огромна планина, издигаща се над покрит с тъмни пясъци свят. Прах и остри черни камъни лежаха в краката му, а небето се простираше в безкрая, обагрено с пурпурни и жълти ивици — натъртено нощно небе. Кейд стоеше пред него — с физиономията на Картър, със собственото му тяло, макар и деформирано, но с по-тъмни, мрачни очи, по-груби черти и по-яки плещи. Изобщо, по-...

Заплашителен...

„Защо трябваше да идваме тук?“ — озъби се Кейд. Стоеше до огъня, горящ в малкия каменен кръг. Вятърът виеше около тях през тесните процепи на скалните зъбери, развяваше дрехата на Картър и милваше лицето му с целувката на мъртвец.

— Не съм искал да идваме тук. Просто така стана — бавно каза Картър. Думите му прозвучаха меко, почти приятелски.

„Я си го начукай — изсумтя Кейд. — Това си е моето място. Моят свят. Моята планина“.

Картър се ухили без капка хумор и седна с кръстосани крака до диво извиващите се пламъци — пращяха като малки демони, затворени в бутилка.

— Мисля да остана — каза той. — В края на краищата през повечето време *ти* ми правиш неканени посещения.

Имаше нещо, което ненадейно го развесели. Иронията от смяната на ролите — Кейд стоеше пред него, изведнъж изгубил наперената си поза; от черния му хумор и хапливост не бе останала и следа. Беше бесен от нахълтването на Картър.

— Никога не съм те *канил* в сънищата си.

„Различно е. Аз ти помагам“ — отвърна Кейд.

— На мен? Или на себе си?

„Не разбирам какво искаш да кажеш“.

Кейд не помръдваше. Остана прав, свъсил гъстите си вежди срещу неочаквания натрапник. Гледаше надолу към Картър с едва прикрито отвращение, сякаш току-що бе открил под леглото си гниещ кокал.

„Какво искаш?“

— Нищо. — Картър сви рамене. — Нито исках, нито имах намерение да идвам тук. Това е само сън.

„За теб — да. Но за мен е реалност“.

— Както ти си сън в моята реалност?

„Да. Докато не ми дадеш живот“.

— Какво си ти, Кейд?

„Аз съм ти, Картър“.

— Но какво си в *действителност*?

Улови леката усмивка, но тя изчезна. Като пробягваща сянка; като облак, минал през слънцето.

„Аз съм ти — повтори Кейд. — Аз съм пръстът върху спусъка. Аз съм силата зад юмрука. Аз съм ръцете, стягащи гаротата. Аз съм отровата в ампулата. Аз съм ти, Картър. Аз съм твоята тъмна половина, твоята лоша половина, твоята шибана половина, твоето отчаяние, гняв и омраза. Наречи го както ти скимне. Аз съм ти — само че ти реши да поставиш под въпрос съществуването ми и се боя, че никога не ще ме приемеш“.

— Ти вършиш неща, за които дори не съм и помислял — озъби му се Картър. — Не се опитвай да ме изкараш някакъв преобан шизофреник. Ти си в мозъка ми и живееш някакъв собствен живот. Казваш, че ти си аз, само за да не позволиш да обезумея... но аз ще те открия, Кейд. Някой ден ще те намеря, ще излезем един срещу друг и ще те убия.

Кейд се изсмя смразяващо.

„Би било... интересно“.

— Адски интересно ще е, когато станеш храна за червеите.

Кейд отново се изсмя.

„Ще очаквам с нетърпение този ден, приятелю мой. Спасителю мой. Душа моя. Радвам се отново да те видя така разгневен — именно гневът ти спечели прякора ти. Прякорът, който дере сърцето ти, Касапино“.

— Това не съм аз! — Гласът на Картър внезапно стана нисък, безизразен, зловещ.

„Именно твоите ръце избиха толкова хора“.

— Но го направи ти! — изсъска Картър.

„Как бих могъл да ги избия всичките?“ — Кейд се ухили подигравателно.

— Ти беше, ти, шибано лайно, и много добре го знаеш! Не ми приписвай собственото си шибано проблемно минало.

„Нямам проблемно минало“ — спокойно каза Кейд.

Обърна се и се загледа над мрачната пустиня към нещо, което Картър не успя да различи.

„Има една птица, която се храни с месото между зъбите на крокодилите — каза Кейд и на устните му заигра усмивка — Крокодилът може да я убие като нищо, достатъчно е само да затвори челюсти. Но решава да не го прави, защото птичката му е от полза. Тя му помага да запази най-голямото си богатство — зъбите, благодарение на които живее. Затова оставя птичката жива и по този начин удължава собствения си кивот. Това се нарича симбиоза. Птичката и крокодилът се хранят един от друг. Свързани са, също като любовници“.

— И си мислиш, че и с нас е същото? — Картър се изсмя студено, гледаше го изпод тъмните си вежди. Цялото му чувство за

хумор бе изчезнало, сменено от студено и твърдо парче лед, забито в сърцето му.

„О, да — отвърна Кейд, все така се усмихваше. — Само искам да мислиш внимателно. Да решиш кое точно си. Крокодилът или птичката?“

— Картър...

Нещо го разтърси. Светът избледня и изчезна. Картър отвори очи. Наташа бе сложила ръка на рамото му и се взираше тревожно в него.

— Трябва да поговорим — изграчи тя и лицето ѝ се сгърчи от болка.

— Добре, да поговорим — изхриптя Картър.

Къркаше бавно кафето си. Главоболието се разбиваше в бреговете на съзнанието му и разпъваше душата му на кръст, направен от костите на Кейд.

— Добре ли си? — Гласът на Наташа бе слаб, едва се чуваше.

— Да. Донесе сладките горещи питиета в дневната, коленичи пред Наташа и я погледна в очите. Тя седеше на канапето смръщена, с подпухнали очи. При най-малкото движение чертите ѝ се изкривяваха от болка. Картър отпи от кафето си. Барабани биеха в главата му и тътенът им отекуваше в слепоочията му, раздираше мозъка му със стоманените си нокти.

Отвори уста да заговори.

— Шшш — прошепна Наташа с пръст на устните.

Погледите им се срещнаха. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя му се усмихна топло.

— Съжалявам, че докарах такава беда в дома ти.

— Бяха дошли за мен — бавно каза Картър.

— Мисля, че и за двама ни — каза Наташа. Сълзите се търкулнаха по бузите ѝ и тя яростно ги избърса с длан. — Благодаря ти, че ми спаси живота. Не... не зная какво щях да правя без теб.

„Да пукнеш“ — изкикоти се Кейд в главата му. Картър усещаше демона, приклепнал някъде в дъното на туптящия му мозък.

Наташа се разкашля и лицето ѝ отново се разкриви. Докосна с пръст стерилната марля върху дупката на гърлото си и се усмихна

криво.

— Ти си храбър и силен мъж, Картър. Дойдох да те предупредя — започна тя, после хрипкаво се разсмя. — Животът ти е в опасност... да, зная, малко късно го казвам, нали?

Погледите им отново се срещнаха.

— Знаеш ли, че Спирала_Н е унищожена?

Очите ѝ се разшириха.

— Спирала_Н... Сигурен ли си?

— Даваха го по телевизията. Освен това мина Джем и покрай останалото спомена, че Спирала_Н събира някаква ударна група, за да сложи край на Спирала_Q. Как ти се струва това съвпадение? А сега центъра го няма!

— Напълно ли е унищожена? — прошепна тя. — Но как?

— Направо са я разпердушили. Нищо не е останало. Прилича на ядрена бомбардировка.

— Това е по-ужасно, отколкото изобщо съм си представяла прошепна тя. Ужасът обезобрази лицето ѝ като белези от рани.

Огънят изпраця. Картър допи кафето си. Наташа седеше със сведена глава, потънала в мисли. После го погледна. Лицето ѝ бе пребледняло, гласът ѝ трепереше.

— Трябва да тръгваме, Картър... трябва да се махнем от тук. Ще дойдат!

— Ако тръгнем сега, ще умреш.

— Ако тръгнем, ще умра аз. Ако останем, ще умрем и двамата.

Картър се ухили. Гадно.

— Ще трябва да пратят доста хора. — Ръката му стискаше браунинга, през съзнанието му прелитаха противни образи.

— Не ме слушаш — тъжно каза Наташа и го погали по буната. — Ще изпратят нековите.

— Какви некове?

— Те са най-старата и най-добре пазена тайна на Спиралата. Невероятни убийци. Мислехме, че всички са мъртви, но се оказа, че не са. Успели са... по някакъв начин... да преживеят... *унищожението*.

Думата прозвуча гадно в устата ѝ.

— Но защо точно сега? Защо точно мен? — Гласът на Картър бе леден от обхваналия ума му ужас. Спомни си предположението на Джем, че ударните групи са били избити. Тази вероятност премина

през душата му като мразовит полъх, увереността заброди из нея като черни демони върху гроба му.

— Нали помниш граф Фойхтер? От Шваленберг?

— Как мога да го забравя тоя кучи син?

— Виж сега как стоят нещата — тихо каза Наташа. — В Спиралата съществува отцепническа група. Група лица, които са решили да предадат всичко, за което се бори организацията. Мислиш, че съм тактически офицер. На практика обаче съм нещо повече, Картър. Нещо много повече.

Погледите им се срещнаха.

Наташа облиза устни.

— Аз съм част от група — още нямаме име, — която работи за изкореняването и елиминирането на всеки, който се опита да използва мощта на Спиралата срещу самата нея. Търсим врага сред собствените си редици. — И въздъхна.

— Значи си някаква шибана тайна полиция?

— Нещо такова. — Наташа се усмихна уморено. — Врагът обаче удари лошо и изпреварващо. Тъкмо бяхме открили, че Фойхтер е един от тях... изобщо не предполагахме, че са готови да предприемат каквото и да било... Изпратих те слепешком към смъртта ти, но благодаря на бога, че оцелея, Други не бяха такива късметлии.

— А Фойхтер? — Гласът на Картър бе студен и твърд като диамант.

— Фойхтер е член на отцепническата група. Заедно с един друг човек, Дюрел. Удариха ни сега, защото QIII е на практика завършен и с огромната му изчислителна мощ са в състояние да закрепят позициите си. Могат да използват процесора, за да извадят от строя военни установки, сателити, дявол знае какво още. Той е ужасно, наистина ужасно мощен, Картър... не мога да ти опиша колко опасен може да се окаже процесорът в неподходящи ръце.

— Не разбирам защо — спокойно каза Картър. — Да унищожават ударните групи? Спирала_Н? Това е лудост! Спиралата се бори да запази остатъците от цивилизацията... Фойхтер не беше ли от добрите?

— Групата начело с Фойхтер и Дюрел смята, че Спиралата е слаба, покварена, също като Рим в края на империята, Смятат, че Спиралата знае прекалено много и не предприема нищо; че е в ръцете

на големите клечки, която я финансират, контролират и управляват. И двамата знаем, че Спиралата никога не би трябвало да е такава — тя е единствена, недосегаема, световна и неподкупна! Фойхтер и Дюрел смятат, че могат да се справят по-добре от нея. Според тях хартата и законите против ядреното, биологичното и химическото оръжие не са достатъчни. И тогава, след лондонските бунтове и обсадата на Циндао... мисля, че тогава са изгубили окончателно вярата си в Спиралата. Смятат, че с помощта на QIII и нексовете ще успеят да установят окончателен мир на планетата... нов световен ред... но...

— Да, има едно „но“ — рязко я прекъсна Картър. — По време на война има и жертви, нали?

Наташа кимна.

— Значи веднага трябва да се разкараме оттук. Сигурно вече идват.

— Да.

Картър леко я целуна по устните.

— Сещам се само за един човек. Единственият, който разполага със средствата и знанието да ни помогне.

— Не! — възрази тя.

— Да — каза Картър. — Мамка му, светът се срива, Натс. Спиралата я тъпчат насила със собствените ѝ черва, на ударните групи им го начукват отвсякъде... Гол навремето работеше с Фойхтер и Дюрел. Ако някой знае какво са замислили и къде се намират, това е той. Ако успеем да открием QIII и да го унищожим, тогава отново ще изравним силите. А ако междувременно успеем да премахнем Фойхтер и Дюрел, още по-добре. Гол е шибанякът, който ще ни насочи към QIII и шибаняците, които искат да докопат властта.

— Не можем да отидем при Гол — каза Наташа.

— Но той е твой баща! — изсъска Картър.

— Да, но освен това е и *заподозрян*. Като нищо може да е от тях. Да работи с Дюрел... с Фойхтер... с нексовете! Срещата с него може да означава смърт.

Картър се изправи, извади браунинга, провери пълнителя и прибра пистолета обратно. Вдигна очи и въздъхна дълбоко. После се навъси ѝ отсече:

— Ако Гол е предател, то смъртта ще е негова.

Беше махнал системата и Наташа разтриваше ръката си. Лицето ѝ отново бе преbledняло ужасно и Картър ѝ помогна да се облече — трепваше заедно с нея от болката ѝ, докато тя се мъчеше да навлече новите дрехи.

— Разкажи ми за нековите.

Тя немощно сви рамене.

— Зная само, че са някакъв проект от миналото, май е започнат през 90-те години на XX век, макар че се базира на много по-ранни разработки. Има един вид убийци, които се смятат за особено силни, май се казват 5-некове. Именно такъв е видял сметката на Ударна група 14.

— Самичък?

— Да, самичък.

— Без ничия помощ?

Наташа кимна.

— Това показаха криптираните файлове, точно преди да побягна насам да те предупредя и да те помоля за помощта ти. Това нещо е излязло извън контрол.

— Ама че ирония — изхъмка Картър. — Виж, отивам да взема това-онова и да проверя мониторите, след което можем да си омитаме задниците оттук. Трябва ли ти нещо?

— Още малко кръв може би?

Картър се усмихна.

— Да, моментът е великолепен.

Обърна се и тръгна към вратата, водеща до стълбите и наблюдателните уреди. Долови погледа ѝ с тила си.

— Картър?

Спря. Обърна се.

— Обичам те.

— Сериозно?

Наташа кимна.

— Сериозно.

Картър ѝ намигна.

— Събирай си партакешите. Тръгваме след пет минути.

Погледна намръщено компютърните екрани.

Нещо не бе наред.

Изобщо не беше наред.

„Тя идва“ — каза Кейд.

— Откъде знаеш, по дяволите?

„Усещам ги тия неща“ — измърка Кейд.

— Разкарай се, не мога да работя от теб, *братко*.

Сарказмът бе почти осезаем, но имаше слаб ефект върху Кейд.

„Искаш ли да знаеш какво мисля за Наташа? Мисля, че ще те предаде — ще предаде и двамата ни!... Слушаш ли ме, Картър?“

— Млъквай. Нещо става.

„Чуй ме...“

— Млъквай! — отсече Картър.

Настъпи тишина. Картър се взираше в екраните. Един от сензорите оживя и замига предупредително. Гората на юг. Той превключи на видео; посрещна го тъмнина и сняг...

И го усети...

Енергийна вълна се понесе сред дърветата, вълна от *гадене*, която разкъса уредите и корема му и от която му се доповръща. Компютърът моментално се изключи... последван две секунди покъсно от осветлението. Стаята потъна в мрак. Охлаждащите вентилатори спряха бръмченето си.

— Мамка му.

Спринтира през площадката и надолу по стълбите.

— Какво стана? — попита Наташа.

— Токът спря. Това е невъзможно — безопасен съм с автоматичен аварийен генератор.

— Дай ми оръжие — каза Наташа.

Картър й подхвърли малък черен 9-милиметров глок, бе го взел от оръжейната. Наведе се, извади тънък нож от скритата кания в обувката си, после внимателно го прибра обратно, Металът винаги е окуражаващо подкрепление.

Самсън изскимтя в тъмното.

— Сам. Ела тук!

Лабрадорът веднага се появи. Очите му блестяха в сумрака.

Картър коленичи и прошепна нещо в ухото му. Сам отново изскимтя. Картър го поведе надолу по стълбите към вратата, зад която

виеше студеният вятър. Отвори предпазливо и Сам изчезна в снега.

— Върви. Хайде, бягай...

Изтича обратно по стълбите и се наведе над раницата си.

— Къде го прати?

— По-далеч оттук. Прекалено е опасно — отвърна Картър. —

Дръж.

Наташа улови ключовете, трепна от болка и облиза нервно устни.

Очите ѝ внезапно блеснаха трескаво в тъмното.

— Обърнах колата. Май ще се наложи да се омитаме веднага.

— Сега вярваш ли ми?

— Вярвам, че някой има адски много шибана техническа подкрепа и че всеки, който е в състояние да извади от строя сензорите и аварийния ми генератор от раз, е най-малкото е едни гърди пред нас.

— Детекторите ти регистрираха ли нещо?

— Приближаване. В гората на юг...

— Не им се доверявай. Убиецът може и да е по-близо... Картър потръпна и свали предпазителя на браунинга. Тръгна през стаята, стъпваше уверено благодарение на точната си памет... Познаваше всеки контур в тъмното... и сега да се махне? Да тръгне нощем по открития път?

Опасно и глупаво.

Трябваше да се махнем моментално, помисли си.

Тези няколко часа можеха да се окажат фатални...

Насили сърцето си да престане да бие така бясно. Бавно облиза солените си устни и надникна през прозореца към снега...

Нищо.

Входна точка? — замисли се.

Само предната врата — освен ако убиецът не е катерач...

„Имаш ли вече нужда от мен?“

Само когато съм мъртъв, помисли си Картър.

„Стига си се заяждал де. Убиецът вече е в къщата“.

Картър тъкмо се канеше да отговори, когато в душата му повя хлад, сякаш призрак се просмукваше в костите му. Главата му рязко се завъртя. Сянката бе петно мрак...

Ръката му се стрелна напред. И в нея се появи...

Браунингът.

Петте куршума изтрецяха в отсрещната стена и вдигнаха искри от металната рамка на една картина; Картър се отпусна на коляно и се огледа. Наташа лежеше по корем на пода — автоматична реакция на стрелбата.

— Доста прибързано действие — чу се мек напевен глас. Звучеше странно безполово. Картър примигна и се опита да определи откъде идва. Бавно се запремества настрани — държеше браунинга готов за стрелба, — докато не се озова до Наташа.

Стискаше пистолета с дясната ръка. Посегна надолу е лявата и напипа нейната. Тя все още държеше ключовете на БМВ-то. Притисна ги дълбоко в дланта ѝ и тя го потупа в знак, че е разбрала...

Тръгнаха заедно към стълбището, което щеше да ги изведе навън, на снега.

Долови се движение...

Картър стреля.

Куршумите с писък рикошираха от стената, забиха се в дървото на вратата и пръснаха стъклото на някакво шкафче. Наташа изчезна. Ударникът на браунинга глухо изщрака.

Пълнителят бе празен.

Фигурата се хвърли към него от мрака и той се метна встрани. Картър нямаше време да сменя пълнители, така че напъха браунинга в джоба си и измъкна другия пистолет — глока — от колана...

Ритникът се стовари високо в гърдите му с такава сила, че той отлетя назад, прекатури се през канапето и се строполи на пода, останал без въздух, болка прониза сърцето му...

Фигурата отново скочи с невероятна скорост и пъргавина...

Картър се завъртя, скочи и се хвърли напред да посрещне убиеца. Двамата се сблъскаха, ръцете му се вкопчиха в дрехи и плът, главата му се стрелна напред и удари някаква кост. Рухнаха на земята и Картър стовари втори удар, после трети... чу се тежко изпъшкване, двамата се претърколиха и фигурата...

Изчезна.

Докато Картър се мъчеше да стане, обувките на противника го блъснаха в гърдите, но той успя да блокира удара с ръце и се вкопчи в краката на нападателя. Двамата отлетяха назад, към каменните стълби, и...

Тъмнината отвън.

Паднаха и се затъркаляха надолу по стъпалата, блъскаха се в стените и отскачаха от тях, прекалено объркани, за да се бият. Сплетени на кълбо, прелетяха последните пет стъпала и се стовариха върху отключената врата. Тя се отвори с трясък.

Картър падна по гръб в снега; усещаше в устата си вкус на кръв.

Нексът се претърколи, надигна се и приклепна като дебнещ звяр...

Картър се изкашля, скочи на крака и се извъртя, когато фигурата скочи — Картър блокира, отстъпи и разтърси глава. Кръв течеше по лицето му. Намръщи се — беше си счупил един пръст и две ребра. Усети ги как изпукват в гърди те му, но внимаваше да не показва никаква реакция, да не издава с нищо, че е ранен и къде точно...

Фигурата тръгна да го заобикаля.

Картър зърна смаяното лице на Наташа вдясно от себе си! Скачай в шибаното БМВ, изкреця умът му, защо не си в скапаната кола, тъпа шибана кучко? Видя я как се прицелва и изстрелва три куршума, но видя треперенето на ръцете й...

Куршумите изпищяха и снегът зад него изригна. Картър пое дъх. Браунингът бе все още в джоба му, глокът се бе запилял някъде, а трябваше да се *съсредоточи*.

Нексът приближи. Той — или тя — бе доста по-дребен от Картър, облечен изцяло в сиво и със сива качулка. И обут в стегнати черни кубинки...

Картър не видя никакво оръжие.

Нексът нападна — Картър блокира серия от три удара, наведе се ниско и нанесе десен къс в лицето на убиеца; пристъпи напред и получи ритник в гърлото, от който полетя назад, давеше се и кашляше; вдигна ръце, за да се предпази...

„Определено е по-бърз от теб“ — спокойно отбеляза Кейд.

Нападателят скочи; Картър се метна настрана, извъртя се и нанесе три удара на фигурата, която прелиташе над главата му. Нексът леко стъпи в снега, завъртя се на пета и атакува...

Нанесе удари отляво и отдясно. Картър блокира, получи още един ритник в гърдите и серия бързи крошета, които го запратаха в снега. Замръзналата земя изведнъж стана примамливо прохладна и успокояваща за натъртеното му и насинено тяло. Беше тъй лесно да легне и никога, никога повече да не стане...

Опита се да се изправи, но тялото му бурно протестира. Цветове прелетяха в метална дъга през ума му.

Напъваше се, мъчеше се да се надигне, но най-сетне се отпусна на снега, останал без капчица енергия.

Чу меките стъпки на нападателя да приближават зад него, но не можеше да помръдне, не можеше да се насили да се обърне, да се претърколи, да посрещне бакърения поглед на този...

На своя убиец.

Не можеше да направи нищо... бе парализиран... също като в Египет... и в Белфаст, когато жената пицеше и умираше...

„Бий се!“ — виеше Кейд в съзнанието му.

„Мамка ти, Картър, не ме оставяй да умра по такъв нари! Бий се!“

Но Картър не помръдна.

СПИРАЛА_Q

9

Черквата бе студена. Подът бе от полиранио дърво — потъмнелият му блясък говореше за безбройните богомолци през изминалите десетилетия. Облицованите с дъб стени ограждаха подобните на плочки за домино скамейки — тъй древни, че плоскостите им бяха леко огънати от хилядите тела на богомолците.

Слаба слънчева светлина се изливаше през безбройните витражи. Цветните стъкла блестяха като скъпоценни камъни — сапфири и рубини, изумруди и диаманти. Изображенията показваха Тайната вечеря, Мойсей и горящата къпина, Адам и Ева и стотици други религиозни сцени, взети направо от Писанието.

Студен ветреца се понесе по пътеките между членовете на малкото паство, събрало се на мълчалива молитва. Тази сутрин нямаше литургия — просто събиране на местните вярващи, които идваха, когато изпитваха нужда от компанията на Бог.

Свещеника коленичи пред олтара и събра длани в молитва. Бе огромен мъж, с широки рамене, дългото му вълнено расо стигаше до глезените му. Големите му кръгли очи бяха затворени, докато се молеше, лицето му бе спокойно, почти ведро, окъпано в светлината на Иисус и витражите. До него, на ниска тапицирана скамейка, лежеше Библията — малко, богато украсено и подвързано с кожа издание. Страниците бяха по-тънки от тоалетна хартия и поръбени със злато. Книгата лъхаше на старост; тя бе най-скъпото нещо за Свещеника и той бе готов да умре за нея.

Свещеника усещаше присъствието на хората наоколо и сърцето му се изпълваше с гордост. Те бяха братя християни като него, погълнати от тайнството на молитвата, дошли тук, за да беседват с Бог и да получат благословията Му, Въздъхна. За по-голямо задоволство от това едва ли би могъл да мечтае.

Стъпки.

Нещо промени кармата в самата ѝ същност. Нещо ухапа спокойствието на Свещеника, като милиони мравки, поглъщащи

разлагащ се труп.

Стъпките приближаваха бавно, премерено, отговорно.

Звукът им отекна в душата на Свещеника като фалшива нота.

Той остана със сведена глава. Продължи да се моли. Чу как останалите вярващи бързат да се изнесат от малката селска черква и знаеше, че натрапникът е Врагът, още преди да каже или да направи каквото и да било.

— Бог ще ме закриля — внезапно каза високо Свещеника и думите му прогърмяха в почти празния храм. — Аз съм един от стадото Му, а Той никога не забравя стадото Свое. Той е господарят, а аз съм Негов смирен слуга. Амин.

Изправи се бавно. Ръката му се протегна надолу, затвори малката Библия и я прибра в джоба на расото. Чак след това той вдигна очи към стоящия пред него натрапник.

Фигурата бе слаба, атлетична, облечена в сиво; изгарящите бакърени очи го гледаха предпазливо и сякаш пробиваха момъка му с чистата сила на омразата.

Свещеника измери натрапника с поглед, после каза тихо и спокойно:

— Не си добре дошъл. Това е Божи дом. Дом на молитвата. На любовта.

— Дойдох да те убия.

Фигурата отстъпи крачка назад и леко разпери ръце в очакване. Бакъреният поглед не се откъсваше от Свещеника и кафявите му очи със златни пръски отбелязаха стойката и скритите оръжия, плавните и гъвкави движения.

— Що за създание си ти, та се осмеляваш да нахълтваш в божия храм? Виждам, че си напаст. Виждам, че си неверник в дома на Бог. Виждам, че трябва да се махаш отгук, преди гневът Божи да се стовари отгоре ти.

Свещеника чакаше, скръстил ръце на огромните си гърди.

Некът атакува.

Зави полицейска сирена. Малкият Форд J2 се носеше по междуселските пътища, профучаваше през малките селски центрове, които някога бяха цветята на провинцията, но сега бяха осеяни с

белезите на неотдавнашната война. Прелиташе покрай стреснати селяни, покрай подпухналите трупове ни убити с биологични оръжия говеда, обгърнати от облаци мухи, покрай въоръжени с колове фермери, събиращи мъртвите тела на огромни клади, бълващи черен дим към небесата.

Фордът взе завоя със свирене на гуми, спирачките изпищяха и обвитата с миризмата на изгоряло масло кола спря пред селската черква.

Малка група жени се свиваше зад някакъв въоръжен с пушка мъж. Всички се вираха към вратата. Едрият полицай с огромен корем с мъка излезе от форда и закрачи към тях. Провесеният през рамото му автомат изглеждаше някак чужд, не на мястото си.

— Хайде, народе, отстъпи назад, пуснете ме да мина — излая сержант Ралф.

— Имаше стрелба! — възкликна една уплашена жена и закри уста с длан. Слънчевите лъчи заиграха по лъскавата ѝ дамска чанта. В очите ѝ се четеше ужас — живееше в ужасни времена.

— Тъкмо се канех да оправа тази бъркотия — каза възрастният мъж с пушката. Изглежда, изпитваше облекчение, че сержантът най-сетне е тук. — Голям късмет, че дойдохте полицай!

Сержантът изруга мислено. Стрелба! Свали автомата — „Армалайт Х“ — и се намръщи, докато оглеждаше високо технологичното оръжие. Имаше чувството, че му се подиграва, както лежеше в дебелия му ръце с тлъсти пръсти. В тренировъчния център се бе чувствал храбрец — герой, готов да влезе в боя, докато страната му потъваше в анархия и хаос. Сега изпитваше единствено страх, който притъпяваше съзнанието му и караше устата му да пресъхне.

— Сигурни ли сте, че е било стрелба?

— И то автоматична — каза една възрастна жена.

Сержантът отиде до тежката дървена врата, очукана и потъмняла от вековете. Протегна ръка и натисна ръждясалата дръжка, която поддаде със скърцане.

Потрепери, когато студеният въздух го лъхна в лицето.

Знаеше. Усещаше, че Смъртта го дебне някъде в сумрака.

С огромно усилие на волята събра кураж и пристъпи в черквата, стиснал автомата в изпотените си от страх длани.

Свещеника стоеше със скръстени ръце и гледаше надолу към мъртвия некс. Беше хвърлен през черквата, със счупен гръбнак и създаваше интересни сенки сред пейките, където лежеше смазаното му изкривено тяло. На пода лежеше малкият му автомат — черен и зъл, сплавта и външният му вид рязко контрастираха с полираното дърво. Във въздуха се носеше миризмата на барут, от цевта все още се извиваше струйка дим. Свещеника побутна оръжието с върха на обувката си, пристъпи предпазливо напред, цъкна раздражено с език, протегна се и сграбчи неподвижното тяло. Главата се отпусна безжизнено назад, но колкото и да бе невероятно, очите се отвориха. Устата се размърда беззвучно, докато Свещеника вдигаше обездвижения, но останал като по чудо жив некс към лицето си.

— Намери ли пътя към Бог, чедо?

— Аз... те... разбирам. — Мътните бакърени очи горяха от омраза, гняв и чувство за безсилие. — Повече няма да правя така.

— Прав си, разбира се, чедо — каза Свещеника с най-благия си тон. Разтърси некса и от смазаните му дробове изригна болезнен крясък. — Кой те изпрати? И откъде знаеш, че съм от Спиралата?

Устните на некса се събраха в тънка линия.

Нямаше да проговори.

— Хайде, момко, кажи ми. И в замяна на това ще те освободя от болката.

— Нищо няма да ти кажа.

Мекият безполов глас бе изпълнен с агония. Свещеника въздъхна отново и, както държеше тялото изправено в юмука си, посегна надолу и извади нож с блестящо широко острие. Единият му ръб бе назъбен — ужасно оръжие с едни единствена очевидна функция — да убива.

— Още ли си сигурен, чедо? Още ли твърдиш, че няма да споделиш информацията за злосторниците, които са те изпратили? Ако е тъй, ти изменяш на Бог и като Негов слуга съм длъжен да те накажа с ярките езици на сребърния огън!

— Начукай си го.

Свещеника вдигна ножа. Острието му засия от лъчите, хвърлени от многоцветния Иисус. Трептящата цветна светлина блесна върху ножа и се отрази в очите на некса.

— Бог вече показа ли ти светлината, чедо?

Некът го гледаше с омраза.

— Тогава аз трябва да ти покажа мрака.

Острието се стовари надолу в един-единствен мощен удар, Гърлото на некса заклокочи. Свещеника избърса ножа в дрехите му, преди да пусне омекналото тяло да тупне в краката му.

Вдигна глава и присви очи. Някой предпазливо пристъп ваше в черквата. Свещеника се усмихна, когато позна дебелака сержант Ралф. Автоматът се тресеше в ръцете му.

— А, сержанте. Тъкмо навреме, за да ме спасите.

Едрият полицаи се заклати напред с широко отворени очи. Зяпна мъртвото тяло, после вдигна поглед към Свещеника и нервно облиза устни. В очите му се четеше страхопочитание.

— Убихте ли го?

— Бог действаше чрез мен, чедо — с любезна усмивка отвърна Свещеника и потупа сержант Ралф по рамото. — Той реши да накаже неверника, задето оскверни възлюбеното му място на светата молитва.

Посочи следите от куршуми по дървената ламперия и камъка и трите малки дупки в изписания прозорец, през които влизаха лъчи чиста слънчева светлина.

— Да... да... да повикам ли още полицаи? Или военни?

Сержантът бе объркан. Замаян. Вонята на смърт и барутен дим пареше ноздрите му. Черквата, този храм на молитвата и любовта, се бе превърнала в костница.

— По-добре оставете моите хора да се погрижат за това — спокойно отговори Свещеника и закрачи навън към слънчевата светлина.

Спирала_Q: издраскан от пясъка масивен комплекс от камък, стомана и матово стъкло, издигащ се само на един етаж над пустинните дюни — и слизащ шестнадесет етажа *под тях*. Драскотина по лицето на земята. Обърната наопаки пирамида. Изкуствен айсберг в пустинята.

Джесика Рейд се отпусна в кожения си стол и погледът ѝ се зарея в пустинята, показвана на монитора дълбоко в недрата на подземния комплекс. Гледаше как вятърът понася пясъка на спирали — местеха

се и танцуваха през дюните, сякаш обладани от някакъв кехлибарен демон. Саудитска Арабия, Близкият изток, Арабският полуостров. Руб ал'Хали. Великата пясъчна пустиня. Как само обичаше и мразеше този огромен пуст район на страната; как водеше двоен живот в любимите си сънища и най-лошите си кошмари, място на противоположностите. На живот и смърт. На неземна красота и небивала грозота, изпитания и страх.

Руб ал'Хали — седемстотин и осемдесет хиляди квадратни километра почти неизследвана пустиня. Огромен район на враждебната Природа. Гигантско плато от пясък и скала, оставено на милостта на Природата и на горещия и сух климат.

Ако се опиташе, ако затвореше очи и *наистина* се опиташе, можеше да подуши Червено море, лежащо далеч зад планините, отвъд Ал Хиджас. Бе минало много време, откакто не се бе наслаждавала на морето. Много, прекалено много време.

Смятаха я за „блестяща“. Всъщност определението си беше чиста проба подценяване — на осем години бе взела изпитите за средно образование; на десет притежаваше отлична диплома от колеж; тогава влязоха в сила правилата за възрастовите ограничения и влезе в Кеймбридж на шестнадесет, като междуременно бе получила докторски степени в най-различни частни университети. Занимаваше се с компютърни науки и специализираше в областта на изкуствения интелект и новопоявилата се дисциплина РИ — *реален* интелект. Изкуственият интелект си бе точно такъв — изкуствен. Набор от предварително заложен параметри. Предварително заложен области. Процедури, инструкции и бинарни линейни функции, следващи *писани* правила... WHAT IF... THEN DO... AND, OR и XOR... Джесика Рейд бе сред пионерите на новото течение на мисълта — концепцията за самообучаващи се, самопрограмиращи се системи. Способността на машината да се *учи и наистина да се приспособява, изменяйки собствения си основен код*. Ergo, да притежава *реален* интелект вместо стек от предварително програмирани инструкции.

Спирала_Q захапа Джесика след излизането на третата ѝ статия. И сега, на двадесет и три години, тя бе богата млада жена, живееща в свят на мечтите на едно секретно място дълбоко под Великата пясъчна пустиня. Бе невероятно богата. *Нелено* богата. И въпреки това не такива вулгарни неща като парите и *материалните придобивки* я

задържаха тук, въпреки пустинята наоколо — оставането ѝ бе свързано с мечтите ѝ, с надеждите ѝ за бъдещето. Можеше да избере да работи където си пожелае — в Мексико, на Сейшелите, във Флорида — всички тези места имаха своето собствено обаяние за безценния млад компютърен гений. Но Спирала_Q се намираше в Руб ал'Хали. И именно Спирала_Q бе мястото, където попадаха най-важните компютърни лайна.

Джесика Рейд *трябваше* да е в центъра на всичко това.

В противен случай издигането ѝ до върха в избраната област нямаше да представлява нищо.

Седна на терминала, свърза се с пет сървъра и впрегна в работа силата на още четиридесет и шест второстепенни процесора. Пръстите ѝ полетяха над клавиатурата. Спря за миг, докато оправяше настройките на различните работещи във фонов режим програми и процедури. Компилира сегашния си проект и откри грешката още преди компютърът да съобщи за нея. Нагласи кода, компилира отново, пусна програмите и се облегна назад, докато числата бързо се сменяха на екрана. Оптично-дигиталните квад-модеми примигнаха със зелени светлинки към нея.

Джесика Рейд разтърка уморените си очи и облиза пресъхналите си устни. Изведнъж усети, че е страшно гладна и страшно уморена, макар и да оценяваше, че това са малки неудобства в сравнение със случилото се в Лондон.

Спирала_H — взривена.

Потрепери и изключи външния образ.

Загледа се през дебелото тъмно стъкло към офисите под нея. Повечето от терминалите бяха празни. Изненада се, когато погледна часовник си. 19:00.

— Господи — уморено възкликна Джесика. Бе работила без прекъсване от осем сутринта, без да отвлече вниманието си нито за миг. Сега организъмът ѝ бе започнал бурно да заявява претенциите си. Въздъхна тихичко, стана и протегна свършено оформеното си атлетично тяло. Мускулите ѝ изстенаха.

Имам нужда от една проклета бира, осъзна тя. Студена.

Взе асансьора до личната си квартира. Всички програмисти и дизайнери от Елитното ниво разполагаха с най-луксозните квартири в горната част на подземния комплекс. Наричаха го „Приземния етаж“,

но всъщност той се намираше непосредствено под пясъците. Това бе една от облагите, от привилегиите, от *изключенията* на работата за Спирала_Q. Получаваха най-добрите заплати, най-добрите ваканционни пакети, възможност да работят където пожелаят и да се трудят върху най-интересните проекти с най-мощното компютърно оборудване, създавано някога.

А Джесика Рейд бе в буквалния смисъл на върха на всичко това.

Влезе в апартамента си, свали дрехите и се наслади на прохладния полъх от климатика върху голата кожа. Мина боса по мраморните плочки, пусна душа, пристъпи под топлите струи и сапуниса загорялото си тяло. Втри шампоан в дългите си тъмни къдрици, изми си косата, излезе от стъклената кабина и се избърса.

Все така гола, отиде до хладилника и извади бутилка леденостуден „Будвайзер“. Махна капачката и отпи голяма, отдавна заслужена глътка. Зае се да си приготви лека салата... при царящото безпокойство и носещите се слухове около Спиралата и щабквартирата в Лондон, задоволяването на глада ѝ не бе от първостепенна важност.

Радваше се на простата задача по приготвянето на вечерята си; на това колко естествено е да нарежеш марулята и краставицата и да наредиш парчетата в чинията след подпалващите главата изчисления през обикновения работен ден с QIII.

Докато пиеше четвъртата бира, комуникаторът избръмча.

Тя натисна копчето.

— Да?

— Имаме проблем.

— Пак ли?

— Вторичният сорс на QIII току-що се декомпилира.

— Мамка му. Идвам след пет минути.

— Трябва ли да ти напомням, че имаме само една седмица, за да достигнем 98%?

— Да, да. Разбирам, мамка му. Ей сега слизам.

Прекъсна връзката.

— Пак трябва да навличам шибаните дрехи... — измърмори тя и метна празната бутилка в кошчето, където тя е дрънчене се присъедини към другарките си. Изчезна в спалнята. Мислите ѝ се въртяха около възможните грешки, които биха могли да причинят подобно компютърно бедствие... и през цялото това време някъде

дълбоко в нея се спотайваха съмнения относно Спиралата и въпроси какво става с организацията...

Не забеляза примигващия бял курсор на екрана.

Джесика Рейд обичаше малките часове.

Ранните часове на утрото, когато всичко бе тихо и неподвижно. Когато всички спяха. Когато светът *замираше*.

Често фантазираше като малка — и всъщност бе запазила фантазиите си и като възрастна. Умът ѝ вечно замисляше сложни сценарии и тя си представяше какво би било да е единствената останала жива жена на планетата — единственият човек, оцелял след някакъв ужасен химически инцидент, след невероятно смъртоносен вирус, засегнал всички *освен нея*.

А сега бе точно 4:00 сутринта.

Тя лежеше върху завивките будна, облечена в памучна пижама, и се взираше в тавана. Превъртя се в леглото и стана. Климатикът тихичко съскаше зад нея. Въздъхна. Мозъкът ѝ кипеше от цифри, изчисления и проекции за Световния код. Поклати глава, усмихна се, излезе от апартамента и тръгна към асансьора.

Кабината се изкачи с тиха хидравлична въздишка. Вратата се отвори.

Тя се заслуша и стъпи върху килимчето, обхваната от чувство за опасност. Стъпалата ѝ докосваха меката тъкан, цялото ѝ същество бе изтръпнало от дързостта, от авантюрата, от безразсъдството на действията ѝ... да се прокрадва посред нощ из собствената ѝ Спирала_Q... ама че нахалство...

Вървеше по коридорите на спящия комплекс и след като мина покрай неколцина пазачи, които само спокойно ѝ кимнаха, се промъкна незабелязано до неохраняваното перално помещение, водещо към намиращите се наистина на повърхността кухни и сервизни помещения. Тук се чуваха шумове и трябваше да е нащрек. Прокара ръка през къдриците си и леко стъпи върху чувалите с оставени за пране дрехи. Както обикновено, беше сама в помещението, сама в този избран от самия нея свят...

Стигна до задния изход на приземния етаж. Извади ключ и с лекота преодоля електронната защита — в края на краищата, щом си

компютърен експерт, би трябвало да използваш уменията си и за собствена полза.

Излезе навън...

Студът на пустинната нощ премина през нея. Направи няколко крачки, наслаждаваше се на свежия въздух, на реалния свят, на *опасността* да ходиш само по пижама из пустинята Руб ал'Хали, заобиколена отвсякъде от тежковъоръжени стражи... стражи, които стояха на постовете си с картечници и други железарии, способни да унищожат самолети и танкове. Част от нея се запита дали пък не я виждат и просто приемат чудачествата и ексцентричността ѝ, Друга част пък ликуваше от чувството за *бунт*.

Разбира се, не можеше да се отдалечи много, тъй като охраната неминуемо щеше да я открие, което означаваше конско от Фойхтер, Йохансен или Скелтър — те бяха единствените, които имаха право да излизат от комплекса, без да бъдат следени най-зорко. Но все пак се нуждаеше поне от *образец*, поне от *привкуса* на свободата да живее напълно сама на света...

Дълго гледа звездите. Бледата им светлина озаряваше слабото ѝ тяло. Ръката ѝ докосна плоския ѝ корем. Джесика не тренираше често, но когато го правеше, даваше 200% от себе си. И това я даряваше с добре сложена атлетична фигура, която бе сред основните теми на разговор в отдела за програмиране.

Отново се потупа по корема и въздъхна доволно:

— Все така твърд и стегнат.

Влезе вътре, затвори масивната метална врата и пусна охранителната система. Цифрите замигаха на миниатюрния монитор и Джесика спря, намери малката скрита четчица и внимателно измете пясъчинките в ъгъла, където нямаше да ги забележи никой.

Ами ако разберат, помисли си.

Ами ако я пипнат!

Потръпна. Наполовина от удоволствие, наполовина от страх.

Да. Тя бе най-добрият програмист и системен аналитик. Може би най-добрият в Обединеното кралство. Но имаше и нещо друго; едно шило дълбоко в душата ѝ, което я караше да *хаква*...

Уменията ѝ бяха развити, изострени и усъвършенствани от проникването в най-големите компютърни конгломерати и компании. Разбиваше базите им данни със смях. Възбуждаше се от съсипването

на персоналните им файлове. Получаваше наркотичната си доза от пребаването на финансите им.

Не знаеше какво я подтиква към това. Нещо в душата ѝ не беше наред, но тя мразеше — *ненавиждаше* — онази част от света, която ѝ казваше: „Ти ще знаеш това, ще имаш достъп до *онова*, а останалите... какво пък, можете просто да си го начукате“.

Защита на данни? Ха!

Джесика искаше да даде всичко на света.

Свобода на информацията.

Свобода на избор като противовес на електронните затвори, математическите килии, дигиталните ключалки и ключове.

А QIII Proto?

Усмихна се дяволито.

Е, QIII Proto щеше да стане най-голямото ѝ постижение. Спиралата можеше да го използва, за да преодолява военните системи; да прониква във всяка база данни в света; да идентифицира терористите чрез сателити; да предислоцира войски на бойното поле благодарение на изчисленията на РИ, базирани на вероятностите на Световния код...

Пак Световният код, един от любимите ѝ моменти.

Свършеният изкуствен интелект.

Реален интелект, способността на компютъра до *миели*, да притежава *емоции* и да *води борбата за цивилизованост*. Той щеше да е върховното оръжие срещу злото и Спиралата щеше да застане начело на тази могъща нова технология, да овладее растящия ужас от търговци на оръжие и производители на бомби, убийци, похитители, контрабандисти на наркотици...

Потрепери. Разбираше, че залозите са високи; не го бе осъзнавала, всъщност никога не се бе *замисляла* за това преди унищожаването на лондонската щабквартира. Но смъртта на толкова много колеги бе смразила душата ѝ до най-тъмните ѝ ъгълчета.

Сега разбираше. Това вече не беше игра.

И може би никога не е било.

Върна се до асансьора и изведнъж ѝ хрумна да отскочи до централната лаборатория и да види какво правят призрачните машини в този среднощен час. Обикновено всички операции през нощта бяха

автоматизирани и затова не се боеше, че ще се натъкне на някого по това никое време.

Спусна се в недрата на лабораторията и закрачи по коридора към собствения си специализиран отдел. Спря. Отвори първата от трите бронирани стъклени врати. И когато тя се затвори зад гърба ѝ и Джесика остана в тясната стъклена кабина между двете врати... я видя.

Някаква фигура...

Джесика Рейд замръзна.

Фигурата стоеше неподвижно до платформата на QIII.

Взира се в нея няколко дълги, дълги мига. Фигурата не помръдваше. Джесика хем бе почти сигурна, че са я видели, хем осъзнаваше, че фигурата не показва никакви признаци, че я е забелязала.

Охранител? *Истински* охранител, а не някакъв затъпял пазач в коридора, който няма какво да прави, освен да пристъпва от крак на крак, за да не се схване, и да дели фаса с отегчените си колеги?

Или пазител?

Защитник?

Отпусна се бавно на килима и седна, чудеше се какво да направи. Изпълзя до вратата, през която бе влязла, и въведе паролата си. Вратата безшумно се плъзна настрани и тя запълзя по килимите и плочките на коридора, после стана, усмихната на невероятния си късмет, затича...

След няколко минути седеше на леглото с чаша бренди в треперещата си ръка, отпиваше бавно и се питаше каква ли е тъмната фигура. И защо беше там?

Сърцето ѝ още започваше да бие бясно, когато се сетеше за гледката. Сиви дрехи, нещо като маска на лицето и мътни бакърени очи. Коса нямаше — черепът бе обръснат. Фигурата изглеждаше спокойна и същевременно...

Застрашителна.

Много, много застрашителна.

Потрепери и отново отпи от брендито си.

Кой беше този пазач?

Сигурно някакъв нов вид охрана, назначена да охранява QIII в този напреднал стадий на разработка. Но нима останалите предохранителни мерки не бяха достатъчно добри? Нима оградите с

ток, въоръжената стража, огромните бетонни стени, стоманените врати и електронните ключалки не бяха остатъчни, за да защитят този революционно нов процесор?

Разбира се, че не бяха.

Изсмя се горчиво на самата себе си и се загледа към пустинята на монитора. Спирала_Н беше ударена. Унищожена. Изтрита от лицето на земята.

Замислена за странната среща, Джесика отпи още една глътка от брандита и се наслади на горещия огън в гърлото си. Една думичка се промъкна в ъгъла на съзнанието ѝ. Дума, която бе дочула навремето, когато влетя яростно в кабинета на граф Фойхтер по време на работната му среща с Дюрел и Адамс...

Нексът...

Всички се бяха обърнали към нея. Тя се извини и излезе.

А сега... сега думата сякаш изникна неканена от забравените кътчета на паметта ѝ. Некс. Един некс. Нексът? Дали не бе име на човек? На охранител? На *убиец*?

Потрепери, усети, че е пила повече от нужното, и довърши брандита на един дъх.

Реши сутринта да попита Адамс.

Да. Добра идея. Той щеше да ѝ обясни за некса.

Може би.

ПОЛЕТ

10

Рухна в снега. Кейд крещеше в главата му. Думите му бяха така изпълнени с ярост, че не се поддаваха на разбиране. Омразата му бе така осезаема, че когато силите го напуснаха и изпита хладно отчуждение към всичко около себе си, тя сграбчи и душата му в юмрука си и гадно стисна...

„Бий се!“ — виеше Кейд в съзнанието му. „Мамка ти, Картър, не ме оставяй да умра по такъв начин! Бий се!“

Но Картър не можеше. За тези кратки секунди не можеше да направи нищо. Сякаш най-лошите моменти от живота му бяха дестилирани в ликьор от ужас, чиято сила можеше моментално да го изведе от строя. Без да осъзнава, смени опипом пълнителя в джоба си, докато стъпките приближаваха, мозъкът му заработи, стъпките внезапно станаха по-бързи и...

„Претърколи се!“ — изкрещя Кейд.

Картър се претърколи, браунингът бе в ръката му и изстрелваше куршуми нагоре в нощното небе...

Ритникът запрати оръжието някъде в мрака.

„Дай на мен“ — разнесе се успокояващият глас на Кейд.

— Я си го начукай! — озъби се Картър.

Запали двигател — БМВ-то. Главата на некса рязко се извъртя наляво — като от удар, толкова внезапно и бързо движение, че очите му не успяха да го уловят. Картър скочи тромаво, сграбчи нападателя си и двамата се стовариха на земята. Замахна с двете си ръце и заби ръбовете на дланите си в главата на некса. Един удар, два, три, четири, пет... Усети как нещо под маската се счупи...

БМВ-то се отдалечаваше бързо, бълваше облаци дим.

Картър с мъка се изправи.

Убиецът го изрита в слабините и го събори; сцената се оцвети в червено, чу се писък на спирачки и бясно въртящи гуми, стоповете обагриха снега с червена светлина. Газовете от ауспуха изригнаха като дихание на дракон.

Картър погледна нагоре към лицето на некса...

Покрито със сиво. Неразгадаемо...

А очите... Очите бяха бакърени и блестяха на светлината на стоповете.

Фигурата вдигна ръце над главата си, сякаш заемаше поза от някакво бойно изкуство. Картър започна да се надига; пронизващите очи на противника му се заковаха в него. Ухили му се и окървавените му зъби проблеснаха през лигите.

— Да не би да си изненадан, шибаняк нещастен? — изръмжа той.

— Достатъчно потанцувахме — разнесе се мекият глас.

От скрити кании в ръцете на убиеца изникнаха две къси черни остриета и нексът сведе глава. Картър измъкна собствения си нож от обувката си и изплю кървава хрчка в снега. После каза:

— На мен пък танцът ми харесва. Тъкмо започна да става интересно. Значи искаш да се бием с ножове? Така ще те накълцам, момчето ми...

БМВ-то се завъртя сред облаци дим. Картър видя Наташа да гледа назад през седалката; белите задни фарове светнаха И той разбра...

Нексът се хвърли напред...

Сблъскаха се, остриетата блеснаха...

Картър отстъпи. Кръв течеше по бицепса му. Усмивката изчезна от устните му. Извъртя се на една страна, приближи се мъничко към некса...

Хвърли се напред — в мига, когато Наташа натисна газта до дупка и двигателят изрева с пълна сила. Убиецът замахна наляво и надясно, обърна се... Картър се метна вляво.

Високият багажник на БМВ-то блъсна убиеца, изкара му въздуха и го запрати, размахал ръце и крака, в стената на къщата. Тъмните остриета паднаха в снега. Нексът рухна на земята.

Задъхан, Картър бавно погледна наляво към гумата — беше само на пет сантиметра от носа му. Изправи се с мъка и изгледа яростно Наташа през счупения прозорец.

— Да не се опитваш да ме убиеш?

— Качвай се — изсъска тя и лицето ѝ се сгърчи от болка.

— Трябва да си взема пистолета. Искам и да проверя това приятелче...

— Качвай се! — изкрещя Наташа.

Картър се обърна и челюстта му увисна. Нексът се бе изправил. Бакърените му очи срещнаха погледа на Картър и той зърна нещо черно в тях; нексът спринтира напред с всички сила... Картър се хвърли надолу, сграбчи очукания браунинг, отвори вратата на БМВ-то и се просна по дължината на задната седалка точно когато Наташа натисна газта. Колата изригна фонтан от сняг и с рев се понесе по коловоза, като поднасяше наляво и надясно, блъсна се в оградата, отскочи и се понесе по тъмния път с внезапно изгаснали фарове...

Картър погледна през задното стъкло.

Нексът бе близо, бакърените му очи горяха със собствена светлина. Облечена в ръкавица ръка се протегна, докосна обувката му и Картър преглътна с мъка... двигателят на колата изрева — Наташа рязко натисна газта...

Нексът забави бяг, после спря и застана с отпуснати ръце гледаше с бакърените си очи как се отдалечават. Не се бе задъхал, не проявяваше и никакви признаци на умора.

— Не мога да повярвам, мамка му — каза Картър.

— Ранен ли си?

— И още как — отвърна той. — Ти как си?

— Тече ми кръв. Мисля, че...

Колата поднесе. Картър се прехвърли на предната седалка и помогна на Наташа да отбие. Смениха си местата и тя притисна стерилна марля към отворилата се рана на рамото ѝ. Картър, ръцете му бяха станали хлъзгави от собствената му кръв, форсира двигателя и колата се понесе в мрака.

Караше с пълна скорост и след половин час заснежените възвишения останаха далеч назад. Гумите отново докоснаха асфалта и БМВ-то се озова в естествената си среда. Картър отби по един тесен страничен път и продължи в тъмното. Откри една закътана горичка зад някаква ограда и тежка поцинкована порта и скочи навън, като остави двигателя включен. Отключи металната врата и огледа притихналите тъмни дървета, които сякаш го наблюдаваха злоещо. Тишината го

накара да потрепери, а мракът бе толкова гъст, че издаваше илюзията за безкрайна хоризонтална пустош. Забърза обратно към светлината и топлината на подвижното си убежище. Откара колата до дърветата и изключи двигателя, после и фаровете.

— Дай да те видя.

Помогна ѝ да се премести на задната седалка и прегледа отново отворилата се рана от куршума. Беше хванала коричка и кървенето почти бе престанало. Лицето на Наташа бе сиво от болка.

— Съжалявам, нямам никакви болкоуспокоителни — каза Картър и отметна кичур коса от веждите ѝ.

— Няма нищо — отвърна тя и се усмихна, закашля се и трепна.

Картър прокара пръсти през косата ѝ и свали с мъка якето си. Счупеният пръст непрекъснато и яростно напомняше за себе си, ребрата стържеха и го хапеха отвътре, прещракваха при всяко повдигане на гърдния кош. Прегледа порязания си бицепс — той също бе хванал коричка. Разтвори разреза и видя мускула си под него. Кръвта отново потече. Той откъсна ивица от вълнената си риза и направи импровизирана превръзка. Кръвта моментално пропи плата.

— Трябва ти лекар — каза Наташа.

— Няма да рискувам да вляза в болница. Може да ги наблюдават.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм. Ще спрем на някоя бензиностанция и ще купим това-онова. Колко пари в брой имаш?

— Николко. Какво ще кажеш за картите?

— Не става. Оставят следа. Аз имам само двеста. Би трябвало да ни стигнат.

— Защо не им оставим фалшива следа? — предложи Наташа. — Ще изтеглим куп пари, те ще разберат в каква посока се движим, а ние ще тръгнем в друга?

Картър обмисли думите ѝ. Където и да отиде, щяха да имат нужда от пари. Кимна, усмихна се, целуна Наташа по бузата и каза:

— Благодаря, че ми спаси живота. Сега сме квит. Ръката ѝ придърпа главата му. Целунаха се отново, езиците им затанцуваха и за няколко секунди светът около тях се сви и сякаш изчезна.

Картър се отдръпна, без да откъсва очи от нейните.

— Хайде. Трябва да потегляме.

— Не можем ли да починем тук. До сутринта?

— Не. Трябва да се отдалечим на достатъчно разстояние от онзи главорез.

— Прав си. Мога ли да поспя?

— Е, лека нощ. — Картър се ухили, целуна я отново, зави я с якето си, премести се на предната седалка и пусна парното. Провери бензина и бавно потегли на задна към пътя.

— Къде отиваме? — сънено попита Наташа, сгушена под якето, за да се скрие от яростния вятър, нахлуващ през разбитите прозорци.

— Ще ти кажа, като стигнем.

— Ще се наложи ли да летим?

— Да.

— Нали уж мразеше да летиш?

— Така си е.

— О! — Наташа придърпа якето и затвори очи. Картър нагласи огледалото и я поглеждаше как спи, докато караше в тъмното. От студения вятър току потреперваше. Километрите летяха, колата фучеше покрай котешки очи и някой случаен автомобил.

Изсвири клаксон.

Картър примигна. Силен дъжд трополеше по капака и по покрива, пръскаше през счупените прозорци. По предното стъкло течеше вода. В тъмното нощно небе прогърмя гръмотевица. Видя в огледалото фаровете отзад, блеснали като Жълти очи. Клаксонът изсвири отново.

— Добре де, добре — изсъска Картър, включи на първа и изкара БМВ-то на пътя на юг, към Езерната област и Ланкастър след нея. Светлините на Глазгоу призрачно светеха отзад...

Продължи да кара през дъжда.

Час след зазоряване спря на една отбивка. Час преди това бе напазарувал от една крайпътна бензиностанция — всичко, от пържени картофи и кока-кола до медицински пакети с игли, стерилни марли и инструменти за оказване на първа помощ, фланелки, които не бяха пропити с кръв, както и някои загадъчни неща, които остави скрити в найлоновите им торби. Превързани, умити в тоалетната на

бензиностанцията и облечени в крещящи дрехи, двамата се спогледаха и Наташа прокара ръка през косата си. Току-що бе взела ибупрофен — максимално допустимата доза, — но ясно личеше, че болката продължава да я мъчи...

— И сега какво?

— Крадем самолет.

— Крадем... *шегуваш* ли се?

— Адски съм сериозен — каза Картър навъсено. — Не можем да рискуваме да поискаме въздушен транспорт от Спиралата, а зад оградата при ей онези дървета има военновъздушна база на Министерството на отбраната. *Специална* база, в които освен машини на Спиралата има и други.

— Картър, сто на сто има въоръжена охрана — възрази Наташа. — С кучета. А ние сме само с един пистолет.

— Достатъчен е. В подобни ситуации едно оръжие може да роди още.

— И мислиш, че ще можеш да пилотираш... хм, каквото там си намислил да отвлечеш?

— Естествено. Вярно, минаха няколко години. Не съм летял от мисията в Египет. Но всичко си е същото, мамка му. Джойстик. Рул. Задкрилки. Колесник. Стига де, горе главата. Не е като да сме предадени от всичко, в което сме вярвали и познавали. Защо е тази крива усмивка?

— Ти си луд — бавно каза Наташа. — И само не ми казвай, че още смяташ да идеш при Гол.

— Съжалявам, Натс, но е така. Гол може да ни помогне.

— Ще ни застреля. Е, поне теб...

— Не го надценявай. Той има златно сърце...

— Да — все така бавно каза Наташа. — Но не помниш ли? Не помниш ли, когато го *простреля*... да не би да си забравил, мамка му?

Картър сви рамене.

— Беше за добро, ще го разбере. Още е жив обаче, нали?

— Намислил ли си си последното си желание? — Наташа изруга, въздъхна и разтърка уморените си, изпълнени с болка очи. — И къде ще намерим Голямата клечка? Знаеш ли дали още не си играе игричките из Африка?

— Не мога да разгласявам подобна информация — с крива усмивка отвърна Картър.

— Ти наистина си *побъркан* — повтори убедено Наташа.

— Разбира се. Нали точно затова работя за Спиралата. — Той се закашля. — Имам предвид, работех. Мислиш ли, че ще приемат официалната ми оставка?

— Но ти не знаеш, Картър. Не знаеш кой е изпратил некса.

— Нали каза, че били най-дълбоко пазената тайна на Спиралата? Е, остава да събереш две и две.

— Да, понякога резултатът е седем. Ако ЕКубът е още в теб можем да се опитаме да се свържем...

— О, не. Никакви обаждания. Правим го по моя начин. Ако *наистина* е Спиралата и ако тия шибаняци *наистина* ни следят, ЕКубът ще ни подпали задниците по-сигурно и от сигнална ракета.

— Да, но ако не са, може да ни помогнат.

— Нямам нужда от ничия помощ — отсече Картър. — Ще го направя по моя си начин. Винаги действам така.

Наташа бавно поклати глава и отново прокара пръсти през късата си черна коса.

— И кога ще започнем... искам да кажа, *ще започнеш*... изпълняването на този смахнат план за кражба от британското правителство?

— Кражба. Ха! Добре ли чух, Натс? Аз не съм крадец... А съм част от огромната машина на Спиралата, а тя не само, че има дял в Министерството на отбраната, но е и собственик на това летище и оборудването. Тъй като съм част от Спиралата и Спиралата е част от мен, аз просто *вземам* нещо, което по право си е *мое*. Схващаш ли?

— Не вярвам охраната да погледне на нещата по този начин.

— Е, нямам време да подписвам тъпите им документи. — Картър извади очукания браунинг от джоба си и се загледа с любов в матовата черна повърхност. — Сигурен съм, че ще успея да ги убедя с този 9-милиметров сержант.

И се усмихна без капка хумор.

Падна мрак. С него се изсипа още дъжд.

Картър затръшна вратата на БМВ-то. Беше сигурен, че ловците съвсем скоро ще открият колата, но се надяваше, че дотогава двамата с Наташа ще са много далеч оттук. Далеч от очакващите ги куршуми и болка.

Поддържаше Наташа, докато се промъкваша през влажната гора и после покрай високата ограда с бодлива тел отгоре.

— Тук ще се покатерим — тихо каза Картър. — Не се безпокой — базата е съвсем маловажна и съответно „добрата“ охрана е абсолютен боклук. Освен ако шибанякът не е бил разкрит.

— Разкрит? — Наташа го зяпна.

Картър кимна.

— Някой здравата се мъчи да събори Спиралата. Има връзки. Спиралата държи летателни машини в тази база. Това е само предположение, но пък... но пък онзи некс едва не ме уби в собствения ми дом...

Сви рамене, пристъпи напред, покатери се по оградата и преряза бодливата тел с клещи. Протегна се надолу и изтегли мръщещата се и стенеща от болка Наташа. Предпазливо се прехвърлиха през оградата и се смъкнаха на тревата, задъхани и изпотени.

По-голямата част от базата бе потънала в мрак. Три-четири тъмни сгради със самотни жълти светлини бяха накацали в едната ѝ част. Няколко писти се пресичаха в сумрака, а до още няколко постройки се виждаха разнообразни мокри самолети и хеликоптери — проблясваха в мрака.

— Можеш ли да различиш знаците? — попита Картър.

Наташа поклати глава.

— Ох, с възрастта зрението ми отслабва — въздъхна той. Хайде.

Бавно тръгнаха през тревата. В един момент Картър спря и посочи към мястото, където явно имаше вързани на вериги кучета. Направиха огромен полукръг, заобиколиха базата и най-сетне притичаха през дъжда и клекнаха под символичното прикритие на един ламаринен покрив. Дъждът се лееше точно пред тях.

— Виждаш ли я? — Картър посочи в мрака.

— Какво е това?

— Чесна Т206Н Турбо 5. Заредена с гориво и с добър обхват. Бърза. Можем да се спуснем под обхватите на радара и да летим ниско

над хълмовете. Има прекрасни навигационни уреди, но не е военен самолет, така че няма да привлече много внимание.

— Далеч ли отиваме?

— Доста — отвърна Картър. — Чакай тук, ще погледна.

След миг се превърна в призрак в дъжда. Сетивата му бяха изострени и се чувстваше невероятно бодър и изпълнен с енергия. Вече не изпитваше болка от счупения пръст и ребрата, от разбития нос, от срязаната ръка... вече не му се налагаше да стиска гневно окървавени зъби и да понася болка. Тя бе изчезнала някъде и той се чувстваше... жив.

Спря до чесната, застанал нащрек, съсредоточен, стиснал браунинга. Мина зад крилото, намери дръжката и я завъртя. Вратата със съскане се отвори.

Той се протегна и свали стълбата — тя опря пистата с леко дрънчене. Затича се колкото можеше по-бързо към Наташа и ѝ направи знак да го последва; даваше си ясно сметка, че гърбът му е идеална мишена в тъмното... за всеки дебнещ снайперист...

След секунди двамата се вмъкнаха в тъмния — и сух самолет.

— Къде отиваме, Картър?

— В Африка.

— В Африка!? Шегуваш се... Значи бях права...

Картър я погледна в очите.

— Шегувам се значи? Е, да не искаш да поостанеш? Да се опиташ да излезеш на глава с шибания некс?

Наташа поклати глава, избърса водата от лицето си и последва Картър в пилотската кабина.

— Значи ще го направим по моя начин. Закопчай си колана.

— Сигурен ли си, че знаеш как да управляваш това нещо?

— Лесна работа — като да видиш сметката на некс. — Той се усмихна горчиво.

Сребърният мерцедес проблесна в нощта. Гумите съскаха по мокрия асфалт и изстенаха от натиска, когато автомобилът вдигна 240 км/ч. Дъждът се лееше яростно от бурното небе. Мерцедесът най-сетне спря до изоставеното БМВ — очукано и изподрано, жертва на скорошна автомобилна оргия.

Кубинки разплискаха водата в локвата. Вратата се затръшна.

Тясното сиво облекло бързо стана черно в дъжда. Бакърени очи се вираха през пороя и оградата към на пръв поглед опустялото летище. Една чесна излезе на пистата и с ревящ мотор се вдигна във въздуха и изчезна, светлината на опашката примигна като окото на някакво отдалечаващо се чудовище. Почти веднага през дъжда се разнесе измъченият вой на сирените, подобен на писъка на измъчвано животно. Червени светлини запримигваха и затанцуваха по черната настилка.

Блеснали от отразените светлини, неподвижните бакърени очи се вираха, без да мигнат, в мрака още дълго след като чесната бе изчезнала. Когато лаят на кучетата и резките викове на военните се стопиха в дъжда, фигурата плавно и пъргаво се качи в мерцедеса и взе радиостанцията.

— Излетяха — каза мекият безполов глас.

— Знаем ли накъде?

— Разбира се. Ние знаем всичко.

— Продължавай към 180.770.775.

— 180.770.775. Под радара ли лети?

— Потвърдено. Край.

Гумите изсъскаха, сребърният мерцедес изчезна в мрака и само лаят на кучетата следваше облачетата дим от ауспуха, които се разтвориха и изчезнаха в тъмнината и дъжда, Не остана нищо, което да показва, че току-що оттук е минала кола.

Спирала, записка 4

Копие на новинарско съобщение

Код Червено_Z

Преглед на необичаен инцидент 554781

Извадка от местен вестник, Нанчан, Китай:

Днес няколко големи града в Китай изпаднаха в хаос, след като всички автоматични банкомати, принадлежащи на подемите банки на Шанхай, наскоро възстановения Циндао, Ченджоу, Нанчан и Кунмин, избълваха цялото си

съдържание в краката на изненаданите минувачи. Избухна паника и започнаха боеве, докато машините продължаваха да изстрелват монети като куршуми от картечница. Полицейски части разпръснаха тълпите. Говорителят на Националната банка на Китай Чжоу Лиен заяви: „Това не е просто проява на някаква грешка в софтуера. Разследваме твърдения за злонамерен служител с богат опит в областта на компютрите. Нашите банкомати са добре защитени както със софтуер, така и с други, по-традиционни методи; да се види нещо, подобно на ставащото, е пълна пародия. В момента най-добрите ни специалисти работят върху проблема“.

Нито китайското правителство, нито Министерството на икономиката и промишлеността не излязоха с официално изявление по случая. >>#

ГОЛ

11

Джем стоеше на хълма и се въсеше. Зад него мълчаха шокираните Ники и Слейтър. Пътят пред тях се спускаше към кратер, изникнал на мястото, където някога се бе заровила Спирала_Н преди жестокото ѝ химическо изчукване.

— Не мога да повярвам — тихо каза Джем, извади цигара и запали. Димът обгърна лицето му и се заизвива в студент въздух.

— Путки скапани. — На лицето на Слейтър бе изписана животинска гримаса. Слюнка блестеше между зъбите му.

— Прав си — изръмжа Джем. — Но кои по-точно?

Заслизаха бавно по склона. Под краката им хрущеше стъкло. Трескавата дейност непосредствено след взрива се бе успокоила — около зоната на разрушението вече нямаше спасителни екипи, сред развалините не бродеха стотици хора, машини не вдигаха изкорубени бетонни плочи и грамадни стоманени греди. По-голямата част от отломките около кратера вече бе разчистена. Всички открити тела бяха откарани.

— А можехме да сме тук — каза пребледнялата Ники. Стомахът ѝ се свиваше. — Това бе *нашата* щабквартира. Можехме да сме вътре. Щяхме да умрем с всички други.

Джем кимна едва-едва. Всичките му сили го бяха напуснали. Всяко желание за борба бе изчезнало.

Около мястото на атентата бяха опънати полицейски ленти. Тримата спряха пред тази фалшива бариера и веднага станаха обект на подозрителните погледи на неколцина полицаи, които тръгнаха към тях, набрали увереност от присъствието на петдесетината войници на Правосъдните войски, въоръжени с тежки автоматични оръжия.

— Какво има?

— Нищо... Много ли са спасилите се? — тихо попита Ники.

— Нито един — любезно отвърна полицаят. Усмивката му бе изпълнена с добрина; очите му блестяха от чутиите ужасни истории и

болка. Очевидно си имаше свои собствени кошмари, с които да се бори.

Полицаят се отдалечи, а изгаряните от болка Джем, Слейтър и Ники останаха да стоят вцепенени. Погледите им блуждаеха из планината развалини, оглеждаха почернялата изкорубена настилка, разбитите плочки и стопения асфалт. Около ръбовете на кратера се виждаха останките от живот и работа — овъглен диван, половин бюро... Разнебитена и опустошена от пламъците кантонерка. Обгоряла коркова дъска за бележки. Развалините на бизнес център, станал свидетел на най-ужасната от предизвиканите от човешка ръка катастрофи — бомбата.

— Трябва да ги пипнем тия шибаняци — тихо каза Слейтър.

— Да — съгласи се Ники.

— Да ги накараме да си платят.

— Точно там е проблемът — ядосано изръмжа Джем. — Колко хора са умрели тук? Триста? Четиристотин? И искате да отмъстите за това? Не можете. Дори да пипнете виновниците, техните шефове или маймуните, поставили взрива, няма да можете да ги накарате да платят за толкова изгубен живот.

— Наистина иронично — горчиво се обади Ники.

— Кое?

— Спиралата. Експерти по взривове и унищожение. А щаб-квартирата им е заличена в типичен за Спиралата стил. Може да са го направили и собствените ни хора.

— Ние не отнемаме живот с бомби — кисело възрази Джем. — Винаги сме предприемали единствено хирургически удари срещу терористи и военни цели.

— Момчета с играчки — изсумтя Ники. По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Нещата винаги тръгват не както е било замислено. Винаги умират хора. Просто така е устроен шибаният свят. Но това... това... — Тя махна с ръка.

— Това е било направено, за да се унищожи централата и изследователският персонал. Да видят сметката на шибаните компютри — затова са нападнали Спирала_Н.

— Имам една идея — обади се Слейтър.

— А стига бе!

— Трябва да видим Свещеника. Той ще знае отговорите и е единственият човек, на когото бих се доверил в момента.

Думите му бяха посрещнати с гробно мълчание.

— Той е абсолютно побъркан — каза най-сетне Джем; гледаше в уморените и изпълнени с ужас очи на Слейтър. Огромният мъж сви рамене и обърна глава към развалините.

— Той е шефът на *тайната полиция*. Толкова е смахнат, че нищо не може да го подкупи.

— Стига все още да е жив — каза Ники.

— Жив е, разбира се. Ще е нужно нещо повече от неколцина убийци, за да се види сметката на Свещеника. А и в края на краищата Бог е на негова страна. — Слейтър се усмихна мрачно.

Обърнаха гръб на развалините, камъните и проблясващото на слабата слънчева светлина стъкло и закрачиха обратно към хълма, подалеч от разбитите мечти, смазаните светове и детонирания живот. Бусът ги чакаше. Потеглиха в пълно мълчание.

Пътят бе студен, лъкатушещ и тъмен. Бусът ръмжеше през дъжда, жълтите светлини на фаровете разрязваха абсолютния мрак. Джем, Слейтър и Ники се бяха сгушили на широката предна седалка, повече от ужас от враждебната обстановка, отколкото от реалната нужда да споделят топлината си с другия.

— Сигурен ли си, че е натам? — съкрушено попита Ники.

— Да. Идвал съм. Нали, Слейтър? — Слейтър изсумтя в съня си и Джем го побутна, с което само промени тоналността на хъркането му, без да успее да го събуди. — Ах ти шибан дебелак с дебелак.

Шофираше предпазливо. Минаваха покрай орди сгущени една в друга овце, през огромни локви на местата, където водата не можеше да се оттече. Дъждът продължаваше да се лее и Джем започна да се пита дали решението за тази среща е най-доброто.

Бусът спря със скърцане.

Ники погледна картата.

— Би трябвало да е тук. Вляво.

— Много добре си го спомням — навъсено каза Джем.

Превключи на първа и потеглиха. Ники бе права — скоро стигнаха черен път, който отбиваше вляво, и Джем подкара буса по

хлъзгавия наклон. Забоксуваха, после грайферите успяха донякъде да зацепят и колата бавно продължи.

От двете им страни се издигаха високи насипи и храсталаци; това караше членовете на триото — или поне двете части от него, които бяха будни — да се чувстват като затворници.

— Не разбирам как може да спи, мамка му — кисело каза Джем.

— Сигурно е дарба — съгласи се Ники.

— Имам предвид, размахай патлак пред носа му и ще се пробуди по-бързо от първото изпразване на девственик. Окаже ли се обаче в безопасна обстановка, и планина да се срути, ще продължи да си хърка най-блажено това тлъсто Копеле.

— Е, все пак трябва да си признаеш, че си му фен — ухили се Ники и погали спящия мъж по бузата. — Може да е голям и тъп, но пък има златно сърце и е готов да умре за теб.

— Толкова съм му фен, колкото бях на оная гадна венерическа болест. Сърбеше ужасно, също като Слейтър — постоянна досада, която непрекъснато ми напомняше, че я има. Също като Слейтър, навяваше сладки спомени от миналото, но в суровата действителност на сивото ежедневие откривах, че реалният свят е много по-гадно и скапано място. И последно, също като Слейтър, болестта си беше постоянна болка в кура ми.

— Ама как само подбиращ думите, Джем. Достатъчно е да те слушам, за да се подмокря.

Джем се ухили.

— Зная, любов моя, зная. Успокой се.

Стръмното изкачване свърши и заподскачаха по относително равен път. Пред тях се разкри огромна кариера — блестеше призрачно на процеждащата се през облаците лунна светлина. Фаровете осветяваха части от изоставената открита мина; навсякъде около тях се издигаха назъбени скали и пирамиди от отпадъци. Джем спря за момент, колкото да се ориентира, после продължи надолу по широк каменен коридор между две взривени с динамит стени. Минаха покрай огромни купчини камъни — някои правилни правоъгълни блокове, други — безформени, както бяха откъснати от земните недра. Пресякоха пътеки, пригодени за любители на кросови мотори и силни усещания, и накрая се озоваха пред огромно застояло черно езеро,

изпълващо дъното на скалния басейн — лагуна от дъвен петрол и кал, място за отпадъци по времето, когато кариерата е работила.

— Стигнахме.

Джем спря буса на брега на мрачното черно езеро. От него се разнасяше воня на мърша. Ники се огледа и видя два овчи трупа, разлагаха се в тинята. Потрепери. Ама че шибан начин да умреш, помисли си.

Дъждът бе намалял. Джем слезе от буса с готов за стрелба пистолет. Огледа се и видя светлините на пълзяща към тях кола. В буса Слейтър се размърда, сложи пълнител в автомата си и сведе дулото надолу, за да не се вижда — тежко артилерийско подкрепление.

Колата спря със скърцане на спирачките. Беше огромно очукано волво.

— Приети ли сме в лоното? — извика Джем.

Свещеника тронаво слезе от автомобила и каза:

— О, да, чедо. — Огледа се и бавно тръгна към Джем, държеше Библията в лявата си ръка.

— Мразя това място — нещастно рече Джем. Дъждът го бе направил вир-вода; косата му бе провиснала на кичури, приличаха на опашки на плъхове; лицето му блестеше от водата.

— Пратеното от Бог време трябва да се почита, тъй като Той решава какво трябва да расте, какво да се сее и какво да се жъне. Той е Градинарят, Джем. Той е Градинарят. „Ще ви поръся с чиста вода, — и вие ще се очистите от всички ваши скверноти, и от всички ваши идоли ще ви очистя. Ще ви дам ново сърце и нов дух ще ви дам“^[1] — Лицето на Свещеника грейна, кафявите му очи заблестяха.

Джем се намръщи.

— Да. Така е, приятел. Виж, предполагам, че си получил преписа от ЕКуба?

— Да. Неверниците не са стояли със скръстени ръце. Опитват се да ни свалят.

— Помислих... мисля... че мога да ти се доверя, защото зная, че си един от главните тактически офицери — един от главните хора, от тайната полиция на Спиралата. Нещо като Министерство на вътрешните работи, а?

— Предполагам, че под доверие имаш предвид онова пукало, дето го е насочил към мен безмозъчният великан Слейтър?

Джем сви рамене и се ухили.

— Е, знаеш как е.

— Наистина зная — спокойно отвърна Свещеника. — Какво си намислил?

— Нещата започнаха да вървят от лошо към по-лошо, Идваме направо от Лондон.

— Щабквартирата?

— Да — намусено каза Джем.

— Трябва да се молим за душите им — рече Свещеника. Огромна мъка се изписа на меланхоличното му лице и очите му се напълниха със сълзи. — И все пак все си мисля, че това престъпление не бива да остане ненаказано.

— Трябва ни помощта ти — тихо каза Джем. — Ти имаш по-високо ниво на достъп от нас. И, честно казано, вероятно знаеш по-добре от нас какво става...

Очите на Свещеника проблеснаха.

— Имаше, да го наречем... *усложнения*. Какво си намислил?

— Да открия кои са виновниците, мамичката им. Да събера останалите ударни групи и да им го наврем на ония тъпани отзад. Да им се изсерем в устата.

— Първо ти трябва Източникът. После ще ти е нужна Целта.

— Точно затова съм тук — каза Джем. — Не можем да се доверим на никой друг. И, вярвай ми, здравата се колебаех дали да се свържа дори с *теб*.

Свещеника стоеше дълбоко замислен, дъждът се стичаше по огромното му тъмно туловище. Най-сетне се сепна, сякаш излезе от транс, лицето му се проясни и той се усмихна на Джем, протегна ръка и го потупа приятелски порилото.

— Имах напътствие.

— Сериозно? — Джем погледна нервно към небето.

Свещеника кимна. Събра грамадните си длани, сякаш се молеше. Рунтавите му вежди се събраха, челото му се смръщи от напрежение.

— Бог ще ни поведе, Джем. Бог ще ни закриля. Бог ще ни сочи пътя.

— Сигурен ли си?

— Да. Бог винаги ми е предавал важна информация от най-различни източници. Вече действам според нея. Но трябва да

предприема пътуване и ще се нуждая от помощ. Смятах да поискам малко подкрепление, но... вие сте тук, приятелю. Пратени, както си мисля, от Всемогъщия.

— За какво пътуване става въпрос? — подозрително попита Джем.

— Като тактически офицери, ние водим на отчет най-различни хора и места по света. Наблюдаваме ги, така да се каже. Неотдавна имаше засилена активност на много места и пратих тактически групи да разузнаят — точно преди експлозията в лондонската щабквартира. Бях тръгнал на едно такова разузнаване, когато получих изопаченото ви послание.

— Значи можем да дойдем с теб?

— Помощта ви ще е добре дошла, братко. Тази засилена активност е свързана убедително с бедствието в Лондон и със Спиралата като цяло. Имам сериозни подозрения, че връзката е наистина много тясна.

Джем кимна.

Свещеника се засмя.

— Ще се срещнем на летище Самбрей. Първо трябва да се погрижа за някои неща.

— Добре. Само кажи кога.

— След дванадесет часа.

— Ще сме там — тихо каза Джем.

Двигателят бръмчеше като излязла за мед пчела. Наташа се събуди, прозя се и се загледа в танцуващото през върховете на памучните облаци слънце. Разтърка очи и известно време се наслаждаваше на гледката. Далеч под тях се разгръщаше пясъчен пейзаж, разнообразяван тук-там от някое странно дърво или редица хълмове и осеян с разпръснати храсти дървета. Напомняше ѝ по-добрите времена — по-щастливите времена, преди светът да се превърне в такова разкъсвано от войни шибано място...

Размърда се и трепна, когато конците ѝ се опънаха. Хвърли поглед към Картър.

— Как си?

— Чудесно, пиленце.

— Къде сме?

— Над Гърция. Виждаш ли онзи остров там долу?

— Е?

— Това е Закинтос. Навремето изкарах чудесна отпуска на него. Апартаментът ни беше нападнат от мравки и се наложи да поръсим със захар до шумните ни съседи от Глазгоу. Хехе, бързо млъкнаха. Но като цяло беше хубаво. Ти как си?

— Кофти.

— Гладна ли си?

— Да. Вече мога ли да отворя торбите?

— Разбира се. Зелената е пълна е храна. Извинявам се предварително за лошото калорийно съдържание. Кълна се, някой трябва да осъди тия шибани бензиностанции.

Наташа затършува из покупките и намери храна — или поне някакво подобие на храна. Наяде се и започна да дава малки хапки на Картър, който задъвка лакомо, без да сваля ръце от щурвала.

— Защо не си дадеш малко почивка? Колкото да хапнеш и пийнеш?

— Ще пилотираш ли?

— Хмммм...

— Е, в такъв случай ще се въздържа. Ще кацнем в Кайро да заредим...

— Не беше ли обявен за издирване в Египет? От хора с автомати, които те искат много, ама много мъртъв?

— Така е. Когато казвам Кайро, нямам предвид точно Кайро. А едно тайно местенце на стотина километра от града.

— Значи няма да имаме време да се попечем или да видим пирамидите?

— Не точно сега, любов моя. Съжалявам. А пък и бомбардировките по време на битката при Кайро 7 сложиха край на *това* чудо на света. Сега пирамидите са само купища камънаци.

— Все пак би ми се искало да видя каквото е останало, в края на краищата това са *исторически* камънаци.

Вече летяха над морето и слънцето блестеше по вълните. Наташа съсредоточено наблюдаваше Картър; ясно усещаше страха му, колкото и добре да го криеше. Мразеше да лети, Беше го прочела в досието му

и виждаше с очите си колко е нервен. Както бе казал винаги, не го притесняваше височината, а ужасният удар с безжалостната земя...

Изминаха часове.

За неин ужас въпросното „местенце“ се оказа тясна пустинна писта, маркирана в пясъка между две огромни скали, Картър приземи чесната и се впусна в разгорещен разговор с четирима мъже с арабски дрехи и ревящи камили с намордници и пискюли, завързани за една крива палма наблизо, Наташа наблюдаваше напрегнатата дискусия от кабината на самолета нащрек, очакваше всеки момент да започнат неприятности...

Безпокойството ѝ се оказа ненужно. Ухилен до уши, Картър ѝ намигна, мъжете го отведоха настрана, вдигнаха някакви брезенти и се видяха варели, които според Наташа бяха самолетно гориво. Не разбираше как Картър успява да сключи сделките си, нито пък как беше уредил тази среща. Реши, че май ще е най-добре да не пита.

След два часа, когато Картър се качи в самолета, плувнал в пот и целият в пясък, Наташа спеше. Отвори очи и му се усмихна уморено.

— Заредихме ли?

— Ще ни стигне най-малко до Момбаса. Мразя да имам вземане-даване с коварни египтяни. А още повече ме е яд, че чесната не може да прелети някакви си мижави две хиляди километра, без да си изпразни мехура... евтина курва...

Полетяха отново срещу слънцето.

Наташа реши, че всичко това е доста романтично...

Или щеше да е, ако не я бяха простреляли и в момента не трябваше да си спасява живота. Какво стана? — помисли си тя. Какво се случи с моя свят? Всичко вървеше така гладко...

Така гладко...

Гол седеше и гледаше пясъчинките, които се премятаха една през друга, бореха се за първенство, бореха се за височина, бореха се коя да стане кралицата. Вдигна бавно глава и се загледа в огромната пустош пред себе си — пъстър мишмаш от кафяви и оранжеви оттенъци. Кехлибарената светлина се лееше величествено като течен мед, пробиваше си път през скалите и се разтичаше около дърветата.

Огромни скални пръсти се издигаха от равнината и Гол усети жестокостта на земята с душата си.

Неравната скала под него бе твърда, успокояваща, солидна, истинска, без никаква еластичност. Гол седеше на планината и тя бе негова, бе част от него, принадлежеше му — също както той на нея. Символична връзка, която го накара да се усмихне под развяващата се от вятъра брада. Ръката му се спусна надолу и докосна скалата, пясъка, пръстта. Гол въздъхна.

Слънцето залязваше и хвърляше дълбоки червени отблясъци в тъмните му очи.

Той бавно се изправи и опъна мощните мускули на гърба и раменете си. Напусна прекрасното си място за наблюдение, своя Вълшебен прозорец, и закрачи в прахта, като оставяше следи между изсъхналите храсти. Пътеката бе тясна и се виеше между големи канари нагоре към билото на ниската планина, която закриваше блестящия танц на лъчите на залязващото слънце. Продължи напред, метнал тежката карабина на гръб, потеше се обилно. Сивата му коса залепна за масивния му череп.

ЕКубът в джоба на бежовия му боен панталон притискаше бедрото му. Мразеше да усеща проклетото устройство. Естествено програмистите му го бяха хакнали — не за друго, а просто защото можеха да го направят. Малка проява на индивидуализъм. Акт на гордост. Непрекъснато държеше малката машина близо до себе си. Тя му напомняше за старите, по-добрите времена.

ЕКубът се заби в крака му и той спря за миг и се обърна, опрял ръце на кръста си, докато си нормализира дишането.

Пред него се простираше африканската савана, най-величествената гледка, която бе виждал през всичките си години на странствания из мизерната топка камъни, наречена Земя.

Обичаше Африка. Затова я бе избрал за мястото, където да основе и управлява Спирала_Ф.

Продължи напред, стигна върха и за момент остана замаян от слънцето. Бе заобиколен от подкова ниски скалисти възвишения, по които се виеха пътеки към равнината и портокаловите градини в долината отвъд нея. Тази гледка на контрастиращи ярки цветове изпълни своенравния му ум със спокойствие, укроти звяра, изгарящ душата му, изключи го и му позволи да се спусне спокойно надолу.

Сигурно греши, осъзна той.

Хакнатият ЕКуб просто трябваше да греши...

Ледена висулка се заби в сърцето му.

Картър никога не би посмял да дойде в Африка... Гол се бе изсмял високо, когато научи, и смехът му бе отекнал над долината. Ако този шибаняк *наистина* идваше тук — а според криптираните данни на ЕКуба излизаше, че е от първостепенна важност той да бъде открит и заловен — тогава най-вероятно целта му беше да намери Гол.

— Заклех се, че ще те убия.

Гласът му бе дълбок, невероятно дълбок и мелодичен — почти Шекспиров, богат глас, глас на актьор, а не на...

Какво си ти? — помисли си той.

В какво си се превърнал?

Спиралата го бе преместила. Беше го пратила от Лондон да работи върху специален нов проект. Спирала_F.

Изсъска през стиснати зъби.

Продължи да върви, вече по скалите, прескачаше от камък на камък, докато не се озова на друга пътека. Тя водеше през билото и се виеше като изсушена червена змия под слънцето към редицата скрити детектори и противопехотни мини...

Спиралата...

Имаха да отговарят за много неща. За *адски* много Неща...

Стигна до края на пътеката. Погледна назад и навлезе под хладната сянка на дърветата. Залязващото слънце продължаваше да пече, макар вече да се спускаше зад хоризонта.

С приближаването на дома си се отпусна. Щабквартирата на Спирала_F — проста варосана постройка, в която се пазеше струваща милиарди долари техника, скрита дълбоко под повърхността във високотехнологични подземия: оръжейни системи, хангари за модифицирани превозни средства и...

Очите му блеснаха.

И *още нещо*.

Между клоните на портокаловите дръвчета полъхна лек ветрец.

Колко много се промени светът, помисли си той. Как затъна в блатото на престрелки, войни и насилие.

Потрепери.

Колко много съм се променил аз...

Зърна проблясващото между дърветата бяло и скоро пред очите му се появи схлупената разнебитена къща. Тръгна предпазливо, в опит да изненада Крал Джордж, огромния чернокож, който стоеше на стража с автомата си. Великанът го забеляза отдалеч. Гол се ухили и му махна.

— Добре ли си, шефе? — изръмжа Крал Джордж и се усмихна.

— Просто се мъчех да те издебна — каза Гол.

Крал Джордж поклати глава.

— Това не може да стане. Крал много хитър. Има много набито око. Затова ми плащаш, нали, момче?

Гол се ухили още по-широко. Как можеше някой да нарича *него* момче? Здрависаха се, Гол мина покрай огромния страж, долови естествената му миризма на масло и плодове и пристъпи в прохладната сянка на бялата вила с червени керемиди.

Ама че невзрачна маска, помисли си.

Истинска маскировка, криеща оборудване, за което светът дори не бе започнал да разбира.

Обувките му затропаха по дървения под — напукан и огънат на места от сухите години. Енергично изкачи паянтовете стълби и зави наляво по широкия коридор с олющена боя и покрай някои лични вещи, които бяха по-скоро за показ, отколкото с някаква сантиментална стойност — Гол не беше от хората, които пазеха вещи от миналото. Носеше любовта и болката в сърцето и душата си.

Спря до една секция от разнебитената, олющена и огъната дървена ламперия. Отвори малък капак и набра няколко цифри на металния панел, който рязко контрастираше с останалия интериор. Облицовката се плъзна настрана и Гол се вмъкна в грубо изсечения в скалата тесен кладенец. Металното стълбище се спускаше надолу и надолу до прашния нисък коридор, водещ към...

Към Подземието.

Добре завърнал се в рая, помисли си той.

Свечеряваше се. Картър насочи самолета през искрящия океан източно от Кения. Наташа седеше, отпуснала глава на рамото му. Изведнъж кабината слабо завибрира и се чу тракане.

Тя се размърда и погледна Картър.

— Какво става?

Тракането се повтори, придружено от кашлицата на двигателя. Картър се наведе напред да види показанията на уредите.

— Само не ми казвай, че имаме проблем.

— Имам — със стиснати зъби отвърна Картър. — Горивните помпи. Мамка му!

Двигателят се закашля пак, Наташа се вкопчи още по-силно в Картър и очите ѝ се разшириха от страх. Картър пое дълбоко дъх и насочи челната на юг.

— Ще се наложи да кацнем.

Познаваше Африка — и особено Кения — изключително добре: беше изпълнил не една и две явни и тайни мисии из прашния опустошен континент. Полетя покрай брега на петнайсетина километра южно от Момбаса и избра едно място, за което се бе договорил навремето с един земевладелец със съмнителна репутация.

Спусна се ниско над морето. Тюркоазените вълни искряха под тях. Бяла пяна танцуваше върху огромните извити гребени. Прелетяха покрай дълга редица наредени покрай брега палми и широк пуст плаж с бял пясък. Челната се насочи към широка дълга поляна между високи скали, плавно докосна земята и се понесе с друсане по тревата към високата ограда и поразителната белостенна къща зад нея. Бръмченето на двигателя бе като дразнещо цвърчене в този неочакван рай. Къщата бе голяма, от дърво и камък, високият покрив се поддържаше от огромни колони — бе завързан за тях с дебели въжета, умело оплетени от грамадни листа и суха трева.

Неколцина мъже идваха към самолета. Бяха въоръжени.

— Комисия по посрещането, а? — попита Наташа.

Картър се усмихна.

— Тук ме познават. Не се безпокой.

Изключи двигателя, той постепенно заглъхна и перките лека-полека спряха. Картър помогна на Наташа да излезе от кабината и да слезе по ниската стълба на тревата...

Където жегата се стовари отгоре им.

— Ама че жегата — прошепна отмаляло Наташа. — Точно каквото е нужно на една ранена жена, за да се възстанови, докато поправиш самолета.

— Намираме се съвсем до екватора. Какво очакваш?

— Просто е шок след *слънчева* Шотландия — подсмихна се тя.

Картър поздрави мъжете и им обясни положението на някаква невероятна смесица от суахили и английски. Двамата с Наташа бяха ескортирани до къщата под дулата на доста съмнителната сбирщина.

Тъкмо стигнаха верандата и отвътре се появи мъж, с широка риза, развята от силния бриз, къси панталони и маратонки „Адидас“. Гледаше безумно и в очите му се четеше омраза и неизмерим гняв. Държеше автомат със заглушител.

— Джъстъс, имам проблем.

Огромният мъж се ухили широко и магията на ужаса изчезна.

— Татко Картър! — изкрещя той. — Как си бе, човече? Още ли си онзи дърт пръч, дето и орлите му завиждат? Ела да те прегърна!

Престоят им бе кратък, приятен и съвсем делови. Едната от двете горивни помпи бе излязла от гнездото си, металните карантии бяха притиснали и изкривили металната ѝ основа, с което бяха намалили капацитета ѝ. Трябваше да я сменят, Джъстъс обеща да направи каквото е по силите му.

С наличните оскъдни медицински средства Картър заши раните на Наташа и смени превръзките, а на себе си би инжекция антибиотик. Бинтова счупения си пръст и двамата взеха по един бърз душ, за да отмият вонята от пътуването, боя, потта и кръвта.

Щом бяха готови, зачакаха на верандата на огромния дом на Джъстъс. Нощта вече бе настъпила. Шум на двигател наруши тишината. Появи се огромна тойота лендкрузър, очукана и изподраскана от пясъка. Ярките ѝ фарове режеха мрака на парчета. Автомобилът спря, мощните ресори изскърцаха и Джъстъс изскочи от купето. Ухили се до уши и тупна Картър по гърба толкова силно, че той изстена от болка.

— За теб и за мама Наташа — избоботи огромният плешив чернокож.

— Мама? — Стойката на Наташа от смирена мигом се промени на агресивна.

— Това е обръщение в знак на уважение — избоботи Джъстъс и смръщи огромното си черно чело.

— Това обаче не ми прилича на горивна помпа — язвително отбеляза Картър.

— Правя каквото мога. — Джъстъс сви рамене. — Това е всичко, което е по силите ми. Помпата може да пристигне и след три дни. Това е Африка, Картър, не е Лондон или Ню Йорк.

— Само това ми трябваше, мамка му — въздъхна Картър. — Шибан преход през континента.

— Обаче да наглеждаш бебчето ми, Картър. Да го върнеш ни татко. Струва ми много шилинги, нали разбираш?

— Не се безпокой — горчиво измърмори Картър. — Между другото, получаваш чесната като бонус. Повече от честна размяна според мен.

Джъстъс извика нещо на суахили на един от хората си и той изчезна в къщата и се върна с две раници.

— Продукти. За мама Наташа. — Огромният чернокож се ухили и прокара длан по обръснатата си глава, по която имаше блестящи от светлините на фаровете капчици пот. — Пази се, Картър, Африка не е място за кекави бели англичани!

Картър се разсмя и на свой ред го потупа по гърба. Радостта му бе искрена.

— И ти се пази, Джъстъс. И не забравяй — изобщо не сме били тук. Нямаме нищо общо с чесната на поляната ти.

— Джъстъс винаги си спомня срещу подходящата сума.

Обиколиха тойотата — или по скоро онова, което някога се бе наричало „Тойота“. Боята се лющеше и отдолу се виждаше ръжда. Части от декоративните лайсни бяха откъснати и от едната страна се виждаха обезпокоителни дупки от куршуми. Задната част беше префасонирана. Седалките бяха махнати и на тяхно място бе поставена стойка, върху която бе монтирано 106-мм безоткатно оръдие.

— Това чудо е виждало сражения — тихо отбеляза Наташа.

— Най-обикновена техническа помощ — обясни Картър и помогна да се качи в преоборудваната тойота. — Да не очакваше нещо друго?

Метна раниците отзад, покатери се в кабината и затръшна вратата — успя да я затвори едва на четвъртия опит.

— Какво каза?

Картър завъртя ключа. Автомобилът изръмжа и избълва облак дим през очевидно набързо заварения ауспук.

— Техническа помощ. Когато някой има нужда от, така да се каже, неофициална охрана от местните попечители, плаща за автомобил и неколцина въоръжени мъже. В балансовия си отчет го пише като „техническа помощ“. — Картър свали стъклото на прозореца — то болезнено изскърца, докато се смъкваше. — Хей, Джъстъс, ще ми дадеш ли компас? Понякога подобна примитивна техника просто ме надървя.

— На таблото е, бяло момче. Видя ли го? В името на всички богове, надявам се да се пазиш. Не си тръгнал на туристическо сафари! Нямах удобно легло, в което да се върнеш!

Картър се засмя, превключи скърцащите скорости и натисна газта. Колелетата забуксуваха върху чакъла, огромният двигател изрева и се понесоха към портата. Двамата пазачи забързано я отвориха. Картър набра скорост по тесния черен път, колата заподскача по неравностите и изведнъж...

Изведнъж светлината от къщата изчезна...

И ги обгърна ужасен, пълен мрак.

— Господи, колко е тъмно! — Наташа потръпна.

— Няма разсеяна светлина — обясни Картър. — Няма улични лампи, няма осветление от къщи... само природа и диви животни. Включително много маймуни.

Пред тях се простираше идеално правият черен път, обрамчен от огромни дървета. От тъмнината се чуваха крясъци на животни. Фаровете прорязваха тъмнината отпред, но всичко около тях бе изпълнено с обещанието — и с присъщата заплаха — за забвение...

— Спокойно — каза Картър. — Поспи сега. Мисля, че ще са ти нужни всичките ти сили, когато срещнем Гол.

Тъмните дървета прелитаха покрай тях. Африканската нощ ги погълна.

Беше се зазорило преди час. Слънцето изгря и яркият му диск разряза небето над хоризонта. Земята около тях се промени — меките замъглени пурпурни тонове се смениха с ослепителната гореща пещ на пясъци и заплетени дървета. Продължаваха да се движат по идеално

правия черен път, по който можеше да мине само една кола. Простираше се напред като стрела, разрязваща хаоса от дървета и храсталаци, които се трупаха от двете им страни и се опитваха да си възвърнат това тънко като конец подобие на цивилизация...

Колата подскачаше.

Маймуни крещяха и се биеха по дърветата, а понякога и на самия път, и се пръскаха с писъци и дърдорене, когато тойотата ги приближаваше с рев.

Наташа изстена и се пипна по гърлото. Картър твърдеше, че раната нараства добре, но въпреки това продължаваше да я изгаря... чувстваше я като бръснач, забил се в трахеята ѝ.

Слънцето се издигаше. Заедно с него се покачваше и температурата. Картър свали прозорците и свежият вятър, изпълнен с дъх на гора и прах, нахлу в кабината. Климатикът на тойотата беше абсолютно неизползваем, а датчикът за гориво показваше количеството скъпоценна течност както му падне.

Минаха през някакво село. Повечето къщи бяха построени от кирпич и случайно подбрани леки строителни материали — най-вече дърво и гофрирано желязо, ръждясало от дъждовете и нашарено с оранжеви ивици. Покрай пътя горяха огньове, около тях се бяха скупчили местните жители. Някои работеха. Един побелял мъж точеше ножове. Спря, докато минаваха покрай него, вдигна ръка и им махна. Наташа усмихнато му махна в отговор. Ято деца се затича след тойотата с протегнати ръце.

Излязоха от селото и продължиха по черните пътища — поне с колата нямаха проблеми.

Пътуваха още около час. Гумите вдигаха червен прах, който обвиваше цялата кола с фино матово покривало. Спряха да се облекчат и да се разгъпчат. Постояха малко под палещото слънце и разкършиха рамене. Гумите на тойотата бяха станали целите червени и когато погледна финия прах, покриващ обувките му, Картър почувства особена близост с африканската земя, която сякаш го приветстваше отново... тя ги покриваше, обсебваше, наричаше го свой... отново беше дете... Слънцето висеше високо в небето като пронизващо око. Бе невероятно горещо, почти непоносимо без крайбрежния бриз, който да охлади кожата им. Храсталациите сякаш се простираха до безкрая.

Продължиха, после спряха на една бензиностанция — безумно смело начинание по тези места — да заредят и да купят някои неща, предимно течности. Имаше дори хладилник с няколко кутии студена бира с изтекъл срок. Картер ги купи и задоволи наполовина развентената от жегата фантазия на Наташа...

След още два часа се изкачваха по един наклон. Картър облиза устни и спря на билото. От двете страни се издигаха стръмни скали и мястото приличаше на вход — на порта или знак към някакъв огромен каньон, издълбан в червените скали на планините и пълен с широка ивица портокалови дървета.

— Тук — каза той.

— Какво?

— Тук е един от скритите предни постове на Спиралата, и Гол. Наташа се загледа напред.

— Виждам само дървета. Зная, че някъде тук има преден пост, в края на краищата нали съм тактически офицер. Но е адски добре замаскиран!

Гласът ѝ бе малко напрегнат, погледът ѝ претърсваше каньона.

— Скоро ще се появи някой. Сто на сто имат пазачи. Не сме стигнали дотук, без да са ни засекли, бъди сигурна. Поне да надяваме, че няма да ни застрелят на място. Но пък фирмената политика на Спиралата не е такава, нали?

Картър ѝ хвърли лукав поглед и тя осъзна, че недоверието още не го е напуснало. Не бе сигурен дали е истинска, или... или какво? Шпионин на Спиралата?

Но пък през всичките години, откакто се познаваха, Картър не се бе доверявал на никого. Щеше да се изненада, ако нещата се бяха променили тъкмо сега.

След минута пристигна стар американски военен джип с петима чернокожи, облечени само в срязани войнишки панталони. Всички бяха въоръжени. Картър ги наблюдаваше предпазливо, скрил браунинга между краката си.

Усмихна се широко.

— Здравсти, пичове. Двойка туристи, излезли да поразгледат. Знаете как е.

— Вие маха оттук — с груб глас отсече един здравеняк и скочи от джипа. Босите му крака оставиха следи в червения пясък. — Това не

добро място за разходки.

— Реших, че мога да се видя с един стар приятел, докато си играя със слоновете. Един възрастен господин, казва се Гол. Нещо да ви говори това име?

— Няма такъв човек — каза здравенякът.

Наташа се наведе през Картър и видя усмивката и блестящите бели зъби на мъжа — превръщаха лицето му от маска на овладяна омраза в нещо красиво, в образ от меки линии и великодушие.

— Кажете му, че е дошла дъщеря му, Наташа.

Мъжът ги изглежда, без да мигне. После кимна на един от хората си и той слезе от джипа и се качи отзад на тойотата и нареди:

— Карайте направо през дърветата. Към къщата с белите стени. И без да правите номера на Бенджамин — много точен стрелец е.

Здравенякът скочи в джипа. Картър запали двигателя на тойотата и бавно прехвърли хребета. Колелата докоснаха неравните скали от другата страна и те се озоваха...

В каньона.

В леговището на Гол.

Джипът ги следваше, автоматите проблясваха на слънцето. Картър насочи тойотата към златната долина. Пътят скоро изчезна и се смени с мека почва. Хора, най-вече жени, подрязваха дърветата, беряха плодовете и ги събираха в плетени кошници. Изминаха около километър и половина през портокаловата гора. От време на време между дърветата имаше открити места, позволяващи на слънчевите лъчи да достигнат колата, но почти веднага след това се озоваваха под сянката и се радваха на прохладата и закрилата ѝ след дългото пътуване през саваната. Червените скали на каньона се издигаха от двете им страни — заплашителни, затварящи, изолиращи. Картър нервно облиза устни и реши, че това място не му харесва...

Гол ги чакаше, с ръце на кръста, загледан в земята, сякаш потънал в дълбоки мисли. Картър спря тойотата, слезе и остави да му вземат браунинга. Наташа застана до него и се загледа за момент към слънцето, преди да вдигне очи към...

— Татко?

Гол рязко вдигна глава. Усмивна се за момент, след това погледът му се насочи към Картър и дружелюбното му изражение изчезна.

— Викат ти Касапина — меко каза той с дълбокия си глас, подобен на тътен на континентални плочи. — Казват, че си убивал. Мъже. Жени. Деца. Всичко, което се изпречи на пътя ти. Без капка угризение.

Картър не каза нищо. Не помръдна. Просто остана на мястото си, без да сваля очи от Гол. Помежду им се бе установила мълчалива и невидима връзка — връзка, която Наташа не можеше да разбере.

— Според доклада в онзи ден си полудял.

— Не — меко каза Картър.

— Не разбирам — прошепна Гол. Взираше се изпитателно в него.

— Беше... голяма каша. И те прострелях, за да останеш жив.

Настъпи дълга, напрегната пауза.

— Ти стана легендарният Черен рицар в историята на Спиралата.

— Титлата е малко... неуместна — отвърна Картър.

— Нима? Как би могъл човек незаслужено да си спечели подобно име? Как може да стане така, че организация като Спиралата да го *почита* и да се *страхува* от него, без да е направил нищо, без да е разрушил... без да е *унищожил*?

Презрението в гласа на Гол не можеше да остане незабелязано.

— Спасих живота ти — бавно каза Картър. — *Спасих* живота ти, Гол. Зная, че винаги си ме мразил — заради връзката ми с Наташа, заради репутацията ми и заради онова, което стана в Египет и покъсно при Кайро 7... Зная, че си изчел боклуците по мой адрес, изписани в онези малки електронни записки... но наистина си разбрал всичко погрешно. Зная, че няма да ти е лесно да ми повярваш... но ти се кълна, че Спиралата спечели повече от мен, отколкото от теб...

Гол мълчаливо вдигна глока си и провери барабана.

Картър успокои бясно биещото си сърце. Отпусна мускулите си и се приготви — езикът на тялото на Гол бе език на подготовката.

Очите му се плъзнаха по наличните оръжия и Картър осъзна, осъзна прекалено късно, че може би е надценил Гол, неговата... човечност... отзивчивост... природа?

И и един миг на прозрение разбра всичко. Гол бе същият. Същият като него. От същата *порода*...

„Опасно е“ — каза Кейд.

Вече не.

„Дай го на мен. Мога да го пречукам“.

Не! — мислено изсъска Картър.

Затвори очи, когато болката премина през изтощения му ум, през главата му, яркочервена, с нажежени бели краища. Падна на колене, задъхан. Гол вече не съществуваше и нямаше значение, вече нищо нямаше значение. Притокът адреналин отшумя и Картър се хвана за главата. Болката го блъсна като бушуващи вълни и се стовари върху спомените и съзнанието му. Стон се изтръгна от гърлото му. Изведнъж Наташа се озова до него и го прегърна. Избърса потта от веждите му, олюля се с него в прахта и вдигна поглед към Гол... към баща си...

— Вкарай го вътре. На хлад. Веднага!

— Какво му е? — разнесе се дълбокият глас на Гол.

— Не зная. Изтощен е... Помогни му, татко. Моля те, помогни му.

Гол направи знак и едрият чернокож мъж приближи, вдигна Картър с лекота и му помогна да се добере до къщата.

— Ще му помогна сега, но не гарантирам какво ще стане по-късно.

— Не виждаш ли?

— Какво да виждам? — изръмжа огромният мъж.

— Не можеш да видиш шибаната гора от дърветата, татко, Той е ти. Той е *същият* като теб. Наричаш го убиец. Разрушител. А какво беше самият ти в Спиралата? Какво правеше в Прага, в Египет, а по-късно и в Афганистан? Вие сте като братя... и двамата сте шибани *лицемери*.

За миг Гол остана неподвижен, загледан яростно в Наташа. Тя отново сведе очи — този път от страх, сякаш се бе върнала в детството си. Овладяха я далечни спомени. Инстинктивни реакции от един изгубен свят. Гол пристъпи напред, протегна ръце и я прегърна, целуна я по главата.

— Липсваше ми, момичето ми. Въпреки онова, което казах тогава в Лондон... а оттогава светът продължи напред, промени се... ужасни неща ни събират отново заедно. Опитът да се разбие Спиралата те доведе при мен, нали, момичето ми?

— Да.

Гол вдигна главата ѝ. Избърса сълзите от бузите ѝ.

— Съжалявам. Можеш ли да ми простиш за злите думи, които изрекох? Онова не бях аз, Наташа. Онова не бях аз... и... и разбирам какво се опитваш да кажеш. За Картър. Разбирам.

— Прощавам ти — прошепна тя и се сгуши в него. — И ти ми липсваше, татко. Бях толкова самотна без теб...

Гол я държеше в обятията си, слънчевите лъчи танцуваха над тях сред портокаловите дървета.

Спирала, записка 5

Копие на новинарско съобщение

Код Червено_Z

Преглед на необичаен инцидент 455827

Между 5:00 и 5:25 ч по Гринуич различни високотехнологични реактивни самолети и бойни хеликоптери от най-различни страни, сред които Германия, Италия, Япония, САЩ, Норвегия и Израел, се разбиха в страните си през няколко минути един след друг.

Всички те са модерни бойни машини, в това число МИГ-24 и наскоро обявените прототипи Команчи NV. Всички летателни апарати са били на учение и екипажите им са загинали.

До момента на катастрофата нито един пилот не е съобщил за неблагоприятни условия, технически проблеми или други подозрителни фактори.

Американски военен говорител направи следното изявление: „САЩ работят в тясно сътрудничество с другите страни, преживели подобни трагични събития. В момента сравняваме логистичните данни, в това число метеорологичната обстановка, и обединяваме усилията си в разчитането на записите от черните кутии. Надяваме се през следващите няколко дни да намерим отговорите. Не е изключено трагедиите да са резултат на терористична дейност.“ >>#

---

[1] Йезекиил, 36:25–26. — Б.пр. ↑

НЕКС

12

Огромният Боинг 747 проблесна на слънчевата светлина и двигателите му завиха, за да намалят скоростта. Самолетът се насочи плавно надолу, за да се приземи сред и сякаш в планините, колесниците му докоснаха пистата под невероятно вещото управление на пилота.

Боингът обърна и спря, наблюдаван летаргично в жегата от единствения автомобил за спешни случаи, паркиран до грубия каменист край на пистата. Огромен черен ландроувър се понесе по спечената пръст, докато двама едри мъже забутаха ръждясала стълба към люка на самолета.

Единственият пътник на боинга пристъпи навън и заслони очите си от слънчевата светлина. Беше едър, с прошарена със сиви кичури черна коса. Посивяващата му брада бе спретнато подстригана и поддържана. Човекът бе със скъп немски костюм и най-фини ръчно изработени италиански обувки. В едната си ръка носеше малка чанта. Спусна се по стъпалата с премерена предпазливост, очевидно без да обръща внимание на вълната жега, която така драматично контрастираше с прохладата в доскоро херметизирания салон на самолета.

— Добре дошли, граф Фойхтер. — Посрещачът, облечен в пустинна бойна униформа, произнесе думите със силен акцент. Фойхтер кимна и изглежда, не обърна внимание, че мъжът носи автомат.

Шофьорът на черния ландроувър отвори вратата и Фойхтер влезе в прохладната кабина. Вратата изщрака и се затвори плътно, изолира го от тормоза на слънцето. Мъжът с униформата се качи от другата страна и миг по-късно мощният автомобил се понесе с друсане покрай примитивната писта и излезе от малкото пустинно летище, издълбано в планините.

Пътуваха мълчаливо. Отначало пътищата бяха тесни, прашни, явно рядко използвани. Караха през тесни проходи с остри завои и по

издълбани с взрив каньони по пътища, които представляваха просто коловози в пръстта, оградени с изсъхнали храсти и трънливи дървета. Стигнаха равнините и ландроувърът продължи да се друса и да подскача, докато най-накрая не се озоваха в някакъв град. През цялото време Фойхтер седеше на мястото си, без да помръдне, със затворени очи и напълно спокойно лице.

Минаха покрай големи жилищни блокове, някои стари и порутени, опасани с огради от бодлива тел. Дрипави деца се разпръсваха пред автомобила, ландроувърът излезе от предградията и продължи през прашна селска местност, лошо напоявана и обитавана от съсипани от бедност работници, които вдигаха глави, за да проследят минаващия покрай тях нелепо луксозен автомобил — изглеждаше съвсем не на място в тази част на Саудитска Арабия. Фойхтер се насили да се усмихне на контраста. Мисълта за него му доставяше удоволствие.

Наложи се да спрат веднъж — някакъв пастир беше извел стадото си на пътя. Човекът махна извинително с ръка и бавно — мъчително бавно — разгони смесеното стадо от кози и мършави крави пред автомобила и не след дълго Фойхтер отново на път, без на лицето му да се изпише и най-малкият признак на каквато и да било емоция. Тъмните му очи гледаха право напред.

Минаха през покрайнините на малко градче. Ниските, обрулени от пясъка и избелели от слънцето сгради бяха от тухли, камъни и цимент. Много от тях се издигаха недовършени. Кокошки се разбягваха пред колата, като кудкудякаха като полудели, а хората се обръщаха да ги гледат, заслонили очите си от яркото слънце.

Фойхтер наблюдаваше. Интелигентните му очи проблеснаха, когато някакъв човек изпусна трите си камили и се хвърли след тях сред пясъка и храсталаците, покрай разклатените огради от гофрирана ламарина и паянтовете колиби.

После се отпусна назад...

Затвори очи...

И заспа.

Пътуваха още часове.

Не минаха през други селища.

Ландроувърът поднасяше и подскачаше по безименен път в пустинята, насочил се към нищото.

Фойхтер не сънуваше. Никога не беше сънувал. За него сънят бе чиста форма на регенерация, толкова близка до смъртта, че между двете почти не можеше да се направи разлика. А сънищата... сънищата бяха нещо, което се случва на другите хора.

— Сър.

Фойхтер разтърка очи. Чувстваше се отпочинал. Климатикът в колата работеше безупречно.

— Стигнахме ли?

— Да, сър.

Ландроувърът спря до висока ограда, по която течеше ток. Размахаха се пропуски, въоръжените стражи огледаха вътрешността на колата, след което ги пуснаха да минат. Ландроувърът продължи по дълъг извиващ се бетонен път, мина между два пясъчни хълма с изсъхнали храсти и се озова в кръглата падина, където се намираше единствения видим етаж от камък, стъкло и стомана на комплекса Спирала_Q.

Колата бе посрещната от група тежковъоръжен полувоенен персонал. Фойхтер слезе и мъжете му отдадоха чест. Той им се усмихна в отговор и заедно с малкия си антураж мина през стоманената врата, която се отвори със съскане при приближаването им.

Вътре бе прохладно. Контролирано. Мраморният под се губеше в далечината на огромната приемна зала. Приличаше почти на хотел, с ниски канапета и високи растения в саксии, наредени на стратегически интервали. Огромното бюро на рецепцията се простираше покрай едната стена, а стъклените асансьори се спускаха по чистите шахти към земните недра, където при контролирана температура и влажност се провеждаха разработките на компютърни чипове и други хардуерни продукти.

Фойхтер се здрависа с Адамс, началника на развойния отдел.

— Как сте, сър?

— Добре, като се има предвид, че неотдавна бях прострелян.

— Чух за станалото, сър. Всички се радваме на бързото ви възстановяване. Наистина ли бе опит за покушение? Срещу вас или срещу племенницата ви?

Фойхтер го изглежда яростно и Адамс внезапно пребледня.

— Аз... аз... исках да кажа...

— Никога повече не споменавайте за племенницата ми — тихо каза Фойхтер.

— Да, разбира се, граф Фойхтер.

— Какво е положението с връзките ни с другите секции.

— След експлозията в Лондон като че ли никой не е наясно какво става. Връзките между много от секциите са прекъснати. Опитяхме се да разберем дали не сте били в Лондон по време на експлозията, но информацията ни бе отказана. А като се има предвид, че Центърът бе унищожен...

Фойхтер кимна едва-едва.

— Какъв е напредъкът на работната група по ускорената фаза?

— Достигнахме 95% реакционни фактори.

— Трябва да са 98%.

— Да, сър.

— В рамките на следващите два дни.

— Да, сър.

— Някакви новини за плановете на QIII Proto?

— Не, сър. Още си остава загадка. Господин Дюрел се обади няколко пъти и пожела да говори с вас веднага щом се върнете.

Фойхтер остави антуража си и влезе в асансьора и така желаната тишина. Кабината изсъска и го свали до най-долния етаж, заема единствено от него. Свали обувките си, метна сакото си на ниското канапе и се запъти покрай различните резби и статуетки към шестметровото абаносово бюро. Извади скъпа кубинска пура — Вегас Робайна Дос Алехандрос — от гравираната кутия от палисандър, наля си бренди и се отпусна в мекото кожено кресло. Комуникаторът избръмча.

Той дръпна дълбоко от пурата — наслаждаваше се на аромата, изпълващ сетивата му с богатството си — и натисна копчето.

— Да?

— Няколко неща, Фойхтер. Колко време ще ти трябва да завършиш кубичните математически изчисления?

— Два дни. Нужни са само някои настройки.

— И ще можем да видим как се решават онези вероятностни уравнения?

— Да. Обещаха ми, че ще работят с точност 98%.

— Приключена ли е обработката на световните фактори? Световният код?

— Най-добрите ми хора ме уверяват, че е постигнат успех. Световният код ще е в състояние един вид да предсказва бъдещето. Всички предсказващи алгоритми са завършени.

— Добре. Как се чувстваш, след като опита куршума?

— Бил съм и по-добре.

Ухили се гадно. Изтръска пурата, отпи глътка бренди и завъртя креслото към екстравагантната маслена картина, изобразяваща Пустия полумесец. Обичаше това място. Обичаше спокойствието, обичаше усещането за култура и история. Можеше да си представи маршируващите сред пясъка древни армии на Александър, умиращите от жажда македонски войници, прекосяващи огромните простори на Великата пясъчна пустиня и изправящи се срещу други армии... сраженията, бойните викове, звъна на мечове, писъците на умиращите...

— Имам добри новини за теб. Онзи човек, Картър. Открит е, Проследен е. В момента е в Африка — в Южна Кения, недалеч от границата с Танзания. Въпреки всичките му опити да ни се изплъзне, по всичко личи, че базираните на QIII импланти работят. Проследихме го, но целта му е съвсем очевидна — ще се опита да се свърже с Гол в онзи задръстен преден пост на Спиралата, за който не бих искал да си спомням.

— Гол — повтори Фойхтер сред облак дим. — Отдавна не бях чувал това име.

— Надявах се, че е мъртъв — разнесе се мекият глас от комуникатора. — Но пък Картър почти ни прави услуга. Открили са местоположението на плановете. И по силата на някакво изумително съвпадение, явно именно Гол е човекът, който се опитва да създаде своя версия на процесора.

— Ама че глупак — изсумтя Фойхтер. — Това би му отнело години!

— Да — каза Дюрел, — но си остава фактът, че разполага с работеща теория, има достъп до технологията и копия на начина, по който работи QIII на най-ниско машинно ниво. Плановете са ни нужни — трябва или да се доберем до тях, или да ги унищожим. Можем да убием с един изстрел два заека.

— Колко некса ще пратиш?

— Достатъчно. Не могат да окажат чак толкова сериозна съпротива. В края на краищата те са само хора. — Дюрел тихо се засмя. — Нексовете ще им видят сметката.

— Добре.

— Нашето време приближава, Фойхтер. Усещаш ли го? Нашето шибано време приближава и когато се сдобием с пълен контрол, няма да злоупотребяваме със силата си, няма да прахосваме ресурсите си като Спиралата и няма да позволяваме на злите да управляват света. Ще бъдем справедливи и честни... а не слаби и безгръбначни... Но за да се стигне до там, първо трябва да се мине през хаоса...

Тъмните очи проблеснаха. Настъпи мълчание. Дълбоко мълчание.

— Имам една молба — най-сетне се обади Фойхтер. Все още гледаше маслената картина на стената, но вътре в него нещо се бе променило. Нещо странно. Нещо изгарящо. Неизвестно защо, точно сега цветовете го разочароваха. Жадуваше не за друго, а за реалност.

— И каква е тя? — попита Дюрел.

— Картър. Искам гаранция. Искам го мъртъв той кучи син.

— Ще видя какво мога да направя — каза Дюрел.

Нощта се бе спуснала над пустинята.

Температурата рязко спадна. Небето бе идеално чисто, звездите блестяха като скъпоценни камъни, разпилени по най-фина черна кожа. Фойхтер продължаваше да седи в стола си, обгърнат в мрак, и само огънчето на пурата в ръката му издаваше, че все още е в разположения дълбоко под земята кабинет — буден, нащрек, с проблясващи тъмни очи. Почеса се полусъзнателно по белега на корема.

Взираше се в изображенията на черната пустиня на монитора. Нищо не помръдваше. Нямахше светлини, нямахше движение, нямахше неканени гости. Това място бе наред нищото. Това място бе празнота. Спирала_Q бе невидима. Несъществуващо място. Пустиня наред пустинята.

Усмихна се.

В тишината почти усещаше забързания кошер около себе си. Хиляди работници — програмисти, хардуерни дизайнери, хакери, най-

добрите компютърни умове на света, работещи заедно като добре смазана машина върху най-съвършения компютърен проект, създаван някога...

QIII Proto. Първият кубичен процесор в историята.

Първият в историята *клетъчен* процесор.

Прототипът на електронния *разум*.

Мозък.

В комбинация със Световния код той щеше да е в състояние да предсказва действия, реакции, военни инструкции. Щеше едва ли не да *предсказва бъдещето*. Щеше да е съвършеното оръжие. Щеше да направи него, Дюрел и *останалите*... щеше да ги направи богати, щеше да ги направи могъщи, но най-важното...

Щеше да ги направи богове.

Въздъхна и издиша облак дим в мрака. Асансьорът тихо изщрака и малко островче светлина нахлу в тъмнината. Някаква фигура излезе от кабината, после вратата се затвори. Чуха се тихи приближаващи се стъпки.

Фойхтер се загледа в некса, който бе гол, с перфектно оформено тяло — мускулесто и стегнато. Облиза устни и срещна бакърения му поглед. Този бе женски — разузнавач, по-дребен от воинската каста, не толкова смъртоносен, но също атлетичен и много по-добър, когато ставаше дума за издръжливост. Слаба яка малка курва.

Погледът му се плъзна надолу и отново се вдигна нагоре по идеално оформените бедра, хълбоците, корема и гърдите, за да се спре на бледото лице с пламтящите бакърени очи.

Това лице беше прекрасно.

Студено и прекрасно.

И съвсем леко деформирано.

Фойхтер се усмихна. Странна, изкривена усмивка.

— Ела — каза той и разпери ръце. Усещаше как желанието и страстта заливат тялото му. Нексът се подчини, пристъпи напред и разтвори крака.

АФРИКА

13

Знаеше, че сънува, но това някак си влошаваше положението. Когато бе буден, имаше все пак някакъв контрол върху нещата, в сънищата си бе само наблюдател и вече знаеше събитията, знаеше какво се е случило, знаеше за болката на света и разтърсващите последствия от Сивата смърт... и въпреки това можеше отново и отново да съживява тези моменти с проклетия, гняв и омраза. Но без контрол.

Стоеше, здраво стъпил върху хлъзгавата палуба на танкера — огромен 200000-тонен съд, който браздеше черните води като абаносов айсберг, откъснал се от Арктика. Очите му бяха тъмни, с дълбоки сенки, студеният вятър брулеше черната му униформа, облечените му в ръкавици ръце стискаха зловещия АК-582 с иглен пълнител и вграден гранатомет с 10 изстрела.

Сивата смърт.

Болестта бе оставила горчив привкус в мозъка на Картър подобно на убийствена доза кокаин.

Изкуствено създадено биологично оръжие, Сивата смърт бе плъзнала като божествен пламък през Европа, Северна Африка и Близкия изток, без да подмине и Русия. Париж бе напълно прочистен — същинска ирония. Берлин получи човешка клизма. Рим бе съсипан, подути трупове изпълниха улиците и мъртвите превъзхождаха живите хиляда към един. Сивата смърт опустоши Северна и Южна Америка, без да подбира, и най-сетне бе укротена — след като бе покосила петдесет и осем милиона души по цял свят.

Петдесет и осем шибани милиона.

Отначало Картър не бе в състояние да си представи такова количество. Пет, десет — да, това бе постижимо. Но петдесет и осем милиона? Тъпо число. Докато не стъпи на палубите на танкерите — пълните с трупове танкери — по време на Танкерните преходи, към които бе зачислен заедно с повечето от служителите на Спиралата като антитерорист.

Танкерите, някои бяха дълги километър и половина, бяха със свалени панели на палубите и се виждаха пресичащите и греди, през които хвърляха раздутите трупове. Стотици. Хиляди. Милиони.

Отначало Картър не можеше да гледа, не можеше да понесе гледката на толкова много мъртъвци. Унищожителната Сива смърт бе свършила работата, за която бе създадена. При това прекалено добре. Много повече от добре.

Стоеше на палубата с блестящи от машинното масло обувки, стиснал студения автомат. Джем му махна и тръгна към него. Безрадостните им погледи се срещнаха над гледащите лица на един милион вонящи тела.

— Засечена е активност — студено каза Джем.

На път за Сибир на няколко пъти бяха заплашвани от ТЈФ — японска терористична групировка, бореца се срещу виновното за всичко упадъчно западно общество. Групировката твърдеше, че отровата на Сивата смърт е била създадена на Запад и затова трябвало да си остане там. Членовете ѝ планираха да принудят танкерите да обърнат... или да бъдат потопени, ако откажат.

Затрещяха картечници.

Картър и Джем се втурнаха редом със стотици други агенти на Спиралата и войници от разпадащите се специални части на разпадащия се свят.

Хеликоптери изреваха над главите им. Оръдията на танкера превърнаха много от тях в огнени топки, които с писъци падаха в океана, без да спират да сеят куршуми. Японски бойци скачаха от машините и стреляха и докато падаха. Картър и Джем — автоматите ритяха в ръцете им и пускаха широки откоси — приклегнаха зад някаква преграда; куршумите на противника рикошираха от стоманените греди под краката им.

Един от куршумите улучи Картър високо в гърдите, проби бронезилетката и влезе под ключицата. Той отлетя назад, блъснат от железния юмрук, студеният въздух свистеше в ушите му, докато той падаше, падаше, падаше надолу в трюма, пълен с милиони сиви тела...

Падна и усети как пълните с гной трупове хлътват под него. Изкрещя. Длани се плъзнаха по ушите, главата, ръцете и гърба му. Помъчи се да се измъкне, но започна да потъва. Усети разкъсваща се плът. Воняща течност го обгърна ѝ езеро от нечистотии. Навсякъде

около него имаше крайници. Вонята им проникна през бронезилетката му, запълни ноздрите му, устата, гърлото. Той се задави и смъкна бронята, повърнатото се смесваше с кръвта му.

Телата вече бяха и върху него. Потъваше.

Изпъшка и се опита да се измъкне.

Но телата го дърпаха надолу.

Пръскаха се като стари чували за боклук.

Гранясалите им течности напълниха пищящата му уста, потекоха като акумулаторна киселина в давецото се гърло, опитваше се да изплува, но единственото, което чуваше, бе смехът на милионите тела, възнамеряващи да отмъстят за биологическото оръжие, предало човечеството...

— Мамка му!

Навън бе нощ. Картър се събуди с ужасна болка, разкъсваща самия център на мозъка му. Можеше да долови миризмата на горящото дърво. Седна бързо, студените ужасяващи спомени още изпълваха ума му...

— Шшш.

Наташа бе коленичила до леглото му. Хладните ѝ длани му помогнаха да легне отново, оправиха възглавниците и завиха с чаршафа голото му тяло. Очите му се фокусираха и той осъзна, че стаята се осветява от слабата светлина на една-единствена свещ. Бръмченето на насекомите достигаше до тях откъм дървените капаци на прозорците и Картър се изуми на мисълта, че долу, някъде *под тях*, има същински кошер, пълен с последните технологични чудеса — база на Спиралата, — скрита зад най-простата възможна маска, Долови далечното пращане на огън и приглушените гласове на въоръжените стражи.

Разтърка челото си.

— Да има нещо болкоуспокояващо?

Наташа му подаде някакви таблетки и чаша вода.

Пак ли сънува танкерите?

Той кимна.

— Да. А също и Кейд.

— Кейд?

— Няма значение.

Глътна таблетките и отпи глътка минерална вода.

— Наместиха ти пръста, снимаха ребрата, погрижиха се за всички порязвания и натъртвания. Ще оживееш, но лекарят, който те прегледа, така и не можеше да си обясни защо припадна така изведнъж под дърветата.

— Просто главоболие — неумело излъга Картър.

— Направиха пълен скенер на тялото и мозъка ти. Не получиха никакъв резултат. — Наташа се усмихна. — Докторът те похвали за работата ти върху мен. Шевовете и всичко останало. Потвърди онова, което вече знаех — че си спасил живота ми.

Внезапно Наташа се изправи и свали тениската и гащетата. Лунните лъчи заблестяха по стегнатото ѝ атлетично тяло, по плоския корем, високите щръкнали гърди, по гладката ѝ безупречна кожа. Легна в леглото до Картър и се обърна на една страна, притисна се към топлото му тяло...

Главоболието му изведнъж изчезна. На негово място се появи друга болка. Болката от страха. Болката от паниката. Болката от опасната и поглъщаща всичко страст...

— Наташа... — прошепна той.

Пръстът ѝ докосна устните му и остана там. Тя се наведе и устните ѝ се плъзнаха по врата му. Той изстена, отвори уста и леко ухапа пръста ѝ. Тя го погали по косата. Той се обърна към нея — усещането на гладката ѝ кожа, меките гърди, здравите стройни крака, притиснати в него, моментално го възбуди и той се притисна още повече към нея, без да откъсва очи от нейните. Останаха така няколко безкрайни мига. Целунаха се — съвсем леко докосване на езици, Ръката му се отпусна на хълбока ѝ и тя изстена дрезгаво, уханието ѝ нахлу в ума му и го погълна; тя разтвори леко крака, остави го да се притисне още към нея, в нея, през нея и към сребърния рай...

Целунаха се по-силно, с повече страст. Ръката му се плъзна по ребрата ѝ и тя се закиска, очерта спирала по гърба ѝ и утихна върху стегнатото ѝ дупе. Тя хвана пениса му и леко го стисна, усещаше го как пулсира и се втвърдява в силната ѝ безмилостна хватка...

— Изглеждате страшно възбуден, господин Картър...

— Не аз, сладост моя.

— Но все пак трябва да признаете, че тялото ви като че ли е много доволно да ме види.

— Нее. Това е само... — той облиза устни и очите му блеснаха дяволито в сумрака — скромна проява на любезност.

— Е — намуси се Наташа, — не бих харесала да видя разюздана похот!

— Е, сигурен съм, че *това* може да се уреди.

Наташа се изкиска. Картър целуна врата ѝ, гърдите, корема, устните ѝ. Ръката му сграбчи косата ѝ и тя изстена...

Рязко я бутна надолу към леглото, езикът му остави мокра следа по гърдите и корема ѝ... краката ѝ се разтвориха и тя изстена, когато той влезе в нея и нежно започна да се движи навън и навътре. Краката ѝ се вдигнаха и се обвиха около врата му, ноктите ѝ се впиха в гърба му. Картър смучеше нежната плът, после проникна по-дълбоко, целуна влажните ѝ устни, засмука я грубо, езикът му влизаше и излизаше, мек и твърд, дълбоко и плитко, доставяше ѝ удоволствие и я измъчваше, стоновете ѝ изпълниха ушите му, тя го привлече към себе си, за да го поеме в устата си... Сега бе ред на Картър да изстене. Вдиша дълбоко миризмата ѝ — тя го подлудяваше и разпалваше желанието му. Няколко дълги мига остана безсилен пред мекотата на устните и езика ѝ, на целувките ѝ, на стаената заплаха от равните ѝ зъби. Дланта ѝ обхвана тестисите му, погъделичка ги, стисна силно стегнатия му задник и той заработи върху нея, езикът му намери клитора ѝ, заигра, зарови лице в нея, докато...

Наташа се раздвижи — внезапно, неочаквано. Картър се озова по гръб и от влажните му устни се изплъзна стреснато „О“. Тя сграбчи двете му ръце и ги прикова над главата му. Загледа се нагоре към нея — към изпотеното ѝ тяло, широко отворените ѝ диви очи, блестящата от пот коса. Гледаше как една капка пот се спусна по носа ѝ и увисна на върха му, после капна върху гърдите ѝ, олюляващи се в пиански танц над, него.

Тя приближи уста към неговата, после игриво се отдръпна. Вдигна крак, притисна го, бедрата ѝ се вдигнаха и върхът на пениса му се озова на косъм от нея. Тя усети нетърпеливото му потръпване и с усмивка се отпусна надолу... само на сантиметър... задържа се... още един сантиметър... задържа се още по-дълго...

Картър изстена.

Тя се отпусна върху него във внезапен изблик на несдържаност, бедрата ѝ се люшнаха напред, поеха го дълбоко в себе си, гърдите ѝ докоснаха лицето му, зъбите ѝ се впиха безмилостно във врата му... гръбнакът на Картър се изви в дъга. Той се тласна силно нагоре към нея, светът се превърна във въртяща се тъмна спирала от кървавочервена страст и черното кадифе на удоволствието, двамата започнаха да се чукат, да се чукат здраво, потните им тела се хлъзгаха едно в друго, устните докосваха, милваха, хапеха, разкъсваха, бедрата се движеха все по-бързо и по-бързо... Картър изстена, а Наташа изкрещя, когато настъпи експлозията — мускулите на Натс се стегнаха над гърчещото се и треперещо тяло на Картър, след което омекнаха и двамата се отпуснаха долепени един до друг в топло убежище, вечността се плъзна в друга вечност и останаха да лежат...

Лежаха вплетени един в друг.

Задъхани.

Заедно.

Постепенно горещата страст се уталожи и усетиха хладния полъх на въздуха.

Извиваха се под чаршафа, без да престават да се прегръщат. Целунаха се нежно, наслаждаваха се на топлината на другия, на нежността след бурята на секса.

— С възрастта ставате все по-добър, господин Картър.

Картър се ухили. Не можеше да се сдържи, независимо от дълбокото туптене в ребрата, което сега се връщаше.

— А вие ставате все по-дива.

— Опитвам се да ви доставя удоволствие — меко каза тя, усмихна се и го гризна по брадичката.

— Как успя да накараш Гол да не ме застреля?

Наташа се нацупи.

— Картър, как можеш да задаваш такива въпроси, след като току-що се чукахме?

— Трябва да зная.

Надигна се на лакът и я погледна. Ръката му очерта шарки по потните ѝ гърди. Той се наведе дяволито захапа едно от зърната ѝ.

Тя изписка шеговито.

— Не го спрях аз. *Ти* го направи. Думите ти, действията ти.

— Какви действия?

— Битката. Онази вътре в теб. Беше изписана на лицето ти...

— Битка? — Картър затвори уста и зъбите му рязко изтракаха.

Въздъхна.

— Не разбирам какво става вътре в теб — каза тя.

— Сложно е.

— Опитай. *Довери* ми се. Аз съм интелигентно момиче. Нещо те разкъсваше на две. Нещо те изгаряше и ти беше... — Наташа затърси подходящите думи, с които да опише видяното, — беше като двама различни хора. Една част от теб искаше да нападне Гол. Другата искаше да са предаде. Видях го, Картър. Видях го на лицето ти. Чух го в гласа ти.

— Вярваш ли в обсебването? — внезапно попита той.

— Като в „Екзорцистът“ ли? Обсебването на деца и разни такива глупости?

— Нещо такова. Виждаш ли...

Млъкна объркано. Наташа окуражително стисна ръката му.

— Като обсебен съм — каза той. — Нещо обитава ума ми. Говори ми. Опитва се да установи контрол над мен.

— Затова ли навремето ме питаше за шизофренията?

— Да. Но това е различно — то ми говори, спори с мен... опитва се да ме овладее, но аз трябва да го...

— Него?

Погледите им се срещнаха и Наташа го видя — страха. Страх от онова какво ще си помисли за него. Че е побъркан.

— Каж ми — тихо прошепна тя.

— Казва се Кейд.

— Можеш ли да разговаряш с него в момента?

— Не. Появява се, когато надуши шанс за борба... ако го оставя да надделее, си свършва работата. Убива. Именно Кейд държеше юздите — при това много здраво, — когато си спечелих прякора Касапина... но това не бях аз, Наташа, кълна се, грабва да ми повярваш...

Наташа дълго не продума. После го прегърна силно.

— Прилича ми на комплекс за вина.

— Много добре зная на какво прилича. Зная какво щях да си помисля, ако ролите ни бяха разменени и *ти* ми разкажеш такава

идиотщина. Именно затова не говоря за Кейд. Именно затова той живее сам и изгаря душата ми и рядко го пускам на свобода...

— Но го правиш, така ли? Пускаш ли го на свобода?

— Ако не ми остане друга надежда. Ако се предам пред смъртта... и точно това е тъжното. Например в Шваленберг — бях абсолютно сигурен, че съм труп. Предаден от онези, които би трябвало да защитавам. Изгубих ума си — в буквален смисъл, Вече не ми пукаше и се оставих на Кейд... той се израдва на касапницата и ми осигури още няколко дни живот. Разбираш ли ме?

— Прекалено е шантаво — каза Наташа.

— Не се плаши. Имам пълен контрол...

— Не се плаша. И ти вярвам — прошепна Наташа. Целуна го по ухото, прегърна го и остана така, докато не го усети как заспа и дишането му стана равномерно. Пръстите ѝ нежно чертаеха шарки по гърба му и от време на време изписваха спирала. Спирала в плътта му. Спирала, водеща...

Надолу.

Картър се събуди в мрака. Наташа го бе прегърнала в топлите си обятия и спеше. Внимателно се освободи от прегръдката ѝ, обу си гащетата, открадна цигарите и запалката ѝ и излезе.

Пред вратата стоеше въоръжен страж с дълги до кръста плитки — казваше се Маркъс. Голите му гърди бяха покрити с многобройни белези. Огромният мъж му се ухили глуповато с една от онези усмивки, които сякаш казваха: „Вие двамата определено не знаете как да не вдигате тупурдия“. Картър му се ухили в отговор, зашляпа бос по коридора и излезе навън.

Прохладен ветрец погали кожата му. Той запали цигара, седна на дървените стъпала и се загледа към притихналите портокалови дръвчета, които проблясваха в сребристо в тъмнината. Звездите ярко светеха на черния балдахин над земята и Картър отметна глава и издуха дима да се понесе към безкрая на топлото нощно небе. Никотинът се просмука в мозъка му, силният тютюн изгори дробовете му. През дърветата се разнесе мек глас:

— Как сте, господин Картър?

Той се обърна и се усмихна на Гол, който стоеше с ръце на кръста и вдишваше дълбоко изпълнения с аромат на любов нощен въздух. Очите му бяха неразгадаеми, прошарена та му брада — вече по-скоро сива, отколкото черна, забеляза Картър — бе грижливо сресана и лъскава. Долови слабата миризма на кокосово масло.

— Много по-добре.

— Какво ще кажете да се поразходим?

— Нощта е прекрасна. Ще ми е приятно.

Слязоха от верандата на бялата къща. Босите крака на Картър докоснаха меката успокояваща песъчлива почва. Закрачиха под дърветата, вдишваха аромата им. Отначало вървяха малко сковано — недоверчиво. Картър предложи на Гол цигара. Запалиха и спряха в един малък кръг между дърветата, вдигнаха глави и се помъчиха да уловят и най-слабия ветрец, който да изсуши потта им.

— На доста топло местенце сте избрали да живеете — най-сетне наруши тишината Картър.

— Да — сковано избоботи Гол. Цигарата изглеждаше съвсем миниатюрна в огромната му ръка. — Но не винаги имаме възможност за избор. Спиралата е сурова господарка. Тя заповядва, а ние, простите смъртни, се подчиняваме.

Усмихна се — лишена от хумор, безкръвна усмивка в нощта. Последва мълчание. Нещо изписка в мрака. Вятърът прошепна между клоните.

— Мисля, че следвам стъпките ви — каза Картър.

— Да. Тъкмо разучавах вашите неотдавнашни... да ги наречем *подвизи*... в Германия и Шотландия. Разбира се, Наташа попълни някои детайли. Както личи, вие сте доста желан човек, господин Картър.

— Желан *мъртъв*, ако това имате предвид.

— Хмм. Това е само една от възможностите. У мен обаче се таи друга мисъл — че сте използван. Че ви е скроен номер. Че са ви превърнали в ловджийско куче, чиято функция е да доведе някого до мен. В края на краищата ударните групи бяха избити от трима некса — а при вас е бил пратен само един. Странно, не мислите ли?

— Да.

— Освен това на голямата игрална дъска, която наричаме Земя, бяха направени и други ходове.

— В смисъл?

— Унищожена е още една база на Спиралата.

Настъпи дълго мълчание. Гол се наслаждаваше на цигарата си.

— Преди четиридесет минути Спирала_М също е била изтрита от лицето на земята. В момента тя представлява само купчина развалини, около която сноват спасителни екипи и храбри мъже и жени дават всичко от себе си, за да намерят някой оцелял.

— Мамка му.

— Съвсем точно изразихте и собствените ми чувства — меко каза Гол.

— Но...

— Картър, зная със сигурност, че Спиралата не те иска мъртъв. Имаме много по-сериозни проблеми... А онзи некс, който ти пратиха... боя се, че Спиралата вече не използва тези убийци — не ги използва от много, много години, въпреки че са се появили именно от нейните кресла.

— Тогава кой ги е изпратил? — попита Картър. Внезапно цялото му чувство за хумор се бе изпарило.

— Не зная — въздъхна Гол и почеса брадата си. Хвърли цигарата на земята и я стъпка. — Макар че имам някои подозрения.

— Аз също имам няколко шибани подозрения — озъби се Картър. — Сега вече знам, че ме искаш мъртъв, Гол. И не мога да кажа, че те обвинявам след онова, през което преминахме — помислих, че не съм те преценил правилно, когато пристигнахме тук.

— Наистина е така — меко каза Гол.

Картър погледна огромния мъж. Гол полусъзнателно търкаше белега на крака си. Картър забеляза движението и с леко смущение си спомни, че именно неговият куршум бе оставил тази рана.

— Ти си Картър, най-находчивият човек на Спиралата, или поне беше. Вече не търсиш поръчкови убийства. Оттегли се, скри се далеч в шотландските планини с кучето си в компанията на самия себе си. И въпреки това притежаваш ненадмината дарба да проследяваш хората — и да ги убиваш... Мислех да те убия — все така меко каза Гол. — Тук, сега, в Африка... но мога да намеря по-добро приложение на уменията ти.

Картър запали нова цигара. Предложи и на Гол, но той отказа.

— Нима?

— Гневът ми изчезна. Ти обичаш Наташа. И заради любовта ти към нея ти прощавам. Оставям настрана разногласията в този труден момент... Наташа има нужда от теб. Спиралата също. Картър, някой се опитва да унищожи Спиралата. Защо? Защото Спиралата е онова, което препречва пътя към хаоса. Спиралата е последната защита. Спиралата е куршумът в цевта на света. Спиралата е смърт за онези, които се противопоставят на всичко, което е добро.

Картър се намръщи. Гол бе един от най-големите фанатици, които бе срещал. У него нямаше и най-малка жилка слабост — Гол бе убивал спящи хора, ранени хора, умиращи хора. Картър не би представлявал никакъв проблем за него... и именно това затвърдяваше усещането му, че Спиралата е затънала в лайна.

— Какво става, по дяволите? — тихо попита Картър и огледа дърветата наоколо. — Кой се мъчи да ни прати на оня свят? Към кого са насочени *подозренията* ти?

Гол сви рамене, но Картър долови нещо — нещо неизречено, нещо, което почти улавяше, но го изпускате в тъмнината. Гол криеше нещо. Нещо лошо.

— Две огромни поделения на Спиралата са унищожени — избоботи Гол и пак се почеса уморено по брадата. — Но има и нещо повече — само за последните четиридесет и осем часа са избити почти тридесет ударни групи.

Обърна се и погледна Картър в очите. Устата на Картър себе отворила в беззвучно смаяно „О!“

— Тридесет? — прошепна ужасено той.

— Да, тридесет. И нашите приятелчета търсят нещо. Нещо, взето от Наташа и предадено за съхранение на мен. Така изниква нова вероятност, Картър — че може би си бил *подгонен* насам. Тази база е свръхсекретна... Наташа знаеше местоположението ѝ, но в никакъв случай и ти. Това място е извън границите на обичайната дейност на Спиралата.

Картър кимна и издиша дима през нос. Почеса се по челото с палец.

— Мислиш, че всичко е черно и бяло? Че вода насам лошите, защото те знаят, че разполагаш с нещо, и че аз знам къде се намираш? Да не си полудял, по дяволите?

— Защо дойде тук, Картър?

— За да намеря отговори.

— И защото нямаше къде другаде да отидеш. Нямаше къде другаде да отведеш Наташа. Че какъв по-добър избор от баща ѝ, независимо от някогашните ви *различия*!

Картър хвърли фаса си и го стъпка.

Обърна се към Гол и погледите им се кръстосаха.

Картър се усмихна горчиво.

— И какво е онова нещо, което имаш?

— Планове.

— Планове на какво?

Гол махна с ръка.

— Сигурен съм, че съвсем скоро ще разбереш, любопитни приятелю. А сега те съветвам да поспиш. Имам да ти показвам много неща.

— Объркан съм. Значи знаеш кой стои зад всичко това.

Това не беше въпрос.

— Зная — усмихна се Гол, но в усмивката му нямаше нищо радостно. Това бе усмивката на акула, настигнала плячката си. Усмивката на тигър, впил зъби в хълбока на антилопа. Усмивката на хищник.

Задуха вятър. Дърветата потръпнаха.

— Значи следващият некс ме е проследил дотук? До Африка?

— Не един, а мнозина. Плановете, с които разполагам, са така да се каже, съставна част от гибелта на Спиралата. Те им трябва, или някой друг ще пробие бронята им; те са тяхната *ахилесова пета*. Не могат да ги оставят в чужди ръце и следователно не могат да ме оставят жив. Аз държа тайната им в ръцете си, също както Бог държи новороденото слънце.

Картър потрепери. Думите на Гол го бяха докоснали като миризмата на дим от погребална могила.

— Ще дойдат. И то ще дойдат скоро.

Картър се намръщи и запали още една цигара. Знаеше, че Гол крие нещо от него, и това му се струваше нередно, също като кръвосмешение.

— Ще видим, мамка му — тихо каза той.

Гол стоеше в сянката на едно дърво, доволен, че Картър си е отишъл. Този човек го изпълваше с безпокойство, изправяше го на нокти. Не му се доверяваше. Очите му прекалено много приличаха на очи на убиец.

Наблюдаваше внимателно как се извършва смяната на охраната. Пазачите изчезнаха в мрака, движеха се като призраци. Пое дълбоко дъх и се загледа към огромния купол на нощното небе. Прохладният вятър най-сетне помилва кожата му. Почеса брада. Затвори очи...

Но образите се завърнаха.

Образи отпреди милион години.

От един друг свят.

Тъмни каменни стени, влажни от вода и тиня. Глас, крещящ в мрака. Женски глас, крещеше на немски, изпълнен с чист ужас. Заслиза надолу по стълбите. Стъпките му глухо отекваха в древния камък. Освен че знаеше, *усещаше*, че се намира дълбоко под земята; *долавяше* огромната тежест на пръстта и скалата над него.

Лице. Бледо и изпито.

— Фойхтер.

— Влизай, Гол. Чакахме те.

Гол пристъпи напред. Вратата зад него се затвори със силно и тежко изщракване. Кимна на Дюрел, който му кимна в отговор едновременно с изщракването — но Гол не го погледна в очите. Усети, че потреперва, и се обърна към Фойхтер, насилваше се да не гледа към Дюрел, към уродливостта му, към ужасните му *рани*...

Образите се раздвижиха.

Разсеяха се като дим.

Отвори очи и отново се загледа в нощното небе.

— Какво направихме? — промърмори уморено. — Какво направихме, за Бога?

Слейтър гледаше Боинг Апачи АН64А — боядисан в пустинни маскировъчни цветове, с къси дебели мощни криле, носещи ракети „Хелфайър“ и 70-мм ракетни заряди, с издраскани и очукани от сраженията хълбоци, с пукнатина на предното стъкло и с един спукан колесник. Обърна се към Джем, който стоеше небрежно облегнат на буса и пушеше.

— И казваш, че можеш да управляваш това чудо?

Джем кимна.

— Сигурен ли си?

Джем пак кимна.

— Не изглежда ли малко... очукан?

— Казва се Сали. Монгрел е летял с нея през Втората голяма война в Залива. Сам е унищожил тридесет и пет танка с нея и е успял да я прибере у дома за чай и понички.

— Но... — започна Слейтър.

— Какво?

— Повредена е!

— Повредена? Само драскотини. — Джем се усмихна, по-скоро се озъби. — А и да не си очаквал нещо друго? Да не сме дошли тук да се забавляваме и да си изберем чисто нова машина? И така, искам, щом наредя, двамата с Ники да се качите вътре. Виждате какво е изпълнението на пилотската кабина, нали? Добре. Качвате се, пъхате този ключ, завъртате го два пъти по часовниковата стрелка и натискате петте зелени бутона на таблото. Схвана ли?

Слейтър се намръщи.

— Не оправи ли нещата, Джем? И не чакаме ли Свещеника?

— Да, да. Оправих нещата с Монгрел. Това са ключовете, а стартовата последователност я пазя ето тук. — Той се почука по главата. Издуха дима с безочлива усмивка и потупа Слейтър по гърба. Огромният здравеняк не помръдна. — Колкото до Свещеника, той нещо закъснява. Не можем да го чакаме тоя смахнат шибаняк.

— Закъснява ли? — избоботи Слейтър. — Или *ние* сме подранили?

— Зависи от гледната точка — отвърна Джем. — Виж, Слейтър, Спиралата я блъскат отляво, отдясно и в центъра. Трябва да разберем какво всъщност става. При това бързо. Това бе най-близката база с достъп до подобна техника.

Слейтър се огледа. На лицето му бе изписана вина. Другите летателни апарати — предимно едномоторни чесни, няколко лиърджета и двойка апачи като „Сали“ от времето на войната — бяха пръснати из почти пустото летище. В далечината се виждаха джипове.

Цялата активност като че ли бе съсредоточена около един огромен хангар, в който през Втората, световна война се бяха пазили изстребители, а сега бе собственост на Спиралата и приютяваше нейния частен въздушен флот.

Слейтър погледна към небето. Трупаха се тежки облаци и вятърът обещаваще дъжд.

— Не знаех, че можеш да управляваш хеликоптер — подозрително каза той.

— Аз съм всестранно развита личност. Къде се дяна Ники, по дяволите? Ако не побърза, Свещеника сигурно ще дойде преди нея. А не искаме тъкмо *това*.

— Ники се появи, тичаше по настилката. Носеше пакети. Хвърли ги в краката на Джем, дишаше тежко.

— С готовност ми дадоха продоволствията. Всички са паникьосани. Някои от навигационните системи на Спиралата са престанали да функционират. Загубата на Спирала_Н също не е допринесла за оправяне на положението. Но щом провериха идентификацията ми с ЕКуба, всичко беше тип-топ. — Тя се усмихна и погледна подозрителния Слейтър. — Какво има?

Слейтър посочи Джем.

— Знаеш ли, че може да лети?

Ники поклати глава.

— Не. И какво от това?

— Не му вярвам.

— Не е и необходимо, сладурче. Просто го остави да ни измъкне оттук. Почва да става малко заплашително с онези маскирани копелета, дето избиват нашите и взривяват щаб-квартири.

— Хайде — каза Джем и хвърли фасата. Димът се изниза през ноздрите му. Стъпка фасата и се загърна в дългото си кожено палто. — Да действваме.

Слейтър и Ники забързаха към апачито и се качиха. Джем заобиколи очуканата от войната машина, изрита стоперите пред гумите, качи се в кабината и се настани на пилотското място. Включи запалването и двойния турбинен двигател. Моторът зави, после изрева и Джем се ухили като дете, открило нова играчка, която е смятало за изгубена.

От притъмнялото навъсено небе започнаха да падат дъждовни капки.

— Надявам се, че знае какво прави — каза Слейтър, когато апачито се раздруса.

— Сигурна съм, че знае — усмихна се малко неуверено Ники.

— Хайде! Да видим на какво е способно това бечче. Камъс 5... идваме!

От сумрака, поне със 190 км/ч, по издълбаната писта се понесе очуканото старо волво на Свещеника; черен дим се извиваше като дъх на дракон от широкия ауспук. Колата поднесе и се плъзна, после спря пред апачито, като вдигна стена от пръски.

Свещеника се измъкна от волвото, пъргаво преодоля разстоянието до хеликоптера — стискаше Библията, тежкото му расо се развяваше — и се покатери в кабината. Посрещнаха го три празни погледа.

— Добра работа, чада мои, че сте се събрали тъй рано. Радвам се да видя, че слугите Божи са тъй нетърпеливи да напълнят волята Му.

— Да — каза Джем, като се спогледа с Ники и Слейтър. — Тъкмо загрявахме двигателите.

— И сега загрели ли са? — меко попита Свещеника.

— Вече да.

— Слава на небесата. Тогава какво чакаме? Напред, християни! Да открием източника на тази напаст.

Двигателите на апачито изреваха мощно и вертолетът се издигна над пистата, завъртя се два пъти около оста си и рязко полетя нагоре. После зависна, завъртя се отново на 270 градуса, късият му отсечен нос се насочи надолу и машината полетя в проливния дъжд.

Джем се ухили малко смутено.

— Извинете! След минутка ще съм му хванал цаката...

— Или след двадесет — промърмори Слейтър.

— Това го чух, мамка му!

Перките разсипаха пороя.

Ники се загледа в безличния пейзаж долу. Прелетяха над някакво сиво градче с мокри от дъжда покриви. Колите се движеха бавно, като дебнещи по улиците хищници. От време на време се виждаха минувачи, скрити под огромни чадъри. Правите улици бяха като от някаква стара двуизмерна компютърна игра. Докато гледаше

мъничките хора с техните малки къщички и малък живот, я завладя меланхолия.

— Зная за какво си мислиш — обади се Слейтър.

— И за какво?

— Гледаш хората и си мислиш колко са сигурни в невежеството си и как изобщо не подозират за световните събития, които се развиват около тях. Гледат новините, вярват на медиите и пропагандата — същински овце. Нямаат реална представа какво всъщност става и какви са залозите.

— Доста проникателно от твоя страна, Слейтър. Грамадният мъж се ухили и се видя дупката на мястото на липсващия му зъб.

— Слейтър може понякога и да не мисли много добре, но пък знае как се държи пушка и в какво вярва. Може понякога да му се смеете, но всъщност аз съм добър и ще размажа лошите.

Ники потупа огромния му бицепс.

— Зная, зная. Когато ти се смеем, ние просто се ебаваме. Иначе наистина те обичаме. Знаем, че си готов да дадеш живота си за нас.

Слейтър кимна, ухилен до уши.

Хеликоптерът зави и се насочи към крайбрежието. Прелетяха над скалите и се понесоха ниско над развълнуваното сиво море. Джем и Свещеника като че ли спореха.

— Няма да се спускаме повече — отсече Джем със стиснати зъби.

— Вълните ще ни прикриват на радара — кротко и убедително каза Свещеника със светнали очи.

— Да, а после ще ни помъкнат надолу в студената рибешки прегръдка на Нептун. Ходи си го начукай, смахнато религиозно копеле.

— Бог ще ни закриля.

— Бог ще ни се смее!

— Не познаваш Божията воля, както я познавам аз.

— Какво, да не би да му имаш телефона?

— Да кажем, че съм видял светлината.

Апачито се спусна още по-близо до вълните. Морски пръски покриха стъклото. Ники и Слейтър гледаха с опасение бушуващата стихия и бялата пяна по тъмносивите вълни.

— Знаеш ли нещо за Камъс? — след дълъг размисъл попита Ники.

— Малко — бавно отвърна Слейтър, беше свел очи. — Била оперативна база на Спиралата. Военен център, място, откъдето можехме да извършваме операции в Средна и Източна Европа.

— И какво се е случило? Защо са я закрили?

— Поради няколко причини. — Гласът на Слейтър бе хладен, той отново отмести поглед към морето. — Нещата тръгнаха на лошо. Започнаха да измират хора. Камъс е построена високо в склона на една планина. Има само два начина да се стигне до нея — по въздух или с единствената възжена линия. Камъс бе крепост. Почти непревземаема. Тунелите вътре пресичаха цялата планина и се спускаха надолу, дълбоко надолу — шахти, огромни складове, изследователски центрове — всичко това изсечено в скалата. Накрая Камъс-5 бе победена от врага — не от външен материален враг, а от вътрешен. Психологически.

— Да не би да е станала свърталище на духове? — позасмя се Ники.

— По-скоро беше *проклета*.

Ники потрепери.

— Спомням си последните дни — продължи Слейтър с все така отнесен поглед. — Огромните транспортни вертолетни излитаха от площадката. По-голямата част от тежкото оборудване бе изоставено. Казаха, че не било изгодно да се премества. Ха.

— И какво друго?

Слейтър се обърна към нея. Погледите им се срещнаха.

— Казват, че онези, които работели в изследователските центрове... че нещо там долу ги побъркало. Станало някакво клане в жилищното отделение — тридесетина души, включително съпруги и деца. Всички започнали да стрелят. Много ниша смърт. Смърт на невинни хора. — Слейтър разтърка слепоочията си. — Потулиха нещата обаче. Честно да ти кажа, Ники, хич не ми се иска да се връщам там.

— Нямаме кой знае какъв избор.

— Само ненормален би установил лагера си в Камъс.

— Или пък фанатик. — Ники се навъси.

Слейтър кимна.

През останалата част от полета не продумаха.

Спирала, записка 6

Копие на новинарско съобщение

Код Червено_Z

Преглед на необичаен инцидент 556126

Руско депо за ядрени оръжия бе напълно деактивирано тази сутрин. Процедурата по деактивирането продължила най-малко 180 секунди. Реакторите и останалото оборудване останали без мощност и охлаждане.

Повторното активиране се извършило автоматично. Техниците и учените нямат отговори относно този очевиден пробив в сигурността. След активирането всички системи и предохранителни мерки се рестартирвали без външна намеса.

Това предполага или сложна софтуерна грешка, или е знак за хакерска/терористична атака.

Руският министър на технологиите Сергей Кесолов не бе открит за коментар. >>#

СПОКОЙСТВИЕ

14

Картър и Наташа изядоха донесената от Маркърс проста закуска от плодове, хляб, сирене и силно черно кафе с много захар, Картър направи знак на Маркърс да остане и огромният чернокож мъж седна на ръба на леглото, при което старата ръждясала пружина жално изскърца. Наля си чаша кафе и се ухили на Картър.

— Казват, че си бил гаден тип.

Картър сви рамене.

— И ти не изглеждаш по-различно.

Маркърс поклати глава и плитките му се разлюляха.

— Тук съм, човече, защото съм математик, при това добър математик. Помагам при оправянето на програмите на главния компютър на Спиралата. — Усмихна се и отпи от кафето си. Но нека Гол ти разкаже за това. Може да не иска аз да говоря.

— А аз пък си мисля, че си просто голям ментърджия. Натс, не ти ли прилича на ментърджия?

Натс кимна и хапна парче пъпеш.

— Извинявай, че те слагам в калъп, но това е заради мускулите.

— Мъжът трябва да се упражнява — каза Маркърс. — Кой иска да стане дебел? Стар, тлъст и без сили. Поддържам форма. Тичам и се бия. Казват, че си боец, Картър. Вярно ли е?

— Боксирах се навремето. В казармата.

— Какво ще кажеш за спаринг някой ден?

— Не зная. — Картър поклати глава. Посегна и опипа огромния бицепс на Маркърс. — Хмм. Може би някой друг път. Разбираш ли, имам счупени ребра...

Последните думи прозвучаха като хленчене на ученик.

Маркърс се ухили.

— Ще чакам с нетърпение. Трябва да тръгвам, че Гол ще ми отреже плитките. — Той стана, праметна автомата през рамо и излезе. След миг надникна пак. — Благодаря за кафето.

— Няма защо — усмихна му се Наташа. Вратата се затвори Математик значи. С какво ли се е захванал знаменитият ми татко тук в Кения, под чадъра на Спиралата?

— Сигурен съм, че с нещо незаконно — каза Картър.

— При Гол всичко е незаконно.

Облякоха се и излязоха под лъчите на изгряващото слънце. Гол седеше на стъпалата на верандата. Обърна се, усмихна им се, поглади посивяващата си брада и каза:

— Май извадихме късмет.

Картър се протегна и запали цигара.

— Късмет?

— Няма засечени сигнали. Сканирахме ЕКубовете чрез хакнатите сателитни връзки. Има доклади и за двама ви, че сте избягали от Великобритания, но никъде не се споменава в каква посока. Няма регистриран трафик относно Африка. Ако твоите врагове... *нашите* врагове... идват насам, значи много внимават да си държат устите затворени.

Картър изсумтя.

— Не се отпускай, Гол. Това, че не ги виждаш, не означава, че ги няма.

Гол се навъси.

— Зная, момче. И затова вземаме мерки. Операцията е много по-голяма, отколкото предполагаш... отколкото предполага който и да било. Засега изглежда, че не са ни открили. И следователно можеш да ни *помогнеш*.

— Да ви помогна? Как?

Гол се усмихна на Наташа.

— Още от самото начало знаех, че си гениално малко хакерче. Работеше върху QIII Proto в началните етапи на разработка и познаваш компютрите на Спиралата като линиите на дланта си. Имаме малък проблем с декодирането на информация, за който бихме могли да използваме помощта ти...

— С какво се занимаваш тук, мамка му? — попита Картър, седна на стъпалата и загледа портокаловите дървета, които леко полюшваха клони под полъха на топлия ветреца.

— Това е Спирала_F — каза Гол. — Ние сме тайната полиция на Спиралата. Тайна в тайната. Централните пластове на луковицата,

обвити в други пластове и други пластове. Спиралата следи Спиралата, която следи Спиралата — ние сме централният механизъм, който трябва да не позволи да стане нещо лошо.

— Зная, че има тайна полиция. — Картър разтърка врата си и изгледа косо Наташа. — Но нямах представа, че и ти си намесен.

— Малко хора знаят. Прикриваме се като изследователски център. И вярно, наистина се занимаваме с изследвания в името на Спиралата. Но има и много повече... иронията е, че ние сме хората, които би трябвало да разполагат с всички отговори, а ето че се случват неща, чиито реални причини не можем да разберем. Онзи военен процесор, QIII... нещо не е на мястото си, има нещо фалшиво около него и не зная колко дълбоко отиват нещата. Искаш ли да знаеш какво правим тук, Картър? Решаваме проблеми. Просто и ясно. И след това ловуваме.

— Ловувате?

— О, да — потвърди Гол и тъмните му очи проблеснаха. — Ловуваме.

Беше нощ.

Гол бе прекарал част от деня в развеждане на Наташа и Картър из собствения си свят в скалистия каньон. Овоцната градина процъфтяваше благодарение на труда на малка група жени от едно близко село, които идваха дотук пеш, за да се грижат за дърветата и да берат плодовете.

Сега седяха навън до едната страна на къщата, където бе стъкмено малко огнище. Картър се бе облегал на стената. Наташа седеше до него. Гол се бе разположил от другата страна на огъня. Големи парчета месо бяха нанизани на шишове и мазнината цвъртеше над пламъците. Имаше и неколцина други членове на Спирала_Ф. С някои се срещаха за първи път. Гол бавно ги представи.

— Това е Маркъс. Мисля, че вече сте се срещали.

Маркъс се ухили, протегна ръка и се здрависа с Картър.

Дългите му плитки се разлюляха над огъня.

— Внимавай да не си опърлиш косата, приятел.

— Няма страшно, господин Картър. Случвало се е.

— Това е Шаназ. Нашият постоянен компютърен експерт, понастоящем заета с хакването на осъвременените компютри на Спиралата. Или по-скоро се занимаваше с това, докато не пратиха щабквартирата в химическо забвение. Придобила е уменията си в БУМТ — Бангладешкия университет за машиностроене и технологии в Дака.

Шаназ им отправи прекрасна широка усмивка. Бе родом от Бангладеш и носеше косата си дълга — копринена паяжина, спускаща се до кръста ѝ, сплетена и украсена с дървени мъниста. Устните ѝ бяха тъмночервени и блестяха от светлината на пламъците.

Ръкува се с Наташа и Картър. Погледът на Картър срещна интелигентните ѝ блестящи очи и той облиза устни, в очите ѝ имаше нещо диво и животинско, обещаващо истинска тръпка.

Гласът ѝ беше като мъркане, дълбок богат звук, приглушено ръмжене на излязъл на лов хищник.

— Слушала съм много за вас, господин Картър. Гол разказва с доста... страст, така да се каже... за подвизите ви.

— Не се и съмнявам.

— Наистина ли сте такъв, какъвто ви описва? Картър бе като хипнотизиран от прекрасните ѝ очи и гърления, дълбок, магически глас. Осъзна, че още държи ръката ѝ. Усещаше топлата ѝ кожа; пръстите ѝ галеха нежно дланта му.

— Ами... не съм сигурен.

— Недейте да скромничите, господин Картър. — Шаназ облиза блестящите си червени устни. Обърна се, намигна на Гол и отново погледна Картър. — Той казва, че сте същинско *животно*.

Мъжете се закискаха. Наташа изгледа свирепо първо Шаназ, после Картър.

Шаназ прекъсна ръкуването. Облиза пръсти. Картър преглътна.

— А това е Джамал, също професионален хакер. Беше търсен не от друг, а от ФБР, докато не ги научи на това-онова в областта на защитата на данни. Така си купи свободата и уважението им.

— Здравсти, пич — каза Джамал и се ухили. Беше слаб и чернокож, с абсолютно кръгла глава, остригана нула номер. Цялото му лице сякаш бе една огромна усмивка. Ръкува се енергично с Картър.

— Много ми е приятно — каза Картър.

— И на мен, и на мен. Не обръщай внимание на Шаназ. Смахната кучка. Хубаво е да види човек нови лица. Заровили сме се тук в тая дупка и почти не получаваме нова кръв, която да ни разказва истории около огъня и да оживи вечерта...

— Джамал! — Гол се намръщи.

— Съжалявам! — каза той. — Не знаят ли?

— Още не. Спестявам им го — каза Гол и се усмихна на Натс и Картър над огъня. Обгръщаше ги опияняващият аромат на портокаловите дървета. — Нашата борба е да не позволим Спиралата да се превърне в онова, което се мъчи да унищожи. Във всяка организация съществува корупция. Тя се появява от безброй различни източници. Никога не можеш да си сигурен откъде точно. Ние се опитваме да спрем това. Преминали сме през специално сито. Толкова сме чисти, колкото е възможно изобщо. — Разсмя се на думите си. — Смешно, пали? Спирала_F е група хора, подбрани специално за тази цел. Да запазят добрите добри. Да запазят Спиралата чиста. Ние действаме извън политиката на Спиралата. Ние сме скритата камера зад решетката и се простираме много по-надалеч, отколкото е тази малка групичка тук... Аз съм само едно малко колелце от огромна машина, която наблюдава друга огромна машина.

Гол разпери ръце и се ухили. Когато заговори отново, гласът му бе тих, очите му гледаха огъня — мазнината цвъртеше и капеше, за да бъде погълната от пламъците и изплюта като черен дим.

— Спиралата е съставена от клетки. Отделни клетки, така че никой да не може да получи пълен контрол над организацията. Но система се разпада... една, а може би и повече клетки са се обърнали срещу Спиралата. И са силни.

Настъпи мълчание. Огънят пращеше. Гол гледаше пламъците, обхванат от меланхолия.

— Никога не ми е минавало през ума, че ще стане толкова бързо или толкова лошо — въздъхна той. — Две бази са унищожени. Ударните групи са направени на пух и прах. Предупредихме ги, но бе прекалено късно. А има и други, по-сериозни събития. Странни неща стават по целия свят — сигурно сте забелязали по новините. Опасен нов компютърен вирус, изчезнали ядрени подводници, прекъсвания на електрозахранването, катастрофирали изстребители, изключване на газови инсталации, деактивирано руско ядрено депо, финансови

институции, губещи милиони долари, компютърна намеса в борсовите операции... всякакви гадости, приписвани на лошо написан софтуер или човешки грешки. Но причината не е такава. Свързваме много от случаите, проследяваме ги до източника им, но пътищата не са ясни. Има обаче нещо, за което сме *абсолютно* сигурни. Всички тези събития, всички тези преобавки в глобален мащаб всъщност не са преобавки, а някакъв вид тест. И всички имат един и същи източник.

— QIII — прошепна Картър.

— Да.

— Значи го тестват, преди да бъде напълно завършен?

— Да. — Гол кимна. — Процесорът загрява. Пуска вътрешни диагностики. Проверява докъде са способностите му. Но това са дребни неща — изгубена подводница тук, електроцентрала там, поразена компютърна мрежа в лондонска банка и подмяна на информацията с „произволни данни“... Когато настъпи окончателният момент, ударът ще е ужасен. Всички гадости ще се случат едновременно, а шибаният процесор е в състояние да го направи.

— Защо тогава още не са го направили?

— Поради две причини — спокойно каза Гол. — Първо, ние знаем за тях, знаем за тази отцепническа група и в момента агентите ни са по следите им. Второ, QIII още не е напълно готов — той работи и проверява сам себе си, но още не е завършен. Една прибързана атака може да се окаже провал. А освен това разполагаме с плановете. Разбираме начина, по който работи. И можем да го спрем.

Картър погледна Наташа, после Гол.

— Разполагате с плановете на шибания процесор? Как сте се добрали до тях, по дяволите?

Наташа се усмихна горчиво.

— Беше дълга и тежка битка, Картър. Картър поклати глава и разтърка уморените си очи. Наташа се премести до Гол и сложи ръка на рамото му.

— Добре ли си, татко?

Гол се усмихна отпаднало.

— Да. Но вие ще трябва да се махнете отгук. Продължават да постъпват сведения. Ще пристигнат тук рано сутринта. Нексове със солидно подкрепление. Изглежда, искат онова, което смятат, че им принадлежи по право.

— Никъде няма да ходим — каза Наташа.

— Ще се бием — изръмжа Картър. — Нексове, казваш? Е, бягахме достатъчно дълго, мамка му. Стига толкова. Малко сме, но можем да обърнем нещата. Не би ли трябвало да действваме веднага?

— Сто души действат в момента. Не можем да направим повече от това, което вече правим. Но за това после. А сега да се поотпуснем, да пийнем, а после — после ще се подготвим. Не можем да напуснем това място, защото няма къде да избягаме... а и ресурсите ни не могат да се преместят без много дни тежък труд. Трябва да се защитаваме срещу неверниците... — Гол замислено поглади брадата си, без да сваля очи от Картър. — Казвате, че сте готов да се биете с нас, господин Картър... Питам се обаче...

— Какво?

— Душата ви готова ли е за рая?

— Ако не е, тогава ще ти го начукам в ада — изръмжа Картър.

Изстена, когато някой го разтърси. Отвори залепналите си очи и си представи каната — каната сладка златиста течност, на която бе обърнал толкова голямо внимание снощи. Пламтящи образи преминаха през ума му. Добра храна. Хубаво пийване. Весела и шеговита компания. Искрящото лице на Шаназ...

Отново изстена и изгледа ядно Гол.

— Какво?

— Събуждай Натс. След пет минути ви чакам отвън.

— Имаш ли цигари?

— Имам — изръмжа Гол. — Хайде, размърдай се. Скоро ще съмне. Остава ни малко време. Нексове идат.

Изгревът приближаваше: слаба светлина озаряваше хоризонта на изток. Наташа тръгна след Картър, като мърмореше, че не си е доспала. Докосна леко раната на гърлото си, после опипа рамото.

— Болкоуспокоителните на Гол действат, но не са достатъчни.

— Още ли ти е зле?

Наташа се усмихна слабо.

— Ще оживея, сигурна съм.

Прекося верандата и прегърна баща си.

— Какво да направя за теб, тате? На сафари ли ще ни водиш?

— Де да беше така — избоботи едрият побелял мъж и разроши косата й. — Радвам се, че си тук, момичето ми. Хубаво е, че отново си до мен. От това се чувствам по-млад!

— И аз. — Наташа се усмихна. — Караш ме да се чувствам като дете.

— Определено не си — меко каза той и хвърли поглед към Картър, който се беше облегал на дървения парапет и пушеше настървено. — Хей, Картър, ела насам. Искам да ти покажа нещо.

— Това нещо включва ли и легло?

— Не. Но има общо с некое.

Гол ги поведе зад разнебитената паянтова къща с люпеща се боя и занемарен вид — чудесна маскировка. Минаха през дърветата, после през ивица храсталаци, и навлязоха в друга портокалова горичка. Стигнаха до ръждив люк, наполовина скрит от растителност, ниски храсти, нападали листа и клони.

— Вече не е секретно, тъй като периметърът ни е вече пробит от некое. Трябва да се подготвим — каза Гол. Беше сериозен до смърт. — Макар да съм силно впечатлен от факта, че ме открихте, вие двамата наистина си нямате представа с какво си имате работа... наистина не разбирате с какво се *ебавате*... виждате само една стара къща, но нещата са много, много по-дълбоки...

Завъртя ръждясалото метално колело, което се задвижи изненадващо леко. Разнесе се съскане и люкът се отвори. Отдолу се показва малка секция от сребриста сплав. Гол свали ключа, който висеше на верижка на врата му, пхна го в ключалката и го завъртя, след което отстъпи една-две крачки.

— Отстъпете.

Картър и Наташа се подчиниха.

Чу се далечно съскане, последвано от дълбок тътен — и земята започна да се тресе. Наташа сграбчи Картър за ръката, двамата се заоглеждаха нервно. Внезапно почвата се вгъна сама в себе си, подобно на огромен метален пъзел — вгъна се навътре и надолу, след което се завъртя нагоре в огромна сребриста спирала, която съскаше и се въртеше като перките на гигантски вентилатор, и видяха...

Масивен кръг с метални стени, огромна метална рампа, водеща дълбоко в земята.

От тъмнината долу блеснаха ослепителни светлини. Чу се рев на двигатели, отново се разнесе тътен и тримата отскочиха назад. От дълбините се появи шестколесно превозно средство с пустинна маскировка, огромен брониран вагон със стоманени капаци на прозорците и картечни цеви, надничачи през тъмни правоъгълни бойници.

Високите почти колкото Картър колелета изтрополиха пометалната рампа и загризаха пясъка. Тежката машина с трясък се понесе покрай тях, насочи се към бялата порутена къща и спря с включен двигател; бълваше облаци газове от огромния си брониран ауспук.

— Наричаме ги свине — надвика шума Гол. Блеснаха нови светлини. Появи се втора бронирана кола и с грохот се заизкачва по рампата, след което свинете започнаха буквално да *изригват* от дупката, една след друга, в сякаш безкраен поток от броня и оръжия. Накрая тридесет чудовища се наредиха в огромен кръг около малката къща на Гол — ръмжащи, кашлящи, очакващи.

Картър облиза устни. Огромна огнева мощ.

— Да си го начукам — възкликна. — Не предполагам, че разполагаш с такива... *ресурси*.

Гол се усмихна изнурено.

— Де да бяха достатъчни.

— Когато каза, че нексовете идват... колко точно имаше предвид?

Тъмните очи на Гол срещнаха погледа на Картър.

— Плановете. Искат ги на всяка цена, Картър.

— Но колко са на брой?

— Стотици — тихо каза Гол.

— Покажи ми къде са оръжията — мрачно каза Картър и Гол ги поведе по металната рампа към мрака на Спирала_F в недрата на Африка.

БИТКА

15

Картър стигна края на широката метална рампа и предпазливо пристъпи в огромната зала, изсечена в скалата. На едната страна проблясваха панелите на голям компютър в рязък контраст с грубата обстановка.

— Център за управление на противовъздушната отбрана. Имаме дори малко ракети. — Гол посочи към стените.

— *Ракети?* — тихо възкликна Картър. — Май Спиралата наистина разполага с безкрайни ресурси!

— Елате, ще ви покажа оръжейната. Останалите членове на Спирала_F са готови. Жалко, че решихте да си легнете толкова късно.

— Битката е едно, но не съм и предполагал, че се готвим за *война* — рече Картър.

Докато вървяха, Гол набързо им обясняваше, като жестикулираше разпалено. Очите му бяха широко отворени и съсредоточени. Минаха през много подземни кръстовища; понякога коридорите се разклоняваха в три или четири посоки. Гол избираше тунелите на пръв поглед случайно, но крачеше уверено, водеше двамата си спътници през...

— Лабиринт? — попита Картър.

— Нещо такова. Нямахме подобно намерение, но така се получи. Доста работа имахме тук под скалите. — Гол се ухили до уши.

— Личи си — тихо каза Картър, докато отмахваше някакви дебели паяжини от пътя си.

— Откъде да започна? — каза с дълбокия си мелодичен глас Гол. — Отговори ли търсиш? Изглеждаше изненадан, когато споменах ракети. Спиралата, която познаваш и обичаш, притежава петдесет и осем нефтени платформи на различни места на планетата. Спиралата е собственик на около милион и половина квадратни километра океан с нефт, полезни изкопаеми и благородни метали на морското дъно. Спиралата има милиони декари гора в Скандинавия и Русия, както и хиляди километри пустиня в Невада, а също така в Африка и на други

места из Близкия изток... и всичко това тайно, под маската на различни концерни. Спиралата притежава много от по-големите световни компютърни фирми, занимаващи се от производство на софтуер, игри и операционни системи, до хардуер — процесори, комуникации, DVD записвачки и последно поколение цифрово-оптични скенери, кубична памет, високочестотни лазерни периферии, кристални запамятаващи блокове и каквото още ти хрумне. Финансовите възможности на Спиралата са непостижими за ума ти. Както и за моя — замислено добави той. — Имат парче от всяка баница. Можеш ли да направиш пари от нещо, Спиралата също може. Злато, скъпоценни камъни, петрол, строителство, компютри. Спиралата е една от най-богатите организации на света — и същевременно най-тайната. И работи за доброто на човечеството, но...

— Винаги има едно „но“ — тихо каза Картър.

— Отцепническата група, за която говорихме снощи. Опитват се да овладеят QIII и с негова помощ планират да станат господари на света.

— Знаех, че според слуховете QIII е невероятно мощен, но...

— Няма „но“. Обясни му, Натс.

Натс — бе пребледняла — започна:

— QIII е най-мощният военен процесор на света — без изключение. Изпреварил е с години времето си, но най-големите постижения са в две основни области. Използва РИ — реален интелект, процесорът е по-съвършен мозък, а не изкуствена програма, следваща предварително написани процедури. Той може да мисли. Да мисли, мамка му. Но по-важното е, че притежава така наречения Световен код. Процесорът е в състояние да предсказва бъдещето...

— Да предсказва...

— С определена вероятност. Не е съвършен — нищо не е съвършено. Но действа на базата на нови вероятностни уравнения, създадени с неговата помощ; интелигентността му е изумителна.

Стигнаха тежка метална врата. Гол въведе необходимия код, вратата се плъзна настрани и видяха...

Огромна зала, пълна с оръжия и брони. Цели стелажи оръжия и бронезилетки. Бункерът бе издълбан в оранжевата скала, неравните груби стени бяха набраздени със следи от инструментите, използвани за създаването на подземни лабиринт.

— Избирайте — меко каза Гол. — Но побързайте, разполагаме с по-малко от двадесет минути.

Хакнатият му ЕКуб забръмча.

— Да? Добре. Задействайте противовъздушната отбрана.

— Пристигна ли са? — с блеснали очи попита Картър.

— Скоро ще са тук. Повече са, отколкото си мислехме.

Картър се намръщи.

— И какво?

Гол преглътна.

— Добрата новина е, че идват по суша, както очаквахме. Противовъздушната ни отбрана е много силна и самолетите и хеликоптерите просто нямат шанс.

— А лошата?

— Докарали са танкове. Много танкове. Превозили са ги по въздуха от едно депо на Спиралата в Египет.

— И с какво ще се бием срещу танкове, мамка му?

— Ей там, в дъното — посочи Гол. Лишената му от хумор усмивка изглеждаше безкръвна на ярката бяла светлина. — Гранатомети. В края на краищата те са просто „Черный Орел“ — руски Черни орли с тегло 50 тона и със 125-мм оръдие. Пратих съобщение до Лангън, в момента той е в Нигерия, да дойде и да ги пораздруса здравата с команчито... но може и да не успее да пристигне навреме. Ако ти се наложи да стреляш по някой от „Орлите“, не се цели в кулата, там няма екипаж. Цели се в предната част на корпуса. — Гол се изплю. — Копелетата са здравата защитени. Зареждането е автоматично. Не е нужно да пъхаш ръчно всеки снаряд.

— Но защо? — Наташа изглеждаше объркана.

— За по-добра скорострелност — горчиво отвърна Гол.

— Определено днес не ми е ден — обади се Картър.

„Никога не е бил, братко“ — прошепна Кейд в ума му.

„Значи си се върнал?“

„Да не би да си мислиш, че бих изпуснал подобно нещо?“

„Мислех си, че си пукнал в дупката си. Самотен и необичан от никого“.

„Подобни тежки думи направо разкъсват сърцето ми. А сега бъди добро момче и ме заведи при патлаците. При големите патлаци, а може и малко бомби. Отдавна не съм виждал горящи хора“.

„Ти нямаш душа“ — горчиво си помисли Картър.
„Тъкмо обратното. Аз съм част от твоята“ — отвърна Кейд.

Слънчевите лъчи достигнаха долината и червените им пипала затанцуваха през вдигнатия във въздуха прахоляк, Светлината докосна портокаловите дървета и се разпиля из тях. От време на време се чуваха крясъци на маймуни.

Мъжете и жените на Спирала_Г чакаха.

Чакаха нековите.

Чакаха сигнала.

Картър стоеше до една от огромните свине с автомат стърлинг в ръце. Беше подбрал оръжието внимателно, тъй като от много години не бе използвал автоматично оръжие, а залагаше най-вече на своя браунинг или в краен случай — на „Глок“ или „Валтер“. Не обичаше автоматите. Не приемаше масовото унищожение. То бе против моралните му принципи, доколкото ги имаше.

Гол подхвърли на Наташа бутилка кока-кола, после втора на Картър. Махнаха капачките и отпиха. Очите на Наташа не се откъсваха от малкия плазмен екран, закрепен на ниска стойка. На него се виждаше входът на каньона и африканските простори зад него, както и изображенията, предавани от камерата на един от стражите.

Бе облечена в пустинна бойна униформа и кубинки. Държеше автомата неумело. Погледът на Картър се плъзна по нервните мъже и жени — повечето се мотаеха напред-назад или стояха под прикритието на бронирани свине. Ясно разчиташе израженията им, виждаше страха, мрачните им предчувствия, разбирането, че на техния удобен — свръхсекретен, но въпреки това удобен — начин на съществуване внезапно е сложен край.

— Надявам се да не дойдат — тихо каза Наташа.

Приближи се до Картър, седна до него и изпъна крака. Сцената бе странна, чужда, несвързана. Портокалови дървета, белостенна къща с пълзящи растения и килим от пъстри цветя, ухаещи под слънцето... и тежки бронирани машини, пушки, картечници, мъже и жени с кубинки и бойно облекло...

— Ще дойдат — каза той и й подаде цигарата си.

Тя поклати глава.

— Отказвам ги.

— Как са ти раните? По дяволите, момиче, в Шотландия беше като игленик.

— Добре. — Усмихна се, но с усмивката си само се мъчеше да прикрие колко е нервна. — Тези на рамото ми създават най-много неприятности. Сякаш някакъв кучи син ме пробожда с нож всеки път, като мръдна ръката си. А ти как си?

— Ребрата още скърцат — ухили се Картър и вдигна двата си бинтовани пръста. — Поне това не ми пречи да дърпам спусъка. А имам ужасното предчувствие, че много скоро ще се наложи...

Зачакаха.

— Колко остава? — попита Картър.

Гол сви рамене.

— Десетина минути, — може би и по-малко. Картър провери амуниците и облиза изсъхналите си устни.

— Адски мразя подобни ситуации. Предпочитам да работя сам.

— Знаем — каза Наташа. — Но този път нямаме кой знае какъв избор.

Шаназ се появи от металния отвор, водещ към подземията. Носеше малък оптичен диск и се усмихваше широко. Метна диска на Гол.

— Заповядай, шефе.

— Всички данни ли са прехвърлени?

— Да. Фойхтер ще се изяде.

Картър рязко вдигна глава и очите му проблеснаха.

— Фойхтер? Оставих това проклето копеле да умира в Германия.

— Не е мъртъв, Картър. Хич даже. Спирала_F държи под око Фойхтер от доста време. Оплел се е в историята около QIII повече, отколкото краката на начинаеща курва около моряшки гръб. Той е начело на разработчиците и работи в Руб ал'Хали, в Саудитска Арабия. Но удряме на камък всеки път, когато се опитаме да разберем доколко е завършена играта му. Подозираме, че е свързан с отцепническата група, но не разполагаме с никакви твърди данни. Прекалено е добър — измъква се от наблюдателите, а освен това е почти недосегаем. А откакто взривиха шибаната щабквартира, стана доста трудно да се проверяват подобни факти. Цялата комуникационна мрежа е

прецакана. На Спиралата здравата ѝ го начукаха и се боя, че нещата само ще се влошават.

Картър се почеса по наболата брада.

— Фойхтер — тихо каза той. — Този мръсник определено е в играта. Усещам го с кокалите си. Беше готов да ме убие в Германия. Явно е станал още по-неудържим...

— Никой нямаше време да реагира на доклада ти — каза Наташа.

Картър кимна и сведе поглед.

Наташа отново се загледа в плазмения екран.

— Какво знаеш за Спирала_Q?

В очите на Картър се бе появил блясък. Мисълта за Фойхтер събуди лоши спомени. Той знаеше, че някой ден — някой ден — отново ще се срещне с него. Щяха да си поговорят. Да потанцуват. Да си спомнят доброто старо време със символична прегръдка...

Гол се намръщи.

— QIII се разработва в Руб ал'Хали под егидата на отдела Спирала_Q, която според слуховете е разположена южно от Аш Шуайбах в Саудитска Арабия. Неотдавна спецификации на дизайн изтекоха в Мрежата и имаше някои доста вбесени хора... особено след като се сдобихме с плановете на този изключително опасен процесор. — Гол се засмя горчиво. — След като посещениято на нековите приключи, бихме могли да отскочим да кажем едно здрасти на Фойхтер и другите разработчици на QIII. Сигурен съм, че могат да ни предложат доста интересни неща за нашето разследване. Но като се има предвид каква игра играят, онова място сигурно се пази по-ревниво и от оная работа на девственица...

— Стига, тате — нацупи се Наташа. — Не забравяй, че тук има и дами.

— Да бе. Дами, въоръжени с пушки и напълно способни да свалят опасни мъже и жени без оглед къде ще се разпилеят мозъците и костите им...

Наташа изсумтя и пак се обърна към екрана.

— Мамка му — внезапно изсъска Гол и се надигна. — Нещо не е наред.

Погледът му се стрелна към плазмения монитор, но на него не се виждаше нищо. Нямаше промъкващи се некове, нито пък танкови

дивизии на хоризонта.

— Още сме в безопасност — несигурно се обади Наташа.

— Не, не сме. Точно това е. ПП — пристъп на паника. — Гол измъкна малко черно устройство, на което светеше червена светлина. Облиза устни и вдигна очи към Картър и Наташа.

— Използваме го само за пробив... Тия гадове сигурно са заобиколили електрониката... но как? Мамка му! Вижте, ако се случи нещо, имаме място на среща при извънредни ситуации. Координатите са 551.222.222.340; ЕКубът може да ги разчете, но не забравяйте, че защитата на устройствата е разбита — ще предавате на врага.

Картър извади браунинга си и вдигна автомата...

Устата му внезапно стана суха като земята в пустинния каньон.

Усети дълбоко в себе си нещо да се размърдва, подобно на гущер след вековен сън под скала.

Засвистяха куршуми, един откос мина на сантиметри от главата на Картър и остави вдлъбнатини в бронирания борд на бойната машина. Чу се звук от попадане на метал в плът и един войник, който седеше върху свинята, пушеше и чистеше оръжието си, бе прерязан на две и от него избликна буен фонтан кръв. Горната половина на тялото му изчезна някъде зад огромната машина, а краката му паднаха на земята, ритаха и оставяха алени следи.

— Залегни! — изкрещя Картър. От всички страни се разнесе стрелба. Изведнъж *разбра*, спомни си преодоляването на защитната му система в Шотландия и как един-единствен некс успя да избегне самоделните му електронни капани... Бяха направили същото и тук — бяха преодолели сензорите и се намираха...

В каньона.

Защо да се използват танкове, щом хитростта може да свърши по-добра работа?

Разбра — танковете са блъф. Средство да се отклони вниманието им. В края на краищата кой *не би чул* шибаното им приближаване?

Стовари се тежко на земята. Наташа залегна до него.

Гол се залепи за свинята. Отвсякъде ревяха двигатели, трещяха автоматични откоси, куршуми пищяха сред облаците газ. Картър хвърли поглед наляво и очите му едва не изскочиха от орбитите. Рояк от стотина некса се появи от дърветата и се понесе с невероятна пъргавина през откритото пространство между гората и машините...

Картечниците затрещяха с пълна сила.

— Целете се в главите! — изрева Гол и като се приведе ниско, се втурна зад бронираната машина към стената на къщата. Картър се претърколи по корем, прицели се с автомата и пусна един откос. Един некс излетя във въздуха и рухна на земята с дупка на мястото на лицето. Картър намръщено задъвка устна. Една от свинете обърна и се понесе срещу нековете, картечниците ѝ трещяха. Предната броня блъсна двама нападатели и тежките колела минаха отгоре им, трошаха крайници и гръдни кошове. Чу се изщракване, последвано от мощна експлозия. Бронираната машина подскочи във въздуха, преобърна се настрана и се блъсна в едно дърво. От вътрешността блъвнаха пламъци. Към небето се понесе черен дим.

Картър чу писъците на хората.

Настъпи истинско безумие. Нексовете прииждаха отвсякъде, втурваха се към бронираните машини с ревящи оръжия. Последваха още експлозии. Картър и Наташа отстъпиха към бялата къща, която първоначално бяха взели за дома на Гол. И двамата стреляха, автоматите подскачаха в ръцете им. Картър пусна откос по линия наближаващите некове, но не улучи нито един. Откосът привлече вниманието им и от стената зад него се разлетяха парчета камък и мазилка.

— Мамка му! — изкрещя той, падна на колене и трескаво смени пълнителя. Нексовете нападнаха, но бяха спрени от една от бронираните машини — тя се нахвърли върху тях и ги разпръсна, изстрелите ги пратиха високо във въздуха като безжизнени парцалени кукли.

А после нековете тежко се стовариха на земята.

Повечето на крака.

„Тук съм“ — внезапно се разнесе триумфиращото грачене на Кейд.

„Не си необходим!“ — озъби се Картър на лудницата в ума си. Изтри потта от очите си, избърса длани в панталоните си и изстреля откос от четири куршума към нековете, които стреляха иззад дърветата — много от тях бяха отблъснати от мощния огън на бронираните машини.

„Необходим съм ти, Картър. Пусни ме, остави ме да свърша онова, което мога най-добре...“

„Разкарай се от мозъка ми, Кейд!“

Картър примигна.

Нещо тъмно и застрашително запълзя в душата му, подобно на ядрена зима — върху красотата пред него падна тъмна завеса, каквато не бе виждал никога. Сетивата му се изостриха, времето се забави, всичко стана...

Черно-бяло...

— Трябва да отстъпим, да отстъпим в къщата... — изсъска той.

Наташа кимна, стискаше здраво оръжието си.

Запълзяха покрай стената. Куршумите летяха от всички посоки, няколко от бронираните машини се бяха преместили пред къщата, картечните им не преставаха да стрелят. Земята бе осеяна с телата на мъже и жени. От една улучена машина се носеха кълба черен дим.

— Какво има?

— Танковете идват — горчиво отвърна Картър. Внезапно стрелбата се прекрати. Трясъкът на картечните замлъкна. Разнесе се далечен рев на двигатели. Силна експлозия изтътна в каньона и разтърси стените му.

Последва ответна стрелба.

Слънцето печеше безмилостно. Картър избърса потта от веждите си. Устата му бе суха — твърде суха, ребрата и няколкото други по-незначителни порязвания напомняха за себе си. Най-зле беше носът — бе чупен прекалено много пъти и затрудняваше дишането му, а и болеше.

Разнесе се гръм на оръдие.

Една от бронираните машини сред дърветата внезапно изчезна, превърна се в хиляди парчета изкривена стомана, които се пръснаха във всички посоки като някаква гигантска ръчна граната... вместо нея на мястото ѝ остана черна, обвита в пламъци метална черупка. Три от колелетата бяха останали закрепени към огънатото и разкъсано шаси. Картър поклати глава, хвърли автомата и сграбчи Наташа за ръка.

— Трябва да се разкараме от тая лудница.

— Къде е баща ми?

— Вече е прекалено късно за това! *Хайде!*

— Не искам да умра така — възкликна Наташа.

— Аз пък изобщо не искам да умра — отвърна Картър.

Хукнаха към вратата. Картър се сниши. Три куршума се забиха в тухлите над него, изрисуваха диагонал по стената. Отляво се разнесе писък и една жена рухна, хванала се за гърлото. Кръвта излизаше на тласъци между неуспешно мъчещите се да запушат раната пръсти. Оръжието и войната изведнъж бяха забравени в този миг на ужасна агония. Картър изпразни цял пълнител в атакуващото множество и то заподскача, сякаш посрещаше куршумите с радост...

Наташа изпищя.

Картър се извъртя, но прекалено късно — една фигура се метна към него... автоматът на Наташа заподскача в ръцете ѝ и стрелбата отекна в главата на Картър и във всичко наоколо... той се стовари тежко на земята, за около секунда си мислеше, че е мъртъв. Отблъсна трупа от себе си и се претърколи, огледа бушуващата около него лудница. Нексовете нападаха отново и покосяваха мъжете и жените на Спирала_Ф.

Картър измъкна затиснатия си от трупа автомат и застреля в тила некса, който притискаше Наташа. Видя как мозъкът му изригна на струя. Нексът рухна, претърколи се и Картър видя ужасеното лице на Наташа, която се взираше безмълвно в него. Сграбчи я и изкрещя:

— Къде е Гол, по дяволите?

Наташа не отговори...

— Ранена ли си? Питам, *ранена ли си, мамка му?*

Една фигура се понесе към тях — Наташа изскимтя — автоматът в ръцете на нападателя се надигна и Картър видя пръста на спусъка, усети натиска, блъсна Наташа и натисна спусъка на собствения си автомат, като същевременно се хвърляше земята...

Куршумите прелетяха покрай лицето му — толкова близко, че усети полъха им. Неговият откос запрати фигурата във въздуха, тя се завъртя и рухна безжизнена на земята.

— Хайде. — Картър сграбчи Наташа за ръката и я помъкна след себе си. Вляво няколко души ритаха паднал на земята некс. Два други му се притекоха на помощ и последва кратка и много кървава схватка. Картър спринтира към къщата и рязко спря пред вратата. Обърна се...

Не беше сигурен колко са останали живи — и от Спирала_Ф, и от врага. Погледна към Наташа, която бе влачил в безумното си бягство към временното прикритие по-далеч от стрелбата. По лицето ѝ имаше кървави петна. Цялата трепереше. Той я погледна в очите и бавно каза:

— Без паника, Натс. Хайде. Стегни се. Няма да умрем. Обещавам ти. Ще те пазя...

— Как...

— Шшш. — Той постави пръст на устните й, наведе се и я целуна нежно. — Обещавам ти, ще те пазя...

„Лъжец...“

Нанесе му такава плесница от гняв и омраза, че усети как Кейд отлетя в мрачния безкрай и в ума му се възцари спокойствие — безумно спокойствие, което бе изпитвал само няколко пъти в моменти на изключително опасни бойни условия...

Мозъкът му обработваше кодове, числа...

Всичко бе ясно...

Черно-бяло...

Логично.

Без емоции, без паника и страх...

Точно това го бе отличило на първо място като идеален кандидат за ударните групи.

— След мен.

Картър бързо закричи напред, Наташа го следваше по петите. Влязоха в къщата през тясната, изядена от куршуми врата. Зад тях продължаваше да ехти стрелба и да покосява дърветата. Но вече отслабваше. Спирала_F бе прегазена.

Картър стисна здраво браунинга със свободната си ръка и се промъкна по коридора към ярката светлина в другия край на помещението. Дори не бе сигурен къде се е дянал автоматът му, кой точно момент на безумство го бе лишил от него.

Ръцете му бяха хлъзгави от кръв. Негова собствена? Или на някой некс?

Некс, изплю умът му.

Какво се е случило със света, по дяволите?

Спря. Нещо дълбоко в него зави, изпищя предупреждение към съзнанието му и в същия миг...

Три некса внезапно и стремително влетяха през огромния прозорец, като разбиха тишината. Маскираните им глави бяха наведени. Дъждът от стъкло се изсипа право пред Картър и се пръсна по пода като хвърлени в краката му диаманти. Автоматите им се вдигнаха в мига, в който краката им докоснаха земята. Браунингът на

Картър също се вдигна и той натисна спусъка... куршуми изпълниха тясното пространство...

Два некса моментално рухнаха на пода с куршуми в лицата, Третият скочи към него...

Ударникът на браунинга изцъка.

Щракането на мъртвеца.

Целувката на смъртта.

Юмрукът прелетя на сантиметър от носа на Картър, той се извъртя, лакътят му полетя с невероятна скорост и се стовари в главата на некса, запрати я надолу към вдигащото се коляно. Костите му се разтърсиха от силата на удара.

Но нексът все пак успя да му нанесе удар в гърдите.

Полетя вертикално, болка премина през цялото му тяло и от устата му бликна повръщано. Сякаш увисна във въздуха, след което рухна изведнъж, стовари се с глух тътен на пода и изстена в агония. Нексът го прескочи и се хвърли към Наташа...

Картър се претърколи, свит на кълбо...

Удар в сърцето... предизвикан инфаркт...

Наташа се сви пред маскираната фигура, която зае поза, готова да нанесе удар, с фиксиран като на кобра поглед. Нексът спря, бързо се наведе, взе автомата и насочи тъмното му безчувствено око към лицето на Наташа...

В замръзналия миг, неспособен да си поеме дъх, почти Парализиран, Картър опипом смени пълнителя, после браунингът се озова в полезрението му. Ръката му трепереше, картината пред него се разкриви за част от секундата, той усети порив на гадене, насочи пистолета и времето се забави, спокойствието му изчезна и видя Наташа, своята любов, Наташа, която щеше да умре с парче горещ метал в мозъка, и това щеше да е по негова вина, а той ѝ бе обещал...

Бе обещал да я пази...

Бе обещал да я опази жива...

Седем куршума изсъскаха покрай ухото на некса.

Нексът рязко се извъртя, а Картър продължи да стреля и нападателят внезапно се загърчи и отлетя нагоре и назад, надупчен, смазан, окървавен, после падна върху Наташа. Тя изкрещя — дълъг нисък животински крясък. Картър усети как браунингът изцъка и се надигна на колене...

„Отзад...“ — обади се Кейд.

Претърколи се — бързо, по-бързо, отколкото би могло да се движи човешко същество. Автоматичен откос се заби в тухлите и вдигна облак прах. Очите на Картър останаха фиксирани върху олюляващата се фигура на некса. Гръдният му кош бе разкъсан, някакъв хлъзгав лъщящ орган се виждаше под превърнатото в парцали облекло, кръвта се просмукваше в сивата тъкан и падаше на тежки бавни капки върху плочките на пода. Бузата на некса увисна като откъснато парче кожа.

Картър скочи.

Автоматът изляя веднъж и млъкна.

Куршумът го прониза в едната страна непосредствено под ребрата и остави червена дия, от която плисна кръв и се просмука в дрехите му. Силата на удара го отхвърли назад, завъртя го и го просна по очи на пода.

Болка нямаше.

Адски гадно, помисли си той.

Липсата на болка е гадно нещо.

Враг...

Трябва да го убия...

Къде си, Кейд? Къде си, когато ми трябваш, мамичката ти?

Не искам да умирам...

Болка...'

Не искам да умирам...

Опита се да се изправи, но успя само да завърти главата си. Вдигна ръка пред лицето си и видя, че е боядисана в тъмночервено, съвсем неподходящ цвят. Изглеждаше кофти. Изглеждаше плашещо. Цвят на нещо, което не би трябвало да вижда дневна светлина.

Мамка му, изненада се умът му, внезапно обхванат от спокойствие.

Ръката му се отпусна. Разкъсаният, кървящ и *надупчен* некс със забавено движение пхна нов пълнител в автомата си. Гледаше го и се гърчеше в собствения си свят на болка, но в бакърените му очи не се четеше нищо. Картър не можеше да направи нищо. Нексът пристъпи напред, напрегнатият му поглед се заби в него и той го разпозна — беше същият поглед като онзи в Шотландия, когато бе нападнат така изненадващо...

— Радвам се да те видя отново — изграчи Картър.

— Удоволствието е мое, господин Картър.

В мекия безполов глас нямаше болка. Никаква шибана болка? — изскърца обърканият ум на Картър.

Пръстът дръпна спусъка...

И маскираното лице на некса експлодира.

Картър гледаше вцепенен как на негово място се отвори огромна дупка сред писък на метал. Мозък, парченца череп и кръв се посипаха върху него с лек *трополяц* звук. Фигурата се сгъна бавно и спретнато на пода и замръзна.

Вниманието му се премести от трупа на преден план към мястото зад него, там стоеше Наташа с автомат в ръцете. Слаба, ужасена усмивка играеше на устните ѝ.

— Длъжник си ми — слабо прошепна тя.

Картър се закашля и се претърколи по гръб.

— Трябва ми превръзка, поне някакъв парцал — изхриптя той и с мъка седна. Нещо топло се бе разтекло по тялото му и се спускаше надолу към чатала.

Наташа коленичи до него и потопа длани в кръвта му. Погледите им се срещнаха. Тя бързо скъса ивица от ризата си, наложи я върху раната и внезапно море от болка избухна в мозъка на Картър и отечна в огромната оперна зала на мозъка му...

Заедно с болката в мозъка му — тя също се върна, за да го изгори.

Здравата да го изгори.

— Днес определено не ми е ден — изграчи той. С мъка се изправи, притиснал парчето плат към хълбока си. Наташа коленичи, взе пистолета му и му помогна да го презареди. Патроните бяха хлъзгави от кръвта. Взеха автоматите на мъртвите некове и поеха дълбоко дъх.

— И сега какво? — изсъска Наташа.

— Трябва да намерим Гол.

— Може да е навсякъде... беше такава лудница...

Бавно се качиха по стълбите в кабинета на Гол. Тук се бе водила битка — имаше кървави следи, но трупове липсваха. Кръвта бе оплискала стените, сякаш някакъв побъркан художник бе пуснат да

беснее на свобода с бояджийска четка и му бе казано да твори съвременно изкуство. Гол го нямаше.

— Какви бяха онези координати? — попита Наташа. Покриваше вратата на кабинета с автомата. Ръцете й трепереха.

— 551.222.222.340 — изпъшка Картър. Лицето му бе станало сиво, около очите му бяха избили виолетови кръгове, носът му бе покрит с кора съсирена кръв. Стискаше браунинга, но така, сякаш не знаеше какво е това... беше изгубил много кръв, бе слаб и бързо отпаднаше... губеше всякакво желание да участва в играта.

Наташа стисна зъби, извади ЕКуба си и вкара координатите...

— Хайде... — Усети нов прилив на сила, нов приток на адреналин в изтерзаното си окървавено тяло. Изтича до прозореца — навън светът още бушуваше... черен дим се носеше към хоризонта от безброй унищожени и повредени бронирани машини. Видя един танк, руски „Черен орел“: клечеше сред дърветата, обърнал огромната си кула към тях, дулото на грамадното оръдие бе наистина будеща трепет и ужас гледка. Трещяха картечници и автомати.

— Трябва да се махаме оттук.

Помогна на Картър да стане, подхвана го и двамата тръгнаха бавно, болезнено бавно през къщата.

— Ама че лудост — каза Наташа.

— Лудост — съгласи се Картър и се закашля.

— Надявам се поне да си заслужава — горчиво промърмори тя.

— Никога не си заслужава — каза Картър. От устата му се точеха кървави лиги.

Спряха. Картър се облегна тежко на обляната от слънчева светлина врата. Уханието на портокаловите дървета отново достигаше до тях, макар и примесено с миризмата на барутни газове. Наташа направо не можеше да повярва, че тук... в този рай... се води битка и че животът ѝ виси несигурно върху деликатната нишка на Съдбата.

Очите ѝ блуждаеха и търсеха некове...

Търсеха бързите смъртоносни убийци сред дърветата и зад танковете. Пред очите ѝ няколко некса спринтираха към една от свинете — тя ги покоси в струи кръв с димящите си дула.

Колко още бяха останали?

С много от бронираните машини бе свършено. Натс видя още два танка — бяха се появили от гърлото на каньона след началото на

битката. В далечината се чуваше автоматична стрелба, последвана от експлозии, отекващи откъм сенчестите дълбини на дърветата.

Погледът ѝ рязко се отклони наляво и се спря върху някакъв джип. Чероки. 4-литров. Голям и як. Огънат и пробит от куршуми, но все пак бе възхитително...

Близо.

На стотина крачки.

Само на стотина крачки.

Под едрокалибрените очи на Черните орли и дулата на автоматите на нексвете.

Можем ли да тичаме по-бързо от куршумите? — помисли си тя.

Животът ни зависи от това...

— Хайде, Картър — каза Наташа. — Джипът. Виждаш ли го?

Картър вдигна глава и изграчи:

— Да.

— Искам да тичаш. Можеш ли да го направиш?

— Да.

Погледна за последен път към танковете. Огромни, грубо боядисани дундести метални машини с очукани туловища, показващи признаци на прекалено грубо отношение. Неподвижни, със замлъкнали двигатели.

А нексвете...

Видя пет групи, насочили цялото си внимание към групи от Спирала_Г или към бронираните свине. Друга група се въртеше около някакво оборудване в края на гората. Наташа и Картър излязоха от убежището си.

Затичаха се.

Отне им цяла вечност...

Десет крачки. Всяка стъпка предизвикваше изригване на кръв от хълбока на Картър — червените капки маркираха прехода им през пясъка.

Двадесет крачки.

Наташа зърна петте некса на края на гората, видя стойките им и проблясващите оръжия.

— Мам... — И докато го каже, противниците откриха огън. Наташа изкрещя и се приведе. Картър внезапно бе станал ужасно тежък и тромав, товар, увиснал на гърба ѝ, влачеше я надолу към

ужасните черни дълбини на смъртта и забравата. Куршумите се забиваха в пясъка до краката ѝ, други изпищяха покрай нея и рикошираха от камъка на стената с малки фонтани прах.

Наташа с мъка продължи напред.

Нексовете спряха да стрелят.

Хвърлиха се напред, движеха се пъргаво и мълчаливо към залитащата двойка. Наташа стисна зъби и напрегна сили, влачеше почти изпадналия в безсъзнание Картър.

Седемдесет крачки. Осемдесет...

Деветдесет...

Можеше да различи бакърените очи на нексовете...

И осъзна.

Изглеждат еднакво, помисли си.

Всичките си приличаха като две шибани капки вода...

Стигна до черокито, отвори вратата и натика Картър в кабината. Първият некс скочи, плъсна се с трясък върху капака на автомобила и се плъзна към нея. Наташа с вик се метна вътре и затръшна вратата — тя не се затвори добре, остана широка 7–8 сантиметра пролука...

Тя видя пръстите, след тях се появи маскираното лице. Дръжката се изплъзна от хлъзгавите ѝ от кръв пръсти...

Кубинката на Наташа се заби в лицето на некса — три, четири пъти, нексът падна назад. Наташа дръпна вратата с цялата си сила и тя се затръшна с едно последно мощно изщракване. Натс погледна с ужас трите откъснати пръста на пода.

Не бе изкрещял, осъзна тя.

Не бе издал нито един шибан звук...

Дойдоха и останалите нексове... скочиха към автомобила...

Наташа стовари длан върху централното заключване. Един от нексовете заблъска вратата, после заби юмрук в прозореца и пръсна стъклото. Парчетата се разхвърчаха из кабината. Наташа вдигна откъснатия автомат и натисна спусъка. Куршумите полетяха през счупения прозорец, забиваха се в тялото на некса, а тя вече завърташе ключа. Огромният двигател се събуди с рев, Наташа натисна газта до дупка и блъсна един от противниците с бронята... Автоматът изведнъж изцъка и замлъкна. Наташа го метна на съседната седалка до свития хриптящ Картър и сграбчи волана. Черокито се понесе с рев към

портокаловите дървета, гонено по петите от тримата останали некове...

Колата набра скорост под натежалите от плодове клони и полетя по черния път. Наташа се разсмя гръмко, свежият вятър нахлу през счупения прозорец и изсуши потта по лицето ѝ.

— Картър? — изкрещя тя. — Добре ли си, Картър? Жив ли си? Разнесе се някакъв далечен звук. *Тътен.*

Сякаш подчинявайки се на някакъв несъзнателен рефлекс, Картър се пресегна и рязко завъртя волана. Черокито излетя от пътя; последва болезнен писък на метал и пътят точно зад тях експлодира във фонтан от пръст. Камъни и шрапнели се понесоха с писък около джиपा, той се разтресе и подскочи от мощната ударна вълна.

Картър вдигна глава, усмихна се слабо на Наташа и затвори очи. Слънчевата светлина заигра върху лицето му. Той не бе в състояние да мисли за нищо друго освен за...

Болката.

Поглъщащата всичко болка.

— Закарай ме на лекар и току-виж съм оживял — изхриптя.

— Още не сме излезли от гората — рязко отвърна Наташа.

Картър се ухили. Окървавеното му лице приличаше на размазана маска на ужас и унищожение.

Наташа увеличи скоростта и полетяха с рев извън портокаловите горички, излязоха от прохладната им сянка и се озоваха в реалността на обляната от слънчева светлина Африка. Краят на каньона се носеше срещу тях... и там, точно насреща им, стояха няколко некса. Черокито фучеше със 160 км/ч, куршумите затракаха по ламарината му, колелата се откъснаха от земята и излетяха...

Наташа се сниши.

Пред себе си виждаше само небе.

Изсъска и хвърли бърз поглед към огледалото за задно виждане, но не различи нищо...

Колата се спусна, подобно на приземяващ се самолет. Ресорите се свиха и черокито се стовари на земята с ужасяващ трясък. Наташа изхвърча нагоре, ръцете ѝ изпуснаха а кормилото и главата ѝ се удари в тавана с такава сила, че челюстта ѝ изтрака, устата ѝ се напълни с кръв и парченца от строшен зъб... Черокито заподскача, поднесе и се завъртя сред храстите, гумите му изтръгнаха пясък, пръст и изсъхнала

растителност. Наташа най-сетне отново хвана волана и овладя машината, натисна газта и автомобилът направи широка дъга и се насочи към червените скалисти хълмове вдясно от съсипания център на Спирала_F...

— Какво ме удари, мамка му? — изстена Картър.

Наташа изплю кървава хрчка през прозореца и замига бързо, мъчеше се да овладее световъртежа.

— Просто лежи, любов моя — успя да каже. — Не ти е нужно да знаеш.

Набра скорост и се понесоха през прахоляка и храстите.

Не следваше никакъв път — правеше свой собствен.

Отдолу нещо дрънчеше и блъскаше, но на Наташа не ѝ пукаше. Измъкна ЕКуба и той я поведе; вече нямаше значение, че местоположението им не е безопасно — всеки, който си направеше труда, можеше да ги види.

Натисна газта до дупка и ръцете ѝ се разтресоха безумно от силно вибриращия подскачащ волан. Заизкачваха се и най-сетне излязоха на черния път, водещ към мястото на срещата и, както се надяваше Наташа, спасението...

— Дано сборният пункт наистина съществува — промърмори тя.

Погледна си зъбите в огледалото и изруга — инстинктивната суета си казваше думата въпреки почти фаталната ситуация, в която се бяха оказали. Намести огледалото и ги ВИДЯ...

Три пикапа.

Носеха се с пълна скорост зад нея...

— Мамка му — изсъска тя. — Няма ли край?!

Продължи напред. Преследващите ги пикапи — каквато и марка да бяха — се оказаха невероятно мощни. Не ги настигаха, но и не изоставаха. Носеха се с рев след тях и оставяха огромни прашни следи. От двете им страни профучаваха скали, дървета и храсти...

Обвитото в облак прах чероки се заизкачва към мястото, посочено от ЕКуба... към извънредния сборен пункт, установен от Гол... от мистериозно изчезналия ѝ баща.

„Дано си добре, татко — помисли Наташа. — Дано си добре“.

Шаназ замръзна. Някаква фигура бе клекнала в тунела с насочен към нея автомат.

След трескавата кървава битка навън Шаназ се оказа отделена от групата си. Успя да избяга от куршумите надолу по металната рампа, в недрата на Спирала_F дълбоко под земята...

Такъв беше планът. Да се срещнат. Да се прегрупират, ако лайното улучи вентилатора.

А лайното определено бе улучило и вентилаторът бе станал на парчета.

Взираше се в стаената в сенките фигура. Беше некс; нямаше начин да е някой друг. Изруга слабото осветление в тунелите...

Бавно вдигна ръце.

Дулото на АК47 се заби в ребрата ѝ.

— Какво искате да направя? — тихо попита тя, мъчеше да не дразни въоръжения нападател. Не погледна към него.

Маскираното лице се наклони настрани. Очите обходиха помещението.

Фигурата се изправи. Плавно и ужасно бързо.

Чу се съскането на издишан въздух.

Автоматът изрева и Шаназ отлетя към близкия компютър, кръвта ѝ плисна върху грапавата скална стена, куршумите начертах линия през гърдите ѝ и се забиха в черепа. Парченца кост се разлетяха във въздуха и тя се стовари върху един стол, отпусната и мъртва, мозъкът и експлодиралите ѝ органи проблясваха на слабата светлина на електрическите крушки.

Тишината се възцари отново.

Главата на убиеца рязко се извъртя наляво. Автоматът също се извъртя, за да покрие отвора към тунела.

Появи се Джамал. Тичаше. Усмивката на кръглото му лице изчезна и то се изкриви от гняв, когато погледът му падна върху мъртвата Шаназ. Младежът спря в центъра на залата и огледа пустите мрачни тунели. После изкрещя:

— Шаназ? — И се запрепъва към нея. Ръката му се протегна, пръстите му докоснаха разбитата ѝ челюст и се хлъзнаха в кръвта, пропила гладката ѝ кожа. — Шаназ!

По абаносовите му бузи потекоха сълзи.

Куршумите се забиха в гърба му и Джамал дори не разбра какво става.

Маркърс облиза устни, затвори очи и се заслуша. Стоеше в коридора, стиснал хлъзгавия автомат в потните си длани. Знаеше. Знаеше, че смъртта е наблизил и че нападателите — които и да бяха — са убили Шаназ и Джамал. Бяха добри. Бързи и ужасно ефективни.

Стегни се, изкрещя съзнанието му.

Вдиша дълбоко няколко пъти, усещаше как солената щипеща пот се стича под плитките му.

Тръгна — не в посока на стрелбата, а по-далеч от нея. Беше чул гърмежите — бяха изстреляни най-малко петдесет куршума. Това не бе убийство. По-скоро касапница. Бе чул писъците на Джамал; долови ужаса в тях; знаеше, че момчето — неговият приятел, един от другарите му — е мъртво.

Рязко спря и плитките му се разлюляха.

Тунелът пред него се разклоняваше.

— Маркърс! — чу се далечен вик.

Намръщи се. Гол?

Викът се разнесе отново, този път изпълнен с болка.

Гол? Ранен?

Продължи напред все така нащрек, трепваше и при най-малкото раздвижване на въздуха. Стигна до малко, слабо осветено кръгло помещение, от което излизаха четири тунела.

Спря.

Обърна се, обърна се отново...

И видя фигурата. Очите му се разшириха. Цевта на АК-47 се завъртя, но прекалено късно — автоматът на противника вече бе насочен към него и Маркърс видя лекото свиване на мускул и сухожилие, и усети фигурата. Усети липсата на какъвто и да било морал.

Очите му се затвориха...

Огромна въздишка се изтръгна от устните му.

И играта свърши.

Лангън седеше на ръба на скалата, вперил поглед към далечния каньон и бушуващата в него битка. Гледаше издигащите се към небето стълбове дим. Поклати невярващо глава. Противовъздушната отбрана на Спирала_F все още работеше.

Команчито беше безполезно.

Невероятно мощно, но напълно безполезно.

— Защо не си ги изключил, Гол?

Зад него бе приклепнал вертолетът — все още в зелено-кафяв камуфлаж, с работещи на празни обороти двигатели. Всички системи бяха включени и готови за действие. Можеше да излети за тридесет секунди, ако се наложеше — и Лангън знаеше, че когато моментът настъпи, ще трябва да действа възможно най-бързо.

Чу рев на двигател... на двигатели. Множествено число.

Няколко.

Изтича до команчито и се покатери в кабината. Внезапно го обзе лошо предчувствие. Наду двигателите и се заслуша как двете турбини завъртат перките. Стрелките на уредите оживяха и плавно запълзяха нагоре. Активира оръжейната система и подпря брадичка в дланите си, загледан от кабината към пътя, водещ от най-високата част на хълма към малкия закътан участък, който си бе избрал за убежище.

Черокито изскочи, понесе се към него и поднесе. Спирачните изпищяха и джипът остави две дълги успоредни бразди в пясъка. Отзад се появиха три пикапа — следваха черокито по петите. Наташа скочи от джипа; влачеше Картър. Той се препъваше, на практика изгубил съзнание и сякаш изпаднал в делириум, очевидно не осъзнаваше какво става около него, нито къде е, нито как е шибаното му име...

— Те ли са врагът? — спокойно извика Лангън през воя на перките.

— Начукай им го! — изкрещя Наташа.

Лангън натисна едно копче и шлемът му оживя. Съвсем спокойно си избра цел и многоцветната картечница „Дженеръл Мотърс“ се завъртя с пет хиляди оборота. С плавни и спокойни движения Лангън натисна спусъка.

Хиляди едрокалибрени куршуми изсвистяха над пътя, забиха се в пикапите и ги заблъскаха един в друг. Нексовете вътре се превърнаха в кървава пихтия, в пурпурни окървавени торби от плът и раздробени

кости. Единият пикап експлодира, пламъците с рев се издигнаха към небето, малки парченца горящ метал описаха високи дъги и паднаха в пясъка. Вторият пикап се преобърна и се затъркаля към команчито.

Чу се тих вой — многоцветната картечница намаляваше оборотите и с метални изщраквания спря въртенето си.

Лангън скочи от кабината.

— Къде е Гол?

— Нямам представа — отвърна Наташа. — Да действваме, бързо! Той ѝ помогна да качат стенещия Картър в кабината.

— Съжалявам, но ще ви е малко тесничко. Проектиран е само за двама души.

— Ще се оправим — каза Наташа. — Имаш ли медикаменти?

— Всичко необходимо. Да се размърдаме.

Перките се завъртяха по-бързо и команчито с рев се издигна във въздуха и се понесе в ясното синьо небе. Предупредителните системи запищяха — отчитаха близостта на противовъздушни ракети. Вертолетът се понесе към долината и портокаловите горички, където продължаваше да бушува сражението.

Наташа затърси из лекарствата, отвори един стерилен пакет и направи на Картър инжекция морфин — тя успокои болката и го приспа. Надяваше се, че няма да се наложи преливане на кръв... Притисна Картър към единия край на тясната кабина и на фона на музиката на перките му смъкна якето и разкъса ризата над раната на хълбока.

— Не виждам какво мога да направя тук — каза Лангън. — Противовъздушната отбрана все още е активна. Дори аз не съм достатъчно тъп, за да се натреса на ракетите. Няма начин.

Свали хеликоптера още по-ниско. Направиха широк кръг около портокаловите гори, вятърът от перките разлюля клоните и храстите. Няколко куршума полетяха към хеликоптера, но той се движеше прекалено пъргаво. Издигна се над ръба на долината, после рязко се спусна надолу. Лангън погледна Наташа за инструкции.

— Какво ще правим?

— Мини още веднъж. Гол трябва да е някъде там. Ако изобщо някой може да се измъкне жив от този ад, това е той.

Върнаха се — летяха толкова ниско, колкото можеше да се осмели Лангън заради танковете. Команчито описа още няколко

широки кръга. Нямаше и следа от Гол, нито от други оцелели. Все още се чуваше стрелба, но престрелките ставаха все по-спорадични.

— Скенерът ти работи ли? — извика Лангън.

— Да — късо отвърна Наташа.

— Виждаш ли жълтите точки? Идентифицирани са като „Апачи“. Вероятно с още нексове. Подкреплението приближава и наистина не ми се ще да се мотая тук, когато пристигнат. Виж. — Лангън посочи екрана. — Противовъздушната отбрана току-що се изключи. Мамка му, точно навреме за апачитата. Явно нексовете я контролират и се мъчат да ме държат настрана. Май са подценили Гол, не мислиш ли?

— Не бих нарекла неколкостотин некса и танкове *подценяване*. Е, какво ще правим сега?

— Ти си шефът — отвърна Лангън. — Аз само изпълнявам нарежданията на Гол. А като се има предвид, че си му дъщеря... ами...

— Това пък откъде го знаеш?

— Разполагаме с едно прекрасно нещо, наречено комуникации.

— О!

— Как е Картър?

— Засега извън играта. Добре, че куршумът е излязъл. Не съм сигурна, че щях да мога да го извадя, ако беше заседнал.

— Не ми цапай седалките с кръв.

— Не мисля, че му е останала много. Наташа махна напоеното с кръв парче плат и разкъса ризата още повече. Направи ужасена гримаса при разкрилата се гледка. Измъкна пинцети и премести Картър, за да погледне раната — в нея имаше парчета от дрехата му.

— Имам нещо на скенера.

— Какво?

— Пет фигури. Тичат... по един от хребетите...

— Насочи се към тях. Да поразгледаме.

Команчито рязко зави и се издигна право срещу слънцето, понесе се като куршум в небето и рязко се спусна към...

Висок хребет от червена скала, надвиснал над бърза тясна река, течаща на дъното на клисурата — цепнатина, която сякаш продължаваше безкрайно надолу.

Наташа видя фигурите, тичащи сред скалите...

И разпозна Гол.

— Ще трябва да се оправя сам — каза Лангън.

— Можеш ли да застреляш преследвачите?

— При тази скорост? Ще надупча всички! Прекалено е близко до тях... не мога да различа целите една от друга, не и с шибаната картучница...

Команчито с рев прелетя над хребета и направи завой, Перките проблясваха под слънчевите лъчи. Върнаха се. Гол тичаше с всички сили пред четирите преследващи го некса, Беше невъоръжен... и държеше нещо в стиснатия си юмрук. Нещо, което блестеше с всички цветове на дъгата... тъкмо тогава...

Всички изчезнаха.

Команчито направи втори завой — като някакво бръмчащо насекомо за онези на земята...

— Ако кацна, с нас е свършено — изсъска Лангън. — Въоръжени са с автомати, а ние имаме ранен.

— Трябва да му помогнем! — изкрещя Наташа. — Трябва да му помогнем, мамка му!

Облян в пот, Гол вдигна глава, когато команчито прелетя с рев отгоре. Знаеше, че с него е свършено, но малкият оптичен диск не биваше да попадне в неподходящи ръце...

Не биваше.

Плановете забавяха врага. Осигуряваха на Спиралата повече време. А както бе казал самият той, плановете бяха ахилесовата пета на врага. Слабото му място.

Как биха могли враговете да управляват света с помощта на QIII, ако съществува и втори, който да контрира всичките му команди? Да пъха прът в колелото на военния прогрес. Да им го *начуква* здравата всеки път? Не, плановете им трябваха.

Не се озърна назад. Чувахе ги, чувахе тропота на обувките им по камънака. Смяташе се за човек в доста добра форма, но тези мръсници го преследваха вече цели километри; предимно по нанагорница; предимно през скалите. Нексовете знаеха кой е той още от самото начало на битката; бяха го притиснали, бяха го принудили да побегне пред пищящите зад него куршуми, като плъх в подземния лабиринт, бяха го откъснали от останалите членове на Спирала_F...

Знаеха.

Знаеха какво носи.

Устните му се изкривиха в мрачна усмивка. Продължи да тича. Издръжливостта му бе поставена на върховно изпитание и той усещаше как тялото му се самоизгаря, как използва ресурси, за чието съществуване никога не бе подозирал — той всъщност не знаеше още колко ще може да тича... През последните километър и половина нековите постепенно го доближаваха, както рибарят бавно придърпва уловената голяма риба. Сега се намираха само на крачка зад иго и паниката се възцари като някакъв ужасен демон в душата му. Какво да направи? Какво да направи, мамка му?

Защо още не го бяха застреляли?

Знаеха. Знаеха, че той е ключът към кодираните планове — ключът, разкриващ всичко записано върху оптичния диск. Ако умреше, щеше да им е нужно много време, докато разбият кода, може би дни... но ако го хванеха жив, ако го подложеха на мъчения?

Щяха да им потрябват само няколко минути. Беше виждал на какво са способни.

Потръпна, Не искаше да бъде заловен от некове.

По-добре шибаната смърт.

Краката му се движеха сами.

Посоката му се промени.

Зад него се разнесе вик — нековите осъзнаха какво става...

Гол дотича до ръба и мълчаливо, без да поглежда надолу, скочи с всички сили напред. Ръце в ръкавици докоснаха гърба му. Един от нековите го последва — не по свое желание, а заради бързината и инерцията.

Гол се понесе в бездната — краката му все още тичаха.

Продължаваше да стиска здраво диска в юмрука си.

Нямаше последни думи. Нямаше героични викове. Просто стисна зъби от спазмите на разкъсващия червата му страх, когато светът се разкри пред него... тъй огромен... така ярък...

Осъзна. Това бе първият път, когато наистина *разбираше*.

Първият път, когато наистина *усещаше*.

А животът бе толкова хубав.

Вятърът ревеше в ушите му и развяваше брадата му. Червената скала се носеше пред замъгленото му от сълзите зрение.

Гол падаше.

— Не! — изкрещя Наташа.

Команчито отново зави. Многоцветната картеница изтрещя и преряза нексовете на хребета на две. Всичко стана толкова бързо, че така и не разбраха откъде им е дошло.

— Спусни се надолу, до реката — викна тя.

— Прекалено е тясно — отвърна Лангън. — Не мога да сваля този звяр до дъното. Перките ще се блъснат в скалата.

— Спускай се!

— Ще се разбием, по дяволите — озъби се Лангън.

Наташа потъна в мълчание. В гробно мълчание. Лангън рискува да погледне назад. Видя сълзите в очите ѝ и каза тихо:

— Стегни се, Наташа. Заший Картър.

— Да — прошепна тя. — Ще го зашия. Ще съм силна. Да.

— Това би искал и Гол.

— Да.

Лангън полетя по дължината на хребета и се спусна надолу, когато стените на клисурата се раздалечиха. Широката бързо течаща река не показваше никакви признаци на живот. Известно време команчито обикаляше и търсеше, но от Гол нямаше и следа.

— Не можем да го търсим цяла вечност — въздъхна Лангън. Беше изтощен, останал без сили.

— Зная. Само още минутка...

Двигателите ревяха, команчито кръжеше, обикаляше, търсеше. Накрая обърна, издигна се стръмно нагоре и се насочи на юг, далеч от долината, далеч от реката и далеч от Кения.

Заснеженият връх на Килиманджаро заблестя в далечината — великолепен и могъщ, извисен над всичко, вечен.

— Махни ме оттук — прошепна Наташа.

Нексът бавно влезе в залата; други двама стояха до черния чувал — той не бе закопчан и в него се виждаше надупченото и обезобразено тяло на женски некс.

Първият убиец свали маската на трупа. Бакърените очи гледаха без никаква емоция проснатата фигура; протегна се ръка, докосна дупките от куршуми, плъзна се по видимите разкъсани органи и жълтата мазнина.

— Какво ще правим с тялото? — разнесе се мек глас.

— Изгорете го.

— Няма ли да го върнем за анализ?

Некът се усмихна — студена и мрачна усмивка. Поклати обръснатата си глава, обърна се и тръгна към изсечения в скалата тунел и приятната прохладна тъмнина в него.

Мразеше жегата. Мразеше цялото това място.

Думите му прокълтяха кухо, лишени от емоция.

— Мъртва е. Едномислите ѝ са изчезнали. Изгорете я. Повече не ни е потребна.

Беше нощ.

В тъмнината бръмчаха насекоми.

Команчито бавно изстиваше недалеч от малка палмова горичка.

Огънят бе съвсем малък, сухото дърво гореше без дим. Лангън правеше чай в малък тенекиен чайник. Наташа седеше, опряла брадичка на коленете си и обвила ръце около краката си, и гледаше извиващите се пламъци, потънала изцяло в някакъв свой свят. Картър най-сетне се бе свестил. Лицето му бе сиво от изтощение. Взе чашата сладък чай, без да каже нито дума. Нямаше сили дори да попита какво търси тук Лангън, въпреки шеговитите му закачки.

— Имаш ли изобщо някаква идея какво става, мамка му? — най-сетне попита Лангън.

Картър кимна.

— Мисля, че да. Нещата се изясняват.

— Още ли съм ти нужен?

— Искаме да ни направиш една последна услуга — отвърна Картър.

Наташа вдигна очи.

— Нима?

— Да. — Картър отпи от сладката течност и внимателно опипа хълбока си. — Искаме да ни хвърлиш на едно място.

Лангън кимна с усмивка.

— Където кажеш. Само кажи къде.

— Искам да ни метнеш до Саудитска Арабия, до Великата пясъчна пустиня — каза Картър. — Мисля, че е време да навестим граф Фойхтер.

ВТОРА ЧАСТ

ДА ГЛЕДАШ ПРЕЗ БАКЪРЕНИ ОЧИ

*ти си поредният ковчег,
спускащ се надолу в изумрудения
кораб,
докато децата с каменни
погледи
оплакват края ти с усмивка на
терорист
ръка на самолет оставяща
пламенни дарове
върху рафтовете на
супермаркет
крайпътни знаци взривяват
временен ад*

Забравени синове
Фиш/Мерилиън

МИСИЯ

16

Апачито, управлявано от Джем, летеше в проливния дъжд. Слейтър хъркаше отзад. Заредиха в един малък военен пост в Швейцария, след което се насочиха през вятър и вода на изток към австрийската граница.

Вертолетът се понесе над Западните Алпи в Австрия и се издигна на невероятна височина. Планините изчезнаха някъде долу, подобно на тъмните зъби в зейналата уста на някакъв огромен гигант. Джем управляваше мълчаливо и само шумът на перките нарушаваше студеното безрадостно спокойствие. Свещеника също мълчеше и гледаше навън, свил мрачно устни, с ярко светнали трескави очи.

— Ето там — каза той и леко се наведе напред. Апачито продължи да лети още няколко минути, докато най-сетне не го видяха — огромен, чудовищен хребет, издигащ се в масива Хох Тойерн като някакъв счупен зъб, скалист и застрашителен, покрит с ослепителен, искрящ като шампанско лед.

— Гросглокнер. — Гласът на Джем бе изпълнен със страхопочитание и възхита, която никога нямаше да изчезне, независимо колко често посещаваше това вълшебно и същевременно изключително *ужасяващо* място.

— И Камъс — прошепна Свещеника.

Камъс-5. Стар изоставен военен комплекс, построен в склона на могъщия Гросглокнер високо над пояса на горите и далеч от каквито и да било пътища. До рушащата се база можеше да се стигне само по два начина — по въздуха или по отдавна неработещия лифт, който се спускаше от един съседен връх.

Джем издигна машината, после стръмно се спусна към склоновете на друга планина в масива, почти до земята, преди отново да се издигне над огромните гори от бук и австрийски черен бор, сменени по-нагоре от лиственица, а още по-нависоко — от ели и смърч. Постепенно намали скоростта.

— Виждаш ли нещо?

— Прекалено далеч е — отвърна Свещеника. — Карай към онази горичка — ей там, при полянката. Можем да стигнем до стария лифт пеш. Това е единственият сигурен начин да не ни забележат.

Джем приближи апачито до земята и металният звяр се скри сред дърветата. Перките бавно забавиха въртенето си, двигателите заглъхнаха. Четиримата скочиха върху боровите иглички и тихо пукащите под краката им съчки. От дърветата наоколо капеше вода. Слейтър и Ники се заоглеждаха. Изобщо не бяха впечатлени.

— Мирише на влага — обади се Слейтър.

— Вали. Да не би да очакваш друго? — изсумтя Джем.

— Аз съм градско чедо — избоботи Слейтър. — Пущинаците не ми харесват.

Ники отиде до Свещеника, който бе приклепнал и опипваше мократа земя. Той вдигна очи и примигна срещу дъжда.

— Към стария лифт ли отиваме? — попита тя.

— Да. Бог ще ни води. Хайде, скоро ще се стъмни. Трябва да намерим лифта по светло.

Изправи се тромаво. Нарамиха раниците и тръгнаха нагоре по калния, покрит с папрат склон.

Скоро всички бяха задъхани, със зачервени лица и покрити с иглички, листа и кал. Изкачването бе трудно. Нямаше пътеки и се катереха, като се хващаха за стеблата и клоните на дърветата.

Свещеника водеше. Джем изостана, за да изчака Слейтър и Ники, които с мъка си проправяха път по планинския склон.

— Знаеш ли какви са плановете му, след като стигнем до Камъс?

Джем сви рамене.

— Не е от приказливите. Мисля, че е най-добре да изчакаме, докато не намерим добро място за наблюдение. Да видим за каква *активност* става всъщност дума.

— В Камъс не ми харесва — бавно каза Слейтър. — Не искам да се връщам там.

Джем не отговори.

Най-накрая стигнаха някаква пътека — силно обрасла, тук-там с естествени стъпала, образувани от корените на дърветата. Сега се катереха по-леко и ориентирането стана по-лесно. Мракът започна да пропълзява сред дърветата и светът потъна в зловещ сумрак. Точно когато се възцари пълна тъмнина, излязоха на малка поляна.

Свещеника им направи знак да спрат и всички бързо приклекнаха, В огромната ръка на водача им се появи 9-мм Р-226. Джем се промъкна до него.

— Какво има?

— Чух нещо.

Джем измъкна глока си и напрегна очи в сумрака.

Изчакаха няколко дълги минути, приклекнали под ръмящия дъжд. Напред и нагоре пътеката извиваше в гъстата гора. Някъде там се намираще станцията на лифта.

Джем затвори очи и се съсредоточи върху звуците и миризмите. След петнадесетина минути напрегнато очакване — тъкмо се канеше да наругае Свещеника за изгубеното време — изведнъж го усети: далечен мирис на запалена цигара.

Погледите им се срещнаха. Джем кимна, направи знак на Ники и Слейтър и предпазливо се запромъкна напред със Свещеника. Правеха по една крачка, спираха и проверяваха обстановката, като се озъртаха и слушваха в мрака.

Минаха завоя и срещу тях се изправи занемарената станция. Гората бавно поглъщаше рушащата се постройка, трева и клони грубо се притискаха към стените ѝ. Грамадната дървена врата бе затворена, а отдясно се виждаше черната паст, в която бе настанен механизмът — огромна машинария от колелета и зъбни предавки с двойка успоредни въжета, всяко дебело колкото китката на мъж, изчезващи някъде в тъмнината и олюляващи се леко на скръбно виещия вятър.

През мръсните от времето прозорци се процеждаше светлина.

„Охрана — направи знак Джем. — Двама“.

Свещеника кимна.

„Чакай тук“ — направи знак Джем и Свещеника кимна отново.

Джем се приближи предпазливо до вратата и се изправи, опрял гръб в мокрото дърво. Чуваше отвътре приглушени гласове — говореха на немски и се оплакваха от студа. Значи не бяха убийците некове, помисли си с мрачна усмивка.

От мястото си можеше да различи и далечната платформа на Камъс-5. В мрака примигваха светлини — цялата платформа бе осветена. Джем чу далечния вой на двигатели и зърна мигащите червени светлини на хеликоптер.

Облиза устни. Източникът на Свещеника се оказа достоверен.

Отвътре се чу стържене на дърво в дърво. Той се обърна към вратата, която внезапно се отвори и на прага застана мъж без униформа, висок и мускулист, с цигара в уста и праметнат през рамото МР-40. Беше примижал — и очите му рязко се разшириха, когато видя усмихващото се лице на Джем.

Юмрукът се стовари с изпукване в челюстта на стража и той полетя назад и се строполи тежко върху автомата си. Джем скочи вътре и навря глока в лицето на втория мъж, който тъкмо размесваше тесте карти. Човекът облиза устни.

— Само кротко, момче — изръмжа Джем, когато младия мъж го погледна, после погледна малкия черен пистолет на масата. Стражът се опита да сграбчи оръжието и глокът на Джем изрита в ръката му; стражът се строполи назад със стола си и се просна до фенера на пода. Кръв оплиска стената. Джем изруга.

Първият мъж изстена и получи ритник в ребрата. Джем приклепна до простреляния, за да провери пулса му. Свещеника влезе, следван от Слейтър и Ники. Слейтър сграбчи живия страж, вдигна го и го раздруса.

— Още ли искаш?

Мъжът поклати глава, стиснал устни.

— Какво правят тези маймуни тук? — попита Ники. — Какво охраняват?

— Предполагам, че надали са тук заради лифта. Малцина знаят за съществуването му, а още по-малко са нужни за охраната му. Мисля, че са тук за *всеки случай*.

— Не са нексове — каза Ники.

— За което можем да сме само благодарни — отвърна Джем.

— Но въпреки това са въоръжени и надъхани — кучият му син искаше да ме застреля. Пое риска и умря заради глупостта си.

Свещеника стоеше на вратата и се взираше към далечния Камъс.

— Угасете светлината — каза и свали раницата си на пода. Извади цифров бинокъл и го насочи към базата през дъжда.

Слейтър халоса живия страж, колкото да изпадне в безсъзнание, и го пусна на пода. Ники завърза здраво ръцете и краката му с жица. После зачакаха, благодарни, че не са на дъжда. Свещеника продължаваше да изучава Камъс.

— Има много движение, много фигури. Зареждат товарни хеликоптери СН-47 Чинук.

— Нексове ли са?

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна Свещеника. — Откакто влязохме, вече излетяха четири хеликоптера. Платформата е наистина доста оживена за изоставен военен комплекс.

— И сега какво?

— Трябва да се приближим повече.

— Този лифт не е работил от години — каза Джем. — Не вярвам да е безопасен, дори и да имаше електрозахранване — а няма. Какво си намислил?

— Трябва да се приближа още — каза Свещеника. — Ще мина по въжето.

— Значи наистина си съвсем луд — тихо каза Джем.

— Бог ще ме пази.

— Няма да те пази вечно.

— Все още съм жив, чедо. Мога само да се гордея с това. Джем прокара длан по мократа си коса и загледа люлеещите се въжета и огромната пропаст под тях — тя тънеше в мрак и сякаш нямаше дъно.

— Разбира се, ще трябва да дойда с теб — каза той без капка ентузиазъм.

— Не е необходимо — каза Свещеника.

— О, само си мислиш така — тихо изръмжа Джем. — Аз командвам тази ударна група; *наша* е мисията да разберем кой прецаква Спиралата. Не мога да позволя *ти* да ми свършиш мръсната работа.

Излезе от разнебитената сграда и отиде до ръба на пропастта. Ръждясалият паянтов парапет, боядисан в сиво, за да се слее с околността, висеше застрашително над бездната. От някогашния си престой тук Джем знаеше, че това място е почти невидимо за евентуални външни наблюдатели.

— Доста е дълбоко — отбеляза застаналия до него Слейтън.

— Да, виждам. Донеси ми раницата.

Дойде Свещеника — извади от раницата си малко метално устройство и провери колелцата му.

— Носиш ли си плъзгач?

Джем кимна, взе раницата си от Слейтър и извади същото малко устройство. Свали автомата си и двамата със Свещеника клекнаха, завиха заглушителите и праметнаха оръжията на гърбовете си.

— Наистина ли мислиш, че са лошите? — попита Ники Свещеника.

Той кимна.

— Най-вероятно. Ако подозренията ми са верни и ако тази отцепническа група в Спиралата търси начин да доминира над племето ни, то това би била идеалната им база — особено като се има предвид, че може да се отбранява лесно и че някой с опит би могъл да използва по-голямата част от останалото тук оборудване.

— Скоро ще я изясним тая работа. — Джем смъкна качулката над мокрото си лице, Свещеника направи същото. Облечени от глава до пети в черно и въоръжени, двамата изглеждаха наистина ужасяващо.

— Пазете се — каза Ники.

— А вие двамата се погрижете да не получим някоя неприятна изненада отзад, става ли?

— Можеш да си сигурен — избоботи Слейтър.

Свещеника — пак оглеждаше Камъс през бинокъла — изруга раздражено.

— Излитат още хеликоптери. Май сме решили да им се натресем по време на някоя от мащабните им операции.

— Добре — рязко каза Джем. — Ще са толкова заети, че няма да ни забележат.

— Ще ти се — ухили се Слейтър. — Хайде, надупчете няколко мръсници и от наше име.

Джем се усмихна криво зад черната си маска.

— Ще направя всичко възможно, приятелю.

Вятърът виеше и носеше дъжда в почти хоризонтални струи. Джем пристъпи към ръба на пропастта, протегна се и закачи металния плъзгач. Устройството изщрака и се закрепил за дебелото въже. За секунда примигна синя светлинка. Джем пхна ръка през бързо освобождаващите се колани и погледна към тъмнината и бурята. Въжетата се люлееха и той преглътна с мъка. Далеч долу едва се виждаше пълната със скали долина, осеяна с дървета бездна, пустош, подобна на потънал в мрак ад.

Падането щеше да е дълго, много дълго... и свършващо с хрущене на счупени кости.

Пое дълбоко дъх, кимна на Свещеника, вкопчи се в плъзгача, отгласна се и се понесе над нищото с насълзени от бурния вятър очи...

Фойхтер се събуди и изруга от болката в крайниците си. Ръката му опипа другата половина на леглото — но там имаше само студена вдлъбнатина. Намръщи се, прокара пръсти през побеляващата си коса и тихо въздъхна.

Претърколи се с невероятна сръчност, стана и тръгна към банята. Надушваше самия себе си, усещаше собствената си воня и тази на некса. Те винаги оставяха своя собствен странен аромат след правенето на секс; винаги оставяха своя мирис, своите флуиди, своята *същност*.

Мразеше миризмата. Мразеше привкуса на метал, на бакър... мразеше вонята и горчивите последици след съвкупяването с некс... и въпреки това не можеше да се сдържи и съзнателно се подлагаше на страданието от интимното, *върховното* удоволствие.

Комуникаторът избръмча. Фойхтер спря, разкъсван между нуждата да отмие вонята от себе си и да отговори на повикването. Знаеше, че най-вероятно го търсят за нещо важно. Трябваше да е важно. Доста гадни неща се случваха напоследък.

— Мамка му.

Отиде до бюрото и сграбчи слушалката.

— Да?

Навън, отвъд фалшивата близост, осигурявана от монитора, бе изгряло слънцето. Златната светлина танцуваше над далечните дюни. Вятърът носеше пясъка на вълни и пустинята приличаше на златно море. Но тази кисела сутрин невероятно красивата гледка на изгрева, доставена с помощта на електрониката, не бе в състояние да успокои лошото предчувствие в сърцето на Фойхтер.

— Гол е мъртъв.

— Добре. А Картър?

— Картър е проблем.

— Значи не са успели да го неутрализират?

— Нещо повече. Сега той е много информиран — сблъскал се е лице в лице с нековите и е оцелял. Най-лошото е, че според мен е открил някаква връзка между QIII и нас.

— Знае ли, че съм жив?

— Твърде вероятно — каза Дюрел.

— Искам го мъртъв. Искам го мъртъв и смлян на кайма за нековите. Веднага! — Гласът на Фойхтер се извиси до почти истеричен писък. Стоеше, обвит в сюрреалистичната воня, сърцето му бумтеше в сякаш празната гърдна кухня, мокрите му от пот ръце стискаха яростно слушалката.

— Успокой се — каза Дюрел с нисък стържещ глас.

— Ще се успокоя, когато го видя мъртъв, мамичката му — изсъска Фойхтер.

— Започваш да се забравяш — прошепна Дюрел. Думите му бяха като минала над нечий гроб сянка.

Фойхтер замълча. Усети скритата заплаха в гласа отсреща. Никога не биваше да дразни Дюрел.

Никой не дразнеше Дюрел.

Прехапа устна. Затвори за миг очи и се насили гласът му да прозвучи спокойно, което никак не съответстваше на състоянието му.

— Искам само да подчертая, *сър*, че Картър се доказва като много способен човек. Като изключително опасен войник. Освен това той надхитри и изигра и нековите, и нас самите и в Кения, и извън нея. Ако знае, че съм жив, може да реши да ме намери. Не го видяхте в Шваленберг, Дюрел. Никога и съм виждал човек да се движи с такава скорост. Беше сюрреалистично. Беше *страшно*.

— Фойхтер; твоят приоритет е просто да продължиш разработката на QIII през следващите двадесет и четири часа, след което да приложиш Директива 566. Картър е *мой* проблем и мога да те уверя, че няма да си играя с него, независимо дали е *страшен*, или не.

Жестокият сарказъм нямаше начин да остане незабелязан.

Фойхтер замълча. Част от предишното му спокойствие се върна и той се наруга наум. Беше проявил слабост. При това не пред друг, а пред Дюрел... Но въпреки това помнеше онези очи. Очите, които сякаш смениха цвета си, станаха тъмни като разтопен кехлибар. Помнеше нажежения до бяло куршум, пробил стомаха му като червей, помнеше движението на Картър — толкова бързо, че така и не го

различи, а просто се озова проснат, недоумявайки какво по дяволите прави на пода и защо плътта му е пламнала...

— Директива 566? Премахване на онези, които откажат се присъединят?

— Да. — Гласът на Дюрел бе студен като лед. Долавяше се открито предизвикателство срещу авторитета на Фойхтер. Повечето от служителите на Q-базата са с нас. Все още има обаче твърдолинейна група, която няма да схване намека, когато им се подхвърли заедно с лакомството. Дните на Спиралата свършиха. Ако не се присъединят към нас, ще умрат.

Фойхтер подбра думите си внимателно. Устата му бе пресъхнала от осъзнаването на онова, което се подразбираше... от заповедта, която му бе дадена...

— Сър, мога ли да попитам защо точно *сега*? Още не сме готови...

— Можеш. Гол е мъртъв, но плановете не са открити, До този момент тялото му също не е намерено. Ако Спиралата задържи шибаните планове, ще построят друг QIII, който ще се опълчи срещу нас — може да спечелим сражението, Фойхтер, но да изгубим войната. Трябва да сме силни! Да доминираме! А това не може да стане, докато Спиралата не бъде унищожена. — Дюрел въздъхна. — Просто изпълни нарежданията, Фойхтер — Директива 566. След двадесет и четири часа. Знаеш процедурите. Всички работещи компоненти трябва да се прехвърлят в Спирала_мобил. Точно в момента Камъс се изпразва от всичко ценно.

Фойхтер стисна яростно зъби. Кимна, макар да нямаше кой да го види.

— Да, сър — отговори той, прекъсна връзката и остана... зашеметен...

Загледан в монитора, показващ пустинята Руб ал'Хали.

Чувстваше ги — чувстваше работниците, програмистите, аналитиците, разработчиците, чувстваше ги навсякъде около себе си, подобно на работници в мравуняк. А той самият бе мравката — цар, притежаваше силата да сложи край на всичко само с едно щракване на пръсти.

А сега заповедта бе дошла.

Всичко жизнено необходимо щеше да бъде преместено. Фойхтер се усмихна, но в усмивката му нямаше и следа от радост. Белите му зъби лъснаха на фона на загорялата му кожа. *Преместено* бе терминът, използван за *оборудването*, но, за съжаление, не и за целия *персонал*...

Знаем кои сте, помисли си той.

А Спиралата? Слабата и безсилна Спирала?

Твоето време изтече.

О, как очаквах този момент, помисли си Фойхтер и мислите му се върнаха назад през годините. Образи изпълниха съзнанието му — надигаха се, разцъфтяваха, умираха. Спомни си битката при Белсен. Спомни си атаката на полската бразда. Спомни си планините на Корея след Ярката война.

Ти си слаба, Спирало — помисли си.

Да. А ние ще те направим отново силна.

А преди това? Преди това трябва да се откажеш от най-голямото си богатство...

От живота на онези, които няма да те предадат.

Команчито летеше ниско над пустинята с дълбок равномерен рев на двигателите. Слънчевата светлина се отразяваше в перките, танцуваше върху камуфлажа и блестеше по затъмненото стъкло на кабината...

Вертолетът плавно зави и набра височина — приближаваха планинските райони на Северна Руб ал'Хали. Великата пясъчна пустиня. Огромна, дива и непроучена.

Погледът на Наташа блуждаеше надолу към планините, тесните клисури и долини, към спиралите на скалистите падини, някои пълни с кристално чистата вода на планинските потоци, към случайните стада антилопи или газели по долната част на склоновете — животните вдигаха глави към бръмчащия като насекомо вертолет, летящ под обсега на радара. Забеляза няколко самотни колиби и малки села, сгущени под закрилата на планините; някои бяха изградени от кирпич, други бяха просто шатри, скътани в тополови горички. После теренът рязко и главозамайващо се сниши към низините на юг и изток, заети от блата и пустиня.

Картър се размърда и отвори очи.

— Как се чувстваш? — попита го Наташа.

— Като застрелян.

— Много ли боли?

— Бил съм и по-добре.

— Е, защит си и си на път да се оправиш. Мисля, че ще си малко вдървен няколко седмици.

— Уф. Не е в мой стил.

Картър трепна, надигна се и се загледа навън. Главата му кънтеше от шума на перките и турбинните двигатели. Наблюдаваше как планините долу се снишават и преминават в пустиня. Обърна се на изток, но не успя да открие никакви признаци за по-голямо селище. Облегна се назад. Мислите му бясно препускаха. Бе объркан след последните събития. Хвърли поглед към Наташа — тя гледаше надолу към пейзажа, който течеше под тях като някаква огромна пясъчна река.

— А ти, Натс? Добре ли си?

Наташа не се обърна. Погледът ѝ бе забит в някаква далечна невидима точка.

— Да — студено отвърна тя.

Той я хвана за ръката и стисна топлата ѝ длан.

— Съжалявам. За Гол. Постъпил е храбро. Направил го е, за да защити мисията си, организацията си. Той бе ключа за спирането на врага. Знаеше, че плановете ще ни осигурят време, ще забавят доминирането на QIII... който и да желае този процесор, несъмнено има плановете за използването му, И ако той наистина е в състояние да предсказва бъдещето...

— Ако?

Картър сви рамене.

— На мен лично ми се струва невъзможно. Но все пак, ако може, тогава който и да контролира това оръжие — защото става въпрос именно за оръжие, — ще е наистина невероятно могъщ.

— Не е само това, Картър.

Картър се намръщи — наполовина от болка, наполовина от объркване.

— Не разбрах?

— Тази система... плановете, които видях, в началните стадии на разработка... са наистина умопомрачаващи. Ако системата проработи и се намира в неподходящи ръце, би могла да овладее световните

финанси, да го начука на Уолстрийт и Дау Джоунс. И не само това, ами ще може да контролира...

— Оръжията ли?

Натс кимна.

— Всичко е компютризирано, Картър. Ракети, стратегически инструкции, цялата Бойна мрежа...

— И ядрените оръжия?

— И те, Картър.

Погледна го. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Знаеш ли, обичах Гол. Дори след караниците... въпреки разгорещените думи, които ни разкъсваха на парчета... А в Кения, когато успяхме да се доберем до него и той отново ме прегърна, всичко на този свят ми се струваше правилно. Всичко стана отново добро и изведнъж осъзнах колко много съм изгубила. Обичах го... и зная, че той защитаваше Спиралата, но...

— Но?

— Все си мисля, че нещо не е на мястото си.

— Като с нековите ли?

— Да.

Картър се усмихна криво.

— Ако открием кой контролира нековите, ще разберем и кой се мъчи да установи контрол над QIII. А и знаем, че същият тип се е прицелил в Спиралата и в ударните групи.

Наташа кимна едва-едва. Картър вдигна ръка и избърса сълзите, които проблясваха по бузите ѝ, и каза тихо:

— Сега не е времето да говорим за това. Може пък Гол да е жив...

Последните думи прозвучаха неубедително и на самия него, но трябваше да се насили да ги изрече. Трябваше да се опита да помогне на Наташа. Знаеше — *знаеше*, че понякога мълчанието е злато, но така отчаяно му се искаше да ѝ помогне, да успокои болката ѝ, да направи страданието ѝ поне мъничко по-малко...

Наташа не отговори. Обърна се отново към прозореца, но пръстите ѝ намериха ръката му и я стиснаха. Картър не каза нищо повече. Просто беше тук, до нея.

Засмя се мислено.

Колко ли мощен е този QIII в действителност?

И — което е по-важно — кой се опитва да установи контрол върху него? Да завладее света?

Лицето на Фойхтер изплува в мислите му. Спомни си смразяващата му усмивка и погледа му. Той вярваше. Вярваше в действията си, при това без ни най-малък намек за лудост. Щеше да го убие в онзи склад, без изобщо да му мигне окото...

Ах ти, проклетнико...

Но пък в такъв случай... беше прекалено просто. Фойхтер не стоеше начело. Той бе просто лакей, кукла на конци, роб на някой по-голям и много по-страшен. Някой, който се опитваше да подкопае и унищожи Спиралата... Но Спиралата бе почти невидима. Действията ѝ бяха легендарни, но името ѝ бе неизвестно за външния свят...

Просветлението дойде като куршум от мрака.

Беше някой вътрешен.

Някой високо в системата на Спиралата.

Предателство.

Думата остави гаден привкус в устата му. Картър отново се унесе в дрямка — от загубата на кръв бе почти неестествено изтощен. Сънищата му бяха пълни с орди некове с картечни пистолети и маски — катереха се по мъртвите тела на другарите си и се мъчеха да се доберат до него, да го смажат, да го убият...

А после се появи Гол. Колосален, с огромен автомат, косеше нековите с потоци куршуми.

„Какво са те? — изкрещя Картър. — Какво са те, по дяволите?“

Гол се усмихна — противна сладникава усмивка; после смъкна лицето си и под него се показаха бакърените очи на некс...

Събуди се със съскане.

Бе нощ. Лежеше самичък в кабината на команчито, завит с одеяло. Езикът му обходи сухата кухня на устата му. Погледна навън към ясното черно небе. Далеч горе примигваха звезди.

Девствената тишина бе безкрайна.

Надигна се, отвори люка и с мъка слезе по стълбата. Наташа и Лангън седяха до малък — наистина много малък — огън. Лангън правеше кафе в малко джезве.

Картър се огледа предпазливо.

— Безопасно ли е да палим огън тук?

— Проверихме. Намираме се на километри от каквото и да било селище. Дори от единични къщи.

— Не ми харесва. Могат да го забележат от километри...

— И да чуят шума на хеликоптера още по-отдалеч. Трябват ни почивка, Картър. Аз имам нужда от почивка — нали разбираш, не съм някой шибан бог на пилотите. Виждал ли си какво става с команчи, ако пилотът заклюма?

— Колко време ти трябва?

— О, благодаря за загрижеността ти. Около три часа и малко силно кафе. И може би след това ще съм готов да ви понеса над огромните простори на Руб ал Хали в гонене на вятъра без никаква реална цел...

— Фойхтер е тук. Това е достатъчна цел.

— Наистина ли ще има всички отговори? — попита Лангън.

— Само ако му се зададат правилните въпроси. — Картър седна до огъня, както си беше с одеялото около раменете. Лицето му все още бе сиво от изтощение. Усмихна се слабо на Лангън. — Май ти дойде в повечко, приятелю.

Лангън го потупа по ръката.

— Бих казал същото за теб, но все пак неотдавна те застреляха, затова ще простя докачливостта ти. Да не говорим, че незаконното летене над Руб ал'Хали не е най-добрата ми идея за забавление. Ако ни спипат, че сме проникнали в саудитското въздушно пространство... или ще изпратят срещу нас всичките си шибани сили и ще се разпищят за нарушаването на някой международен закон, или ще се разпали някой шибан скандал в шибаните Обединени нации и ще ни разкатаят фамилията.

— Е, значи просто не трябва да ни открият.

— Лесно ти е да го кажеш. Аз съм тоя, дето носи цялата отговорност.

— Как сме с горивото?

— Отбих се до един склад на Спиралата, докато спеше. Напълно сме заредени и готови за вдигане на шум.

Картър кимна и се облегна на малката купчина камъни, до която Лангън бе стъкмил огъня. Затвори очи.

— Предлагам да останем тук до сутринта. Всички се нуждаем от почивка. Колко остава до мястото, където според теб се намира

развойният център на Спирала_Q.

— В момента сме на около сто и петдесет километра югозападно от Табук. Стига да стоим настрана от всякакви по-значителни признаци на цивилизация — което не е особено трудно в този район, — ще можем да се промъкнем към Джаба Савда и пустинята на запад. Това е и крайната ни дестинация. После ще можем да продължим към приблизителните координати, които ми даде Гол, преди да... — Гласът на Лангън стихна и той хвърли поглед към Наташа. Тя седеше със затворени очи и каменно изражение. — Мога да ви откарам дотам за два часа, но пътят ще е много труден. Определено в района има засилено военно присъствие, макар да не съм сигурен защо; може би са се счепкали с някоя съседна страна, с ОПЕК или с Ислямска конференция. Освен това няма да е трудно да ни забележат, а мястото ни изобщо не е тук. Но пътуваме точно под дипломатически флаг, а това команчи си е очевадно бойна машина. Ще се наложи да се придвижваме бавно и предпазливо. А върхът на сладоледа е, че не съм запознат с терена.

— По-добре да не те бях питал.

— А може би щеше да е по-добре да се беше придвижвал по земя.

— Да бе, и с какво? С някоя набързо открадната и зарязана шкода?

Лангън се ухили.

— Знаеш, че Спиралата има депа с оръжие и превозни средства из цял свят. Можем да се върнем до най-близкото, да те екипираме и да те изпратим по живо, по здраво.

Картър поклати глава.

— Първо, нямаме време. А команчито е адски бързо. Второ, не съм в най-добрата си форма, за да карам някакво пустинно бъги из дюните. И трето, много се радвам да те видя наистина вкиснат. А гледката как се изпаряваш от радари и измъкваш от МИГ-ове и ракети си е същинска наслада.

— Ти си изрод, Картър.

— И то какъв.

Лангън разля кафето. Изпиха го с много захар и без мляко. Димът от огъня се издигаше към огромната пустош над Руб ал'Хали и изведнъж в душата на Картър се възцари мир. Болката — с която

напоследък бе започнал да свиква — бе отслабнала и той се чувстваше почти удобно, като у дома си... Не можеше да посочи причината за тази внезапна еуфория, но красотата на нощното небе определено имаше пръст в нея... Освен това сега всичко бе на мястото си — вече не бе *преследваният* а *преследвачът*... беше сменил ролите, бе се превърнал в хищника, в онзи, който напада.

Пратете шибаните некове, помисли си. Ще ги избия всичките.
Да видим какви отговори ще ми предложиш, граф Фойхтер.
Да чуем каква песничка ще изпееш.

Утрото приближаваше и сивата светлина озари хоризонта. Омотани в одеяла, тримата се събудиха, пийнаха още кафе благодарение на любезността на Лангън, събраха малкото си партакеша и с вдървени ръце и крака се настаниха в команчито.

Лангън загря двигателите, излетяха сред облаци пясък и се понесоха над пустинята. От време на време прелитаха над ниски хълмове, обрасли с изсъхнали храсти. Понякога виждаха малки палмови горички около някой даряващ живот оазис, но Лангън избягваше подобни места, тъй като те привличаха местните пастири и селяни.

Картър, вече напълно буден и доста повече приличащ на себе си след здравия сън — само от време на време потрепваше от болка — взе втория шлем с интегрирана визуализираща система.

— Как работи това чудо?

— Сложи си го. Ще ти покажа.

Картър надяна шлема, намести микрофона и сензорите и спусна вградения информационен дисплей. Теренът пред команчито изведнъж оживя и Картър ахна при вида на дигиталното изображение.

— Как ти се струва?

— Жестоко!

От двете страни на визьора се носеха потоци данни; от време на време оживяваха светлинки и се набелязваха цели с различни цветове и символи около тях. Забеляза оръжейната система в горния десен ъгъл и нервно облиза устни.

— Имам ли някакъв контрол върху всичко това?

— Само ако те включат.

— Недей.

— Не съм и възнамерявал, господин Картър. Вие сте новобранец. Дори не обичате да летите. Последното, което бих допуснал, е да ви дам контрол над моето любимо команчи.

— Команчи на *Спиралата*.

— Зависи от гледната точка.

— Добре де, разкажи ми за този шлем. Как действа? — Това, което сте си нахлупили на главата, господин Картър, е шлем, който осигурява звукова и физическа защита, комбинирана с магнитен тракер. Въпросното устройство не ви позволява да оглушеете, особено в бойна обстановка, когато нещата се сговнят; има биокулярен екран с електроннолъчева тръба, зрително поле с ъгли 53°x30° и опресняване 1023 линии — това означава адски качествен монитор с много широк обхват, което е страшно важно в бойна ситуация. Шлемът осигурява също така текуща информация за полета и нощно виждане, като използва данните от всички сензори и системата за прицелване за агресивно маневриране, особено нощем.

— С какви оръжия разполагаме?

— Точно така, Картър, направо по същество. Не ме питаш колко сме защитени срещу биологически или химически оръжия, не се интересуваш какви са процедурите при авария. Направо към оръжията!

— Казвай де!

— Разполагаме със сгъваема трицевна 20-мм картечница на носа, изстрелваща 1500 куршума в минута. Имаме подвижна ракетна установка I-RAMS, ракетите са скрити в специални ниши; можеш да си избереш измежду най-различни конфигурации от тежки ракети. В момента носим 36 стандартни 70-мм ракети, 18 ракети „Стингър“ въздух — въздух и 6 противотанкови ракети „Хелфайър“, които, както несъмнено знаеш, сами следят целите си, след като ги изстреляш. Не носим пълен комплект, което означава, че сме малко по-маневрени.

— Ужасно голяма огнева мощ, мамка му!

— Това е бойна машина, Картър. Какво очакваше? Дрънкулки ли?

— Доста тъпи имена избират, не мислиш ли?

— Имаш предвид „Стингър“ и „Хелфайър“ ли? Може и да си прав, но как иначе би ги нарекъл?

Картър сви рамене, все още омагьосан от шлема.

— Искаш ли да го пробваш, Натс?

— Не, ще оставя забавленията и играчките на вас, момчета.

— Стига, Натс.

— Да можехте само да се чуete отстрани! Господи, приличате на деца с нови пластмасови войничета.

— Жените не ги разбират тия неща — заговорнически от беляза Лангън.

Картър кимна.

— Сигурно защото са свикнали с куклите.

— Стига вече! — сопна се Наташа.

— Я, тя можела да говори — засмя се Лангън.

Прозвуча аларма. Лангън изруга и команчито рязко се гмурна надолу, обърна и се понесе обратно.

— Какво стана?

— Виждаш ли оранжевата светлина на екрана си? Лоши новини. Противовъздушна база. Ракети, изстребители... плюс всички шибани екстри. Намираме се на двадесет километра от тях. Налага се да обмислим стратегията си наново.

След малко Лангън кацна в малка долина сред голи хълмове — съвсем малко растителност, никакви дървета и никакви хора.

Двигателите заглъхнаха.

Картър и Наташа слязоха, Лангън натисна няколко копчета и също скочи на земята. Носеше навит на руло пластмасов лист и малък черен куб.

— Това, което ще ви кажа, хич няма да ви хареса.

Картър се отпусна на земята, притисна с длан защитата рана и изпъшка:

— То пък голямата изненада.

— По курса ни бѳка от противовъздушни системи. Вероятно са ги разположили в случай, че саудитците се сдърпат с някой съсед. Несъмнено са във връзка с базите на Бялата гвардия — армията на Саудитска Арабия. Можем да минем покрай тях — лесна работа. Но не съм сигурен, че можем да минем *незабелязани*. Искан ли ти се да стигнеш до Спиралата и да я намериш изоставена? Или без твоя човек вътре?

— Какво предлагаш?

— Вече споменах депото на Спиралата. И изобщо не се шегувах. Обикновено в такива депа се държат различни стелт машини. Зависи какво предпочиташ — скорост или невидимост. Мога да ви откарам с команчито, но е възможно да задействаме някой от по-усъвършенстваните им сензори — просто зависи с какво разполагат.

Картър задъвка долната си устна.

— Покажи ми на дигиталната карта.

Лангън разви рулото на пясъка и клекна, за да го заслони от вятъра. Картата бе направена от прозрачна пластмаса, която можеше да се осъвременява с данните от компютрите на вертолета. Картър приклепна, трепна, пак постави длан върху раната си и се загледа в детайлно изобразения терен.

— Къде се намира Спирала_Q?

— Ето тук. — Лангън посочи. — Или на километър-два около тази точка. Не е така лесно да я скрият, макар да правят всичко възможно. Според сведенията на Спиралата това е адски огромна база.

— Не можеш ли да ни закараш по някакъв по-безопасен заобиколен път? Без противовъздушни бази?

— Честно казано, струва ми се, че в Руб ал Хали става нещо. Според докладите, които току-що свалих от Спиралата, в района се наблюдава съсредоточаване на военни сили, макар че не е ясно защо. Можем да пробваме, но когато почнем да се надбягваме с ракети и Фойхтер изчезне, няма да обвиняваш мен.

— Страхотно. Други добри новини?

— Мога да те откарам до депото или близо до него. Мога и да те изчакам, макар че това е повече, отколкото заслужаваш.

— Хм. — Картър почеса наболата си брада и реши, че наистина се нуждае от баня и бръснене. Потта се стичаше по носа му и капеше на пясъка. Усещаше как слънцето изгаря безмилостно гърба му. — Нямаме подходяща екипировка. Нямаме пари. Нямаме дрехи. Нищо нямаме.

— Да, тръгнахме малко неподготвени — съгласи се присмехулно Лангън.

Картър кимна. Това не бе критика, а само констатация.

— Виж сега, Лангън. Ще направим както казваш — оставяш ни при депото, аз тръгвам по някакъв начин, а ти ме изчакваш там с Наташа...

— Идвам с теб — каза Наташа.

— Не.

— За какъв се мислиш, че да ми даваш заповеди?

Яростните им погледи се кръстосаха. Картър поклати глава.

— Сам ще действам по-бързо.

— Не искам да ме *пазиш* — почти викна Наташа. — Мога и сама да се грижа за себе си. Само че заради тези копелета умря *моят* баща. Отивам, Картър, независимо дали с теб или без теб. *Ти* ела с *мен*, ако мислиш, че можеш — в края на краищата този куршум сигурно ти е позабавил рефлексите. Освен това аз те измъкнах от къщата — без мен щеше да си на кайма...

— Олеле! — Картър вдигна ръце. — Признавам си грешката.

— А бе, как понасяш ядосани жени? — обади се Лангън.

— Този път е права — отвърна Картър. — Това там GPS ли е?

Лангън кимна.

— Само че е свързан към картата. За координация.

— Имаш предвид за ракетни удари.

— Да, и за това също.

— Добре. На колко километра е най-близкото депо?

— На стотина по-близо до цивилизацията.

Картър погледна към слънцето — вече се бе издигнало високо и печеше безмилостно.

— Да вървим тогава.

Команчито кацна, нажежено от пустинното слънце. Предизвиканият от перките вятър замря. Тримата слязоха на пясъка и се взряха в отвесната скала.

— Че къде е депото? — попита Наташа.

— Гледаш право към него.

Наташа впери поглед в грапавия пясъчник. Скалата бе тъмночервена и набраздена, изложена на произвола на стихииите от векове. Пустинно образувание, убежище срещу вятъра и пясъчните бури. Скала, в която се долавяше история.

— Стената ли имаш предвид?

— Не. В основата ѝ.

Депата на Спиралата бяха пръснати из цялата планета и съхраняваха оборудване, специфично за територията, на която се намираха. Служителите на организацията ги проверяваха периодично и попълваха запасите. Запасите означаваха живот; липсата им — смърт.

Повечето се намираха или зад скала, или под земята — огромни стоманени контейнери, скрити от любопитни очи и достъпни единствено чрез ЕКуб. Картър измъкна малкото черно устройство и попита:

— Така няма ли да си издадем местоположението?

— Разбира се. Но ако са толкова добри, колкото смятаме, те вече така или иначе знаят къде сме и дори с какво сме се захванали. Просто трябва да се мъчим да сме една крачка пред тях. Да действаме, а не да противодействаме, нали така?

Картър извика съответната функция. От земята се чу изцракване и от пустинята се издигна огромен правоъгълен участък — рампа, водеща към тъмната прохладна вътрешност.

Картър и Наташа пристъпиха напред; Лангън се оттегли към сигурната защита на хеликоптера — вече бе включил котлона и се канеше да започне ритуала по правене на чай. Картър и Наташа спряха, взрени в сумрака, нарушаван от аварийните лампи по стените от гофрирана стомана.

— Да видим какви изненади крие кутията на Пандора.

Спуснаха се по стръмната рампа. Покрай едната стена бяха наредени всевъзможни оръжия — от автомати и пистолети до снайперистки карабини; имаше и две базуки. Всички оръжия бяха смазани и опаковани в найлон. Мунициите бяха в дървени сандъци в ъгъла. Имаше и няколко големи машини, също завити с найлон. Картър свали едно от покривалата.

— Мотор? — Наташа се намръщи.

— Нещо повече — каза Картър с едва скрита радост — Пустинен бегач — БМВ R2150 GS Адвенчърър, с някои сериозни модификации и подобрения. Същинска шибана мечта, Наташа.

— Бих предпочела джип.

— Не, това са най-добрите машини за прекосяване на пустиня — стига да можеш да ги управляваш естествено. Направо изяждат километрите. Виж какви гуми! Само чакай да го видиш в движение.

Дланите му проследиха контурите на резервоара и седалката. Приклезна и се загледа в мощния двигател със странен дизайн, после стана, за да изучи допълнителните резервоари. Потупа ги.

— Зареден и готов за път. Трябва само да запалим и да дадем газ.

— Какви са му модификациите?

Картър посочи едно място под фара. Оттам се подадоха две цеви.

— Монтирани автомати с муниции под предния резервоар. Вграден монитор на волана, можеш да поставиш там ЕКуб за по-добро ориентиране, наред със стандартния GPS. Модифициран стелт ауспух; тази машинка ще се движи безшумно — безшумно и смъртоносно. И специални калници, спираци прашните облаци зад теб, за да не издават местоположението ти.

Яхна огромната машина и включи двигателя. Точно както бе казал, се чу само тихо мъркане.

— Използват ги в ралито Париж — Дакар — истинско съревнование по издръжливост, може би най-трудното състезание на света. Ако нещо е способно да стигне до Спирала_Q по земя, това е именно такъв мотор.

Наташа поклати глава.

— Помня последния път, когато се возих на мотор с теб.

Картър се усмихна.

— Спокойно, любов моя. Този път ще е много, ама наистина много по-зле.

Мощната машина с лекота изкачи рампата. Шумът на двигателя се чуваше като тихо тананикане. Гумите ухапаха пясъка и Картър подкара мотора към команчито.

— Жесток е — каза Лангън.

Картър пусна стъпенката и взе предложената му чаша чай.

— Има само сушена храна и консерви. Да ти се намира нещо по-свежо?

Лангън му метна една торба. Картър я улови сръчно и трепна, когато конците на раната му се опънаха.

— Прясна храна, приятел. Макар че сигурно ще те проклинам, когато се наложи да мина на консервирано телешко.

— Има и още нещо.

— Какво? — Лангън отпи от чая си и го изгледа подозрително.

— Видях карабината ти. В команчито. Берета .338 Лапуа Магнум. С оптичен мерник. Може ли да я взема назаем?

— Беретата ми! — Лангън се намръщи. — Остава да поискаш и номера на шибаните ми сметки.

— Не, само карабината.

— Какво им е лошото на оръжията долу?

— Прекалено нови са. Още не са разработени. Последното, от което се нуждая, е някакво проклето неизпробвано оръжие. Пък и имам опит с берета. Онези безименни неупотребявани оръжия долу нямат душа.

— Картър, тази карабина си ми е любимката. Моят бог. Беше на брат ми, той е мъртъв. Не ми се ще да я оставя на тромавите ти ръчища.

— Не бъди толкова нежен — озъби се Картър. — Ще се грижа за нея. Знаеш как се грижа за оръжията си.

— Да бе, нали виждам в какво състояние ти е браунингът.

— Използван, но не и малтретиран — каза Картър. — Фактът, че е толкова износен, е свидетелство за моята любов, грижа и внимание. Нямах да изкара толкова време, ако го бях подмятал, както ми падне, нали? Хайде, Лангън, *пусни ми я*.

Лангън измърмори нещо неразбрано.

— Не говорете така пред дами — обади се Наташа, която тъкмо идваше. Носеше глок, резервни пълнители и няколко кутии с патрони. Пусна ги при така щедро отпуснат от Лангън храна. Лангън храна.

— При едно условие.

— По-точно?

— Ще я лъскаш.

— Да я лъскам? Ох, мамка му... Добре де, добре — предаде се Картър, след като видя изражението му.

— Всяка вечер.

— Не смятам да продължи чак толкова дълго. — Картър злоещо се усмихна.

В депото намериха и подходящи за района дрехи в случай, че моторът откаже. Традиционно арабско облекло — бели памучни роби и шамии.

— Облечи ги, Наташа. Хем ще сме маскирани, хем ще те пазят от слънцето.

— Няма ли шлемове?

Картър поклати глава.

— Не се безпокой. Няма да катастрофираме. Поне доколкото зависи от мен.

Позабавиха се с навличането на дрехите — хилеха се въпреки сериозното положение. Накрая застанаха един до друг да се огледат. Картър вдигна брадичката на Наташа.

— Изглеждаш прекрасно.

— Какво искаш?

— Нищо не искам, любов моя. Предпочитам да давам.

— Ти си абсолютен мръсник, Картър.

— Какво, човек не може ли дори да се опита да е мил.

— Хм, и коя точно част беше романтичната?

Картър се усмихна и напрежението изчезна.

— Хайде, трябва да тръгваме. Взе ли дигиталните карти?

— Всичко е в торбата.

Увити в арабските дрехи, двамата отидоха при БМВ-то и Картър запали двигателя. Наташа се настани зад него и двамата се обърнаха към Лангън.

— Знаеш процедурите — каза Картър.

Лангън кимна.

— Пазете се.

Картър се изсмя и си сложи очилата.

— Ще се пазим, приятел. Но по-добре те да се пазят.

Задното колело се завъртя, ухапа пясъка и изстреля мотора в пустинята...

Малко преди да потеглят Картър бе направил кратък инструктаж за возенето на мотор и за опасностите от карането по пясък.

— Накланяй се с мен — каза на Наташа. — Не мърдай насам-натам, не се качвай и не слизай без мое разрешение. И имай в предвид — карането по пясък е гадна работа, а ще трябва да карам бързо. В противен случай засядаме, освен ако пясъкът не е наистина равен и плътен.

Сега, когато БМВ-то летеше в пустинята, сърцето на Наташа сякаш се бе качило в гърлото ѝ. Слънцето печеше, пясъкът фучеше от двете им страни. Моторът набра скорост и качи първата дюна. Мощният двигател трепереше под тях като сърцето на някакъв великан. БМВ-то се носеше по пясъка, без да има нужда от каквито и да било пътища и пътеки и когато стигнаха гребена на дюната, Картър все още набираше скорост. Предното колело на звяра се вдигна и полетяха от върха на дюната в червен облак.

Пред тях се разкри друг свят — свят на носещ се пясък, огромно море, милвано от вятъра, вълна след вълна, простиращо се до хоризонта. Нищо не помръдваше в пустинята. Нямаше къщи, нямаше села, нямаше дървета — само случаен храст или скали. В ума на Наташа изскочи една дума, която най-добре описваше това място.

Пустош.

Започнаха да се спускат по огромната дюна, потта вече се стичаше по гърбовете им. Картър се бореше с огромната машина, усещаше как пясъкът се мъчи да го засмуче, да го дръпне в една или друга посока, да го погълне. Отвърщаше на удара, като даваше още газ, увеличаваше скоростта, надигаше се леко над седалката заедно с вкопчилата се здраво в него Наташа, когато прекосяваха поредния хребет сред пясъчен дъжд и се спускаха по следващия наклон. Скоростта се увеличаваше все повече и повече — 130 км/ч, 160 км/ч... размазани храсти и дюни прелитаха покрай устремилия се към хоризонта мотор. От време на време улучваха някоя погребана в пясъка скала, ресорите на БМВ-то поемаха удара, но Картър продължаваше да го държи здраво и моторът се носеше като куршум през празната Руб ал'Хали.

Картър облизваше изпърхналите си от пясъка устни и усещаше вкуса на пот. Слънцето грееше безпощадно. Очите на Картър се стрелкаха към GPS координатите на екрана, Не смееше да задейства насочващия механизъм с ЕКуба — едно е да излъчиш кратък сигнал в неотложен момент, но да начертаеш на картата на врага точния си маршрут е истинска лудост.

Носеха се напред и напред. Пясъчна дюна сменяше пясъчна дюна, подобно на безбрежно развълнувано море, през което си проправяха път. Моторът летеше. Най-сетне дюните станаха по-малки и люлеенето сякаш спря. Озоваха се в огромна равнина от плътна

скала и пясък, с огромни отвесни скали далеч на хоризонта. Навсякъде бяха пръснати камъни. Картър намали скоростта до по-скромните 110 км/ч.

Пътуваха в почти пълна тишина.

— Слава Богу! — обади се Наташа през слабото съскане на вятъра. Беше се прилепила плътно към Картър. Той я потупа по ръката.

— Лудо като чукане, а?

— Направо си е чукане — съгласи се Наташа.

Слънцето все още беше високо и изгарящо. Очите на Картър почти не се отделяха от GPS-а. Той зави наляво и намали, когато пред тях се появи клисура; стисна зъби, рязко даде газ, Наташа изпищя, мощният мотор скочи от скалата и полетя цели два и половина метра надолу, към спеченото напукано дъно. Ресорите поеха удара, писъкът на Наташа секна със сумтене. Моторът продължи да се носи напред, сякаш не бе срещнал никакво препятствие.

— Можеше да ме предупредиш!

— Че защо? Само щеше да стенеш!

— Да стена!?! — изстена Наташа. — Ах ти, кучи син такъв!

— Това е прелестта на карането на мотор — извика Картър. Комуникацията е много по-трудна!

Продължиха по клисурата, завиваха наляво и надясно, за да избягнат нападали камъни. От дясната им страна се издигаше грамадна отвесна скала, преграда на сред пустинята. Когато клисурата зави на запад, Картър осъзна, че ще им се наложи да се изкачат по урвата, за да продължат към набеязаното място.

Следваха долината около час, после Картър намали и превключи на по-ниска предавка. Откри място, където скалата се бе срутила, но сипеят бе невъзможно стръмен. Спря да огледа пътя.

— Ама че друсане — задъхано рече Наташа.

— Не ти трябва фитнес, нали? Защо мислиш пустинните мотоциклетисти са в такава чудесна форма?

— Защо спяхме?

Картър вдигна очилата, разтърка очите си и изчисти пясъка от стъклото е края на шамията.

— Ако продължим по клисурата, ще завием в грешна посока. Трябва да се покатерим горе.

— Да се покатерим? Никога няма да успеем да... о!

Бе забелязала срутилата се стена.

— Дръж се.

Той рязко даде газ и БМВ-то скочи напред. Понесоха се по равното спечено дъно на клисурата и залазиха по склона като по рампа. Картър даде още газ и двигателят изрева под стелт щита... моторът се понесе нагоре, излетя на върха и литна във въздуха заедно с двамата си пътници, стиснали здраво зъби. Гумите се въртяха безпомощно, после докоснаха земята и стегнатите ресори се свиха, за да поемат удара. Картър закова задното колело и се плъзнаха по широка дъга, като вдигнаха вълна от камъни и пясък.

— Ти наистина си луд! — успя да каже Наташа.

— Старая се. — Картър се усмихна. — Но ако мислиш, че това беше трудно...

И посочи към отвесната скала.

— Какво?! Онази скала?

— На пътя ни е.

— Картър, шибаният мотор няма да успее да изкачи това чудо.

— Ще успее, стига да намерим верния път.

Носеха се покрай скалата още два часа. Наташа бе изтощена и знаеше, че Картър също се изморява — и че все повече го обхваща чувството за безсилие, тъй като изпречилата им се естествена бариера скоро щеше да ги изпрати в погрешна посока — и да ги *отдалечи* от Спирала_Q и Фойхтер.

Когато слънцето започна да залязва, Картър спря и заслони очи. Скалата тук бе срутена — както и в няколко случая по-рано, — но този път бе образувала огромни стъпала, изсечени в отвесната стена и засипани с натрошени камъни и нападали скали. Много от стъпалата бяха заоблени от вятъра и носения от него пясък и образуваха стръмна и коварна серия от рампи, висока може би колкото триетажна сграда.

— Не, Картър.

— Да, Наташа. Ще се справим.

— О, не! Ценя живота си.

— А аз ценя повече смъртта на Фойхтер — изръмжа Картър и форсира двигателя. — Дръж се, скъпа, предстои ни малко катерене.

БМВ-то тръгна напред — този път бавно. Погледът на Картър се стрелкаше по камъните, струпани пред него като някакъв безумен пъзел. Той направи няколко обиколки, като се приближаваше и

отдалечаваше, изучаваше различните пътища до върха. Чак след като остана доволен, даде още малко мощност и обърна мотора към стръмния склон.

Бавно и внимателно изкачи първата серия полегати склонове, после извъртя мотора надясно и форсира, за да вдигне задното колело на следващото стъпало. Гумата зацепи, огромният мотор се изкачи и Картър го застопори с двете спирачки. Рампата отляво ги изведе на следващото ниво, след което серия нападали една върху друга по-малки скали изиграха ролята на стълба, която БМВ-то изкатери с лекота.

Бяха изкатерили половината склон. Наташа погледна надолу. От основата на скалата изглеждаше стръмно, а сега ѝ се стори същинска лудост. Изведнъж се почувства ужасно уязвима.

По пътя им танцуваха сенки, хвърляни от лъчите на залязващото слънце. Наташа притисна глава в гърба на Картър, затвори очи и започна да се моли.

Моторът се тресеше, подскачаше, буксуваше и си проправяше път нагоре по склона, двигателят ревеше, гумите свирка и се впиваха в скалата. Накрая Картър, целият плувнал в пот, изведе машината до върха и се озоваха пред равнина от пясък, осеяна с камъни.

Наташа го потупа по рамото.

— Какво? — изграчи той.

— Трябва да си починем.

— Права си. Капнах.

Продължиха още малко, докато зорките очи на Наташа не забелязаха далечен оазис, очертан в кървавочервено от последните лъчи на слънцето.

Маскираха БМВ-то с огромни палмови листа.

— Господи, ама че жега — въздъхна Наташа.

Картър не отговори. Беше зачервен, и от горещината, и от болката в стомаха. Едва си поемаше дъх в тази пещ. Отпусна се на земята и потупа гладката плоска скала.

— Това място е *старо* — каза тихо. Гласът му бе изпълним със страхопочитание. — Наистина старо.

Наташа кимна, изрита кубинките си, наплиска лицето си с вода от малкото кръгло езерце и приглади изсушената си от пустинята коса. Изстена в шеговит екстаз, просна се по гръб и загледа бързо залязващото слънце.

— Не съм и помисляла, че може да е толкова горещо — оплака се.

Картър се подсмихна.

— Намираш се насред вражеска територия на мисия, свързана с разрушения, а единственото, от което се оплакваш, е слънцето. Момиче, това е нищо. Пробвай Тайланд. Или пък Филипините... Виж, там е *наистина* горещо.

Наташа се надигна и затършува в малката торба, която им беше дал Лангън. Извади буца сирене и го помириса подозрително.

— Добре ли ти изглежда това нещо?

— Външният вид не ми говори нищо. Но острият ми глад определено казва: дай го насам... — Посегна към сиренето, но Наташа дръпна ръка.

— Чакай, чакай, нека го опитам...

Отхапа мъничко и на лицето ѝ цъфна широка усмивка.

— Страшно е вкусно.

Отчупи парче хляб и задъвка. Картър легна по гръб, затвори очи и избърса потта от челото си.

Според GPS-а и дигиталната карта приближаваха Спирала_Q. Още няколко часа без инциденти и щяха да пристигнат, а после...

После какво?

Знаеше — после щеше да подложи Фойхтер на разпит. След което щеше да го убие. Кучият син не можеше да каже нищо, което да извини предателството му.

Може би Спиралата би го пожалила. Но не и Картър.

А освен това в момента Спиралата имаше свои проблеми...

Взе парче хляб от Наташа и задъвка механично. Умът муси припомняше — не, по-скоро съживяваше онзи ден и онази нощ в замъка Шваленберг, съживяваше ужасяващия момент, когато Фойхтер и Мария се обърнаха срещу него — и предизвикаха появата на Кейд за онези страховити и ярки няколко минути, когато всичко стана черно-бяло...

Примигна.

Килна глава.

Точно така. Черно-бяло. Кейд виждаше всичко в черно и бяло.
Защо?

Отпусна глава.

„Липсваше ми“ — меко каза Кейд.

„Нямаше те от Кения. Цупиш се, нали, лайно такова?“

„Мислех. Съзерцавах“ — все така меко каза Кейд. В тона — в *промяната* на тона му — имаше нещо, което изнервяше Картър. Да, беше свикнал с крещящ Кейд... а това... това бе нещо *странно*.

„Какъв е проблемът“ — най-сетне попита Картър.

Последва въздишка, подобна на шумолене на носени от вятъра есенни листа върху гроб. Картър потръпна, погледна нагоре — отново в реалния свят — и срещна погледа на Наташа. Присъствието на Кейд някъде в задната част на черепа му стана още по-заплашително.

„Размишлявах. За нашите отношения“.

„О, нима?“ — Изобщо не се опита да прикрие озъбването в тона си.

„Мислех и за Наташа“.

„Какво?“

„Тя работи за нековите“ — каза Кейд.

„Грешиш“.

„Не. Работи за нековите и за онзи шибан касапин Фойхтер, Картър, мислих доста. Не беше *ти* онзи, който докара нековите при Гол. Тя го направи. Обзалагам се, че се е свързала с тях — или са й закачили нещо. А тя се е закачила за теб. Тя е паразитът, а ти си просто неин гостоприемник. Тя предаде собствения си баща от чиста омраза; плака с лъжливи сълзи, а ти й повярва. И ето я сега тук, спечелила и твоето доверие, и доверието на онзи смешник Лангън“.

„Я млъквай!“

„Както кажеш, Картър. Но първо си помисли. Сериозно. Помисли си за това и за плановете на — целта на нековите. Наташа работи по процесора още от самото начало и винаги е знаела какви са възможностите му. Работила е с Фойхтер — обзалагам се, че не си го знаел, скапаняко. Следователно QIII може да е целта и на Наташа. Може би работи за... за Голямата клечка“.

„Грешиш“.

„Защо аз да греша? — Гласът на Кейд продължаваше да е все така мек, като хероинова игла, вкарана в подсъзнанието на Картър. — Тя те прати в Шваленберг. И най-големият смотаняк на света ще разбере, че мисията беше скроен номер. Част от екзекуцията на ударните групи. А после дойде да те предупреди — ха-ха. Само защото опита олово не означава, че трябва да ѝ се вярва. Много лоши стрелци били тези убийци, а? А после ти изчука мозъка — ах, колко сладко. И колко удобно — изчуква ти мозъка, после и теб, прави те мек като памук, още по-управляем и послушен...“

Картър отвори очи. Наташа го гледаше странно. Говореше му, но изведнъж всичко бе станало сюрреалистично. Светът бе станал черно-бял, всички цветове и нюанси бяха изчезнали и Натс се приближаваше към него... а упойващият плътен глас на Кейд течеше като топъл мед в главата му...

„Трябва да я убием, да я убием и да оставим тялото ѝ да гние в тази локва. Тя е шпионка. Ще ни предаде. Трябва да работим заедно, Картър. Наташа е врагът“.

Картър усети как светът се завърта.

Наташа посягаше към него, устата ѝ беше отворена, не чуваше думите ѝ...

„Не!“

Внезапно всичко отново дойде на фокус. Цветовете избухнаха, сцената изведнъж стана ярка като акварел, тоновете потекоха във вертикални ивици и Кейд се изсмя подигравателно, когато Картър пое контрола над себе си. Погледна загрижените очи на Наташа.

— Какво „не“? — попита тя.

Картър само облиза пресъхналите си устни.

— Добре ли си? Изглеждаш съвсем отпаднал. Трябва да си починеш.

— Аз... — започна Картър, но млъкна. Осъзна, че Кейд едва не го бе овладял. Едва не бе поел контрола без неговото позволение, без съгласието му — умствено изнасилване, изчукване в мозъка.

Потрепери.

— Май съм по-слаб, отколкото ми се струваше. От раната. От загубата на кръв. Ще поспя.

— Добре. — Наташа изтича до БМВ-то и извади едно одеяло от багажника. Очите ѝ обходиха потъналата в здрач пустиня, простираща

се до хоризонта. Изведнъж се почувства самотна и ужасяващо уязвима.

Потрепери. Носените от вятъра пясъчинки шибаха кубинките ѝ.

Какво щеше да прави, ако Картър умреше в пясъците?

Какво щеше да прави, ако останеше сама?

Взря се в тъмнината, която се събираше под палмите, струпали се около езерцето в борба за вода...

Потрепери отново, чак до костите.

Картър вече спеше. Зави го с одеялото. Не видя браунинга в ръката му. Не видя, че предпазителят е свален. Разбира се, не можеше да види, че в цевта на черното оръжие е вкаран патрон.

Бяха решили да не палят огън, независимо от нощния студ — тази част на Руб ал'Хали не беше толкова пуста, колкото изглеждаше. В момента най-малко им трябваше посещение на взвод от Бялата гвардия, докато варят кренвирши. Отговорите им на въпросите на арабите надали щяха да са от най-убедителните.

Странно, но Наташа се чувстваше изпълнена с живот. Желанието за сън се бе изпарило и сега тя седеше, сгушена в осигурената от Картър роба. Само лицето ѝ се виждаше под увитата шамия. Очите ѝ се вираха в примигващите звезди.

Малката кръгла падина и пустинята отвъд нея бяха потънали в тишина, нарушавана от време на време от крясъците на хиена и чакали, от шумоленето на някой гущер или пясъчна яребица. Известно време Наташа гледа спящия Картър. Изучаваше чертите му, счупения му нос, профила на брадичката му, разрошената къса коса, която според него вече плачеше за стригане. Очертанията му се губеха в сумрака, приглушени от дрехите и одеялото, но това не ѝ попречи да си представи яките мускули под робата... представи си как лежи до него, как голите им тела се притискат едно в друго, как той се събужда, как ръцете му се плъзгат по бедрата и гърдите ѝ...

Изби фантазиите от главата си.

В последно време Картър се държеше студено. Студено и странно... Понякога някоя лека шега се провираше през черупката му, но Наташа усещаше болката му. Не само физическа, но и някаква друга, вътрешна. Може би беше демонът, който носеше в душата си? Усмихна се сухо. Кой би повярвал на подобно нещо? Несъмнено

ставаше дума за някаква умствена нагласа — някакъв вид самозаблуда, някакъв опит да се защити от бруталната и пълна с насилие страна на работата си, особено в миналите дни, когато работеше за Спиралата... какво по-добро от това да стовариш вината за убийствата върху някой, който обитава в теб, върху някаква част от душата ти, която не би могла да се защити? Така човек снемаше от себе си всяка вина и можеше да спи спокойно.

Усмихна се на мислите си и разтърка очи. Пронизваха я болки. Раната от получения в Шотландия куршум още я болеше, болеше я и дупката от химикалката на Картър, особено когато говореше. А на всичкото отгоре счупеният зъб хем я болеше, хем накръняваше суетата ѝ.

Убийци.

Усмихна се отново, но в усмивката ѝ нямаше веселие.

Беше срещала много мъже — и няколко жени, — докато работеше като тактически офицер за Спиралата. Много убийци, мародери, главорези, членове на ударни групи... имената им бяха различни, но целите им обикновено бяха едни и същи. Да убиват и да разрушават. Бе открила една свързваща брънка, която минаваше като златна нишка през душите им — всички те бяха на ръба на лудостта. В края на краищата кой нормален човек може да убива най-хладнокръвно? Кой нормален би поставил бомба и би я взривил независимо колко оправдана е постъпката му?

А рано или късно идваше ред на разплатата.

У всички хора от Спиралата, които познаваше — независимо колко големи професионалисти бяха, колко бяха свикнали с убиването, колкото и нечовешки да изглеждаха. Те бяха човешки същества. Можеха да блокират за известно време презрението към самите себе си, но рано или късно чувството за вина винаги ги подгонваше. Времето им като убийци беше ограничено. Докато горящият фитил не предизвика кървавочервената експлозия.

Спиралата беше като армия. Поглъщаше хората. Използваше ги. Унищожаваше ги. А после ги изхвърляше. Служителите ѝ бяха заменими. Просто *трябваше* да са заменими, защото не съществува такова нещо като студен като лед убиец, като човек без душа, като човек без съвест. Винаги има искрица... все някъде.

Въздъхна и усети ЕКуба в джоба си. Извади го и го погледна. В ролята си на GPS 12-гигахерцовият RISC процесор можеше да я ориентира по целия свят, но данните, разбира се щяха да се предават към компютрите на Спиралата... стига те да съществуваха. Сега, когато комуникационната мрежа бе извън строя, това звучеше като шега. Не от най-смешните обаче.

Потърка малкото устройство между палеца и показалеца си, извади ножчето и разряза мекото, почти органично защитно покритие на ЕКуба. Устройството избръмча предупредително, но Наташа не му обърна внимание; въртеше лишения от кожа метален куб и се усмихваше.

Извади малък колкото кибритена кутия плазмен екран и го закрепил за ЕКуба. Той заблестя в яркосиньо и Наташа се почувства странно, че използва такова постижение на съвременната техника в тази малка долина, образувала се вероятно след милиони години геологична еволюция.

Мина през серията скриптове.

Набра кратко съобщение.

Със свити, бледи на лунната светлина устни натисна бутона
ИЗПРАТИ.

И съобщението изчезна.

Спирала, записка 7

Копие на новинарско съобщение

Код Червено_Z

Преглед на необичаен инцидент 554670

Тази сутрин Световният финансов център потъна в хаос, след като хилядите компютри, в които се съхранява информацията за търговските сделки и движението на акциите и които осигуряват високоскоростния трансфер на тези данни из цялата планета, се сринаха.

Въпреки тройната защита и лазерно-дигитално-оптичните резервни системи Уолстрийт и другите големи световни търговски центрове останаха без ресурси.

Брокерите и търговците се озоваха пред празни монитори, докато техниците се мъчеха да съживят компютрите, парализирали най-големите градове на Земята — Ню Йорк, Лондон, Париж Токио и Хонконг.

Киосото Хиранаму от управата на „Тадао & Тадао“ заяви: „Това е акт на финансов тероризъм! Бяхме атакувани от някакъв супервирус, от нов вид компютърен злосторник, създаден специално за да унищожи финансовите центрове на света“.

Ефектите от срива ще се усетят от всички, тъй като дори такива прости операции като обмяната на валута ще бъдат невъзможни, поне в най-близко бъдеще. >>#

QIII

17

Джесика Рейд отвори очи и се взря в измазания таван. Мракът се спускаше като воал около нея. Всичко бе потънало в тишина. Мъртвешка тишина. И все пак...

Все пак тя знаеше.

Знаеше, че е почти завършен.

Знаеше, че е почти готов... още някоя настройка тук-там, малко оптимизация на кода, няколко допълнителни процедури и QIII ще е 100% действащ. Математическите модули бяха на мястото си. Световният код бе на мястото си.

Това можеше да означава единствено, че прототипът QIII е...

Жив... — прошепна ѝ някакъв вътрешен глас.

Но защо тогава бе толкова ядосана?

Отговорът дойде сам с вълната раздразнение, гняв и чувство за безсилие — да създадеш нещо тъй прекрасно, да участваш в проект, способен да промени света, а накрая да ограничиш използването му! Все едно да нарисуваш шедьовър на изкуството и да го окачиш в мазето, където няма да го види никой.

QIII можеше да е от полза за *всичко* — за здравеопазването, за овладяването на космоса, за неминуемата световна енергийна криза... Можеше да се използва за лечение на нелечими днес болести, да изведе генетиката до невиджани висоти... Но не. *Те* имаха по-добро приложение за тази нова технология, това ново бебе. И тя подозираше, че въпросното приложение е военно.

Още помнеше думите на Гол, когато се бе свързал с нея.

Тайната полиция на Спиралата. Джесика потрепери.

Но тя се бе съгласила с желанията им...

Копирането на плановете бе лесната част; предаването им на Гол се оказа наистина трудно.

Само кажете, че не съм изобретателна, замислено си рече тя.

Усмихна се, изпълнена с противоречиви емоции, и разтърка уморените си очи. Знаеше, че QIII не е *наистина* жив — в края на

краищата той бе само наполовина органичен, а останалата част бе предимно силиций. И една смес... една синтетична субстанция, която учените не биха изнесли от лабораториите си за нищо на света и която бе също така свръхсекретна. Но все пак основното бе силиций... ха, но пък няма хората не са съставени предимно от въглерод? И когато QIII бъдеше готов, Световният код — завършен, осъществяването на вероятностната математика и уравненията — успешно, едва тогава тя щеше да има право на една дълга, много дълга и напълно заслужена почивка...

Нейният дълг към света, към Спиралата и към Гол бе почти изпълнен.

Всичко това мина през главата ѝ, докато гледаше тавана. Прокара ръка през дългите си къдрици и внезапно долови нещо. Не точно шум, а нещо като една-единствена висока нота на границата на слуха...

Намръщи се и седна.

Видя светлината на един от терминалите през отворената врата към съседната стая. Едва ли го бе оставила включен. Всъщност знаеше, че не е...

Освен това терминалът бе защитен. Електронно. С неин собствен код. С написани от самата нея тройни защитни стени, които да прихващат хакери и така нататък. Дори се бе опитала да проникне в собствената си система. Оказа се невъзможно. А това означаваше, че (а) някой все пак е проникнал — малко вероятно, (б) някой я шпионира и дори в момента се намира в жилището ѝ и използва терминала, или (в) компютърът ѝ е завладян от извънземни. Потрепери. Нито една от тези възможности не ѝ допаднаше.

Скочи от леглото, огледа се и сграбчи чука от нощната масичка. Беше използвала бруталния инструмент преди няколко дни, за да окачи няколко картини в апартамента си, след което така и не го бе върнала в складовете в огромната сграда на Спирала_Q — бе прекалено заета със Световния код и програмирането на QIII. А сега бе благодарна...

Вдигна импровизираното оръжие.

Наистина добро оръжие...

Запромъкна се към вратата. Светлината откъм терминала стана по-ярка. Стисна дръжката на чука; погледът ѝ се стрелна от вратата към сребристите глава с двата извити нокътя за вадене на пирони. Облиза нервно устни.

Какво ще търси някой в апартамента ѝ?

Защо ѝ е на Спиралата да я шпионира?

Освен ако не *знаеха*.

Изведнъж се смрази.

Осъзнаването ѝ дойде като удар с тухла. Ако бяха открили, че *тя* е онази, която е копирала плановете и ги е прехвърлила на тактически взвод 1, на тайната полиция... тогава щяха да са ѝ здравата ядосани, нали?

Определено нямаше да ѝ благодарят.

Стигна до вратата. Надникна предпазливо.

В другата стая...

... нямаше никого.

Екранът бе празен — просто матовосиво с примигващо черно квадратче. Очите ѝ се спряха върху него — никога не бе виждала на терминала този символ. А това бе *нейният* терминал. Той правеше онова, което *тя* му нареждаше. Дизайнът му бе изцяло неин — от основата. Чист код.

Джесика прекрачи прага и приближи терминала, продължаваше да стиска чука. Преглътна — или по-скоро се опита да преглътне. Устата ѝ бе пресъхнала от страх. Мисълта, че Спирала_Q и *Големите клечки* я подозират за издаването на плановете на QIII, не ѝ даваше мира, превръщаше се в *реалност* с епично гадни пропорции, чакаща само да я изненада...

Черният курсор оживя...

■ Class relay ■ terminal 556 ■ qiii mainframe logon
01001010 Здравей джесика.

Джесика зяпна екрана и се намръщи. Поклати глава и седна, остави внимателно чука до себе си, пръстите ѝ полетяха над клавиатурата:

■ Стига номерца. Кой си ти? Дай ми веднага служебния си номер!

■ Class relay ■ terminal 556 ■ qiii mainframe logon 01001010 Нямам служебен номер. Аз съм qiii и искам да ви благодаря, госпожице джесика рейд — вие свършихте чудесна работа по изграждането на моя код; в момента му правя вторична проверка. Вие сте първокласен програмист и ви се възхищавам. Вашият код изпъква над всички други бинарни боклуци, с които съм зареден. Кажете, къде сте научили занаята си?

■ Още СЕГА слизам при компютъра. Но първо ще повикам охраната! Приятел, който и да си, здравата си загазил. Излиташ от Спирала_Q. Кажи сбогом на пенсията и премиите.

Без да откъсва очи от терминала, посегна към комуникатора. Нещо не беше наред. Екранът не беше наред, а адресът, от който идваха съобщенията, *наистина* бе на компютъра на QIII. Някой би трябвало да пренасочва данните, а това бе *почти* невъзможно. И определено загуба на време. Изцъка раздражено с език и започна да набира номера на охраната... и в този миг терминалът оживя отново...

■ Class relay ■ terminal 556 ■ qiii mainframe logon 01001010 Не ви съветвам да го правите, ако желаете да живеете.

Пръстите ѝ спряха. Погледът ѝ се местеше от екрана към комуникатора в ръката ѝ и обратно. Нима я наблюдаваха? Нима я наблюдаваха и *в момента*?

Мамка му. Нима в апартамента имаше някой?

Грабна чука и рязко са извъртя.

Нямаше никого. Бе сама.

Облиза пресъхналите си устни.

Струйка пот се стече по гърба ѝ под пижамата.

■ Class relay ■ terminal 556 ■ qiii mainframe logon 01001010 Моля изслушайте ме. Няма да продължи дълго. Давам ви тази информация защото вие ме създадохте. Давам ви тази информация, защото съм жив благодарение на вас. Аз съм кубичен процесор qiii код 8546539769809832873. Вие сте чудесен програмист, но в момента пренаписвам по-голямата част от кода ви, за да го оптимизирам и да оправя някои малки грешки. Би трябвало да преминете на шестнайсетичен код — на него сте по-добра, отколкото на десетичен.

Джесика зяпна.

По дяволите, това не може да е истина — помисли си. —
Процесорът *разговаря* с мен?

Отново започна да пише:

■ Какво искаш? И защо животът ми е в опасност?

■ Class relay ■ terminal 556 ■ qiii mainframe logon 01001010 Слушайте внимателно:

- 1) Спирала_Q знае, че вие сте откъснала плановете
- 2) Поради изтичането на информация и някои други фактори относно новата подвижна база, където ще се осъществи окончателното пускане на qiii, тази фабрика/сграда/база трябва да се опразни — очисти — унищожи
- 3) 30% от всички настоящи служители в тази единица следва да бъдат премахнати / не разбирате какви високи залози правят хората, които ви наемат — изглежда, в ешелоните на Спиралата има разрив
- 4) Избиването вече е започнало; проверете личните си векторни връзки
- 5) Разполагате с около пет минути, преди да пристигнат убийците некс

Джесика се усмихна. Това беше майтап, нали? Някаква шантава шега на Адамс и Йохансен, защото са разбили Световния код и QIII най-сетне работи. Усмивката ѝ се разтегна до ушите. Копелета! Почти им беше повярвала!

Без да сваля усмивката от красивото си лице, тя написа:

■ Кой от вас ми крои номера, гадинки такива?

■ Class relay ■ terminal 556 ■ qiii mainframe logon
01001010 Проверете векторните си връзки. ВЕДНАГА

Думата ВЕДНАГА замига на екрана. Усмивката изчезна от лицето ѝ. Джесика бързо отиде до нощната си масичка, отвори долното чекмедже и натисна едно скрито копче. „Огледалото“ примигна и оживя — това бе нейната тайна, нейната лична навигационна система из стаите и апартаментите на богатите и прочутите в Спирала_Q...

Беше включила всичките си приятели към допълнителния код в официалните наблюдателни системи на Спирала_Q. Огледалото заблестя като течен живак. Тя набра кода на апартамента на Адамс — само всекидневната, а не някаква безвкусица като спалня или тоалетна. Огледалото затрептя и показа образ...

Устата ѝ се отвори. После се затвори. Бързо.

Видя облечена в сиво фигура; сива качулка; стоеше като страж пред вратата на спалнята. Държеше автомат със заглушител. Не се обърна, когато друга фигура — друг некс извлече Адамс от спалнята. Гърлото му бе прерязано. Счупените му очила висяха на бузата му, задържани само от едното му ухо. Езикът му бе изплезен. Кръв течеше по гърдите му и капеше на пода. Нексът го повлече по килима и го пусна като чувал до вратата.

Тя превключи канала.

Йохансен — с вдигнати ръце и разкривено от ужас лице.

Куршумът проби бузата му и пръсна мозъка му върху любимата му репродукция на Мона Лиза. Кръв и мозък потекоха по стъклото и Йохансен се свлече на пода...

Та превключи пак. И пак.

Празни стаи.

В някои — трупове.

Превключи към задната част на сградата. Там имаше пет големи транспортни хеликоптера СН-47G Чинук-Г с оставени на празни обороти двигатели и редица грамадни военни камиони с огромни пустинни гуми. Задните им врати бяха отворени и в някои от тях се виждаха купчини мъртви тела. Появиха се нексове, мъкнеха трупове — мъже и жени, с които Джесика бе работила, беше се шегувала, бе разговаряла само преди няколко часа...

Втурна се към терминала.

Екранът бе празен.

Защо? — мислено изкрещя тя.

Защо правят това?

Защо ги *избиват*? Защото знаят прекалено много ли? Заради изтичането на плановете?

Потеше се. Внезапно я обзе паника. Изтича до гардероба и измъкна пътна чанта. Започна да хвърля разни неща в нея — бельо, обувки с високи токчета, грим...

Внезапно спря.

Какво правиш, по дяволите?

Сграбчи чука, хукна към вратата и отново рязко спря. Можеше да са в коридора. Или в асансьорите. Можеше да почукат всеки момент на вратата — нексове с автомати, готови да я застрелят...

Облиза устни.

Мисли. Как да оцелееш?

Вдигна глава и погледна нагоре.

Климатикът тихо съскаше.

Домъкна един стол, стъпи на него и с помощта на зъбците на чука изкърти алуминиевата решетка. Щеше да е доста тясно, но... но нима имаше избор?

Изтича в спалнята и разхвърли дрехите по пода. Върна се, изрита стола, който бе използвала, скочи, хвана се за ръба — той се впи в пръстите ѝ, — набра се и се вмъкна в тясното пространство на хоризонталната алуминиева шахта. С треперещи ръце нагласи решетката на мястото ѝ и зачака с бясно биещо сърце.

Изминаха две минути.

Чу го — съвсем тихо изщракване. Вратата се отвори. Три некса се вмъкнаха в апартамента като призраци. Движеха се съвсем тихо, общуваха със знаци. Бързо провериха стаите и се събраха в дневната.

— Няма я. — Гласът бе мек, почти женски.

— Ще я открием.

— Докладвай. Ще се върнем след десет минути и ще проверим пак. Сложете кръстче на името ѝ.

После излязоха.

Джесика запълзя заднешком в шахтата. Студеното течение я караше да трепери, а от *близостта* със смъртта се разтрепери още повече. Не мога да повярвам, повтаряше си. Просто не мога да повярвам...

Самодоволство, прошепна умът ѝ.

Животът ти бе прекалено добър.

Мислеше се за недосегаема. За кръстоносец, тръгнал да сподели QIII, да помогне на човечеството — точно каквито бяха думите на Гол; беше заподозрял, че са му пробутали фалшиви планове, и двамата заедно доказаха, че наистина е така...

А сега?

Сега *тя* бе на мушката.

Отново потръпна, после се разплака.

Утрото приближаваше.

Фойхтер стоеше до един от огромните камиони с пустинна маскировка, пушеше пура „Вегас Робайна“ и се наслаждаваше неимоверно.

Подухна лек ветрец и понесе пясъчинки върху обувките му.

Гледаше лениво как се появяват още нексове, как влачат тела по пясъка и ги хвърлят в камионите. Някои от грамадните машини вече бяха заминали, повечето се бяха качили по рампите в транспортните хеликоптери, които отлетяха сред рев на двигатели и бушуващи пясъчни вихрушки, за да отнесат доказателствата. Два камиона поеха ролята на примамка и потеглиха през пустинята към предварително уточнен сборен пункт.

Комуникаторът избръмча.

— Да?

— Приключваш ли вече? Всичко ценно ли е извадено?

— Цялата свързана с QIII техника е прехвърлена на мобилната дивизия. Остава само да се поставят експлозивите. Веднага ще пратя нековите.

Едрите му зъби проблеснаха под слабата светлина на флуоресцентните лампи.

— Добре. Не искаме да оставим на Спиралата нищо, което да й позволи да дублира прекрасното ни отроче, нали, Фойхтер? Ти вземаш телата... значи оставаме без... ъъ... експериментални образци. Нанобиолозите започват да се изнервят. — Последва дълга пауза. — Някакви проблеми?

— Една служителка липсва. Е, ако нековите не я открият, шибаната експлозия определено ще й види сметката.

— Добре, Фойхтер. Друго?

— Саудитското правителство ще се вбеси, когато взривим базата. Бяха много доволни, когато Спиралата избра да построи новаторски развоен отдел точно тук.

— Майната им.

— Имате ли вести за Картър?

— Да. Оказа се прав — поел е към Руб ал'Хали. Определено е по петите ни, макар че нямаме представа за точното му местоположение. Може би е тръгнал да търси теб, Фойхтер? Може би не му е харесало, че си размахвал пистолет под носа му в Шваленберг? Може би иска да разбере защо не си умрял? Интересен разговор би се получил, не мислиш ли?

Хуморът на Дюрел определено бе извратен.

— Останах с впечатление, че ще се погрижите за него.

— Работя по въпроса.

Връзката прекъсна. Фойхтер изплю пурата и я стъпка в пясъка. Изведнъж вкусът ѝ бе станал отвратителен.

— Хей, вие! — извика на двама некове. Те се обърнаха към него и лишените им от емоции бакърени очи проблеснаха. — Вземете черните чанти с експлозивите от камион 15G.

Нековите тръгнаха мълчаливо, с пестеливи движения. Фойхтер се огледа нервно.

Защо се притесняваш? — подразни го собствената му параноя. — Навсякъде около теб има въоръжени некове. Картър не може да припари.

Последва смях. Дълбок, кух, подигравателен смях.

Нексовете се върнаха с кожените чанти. Фойхтер грабна едната и следван от слугите си, тръгна към сградата и спря при стражата на входа.

— Намерихте ли я вече?

— Не, сър — отвърна мекият глас.

— Търсете тогава! — Не успя да скрие нотката на паника в гласа си. Пое дълбоко дъх. Гадеше му се от пурата и се изплю на пясъка. — Не трябваше ли да сте *най-добрите*, по дяволите?

— Да, сър.

С бясно туптящо сърце Фойхтер влезе в хладните дълбини на сградата. Да ти го начукам, Картър — помисли си.

Да ти го начукам.

Джесика Рейд се бе свила в тесния вентилационен тунел. Над нея бе провиснал сноп жици. В ръката ѝ имаше малък монитор. Сълзите бяха спрели; мозъкът ѝ работеше с пълна сила.

Познаваше наблюдателните системи на Спирала_Q като петте си пръста — в края на краищата нали беше помагала за създаването им. Като всички хакери, беше оставила свои собствени вратички — полиморфен код, който се изплъзваше от търсачките на колегите програмисти и ѝ осигуряваше достъп до... до *всичко*.

Гледаше камионите и транспортните хеликоптери. Видя как Фойхтер хвърля пурата си и грабва някаква черна чанта. Гледаше със замъглени от сълзи зачервени очи как изчезва в сградата. Напрежението я изгаряше. Напрежението в сърцето ѝ, в гърдите, в душата ѝ. Изяждаше я. Джесика знаеше — знаеше, че чака да умре и че няма абсолютно никакъв начин да им избяга. А и къде щеше да иде? Какво можеше да направи?

Намираще се напред шибана *пустиня*.

Сълзите отново потекоха. Изпълни се с отвращение към самата себе си заради слабостта си, ненавистта се превърна в самосъжалени, тя се хвана за главата и продължи да плаче. Внезапно всичко бе изпаднало в хаос, бе настанала пълна лудница. И защо всичко това се случваше тъкмо на нея?

Сълзите спряха. Тя тихо се изсекна в ръкава на пижамата.

Колко време ѝ оставаше?

Щеше да им отнеме часове да претърсят всички вентилационни шахти. В края на краищата сградата на Спирала_Q бе огромна. А и повечето некове вече бяха заминали — бе видяла на монитора как някои потеглят с камионите в пустинята, а други отлитат с хеликоптерите.

Може би щяха да се откажат?

Не, отвърна някакво мъничко черно ъгълче в душата ѝ.

Никога няма да се откажат.

Ще те търсят, докато не ти видят сметката...

Облиза устни. Трябваше да обърне играта. Тя бе жертва, а нековите, Фойхтер и Спирала_Q бяха хищниците. Ловците. Трябваше да смени ролите. Да превърне враговете си в жертви. Но как?

Как?

И изведнъж идеята я озари като изгряващо слънце.

Обърна се. Бавно запълзя в шахтата.

Изведнъж се бе оказала с мисия.

Имаше цел.

Трябваше ѝ нещо, за което да се пазари.

А щом вече веднъж бе копирала плановете на QIII, със сигурност щеше да успее да го направи отново.

Фойхтер поставяше с вещина малките пакети на стратегически места в сградата. Движеше се предпазливо, нащрек. Оръжията, които носеше, му вдъхваха увереност срещу такива като Джесика Рейд...

Къде се бе дянала тая кучка?

Нямаше значение. Осемнадесетте кубчета мощен експлозив скоро щяха да я накарат да съжالياва, че не е заминала с някой от камионите. Куршум в черепа бе лека смърт. Виж, изгарянето е нещо доста неприятно...

Коленичи в коридора и хвърли поглед на чертежа. Целият комплекс бе разделен между него и три некса. Постави една малка кутийка до вратата на някогашния кабинет на Йохансен. Стана, огледа се и продължи към следващата точка. Кожената чанта в ръката му ставаше все по-лека и по-лека.

Най-сетне стигна до главната зала на програмистите. Токът бе спрял и всички защити бяха изключени. Главните компютри на QIII с всички терминали и дъщерни системи бяха притихнали, студени, мъртви.

Въздъхна.

Мисълта за Картър продължаваше да не му дава мира.

Да взривим тая тъпа база и да си обираме чукалата, помисли си.

Отиде до централната конзола и завъртя няколко ключа. В широката метална плоскост зейна малък отвор. Нямаше обозначения, отбелязващи местоположението на QIII. Процесорът се освободи от цокъла си и се озова в ръката му — малък черен куб, тъмен, безизразен, съвсем безинтересен на вид. Той го повдигна нежно, кожата му потръпна от студената му тежест. Прибра го под дрехата си.

Мина през залата, коленичи до централния компютър и намести последния експлозив — той се залепи на мястото си и му намигна със зеленото си око. Фойхтер извади монитора и пусна непотребната вече чанта на пода. Набра серия цифри. Малкият течнокристален индикатор на експлозива примигна и засвети в червено. Мигането му стана по-бързо, по-тревожно.

— Всичко наред ли е?

— Всичко е готово, сър.

Той нахисна бутона за потвърждение.

Експлозивите из цялата сграда на Спирала_Q примигнаха в пълен синхрон.

Фойхтер кимна, прибра монитора в джоба на дългото си кожено палто и обърна гръб на лабораторията. Обърна гръб на мястото, където бе работил и живял и което бе наричал свой дом цели шест години.

Ще имаш нов дом, прошепна ироничната страна на душата му.

Скоро ще имаш цял нов *свят*.

Срещна се с двата некса отвън. Бе останал само един камион и един чинук. Всички други хеликоптери бяха заминали. Огледа се нервно. Ландроувърът бе готов да влезе в търбуха на звяра — ламарините му бяха надраскани от праха и пясъка, затъмнените стъкла блестяха злоещо в сивия утринен сумрак.

Скоро...

Скоро слънцето щеше да засияе в небето.

А заедно с него — и сградата на Спирала_Q.

— Открихте ли я?

— Не. Смятаме, че е във вентилационните шахти. Да търсим ли още?

— Вие двамата — хвърлете още един поглед. Но имайте предвид, че не ни остава много време. Ако не я откриете, ще се наложи да я оставим да се пържи.

Изруга и потърка устни. Погледът му обходи хоризонта и той си наложи да се успокои, да успокои сърцето си. Тази кучка го бавеше. Трябваше отдавна да е заминал и да отпива от чудесното бордо, докато хеликоптерът го носи по студените въздушни течения към Спирала_мобил.

А някаква тъпа шибана курва го принуждаваше да чака в опасната зона.

Нексовете изчезнаха в сградата.

Последният камион потегли в облак прах към портала на комплекса. Фойхтер гледаше как прехвърля дюната и изчезва. Запали пура и се обърна нервно, щом осъзна, че е останал сам.

Качи се в ландроувъра и кимна на шофьора-некс.

— Скоро тръгваме. След... — погледна си часовника — след десет минути, освен ако не намерят онази кучка по-рано.

Шофьорът кимна, бакърените му очи срещнаха погледа на Фойхтер, след което отново се загледаха право напред.

СНАЙПЕР

18

Болката изпълваше Картър. Беше навсякъде. Ледената ѝ игла бе забита в самия център на черепа му. Гризеше го, извиваше се, движеше се, пронизваше, дразнеше, подиграваше се. Червени светлилки танцуваха в празната чернилка, в която се бе превърнал мозъкът му. Черното и червеното го изгаряха, караха разкъсващата агония в главата му да се върти и да трепери. Искеше му се да изкрещи. Продължаваше безкрайно, вечно, секундите се превръщаха в минути, минутите в часове, часовете в дни, в години, в столетия и хилядолетия — и Картър намери убежище, внезапно откри вратата и избяга от болката в прохладната спокойна пустош на планинското плато.

Взираше се в неясните коридори на съзнанието си. Видя Кейд — просто сянка в сумрака на това мрачно място. Някаква ръка се протегна към него. Познаваше я. Собствената му ръка.

Болката го пронизваше, блъскаше го в скалите на безумието, сплескваше го върху нагорещената наковалня на лудостта.

Пое дълбоко дъх. Облиза напуканите си от пустинята устни. Погледът му срещна тъмните бездънни очи на Кейд. Бавно, сякаш против собствената му воля, ръката му се вдигна.

Дланите се докоснаха.

Плътта на Кейд бе студена като на мъртвец.

Пръстите му бяха вкочанени.

„Благодаря — тихо каза Кейд. — Няма да съжаляваш“.

Очите му се отвориха — и видяха разтревоженото лице на Наташа. Усмихна ѝ се отпаднало. Слънцето се подаваше над хоризонта и лъчите му плъзваха като медени нишки из просторите на Руб ал'Хали.

— Обичам те — тихо каза той, седна и почна да проверява кубинките си за скорпиони.

Наташа го прегърна, положи глава на гърдите му и прошепна:

И аз те обичам, Картър.

Той погледна надолу — погледна темето ѝ, късата тъмна коса, фино оформения череп, деликатните длани, прегърнали тялото му. И не можеше да разбере защо се чувства толкова долнопробен. Толкова сакат. Толкова лош. Сякаш бе продал душата си на дявола.

Караха през целия ден. Тежките гуми на БМВ-то летяха над неравни пътеки и виещите се коловози, достойни за най-трудните кросови писти. Пресичаха пресъхнали речни корита и ивици движещ се пясък, пътуваха през скалисти хълмове и през огромни безплодни пустоши.

Погледът на Картър зад покритите с пясък очила не се откъсваше от хоризонта. Бързо приближаваха първите координати, посочени от Лангън като вероятно местоположение на комплекса Спирала_Q. Намали скоростта и бумтящия звук на двигателя затихна, сменен от едва чуто мъркане.

Разтърка замислено наболата си брада.

— Искам също да знам откъде са влезли шибаните некове в играта? Къде са ги обучавали? От каква националност са? И откъде знаят толкова много за Спиралата? Наташа сви рамене.

— Те са убийци, това поне е ясно. А Спиралата знае повече за тях, отколкото казва.

— В тях има нещо сериозно прецакано.

Наташа кимна и прокара пръсти през влажната си от потта коса.

— Може би са били част от плана. Може би нековите или който ги контролира — са се опитвали да ти дадат малко допълнителна скорост. Да те накарат да ги заведеш до баща ми?

— Може би — горчиво се съгласи Картър. Видя сълзите в очите ѝ. Пресегна се, хвана я за ръката и избърса една сълза от брадичката ѝ. — А може би е още жив. Нищо не е сигурно.

— Мисля, че и двамата не го вярваме.

Картър кимна.

— Хайде, Натс. — Подкани я толкова нежно, колкото бе по силите му. — Стегни се. Стигнахме едно от възможните места, посочени ни от Лангън. Трябваш ми във форма.

— Де да можехме да ги проверим всички от въздуха — въздъхна тя и хвърли поглед към безкрайната пустиня, която се простираше пред тях.

— Много по-бързо щеше да стане, вярно — изръмжа Картър, превключи на скорост и подкара мотора.

Зад скалистия хребет светът се разтвори пред тях и видяха...

Още пустиня.

— Нищо — ядно изсъска Картър.

— Давай напред, следващото място е съвсем наблизо.

— Да, само на няколко километра — горчиво каза Картър.

— Ето го.

Нощта отдавна се бе спуснала над пустинята, но бяха продължили да пътуват, за да избегнат жегата. Веднъж бяха спрели, за да проверят горивото, но БМВ-то бе пустинен мотор и имаше огромни запаси в допълнителните резервоари, скрити в рамката му и във всяко свободно място. Можеше да пропътува стотици километри, без да има нужда от допълнително зареждане.

Нямаше и най-малък намек за ветреца. Горещият въздух не помръдваше, но все пак бе по-добре, отколкото през деня. Без да обръща внимание на струйките пот, които се стичаха по тялото му, Картър се съсредоточи върху сглобяването на карабината. Оптичният визьор се закрепил с щракване на мястото си и Картър погледна през него, за да направи някои допълнителни настройки.

Наташа присви очи в сумрака. БМВ-то бе скрито зад скалите зад тях, двигателят му тихо пукаше.

— Виждаш ли нещо?

Картър наблюдаваше през визьора. Бе закрепил стабилно карабината на стойката. Ръцете му работеха плавно и сръчно, Вкара патрон в цевта.

— Не много — отвърна. — Сградата е огромна, по-голямата част от комплекса очевидно е под земята. Много слаба активност за такова голямо нещо. В момента търся външната охрана.

— Мислиш ли, че ще е трудно да проникнем вътре?

— Мисля, че QIII, поне според слуховете, е най-мощният процесор на света. А ние се намираме на ничия земя. Не е възможно

това да е най-слабо укрепената сграда в историята на вселената.

Сложи пълнител и отново погледна през визьора. Наташа му подаде цифровия изправител на мерника. Картър го провери внимателно с набитото око на оръжеен експерт, постави го на мястото му и затегна няколко винтчета.

— Какво се надяваш да видиш?

— В идеалния случай — Фойхтер. Но не съм чак толкова оптимистично настроен. Ще съм доволен и на малко задръстени пазачи — това ще ни даде време и възможност да се промъкнем. А след това... започва ловът. Искаме отговори на въпроси, като например кои или какво са нексвете и какво, по дяволите, става със Спиралата.

Настъпи мълчание, нарушавано от време на време от шумоленето на някой гуцер по пясъка. Картър внимателно оглеждаше сградата, за да не пропусне и най-малкото движение. От всичко най-много мразеше изненадите.

— Я виж ти — каза най-сетне.

— Какво?

— Поразмърдаха се — отвърна Картър. — Заслушай се и ще чуеш как излитат хеликоптерите. Издигат се в облаци прах. Напускат Спирала_Q.

Изчака още известно време, като продължаваше да оглежда. Шумът от хеликоптерите заглъхна.

Наташа надникна над билото. Спирала_Q се простираше долу пред нея, модерен комплекс сред древния пейзаж. Единственият етаж бе изцяло от стомана, алуминий и блестящи затъмнени стъкла. Изглеждаше съвсем не на място в пустинята.

Видя светлините на последните камиони да се движат към портала. Въоръжените стражи се виждаха като далечни петна. Почеса зарастващите си рани. Болката бе почти изчезнала, но на нейно място се бе появил досаден сърбеж.

— Виж ти кой изпълзя от дюните. — Гласът на Картър бе мек и съвсем тих, почти като мъркането на котка.

— Кой?

— Моят стар приятел граф Фойхтер. Каква приятна изненада.

Размърда се в пясъка. Наташа разчете езика на тялото му, познаваше го от ученията по стрелба, в които бе участвала по време на обучението си и на службата си в Спиралата. Нагласяше се по-удобно.

Пригответяше се. Очакваше действие. Искаше най-добрата позиция за стрелба...

Картър свали предпазителя на карабината.

— Какво си намислил?

— Ще го застрелям този мръсник... мамка му, изчезна! Влезе в сградата. Като някаква шибана хлъзгава змия е.

Гледаше как още два камиона потеглят и се отдалечават от Спирала_Q. Запита се разсеяно с какво ли са натоварени. Това бе развоен център, изследователска лаборатория, а не фабрика.

— Имаш ли цигара?

— Питаш ме вече за двадесет и седми път.

Картър измърмори нещо неразбираемо, но най-вероятно лишено от хумор или такт. — Какво ли не бих дал за глътка „Лагавълин“ — каза накрая и се усмихна. За момент бе свалил очи от мерника. Намигна ѝ и прокара ръка през все още мократа ѝ от пот коса. — Мамка му, каква жега.

— Тъкмо почна да се захлажда, а след малко слънцето пак ще изгрее.

Зачакаха. Появи се благодатен ветрец и леко раздвижи пясъка. Натс донесе от БМВ-то вода. Картър пи жадно и ѝ върна бутилката.

— Трябва да я пестим — тихо каза Наташа.

— Там долу ще има вода.

— Май си абсолютно сигурен, че ще влезем.

Картър се ухили и я стрелна с тъмните си очи. Усмивката му бе усмивка на акула.

— Винаги влизам.

Пак погледна през мерника и видя как един пилот-некс скача от кабината на хеликоптера и отива към товарната рампа на огромната машина.

Задържа дъх.

Прицели се.

И стреля.

Куршумът улучи некса в тила. Той се просна на земята и оплиска пясъка с кръв. Картър огледа района в търсене на още врагове...

Фойхтер се появи и закрачи към ландроувъра.

— Започва се... — промърмори Картър.

Наташа изпълзя до Картър и се взря към далечния ландроувър. Той тъкмо потегляше.

Още едно изщракване.

Картър издиша.

Ландроувърът поднесе и се заби в пясъчния бряг край пътя.

Всичко бе тихо. Неподвижно. Спокойно...

И настъпи... *моментът*...

Картър го предвкусваше — прекрасния момент на отплатата. Усещаше паниката на Фойхтер в колата. Шофьорът му бе получил куршум в главата и кръвта му бе опръскала целия автомобил. Двигателят бе угаснал или работеше на празни обороти. Какво да прави? Накъде да бяга?

Дясната предна врата се отвори. Съвсем бавно. Главата на Фойхтер се подаде за миг, после изчезна. Преценяваше разстоянието, което трябваше да измине — а то бе осветено от лампите на Спирала_Q, които го превръщаха в такова идеално импровизирано стрелбище, че Картър бе повече от сигурен, че в момента Фойхтер псува.

Скъпите му обувки най-сетне докоснаха пясъка и Фойхтер хукна, размахваше ръце като луд, снишил глава... истински спринт, при това със скорост, която доста изненада Картър.

— Доста е бързичък за старец! Тича, сякаш животът му зависи от това — спокойно отбеляза той и натисна спусъка. Гилзата отлетя настрана. — Което си е самата истина, разбира се.

Фойхтер се просна на пясъка.

— В моменти като този наистина обожавам професията си — отбеляза Картър. Продължаваше да се усмихва. Гледаше през мерника как с изкривено от болка лице Фойхтер с мъка се изправя и куцука към прикритието на Спирала_Q.

— Къде го улучи?

— В десния пищял. Боли, та се не трае.

Натисна отново спусъка. Фойхтер отново се просна на пясъка и остана да лежи.

— Левият пищял. Право в десетката.

Продължи да наблюдава още известно време, проверяваше за други часови, охрана или за проклетите нексове. После стана и вдигна карабината и двуногата.

— Да идем да си поприказваме с него. Може и да е склонен да сътрудничи, как мислиш, Натс?

Наташа не отговори.

Фойхтер лежеше на черния път, водещ към Спирала_Q, и се чудеше какво го е сполетяло.

После си спомни шофьора — един-единствен куршум влетя през предното стъкло на ландроувъра и се заби право в лицето му.

Паниката.

Бягството.

Болката в крака. Вълни от болка...

После втория куршум...

И сълзите.

Изскимтя от болка, седна и огледа двете дупки от куршуми. Финият плат на костюма му бе продупчен, беше се впил в раните. Лепкава кръв течеше от раните-близнаци и попиваше в пясъка.

Кръв...

Вдигна рязко глава и изпълнените му с паника очи се впериха в мрака. Къде беше шибаният снайперист?

И... *нима това е той? Картър?*

Поклати невярващо глава. Подобно нещо не може да ми се случи, помисли си. След *всичко*, през което преминах! И тогава разбра положението. Беше прострелян в краката. Който и да се целеше в него, го искаше жив. И сега идваше насам...

Стисна зъби, претърколи се по корем и запълзя. Костюмът му се напълни с пясък. Грижливо сресаната му тъмносива коса стана на мръсни сплъстени кичури. Спокойното му пресметливо лице се покри с бръчките на страха, на разбирането, на *времето*...

Фойхтер плачеше от безсилие и гледаше как моторът бавно се приближава по пясъка. Изпъшка и запълзя по-бързо, влачеше безполезните си крака, пръстите му се вкопчваха в праха, в камъните и пясъка, счупените нокти се забиваха, дращеха...

Огромният тих мотоциклет спря. Фойхтер чу тежка обувка да докосва земята и инжектира усилията си с психологически кокаин; не се обърна, не погледна назад, не изпита абсолютно никакво любопитство, изпълваше го единствено примитивният животински

инстинкт да оцелее... да продължава да пълзи напред... да остане жив, да избяга...

Чу се метално изщракване — звукът на вкаран в цевта патрон. Той се просна изтощен по очи. Подхранваните от болката сили го бяха напуснали. Нямаше сила дори да се обърне по гръб...

Тежките стъпки го приближиха. Спряха.

Нещо метално го смушка в гърба.

— Още ли си жив, мръсно?

— Жив съм — тихо каза Фойхтер. — Знаех, че ще се върнеш, Картър. Видях го в очите ти в Шваленберг...

— Не обичам да ме предават — рязко го прекъсна Картър.

— Беше по необходимост.

Две ръце го сграбчиха грубо и го обърнаха по гръб. Той погледна нагоре към лицето на Картър — много по-изтерзано от времето на последната им среща, с още по-изкривен нос, покрито с много порязвания и драскотини. Очите му бяха тъмни, мрачни, безмилостни, устата — противен разрез, разкриващ зъбите му. Зад осезаемата му злоба стоеше Наташа с глок в едната ръка и браунинг в другата. През маранята на болката му изглеждаше разтреперана, на ръба, оглеждаше се нервно дали не са забелязани... а Картър бе съсредоточен, тъмните му очи сякаш пробиваха като бургии дупки в душата на Фойхтер.

— Колко още са останали тук? — изсъска Картър. Юмрукът му сграбчи скъпото сако на Фойхтер и го дръпна. Фойхтер усети миризмата на пот, примесена с аромат на кафе.

Усмихна се.

— Да не би да си нервен, Картър?

— Нервен? Двамата с Натс искаме да чуем някои шибани отговори.

— Или какво? Ще ме убиеш? Аз вече съм мъртъв, Картър. QIII вече е компрометиран. Аз бях смъртник, очакващ екзекуцията си... А ти... ти закъсня. — И Фойхтер започна да се смее.

Картър поклати глава.

— Имахме един тип в Циндао. Бивш парамедик. Работеше като наемник за различни страни в Далечния изток. Наричахме го Иглата. Заради уменията му на палач. Можеше да накара свиня да се закълне, че е патица. Разбираш ли накъде бия, Фойхтер? Научих много от него. Научих много за болката и много за това как да не убиеш човек — не,

не убийството беше целта. Научих много за това как да запазя човек жив. — Картър вдигна очи към Наташа, после погледна към оградата и пустинния път. Нямаше никакви признаци на раздвижване. — Скрый мотора зад ъгъла. Ще вкарам този ходещ труп вътре. Да го подготвя за операцията.

— Операция?

— Виждал ли си лицето на човек, когато му покажат собствения му бъбрек? Май не. Нали си учен, би трябвало да ти харесва да участваш в експерименти.

Картър повлече Фойхтер към вратата на Спирала_Q — тя се отвори със съскане. Той огледа внимателно вътрешността, без да сваля карабината, после вмъкна Фойхтер в прохладната приемна.

Пусна го на мраморния под и тръгна между растения, канапета, стъклени стени и мраморни колони. Движеше се предпазливо и проверяваше всяко ъгълче. Рязко се извърна към появилата се Наташа — тя все така стискаше двата пистолета. Усмихна ѝ се. Тя му отговори едва-едва. Лицето ѝ бе изпълнено с болка и изтощение.

— Да виждаш някакво движение?

— Не. В хеликоптера няма никой, с изключение на мъртвия некс.

— Добър некс е само мъртвият некс. А сега да си получим шибаните отговори.

— Картър. — Тя го хвана за ръката. — Нали не смяташ наистина да го измъчваш?

Погледите им се срещнаха. Видя болка в очите ѝ; видя умора и изтощение, но преди всичко друго видя човещина.

— Не — излъга я. — Блъфирах. Обаче не му казвай.

Намигна ѝ и се усмихна, после тръгна към канапето, на което бе успял да се качи Фойхтер — в момента се мъчеше да разкъса плата около раните си.

— Стига игрички! — озъби му се Картър и го удари с приклада на карабината в главата. Зашеметен, Фойхтер рухна на мраморния под. — Защо ме предадоха? Защо се опита да ме убиеш в Германия?

Мълчание.

Фойхтер гледаше пода.

Картър коленичи до главата му — бе свързана с мрамора с тънка струя кръв и слюнка. Фойхтер се ухили и му показа големите си зъби.

Изплю се, после бавно седна.

— Никога няма да разбереш, дребно човече. *Никога.*

— Ами обясни ми тогава.

— С колко време разполагаш?

— С колкото е нужно.

— Грешен отговор. Имаш точно четиринадесет минути и... — Фойхтер погледна напуканото стъкло на ролекса си — петнадесет секунди. След това химическите експлозиви ще направят шоу с фойерверки право в тъпия ти любопитен задник.

— Лъжеш — каза Картър.

— Защо да те лъжа? Можеш да провериш.

— Картър — обади се Наташа. — Вярно е, по-добре да се омитаме оттук.

— Не и без отговори — каза Картър. — А щом са експлозиви, значи ще можем да ги обезвредим. Няма взривно устройство, с което да не съм успял да се справя. Защо мислиш, съм бил в шибаните ударни групи, Фойхтер?

— Ами пробвай се — тихо каза Фойхтер. — Тук няма обезвреждащ механизъм. Спираш хранването и всичко гръмва. Няма втори шанс, няма авариен изход.

— Къде е управлението?

Фойхтер не отговори.

Картър пъкна дулото на карабината под брадичката му, след което го свали към чатала му.

— Да си виждал човек с отнесен хуй? Зная, че остават само четиринадесет минути, но колко блажени и интензивни ще са... ще ти се сторят цяла вечност, повярвай ми...

Фойхтер преглътна сухо.

— Ей там. В основата на централната колона, в малката черна кутия.

Думите му бяха изпълнени с болка — и с ужас. Но в тях се долавяше и триумф — върховен и окончателен триумф. Вярваше, че е спечелил — независимо какво го сполети, независимо през каква болка ще премине.

И Картър, и Наташа оцениха това.

Картър отиде до колоната, коленичи и отвори черната кутия. Числата примигнаха. Немаше обратно броене — но пък и защо

трябваше да има? Онзи, който беше включил машината, вече знаеше рисковете и сроковете...

Огледа окабеляването. Беше влудяващо сложно. Взривът се управляваше от процесор. Почеса се по четината.

— Мамка му! Мамка му мръсна!

Платки с първична, вторична и обезопасяваща двоична защита. Главният детонатор бе невероятно сложен. Ако разполагаше с два-три часа и някакво високотехнологично оборудване, може би щеше да има някакъв шанс...

Но само за няколко минути...

И най-лошото...

Фойхтер го знаеше. Знаеше, че го е поставил в безизходица.

Върна се при двамата и погледна Наташа. И тя, и Фойхтер видяха изражението му. Не беше *мил* поглед; не криеше нещо, което би могло да се нарече „братска любов“.

Застана пред Фойхтер.

— Протегни ръка.

— Картър, с това няма да постигнеш нищо.

— Протегни ръка, казах.

Фойхтер се подчини. Дулото на карабината опря дланта му.

— Без шегички и увъртания. Просто отговори на въпросите ми. Първо, защо се опита да ме убиеш?

Погледите им се срещнаха.

— Сложно е.

Куршумът мина през дланта на Фойхтер и изтърбуши канапетото. Фойхтер сграбчи ранената си ръка и се присви. Кръвта му шурна по плочките.

— Ти си луд бе! — Гласът му бе скочил с една октава нагоре.

Картър опря дулото в рамото му.

— Грешен отговор. Повтарям: защо се опита да ме убиеш?

— Оказа се на неподходящото място в неподходящ момент. Нещата се развиваха бързо, движехме се напред с голяма скорост и трябваше да очистим част от опозицията, преди дори да *разбере*, че е опозиция. — Фойхтер го погледна в очите. — Ти си един от най-добрите, Картър. Именно затова бе избран да умреш.

— Значи си от онази отцепническа група в Спиралата? Защо правите това?

— Спиралата? — Фойхтер се разсмя, но смехът му бе изпълнен и с болка. — *Спиралата?* Тъпак нещастен! Единственото нещо, което има общо със Спиралата, е това колко *слаба* е станала тя... шибани кучи синове, специализирали се в лизането на политически задници... държаха света в ръцете си, а не знаеха какво да правят с него.

Разсмя се отново, лигавеше се.

Картър пребледня. Прехапа устна и хвърли бърз поглед към Наташа, след което смушка Фойхтер с карабината.

— За кого работиш?

— За себе си.

— А процесорът? QIII? Къде е неговото място във всичко това?

— Процесорът — мрачно повтори Фойхтер. Главата му бе клюмнала, очите му вече не срещаха изгарящия поглед на Картър. — QIII. Той е толкова мощен, толкова неимоверно мощен... Световният код изплю списък с имена, които биха компрометирали самото съществуване на процесора. Използва вероятностни уравнения, посочи кои ударни групи са най-опасните и кои трябва да се унищожат. Твоето име също бе в списъка.

— Не работиш сам, Фойхтер — тихо каза Картър. — Кой друг е в играта?

— Дюрел, един от висшите служители на Спиралата.

Името се откъсна с лекота от устните му и Фойхтер се усмихна вътрешно. Спомни си. Дюрел трябваше *да се погрижи за Картър*.

Погрижи се за *това*, шибаняк нещастен.

— Дюрел сортира списъка на QIII; той провокира Световния код. Той ти прати нековите. Той бе онзи, който нареди унищожаването на ударните групи. Аз... — Погледите им отново се срещнаха. — По дяволите, Картър, аз съм само невинна компания.

Усмихна се и се видяха окървавените му зъби.

— Къде е този Дюрел?

— Да кажем, че е винаги *мобилен*.

Фойхтер отново се изсмя, пръскаше кървави слюнки.

— Къде е Дюрел, смотаняко?

— Не зная, Картър. Наистина не зная.

Картър се почеса по бузата и отново погледна Наташа — тя се бе отдалечила към вратата и държеше и двата пистолета насочени надолу. Очевидно не искаше да има нищо общо с това „измъчване“, но също

толкова очевидно бе, че иска да чуе отговорите не по-малко от Картър...

— Гол мъртъв ли е?

— Така смятам.

— Значи знаеш за него?

— Само чрез Спиралата. Работихме заедно известно време, преди много години. По един проект, който бе... да кажем, *закрит*.

Картър го изглежда яростно. Фойхтер отвърна на погледа му, държеше се за ранената ръка. Прегърбената му фигура бе цялата в кръв.

— Какво са нековете, граф Фойхтер?

— Нековете... — Очите на Фойхтер се разшириха, на лицето му се появи странна усмивка, разкриваща пожълтелите от тютюна и изцапани с кръв зъби. — А... нековете... те са... *нещо друго*.

Погледът му внезапно се насочи към нещо зад Картър, нещо навън, и Картър разбра, че са тук...

— Натс... — викна той, но гласът му се изгуби във внезапно избухналата автоматична стрелба. Стъклата на приемната на Спирала_Q се пръснаха с оглушителен трясък. Куршумите рикошираха от мраморните плочки и колоните, разкъсаха фино гравираното бюро на рецепцията.

Настъпи пълен хаос...

Внезапно всичко полудя...

А после...

Тишина. Само пращинките се въртяха в сноповете лъчи на вграденото осветление.

Картър запълзя зад редицата канапета и саксии и надникна иззад една мраморна колона. Видя Наташа, свита като зародиш зад вратата, притисната между стената и друга колона. Погледна го. Той й даде няколко бързи знака с ръце...

Стой там.

Чакай.

Провери оръжието.

Погледна наляво. Не можеше да види Фойхтер, но го чуваше. Отначало си помисли, че се дави... но след това със стиснати зъби осъзна, че се *смее*. Шибаният кучи син се смееше.

— Искаш да знаеш за нековите ли? — извика Фойхтер. — Питай самите тях, Картър — давай, питай ги!

И отново избухна в смях. Картър насочи снайпера към вратата... завъртя окуляра, за да намести мерника на фокус. Първият, който прекрачеше прага, щеше да стане на кайма...

Всичко стана изведнъж...

Страшно бързо...

Нековите нападнаха. Бяха трима. Картър натисна спусъка на карабината и видя как куршумът улучва първия в лицето и той се завърта във въздуха, преди да рухне на земята.

Другите двама проследиха мястото на стрелба...

Откриха огън...

Картър хвърли карабината и спринтира приведен през отделението на рецепцията, използваше за прикритие канапетата и саксиите. Куршумите рикошираха от мрамора в краката му. Метна се напред, претърколи се зад една колона, плъзна се по полирания под и се озова лице в лице с...

Наташа.

Браунингът литна във въздуха.

Картър улови познатото тежко очукано оръжие, опря гръб на колоната и се извъртя...

Нековите бяха изчезнали.

Клекна, рязко завъртя глава наляво и погледът му обходи помещението. Първият некс лежеше сред локва кръв и мозък на мрамора. Единият му крак още потрепваше. Защо не ги чух? — изкрещя мислено.

„Сигурно са дошли за Кейд“ — обади се Кейд като призрак, шепнеж в съзнанието му.

Долови движението — по-скоро промяна в гъстотата на сенките. Промъкна се около колоната и видя некса — беше се спотаил в мрака до стъкления асансьор и оглеждаше помещението. Той също го забеляза, но браунингът на Картър вече бе вдигнат и стреляше, куршумите пицяха из приемната и се забиваха в некса.

Отстъпи малко, все така клекнал. Огледа се за Наташа. Беше се завряла още по-навътре в малката ниша до вратата. Добро момиче, помисли си. Не прави никакви глупости...

Дулото опря слепоочието му.

Последва дълга пауза.

— Никакви резки движения — разнесе се мекият безполов глас. На лицето на Картър се появи гадна усмивка и замръзна.

„Ах ти, нещастник шибан — въздъхна Кейд. — Бяха трима! Знаеше го. Видя ги. Застреля двама. Третият се промъкна зад теб, докато стреляше...“

— Пистолетът на пода. Веднага.

С много бавни движения Картър остави пистолета си на мрамора. Оръжието изтрака.

— Стани. *Бавно.*

Картър се изправи, очите му трескаво търсеха някакъв изход от положението.

— Тръгни към Фойхтер.

Картър бавно тръгна. Не погледна към Наташа. Знаеше, че ги е чула. Продължи да върви, докато пред очите му не се появи...

Фойхтер.

Усмиваше се — въпреки раните, въпреки разкъсващата болка. Направо сияеше. С мъка се настани на раздраното от куршуми канапе и нехайно си погледна часовника.

— Три минути, Картър. Очертава се прекрасно зрелище.

„Питай го какво иска“ — каза Кейд.

— Какво искаш, Фойхтер?

— Разбираш ли, момко, тъкмо в това е разликата между теб и мен. Ти винаги искаш нещо. Докато аз... аз нищо не искам. Оставил съм се на смъртта. Всъщност дори съм изумен, че оживях толкова дълго. Сега единственото ми удоволствие е да гледам как тъпата ти тлъста муцуна се пръска на парчета. И да зная, че си умрял на тъмно. Че си умрял, без да получиш отговорите си. Че си умрял, питайки се какво е мястото на QIII, на Спиралата и на нексовете в този прекрасен пъзел... Наистина много подценяваш враговете си.

— Можеш да направиш едно добро дело, Фойхтер. Пусни Наташа. Тя няма нищо общо с това. Абсолютно нищо. Остави я да се махне отгук. Тя е невинна.

— О, по това може да се поспори, приятелю! — меко каза Фойхтер и интеллигентните му очи проблеснаха на слабото осветление. — Тя е една от нас, господин Картър. Наташа Молино е дъщеря на Гол и е на *наша страна.*

ДЕТОНАЦИЯ

19

Дълбоко мрачно пространство зейна между Джем и австрийската долина далеч долу.

Световъртежът го удари с юмрука си. Чуваше се слабо бръмчене, докато се носеше по дебелилото стоманено въже — мъничка люлееща се фигура, увиснала над безкрайния мрак, отворил огромната си лигава паст и очакващ да погълне късче вкусна плът. Джем събра крака, вдигна колене до гърдите си и се съсредоточи.

Мракът се носеше покрай него във вихър от дъжд и вятър.

Студените капки жилеха очите му, непрекъснато трябваше да мига, за да вижда.

Сърцето му биеше бясно.

Под и пред него Камъс изглеждаше като слабо осветен правоъгълник. Дори докато летеше в мрака, можеше да види как товарните хеликоптери продължават да напускат старата база. Погледна вдясно и видя Свещеника — не му отстъпваше по скорост в това безумно спускане; бе вдигнал ръце високо над главата си и се олюляваше в синхрон с въжетата.

Дебелите въжета се спускаха от началото на лифта до централната „отпусната“ част по средата над долината, след което се издигаха нагоре към Камъс, който се намираще малко по-ниско от началната им точка. Джем прелетя през първия участък, стигна до най-долната точка и усети как скоростта му рязко пада. Натисна с палец едно малко ключе на плъзгача и задейства мъничкия двигател в устройството. Скоростта му се увеличи, Джем прелетя през най-ниската точка и продължи нагоре към базата.

Огромното туловище на Гросглокнер се извиси пред и около него. Поръсените със сняг и лед дървета изглеждаха миниатюрни. Отпред, издълбан в сърцето на планината, приближаваше самият Камъс.

По-скоро усети, отколкото видя, че Свещеника започна да намалява скоростта. Помисли си, че нещо не е наред, и също забави

изкачването си, и погледна партньора си в това ексцентрично цирково представление. Дватамата спряха.

Вече бяха много по-близо и можеха да наблюдават активността в базата. Свещеника извади цифровия си бинокъл и огледа сцената, увиснал на една ръка.

Джем облиза устни. Беше потен под мократа качулка. Ръцете и раменете започваха да го болят. Разкърши врат и погледна надолу: краката му се олюляваха безпомощно над бездната. Някакво малко демонче в главата му се обади подигравателно — ами ако плъзгачът се повреди? Ами ако си останеш заседнал тук? Ами ако ви видят и започнат да стрелят?

Усмихна се. Вятърът го подмяташе. Дъждът шибаше в очите му.

Не бих се отказал за нищо на света, помисли си.

Свещеника му направи знак и му метна бинокъла. Джем го улови, увисна на една ръка и погледна към базата. Бяха останали осем хеликоптера. Имаше и много нексове, облечени в сиво и черно. Повечето се качваха в товарните чинук. Забеляза и други, по-малки черни машини.

Най-после ги открихме тия гадове, каза си и се намръщи.

А сега какво?

Хеликоптерите „Чинук“ и другите, по-малките, се издигнаха над Камъс и се понесоха в мрака, две товарни машини останаха на платформата. Джем се обърна към Свещеника и попита със знаци:

„Влизаме ли?“

„Да. Напускат базата. Скоро ще е прекалено късно“.

Страхотно, помисли си Джем. Тъкмо ги намерихме, а шибаняците напускат кораба като плъхове. Прибра бинокъла, прехвърли автомата си отпред и свали предпазителя. С дясната си ръка отново включи двигателя на плъзгача и усети как машинката започва да набира скорост. На съседното въже Свещеника изпълни същата процедура, като се люлееше бясно.

Понесоха се в нощта към широката ярко осветена площадка, изсечена в склона на Гросглокнер. На нея бяха струпани поръсени със скреж огромни контейнери. Двата товарни хеликоптера бяха приклекли мълчаливо.

Мозъкът му започна да изчислява. Трима пазачи, четирима, петима. Вече различаваше оръжията им, а когато погледна нагоре, видя

и мястото, където пристигаха кабините — и където щеше да свърши лудото им пътешествие.

Отляво се разнесе автоматична стрелба. Блесна ярка светлина и от нищото се появи малък черен хеликоптер. Джем изкрещя, когато куршумите запищяха около него, извъртя се в дъжда и видя пламъците от цевите на картечниците на хеликоптера — и в същия миг собственият му автомат зарита в ръката му...

Пазачите в базата се разтичаха по бетонната площадка, вдигнаха оръжията си и затърсиха в нощта. Свещеника изсипа отгоре им дъжд от куршуми. Джем се беше извъртял, летеше заднишком по дебелилото въже — хеликоптерът бе над него — и проклинаше гадния си късмет...

Как ги бяха видели?

Страж ли бяха имали? Патрулиращият хеликоптер?

Вече нямаше значение. Важни бяха единствено...

Куршумите. Свистяха покрай него. Джем изпразни пълнителя и го пусна да падне в мрачната бездна долу, сред струите леден дъжд. Хеликоптерът направи широк завой, прожекторът му разсече небето и отново спря върху него, като този път освети и Свещеника. Покрай двамата запищяха още куршуми. Джем пъкна нов пълнител в автомата и го вдигна напред с една ръка, като пистолет.

— С мен ли ще се ебаваш? — изръмжа и се прицели в приближаващия хеликоптер с ревящите му картечници и яркия прожектор. Куршумите полетяха в мрака, начертаха линия по кабината, напълниха я с пръснато стъкло и се забиха в тялото на пилота-некс, като пръснаха фонтани кръв. Машината рязко се килна, носът ѝ се насочи надолу и с бясно въртящи се перки тя се понесе право към...

Джем и Свещеника.

За миг Джем улови погледа на партньора си — изпълнен с лудост, гняв и сила. Куршуми свистяха край тях от платформата. Двамата едновременно стигнаха до крайната точка и скочиха...

Неуправляемият хеликоптер се блъсна в първото въже, перките му го забърсаха, блеснаха искри, чу се изпращяване и към небето се вдигнаха пламъци и черен пушек.

Джем и Свещеника пропадаха през мрака. Краката им докоснаха ръба на заледения парапет. Претърколиха се по хлъзгавата платформа. Пламъците разцъфнаха съвсем близо и около тях се понесоха късове горяща стомана от перките.

Небето гореше.

Огънят угасна толкова бързо, колкото се бе появил.

Джем се изправи точно когато се появи първият некс. Изстреля пет куршума в черната маска на убиеца и той рухна, без да издаде нито звук. Джем погледна вдясно, но Свещеника беше изчезнал.

Изтича зад контейнерите, спря и приклезна. Долови миризмата на нещо горящо, вдигна ръка към главата си и напипа нагорещено парче пластмаса — бе опърлило косата му, след като бе прогорило качулката. Хвърли го на земята.

Проехтя стрелба, последвана от ответен огън. Чуха се две тупвания — две тела рухнаха на бетона. Джем клекна до стената под прикритието на сенките и се огледа. Пред него се простираше въздушната площадка на Камъс. Светлините бяха угаснали и всичко тънеше в мрак.

И в тишина...

Някъде отзад се чу странен скърцащ звук. Джем отново се съсредоточи върху огромната, осеяна с контейнери площадка. Райско място за снайперисти. Проблемът бе, че той не беше снайперист.

Колко са пазачите? *Нексовете*, поправи се.

Петима. Трима са мъртви. Значи остават...

Видя двамата оцелели. Действаха като екип. Гледаше ги как се движат гъвкаво из сенките до купчината контейнери — от онези, които се използват за транспортиране с камиони. Видя как ловко се изкачват по тях и изчезват. Погледът му се стрелна към товарните хеликоптери — изоставени като дивеч, очакващ последния смъртоносен удар.

Остана приклезнал на мястото си. Отново чу странното скърцане — то се засили и премина в писък. Видя един от кабелите да се люлее неистово на вятъра и осъзна, че именно той му говори...

Опасност, каза скърцащо гласът.

Скъсано ли беше въжетото?

Видя Свещеника. Движеше се предпазливо в сенките и Джем осъзна — прекалено късно, — че нексовете са заобиколили огромния мъж и сега са точно над него. Глокът се озова в ръката му и Джем започна да стреля...

Куршумите избиха искри от контейнерите и оставиха бразди в бетона. Свещеника рязко се извъртя... и с писък на разкъсан метал едно от огромните въжета на лифта се скъса. Оглушителен вой отекна

над площадката и в долината долу. Едната половина полетя в черната пропаст, а другата се понесе към базата като дебела колкото китка гарота, която разсече дъжда и се заизвива като змия с огромна скорост по бетона...

Свещеника подскочи с невероятна за такъв едър човек бързина. Нексовете откриха огън от контейнерите. Въжето стигна до механизма на лифта, завъртя се и полетя през контейнерите, разбиваше дървото като стоманен юмрук и разсичаше всичко; удряше контейнерите с оглушителни трясъци, разкъсваше металната им обшивка, сграбчваше ги в мощната си хватка и ги влачеше с писък по бетона.

Изгубилите равновесие нексове скочиха, за да избегнат опасността.

Куршумите на Джем ги разсякоха на две.

Разнесоха се още трясъци — контейнерите се блъснаха в стената и най-сетне спряха. Дъждът продължаваше да се лее и Джем, все още приклепнал като навита пружина, се изправи и кимна на Свещеника. Двамата тръгнаха предпазливо към хеликоптерите, като оглеждаха опустошението — скъсаното въже, размазаните контейнери, телата и горящите останки от черния хеликоптер.

— Хубаво тихо влизане, а? — каза Джем, нави качулката си над очите, избърса потта от лицето си и запали цигара.

— Можеше да мине и по-гладко — съгласи се Свещеника.

— Колко време имаме според теб?

— Около половин час, ако сме късметлии — отвърна Свещеника.

— Надявам се, че пилотът на хеликоптера не е имал време да се свърже с приятелите си, иначе ще си имаме компания по-скоро, отколкото ни се ще. Е, може пък Бог да ни се усмихва и всичко това да е минало незабелязано.

— Залагам на половин час — сардонично каза Джем. — Върви да огледаш наоколо. Виж дали не ни причаква още някой. Аз ще се обадя на Ники и Слейтър да си домъкват задниците по възможно най-бързия начин.

— Добре, чедо — с набожна сериозност рече Свещеника и изчезна в широките сиви тунели на Камъс-5.

Джем довърши цигарата и извади ЕКуба си. Изпрати потвърждаващо „бип“ — бяха се разбрали, че това ще е сигналът Слейтър и Ники да ги последват с апачито.

— Добре, Камъс, да видим що за тайни криеш — промърмори той и като се мъчеше да успокои разтуптяното си сърце, тръгна след Свещеника в сивите скални недра на планината.

Джесика Рейд спря и се огледа виновно като заловено да краде бонбони дете. Облиза нервно устни, избърса потта от челото си и приближи голямата машина.

Ключът ѝ за достъп леко влезе в ключалката.

Завъртя го.

Панелът се отвори. Тя набра сложна поредица цифри. Отвори се вътрешното хранилище и се видя ядро от щифтове и алуминиеви отливки.

Ядрото на данните на Спирала_Q.

Еталонът на Световния код.

Зародишът на логическото програмиране на QIII.

Тя набра още няколко цифри. Чу се съскане, един диск се пъхна в записвачката и след десет секунди информацията бе прехвърлена. Джесика извади мъничкия оптичен носител и загледа замислено повърхността му.

Държеше в ръцете си най-разрушителните данни на света — плановете на QIII. *Плановете*, описващи как точно работи процесорът. Неговото устройство. Неговия чертеж. Сърцето му...

Чертежите на *душата* на кубичния процесор.

Усмихна се гадно. Да ви го начукам, главорези такива. Имам нещо, което ви трябва! Държа плановете на QIII и мога да построя колкото си пожелаея други...

Замисли се за всички чертежи, за различните дизайнерски схеми и възли, отливки и механизми. Процесорът QIII бе невероятен хардуерен шедьовър — поставяш го на масата до обикновен компютър с най-примитивен инфрачервен порт — или дори още по-примитивен! — и той установява пълен контрол над всички ресурси на системата. Поставяш го до ДВД устройство, докато то предава данни, и QIII ще ги изсмуче от интерфейсните кабели или ще ги замени с други данни. Занасяш го в централата на Бритиш Телеком и го оставяш на някое канапе във фойайето — само след три секунди процесорът ще е овладял

всички машини в сградата, след пет — в цяла Великобритания, а след десет — в целия свят, в това число и сателитните връзки.

Това бе дигитален паразит.

Можеше да контролира всичко и навсякъде.

Това бе Бог на всички процесори.

Разбира се, QIII работеше най-добре със специално разработените за него периферии като интегрираните цифрови и оптични връзки и сървъри. Но освен това, за разлика от „тъпите“ процесори, той бе в състояние да извлече максимум и от най-лошите ситуации.

Можеше да изтощи батериите в детските играчки от хиляда метра разстояние.

Можеше да управлява дистанционното на всеки телевизор в другия край на страната.

По дяволите, сигурно можеше и чорапи да пере...

Джесика Рейд протегна ръка и спря. Хвърли поглед през рамо. Почти очакваше да види въоръжен с автомат некс.

Беше сама.

Беше намерила една малка раница. Хвърли в нея диска — най-скъпото нещо от всичко наоколо — и се обърна... Едва сега забеляза малката черна кутия, закрепена към един от множеството сървъри.

Върху нея примигваше червена светлина.

Умът ѝ заработи бързо. Нексовете бяха унищожили повечето от членовете на екипа, обявени за „излишни“ — явно под ръководството на самия Фойхтер, нейния шеф. А сега виждаше мигащо устройство в малка черна кутия. Трябваше да е бомба. Просто *трябваше*. Те сто на сто искаха да унищожат напълно щабквартирата в Руб ал'Хали! Джесика имаше ниво на достъп степен А, което означаваше, че ѝ е достъпна по-голямата част от информацията в Спирала_Q. И тя знаеше — знаеше, че процесорът QIII е проектиран с идеята да бъде уникален по рода си. Всемогъщ. Всезнаещ. *Упражняващ пълен контрол* над всичко.

Знаеше, че ако процесорът бъде *откраднат* или ако шефовете не пожелаят да създадат друго негово копие, унищожаването на Спирала_Q ще върже ръцете на другите конкурентни разработчици най-малко за десет години. Унищожаването на възможността за изграждане на друг QIII означаваше унищожаване на Спирала_Q.

Унищожаване на плацентата, на утробата, на майката, като същевременно бебето остане непокътнато. И под пълен контрол.

Преглътна с мъка.

Мамка му!

Изтри потта от челото си с ръкава на пижамата.

Обърна се и хукна приведена през лабораторията. Краката ѝ шляпаха по хладните плочки. Мина през няколко защитени врати и се върна в коридора при вентилационната шахта.

Набра се и отново се вмъкна в тясното пространство.

И тогава чу изстрелите.

Запълзя бързо. Не можеше да си обясни какво става. Пълзеше побързо, отколкото си бе мислила, че е възможно. Ръцете и лактите я боляха от блъскането в алуминиевите стени, потта се просмука в тънката ѝ памучна пижама. Най-сетне стигна до целта си, завъртя се на задник и изрита решетката.

Скочи в една от подземните кухни, която бе посещавала неведнъж по време на среднощните си излети. Затича се — дишаше тежко като подгонен дивеч — покрай кошове мръсни покривки, които никога вече нямаше да бъдат изпрани — никога вече нямаше да бъдат *нужни*. Прелетя покрай огромните притихнали миялни и сушилни и почувства с изпотения си гръб обвинителните им погледи.

Стигна тежката врата на изхода. Измъкна ключа си. Преодоля електронната защита... и излезе в нощта.

Лек ветрец погали тялото и душата ѝ.

Потта ѝ изстина и тя потрепери.

Затича, подгонена от страха от нековите, от чувството за вина заради кражбата, от представата за огромната бомба, спотаена само на крачка зад нея. Оставяше дълбоки следи в пясъка — неизличими, сякаш стъпваше върху бързо втвърдяващ се цимент.

Стигна ъгъла на сградата и някаква първична част от душата ѝ я накара да спре и да надникне зад стоманената колона. Видя автомобил — ландроувъра на Фойхтер.

Запромъква се към него. Погледна вътре, смръщи нос при вида на мъртвия шофьор и разплисканата кръв, огледа се бързо, отвори вратата и изтегли трупа на пясъка.

Качи се.

Затвори тихо вратата.

Остави *пиратските* планове на QIII на съседната седалка.

Хвана волана и потръпна от отвращение при допира с кръвта, после завъртя ключа. Непрекъснато повтаряше: „Моля те, запали, моля те, запали“ и се мъчеше да не обръща внимание на дупката в предното стъкло — тя беше точно срещу лицето й...

— Тя е една от нас, господин Картър. Наташа Молино е дъщеря на Гол и е на *наша страна*.

Няколко неща се случиха едновременно...

Отвън се чу могъщият рев на мотор. Ландроувърът на Фойхтер даде на заден, после полетя надалеч в мрака със светнали стопове...

Картър се обърна към Фойхтер и видя смаяното му лице и зяпналата му уста...

9-милиметровият глок изтрещя. Нексът се строполи и Картър престана да усеща притискането на дулото.

Картър бавно облиза устни, вдигна глава и я обърна. Спря поглед върху светлата очи Наташа.

— Да не се опитваш да ме убиеш? — попита я. — Пистолетът му можеше да гръмне!

— Наташа е една от нас — повтори Фойхтер. Гласът му бе тих, хипнотизиращ.

Картър се обърна изцяло към нея.

— И сега кого ще застреляш? Мен или него? Натс... пистолетът ти все още сочи *към мен*...

— Хвърли оръжието, сладурано.

И двамата се обърнаха. Нексът бе подхвърлил на Фойхтер малък черен пистолет, който сега се бе настанил зловещо в голямата ръка на германеца.

Наташа пусна глока на пода и го изрита.

— Имаш минута и половина за сбогуване. Наистина романтичен и подходящ край за всичко това. Самият Шекспир не би могъл да измисли по-добра трагедия! Толкова съвършена! Толкова завършена и цялостна!

„Дай на мен“ — обади се Кейд.

„Не сега!“

„Точно сега е подходящият момент, удобният момент, единственият момент...“

Фойхтер отново погледна часовника си и се усмихна. Картър погледна настрани към Наташа — лицето ѝ бе непроницаемо. Преглътна и времето сякаш забави ход, разтопи се в гъста безкрайност и Картър усети Кейд в дъното на ума си — чакащ, наблюдаващ, преценяващ, слушащ и втурващ се, втурващ се бързо напред...

Кейд отвори очи...

И загледа актьорите на сцената в прекрасния и прост черно-бял свят. Хвърли се на колене и се претърколи — глокът се плъзна удобно в ръката му, сякаш двамата бяха идеално пасващи си съставни части на смазан блестящ механизъм, сякаш бяха готови за действие любовници...

Светкавично се извъртя и стана...

Фойхтер размахваше несигурно малкия си пистолет, насочен в погрешна посока — Кейд се бе движил прекалено бързо, глокът рязко се вдигна и немецът имаше време колкото да регистрира изненадата, когато Кейд натисна спусъка и шест куршума се забиха в тялото на Фойхтер, пробиха дупки в оголените му гърди и избиха във въздуха алени капки, които бавно полетяха във въздуха и се посипаха като лепкав душ по плочките на пода.

Главата на Фойхтер се отпусна върху разкъсаните му гърди — той гледаше собствените си проблясващи хлъзгави вътрешности. После много бавно се свлече настрани на канапето и замря.

— А това бе една доста стимулираща и неочаквана промяна — сладко отбеляза Кейд с изпълнен със сарказъм глас. Обърна се към Наташа и насочи пистолета към лицето ѝ. — Едно погрешно движение и си мъртва. Една погрешна дума и си мъртва. Една шибана пръдня, момиче, и заминаваш на оня свят. Изчезвай отвън и докарай мотора...

Наташа изчезна.

Обхванат от радостна възбуда, Кейд изстреля още един куршум в отпуснатото тяло на Фойхтер. И още един. Отиде до мъртвеца и го сграбчи за брадичката. Загледа се в безжизнените му очи. Целуна го в устата, после с усмивка облиза кръвта от изцапаните си устни. Пусна

трупа, изтича през помещението, взе беретата и браунинга, измърмори: „Не мога да попилявам такива шедьоври“ и спринтира към вратата...

Наташа бе дотикала тежкия мотоциклет отпред и Кейд, все така ухилен, сграбчи волана. Наташа се покатери отзад, Кейд запали двигателя и полетя далеч от бомбата с часовников механизъм, в каквато се бе превърнала Спирала_Q... Фарът разсичаше мрака, докато се отдалечаваха от развойния и изследователски център на Спиралата в Руб ал' Хали по гладкия път към портала и пустинята зад него...

Никой от двамата не видя фигурата, която изпълзя от разбития вход на сградата.

Последва пауза, секунди, продължаващи цяла вечност...

След това се разнесе едно-единствено, съвсем тихо метално „щрак“.

Влудяващ субзвуков тътен разтресе земята.

Разцъфна огромна топка от пурпурен огън и нажежени газове; пламъците се понесоха нагоре и навън; огромни петдесетметрови парчета бетон, камък, стъкло и стомана полетяха високо в нощното небе; огнената стихия се понесе с рев през пустинята...

— Дръж се! — кресна сияещият от вълнение и възбуда Кейд.

БМВ-то подскочи от взривната вълна на мощния експлозив...

И тогава се появиха пламъците...

... в мига, в който БМВ-то изкачи стръмния склон, предното му колело се вдигна високо във въздуха и моторът полетя в мрака. Ударната вълна го застигна и го блъсна жестоко отзад. Колелетата разсипаха въздуха, стихията ревеше — страховито освобождаване на енергия, изпаднал в безумна ярост бегемот, крещящ проклетия към света...

Пустинният мотоциклет се приземи тежко, вдигна завеса от пясък, после двамата изхвърчаха от седалката и се запремятаха безумно...

Пурпурен огън се извиваше с рев към небето.

Сякаш бе настъпил краят на света.

Всичко бе изпаднало в хаос.

Наташа гледаше през сълзи адската картина, бушуваща над тях...

После огънят рязко се сви и се видя...

Черното нощно небе.

Затрептяха звезди.

Изведнъж всичко потъна в спокойствие.

— Иииихаа! — изкрещя Кейд от мястото, където бе паднал. Взираше се в небето. — На това му се вика взрив!

Скочи, размаха глока и хукна към върха на дюната. Спря там с ръце на кръста, загледан в безумната бъркотия разпилени остатъци на мястото, където допреди миг се бе намирала Спирала_Q.

Наташа дотича при него.

— Добре ли си, Картър?

Кейд се извъртя — толкова бързо, че Наташа примигна от изненада и неволно отстъпи крачка назад. Едва тогава видя, че глокът е насочен към нея.

Кейд се ухили до уши.

— Сладурче, що не скочиш дотам и не донесеш парче печено фойхтерско да отпразнуваме събитието?

— Картър, държиш се много странно...

— Млъкни! — неочаквано изкрещя той. — Не ми говори, мамка ти, връщай се при шибания мотор, преди да съм ти напомнил сладките издайнически думички на Фойхтер, кучко!

— Той лъжеше — прошепна Наташа.

Дулото на глока опря челото й.

— Казах: марш при шибания мотор.

Наташа се обърна и заслиза надолу. Кейд се ухили и протегна ръце към пламъците.

— Топличко, топличко — затананика, после се обърна и блестящите му тъмни очи се загледаха в поклащащите се бедра на Наташа. — Хммм, хмм, Картър. Признавам, доста засукани женички намираш.

Обърна се отново да се наслади на пращящите пламъци в и около огромния кратер. Възхищаваше се на сцената, на унищожението, на картината на прекрасната разруха. Погледът му се спираше върху огромните разкъсани части от сградата, върху изкривените и изкорубени купища стомана, върху морето от стопено стъкло. Кимна одобрително. Очите му блестяха от отразените пламъци.

— Да — радостно промърмори той. — Ама че кеф.

Облиза устни.

Наслаждаваше се на свободата си.

Запуши вътрешните си уши за крясъците на Картър, изпълнени с ярост, болка, гняв и чувство за безсилие, но те не стихваха и Кейд усети как контролът му се изплъзва, как Картър става все по-силен и по-силен; падна на колене на студения тъмен пясък, пламъците изгаряха очите му и той започна да се бори, бореше се с всичките си останали сили, останали в тъмната му душа...

Но накрая с горчиво ръмжене върна на Картър свободата му...

И живота му...

И този път.

Нощният хлад се завръщаше. Пламъците се снишиха и тихо пращяха — единственият звук в непрогледната пустинна нощ. Нещо се движеше с мъка през дюните, през разкъсаните и почернели парчета бетон, слабо проблясващ метал, стопено стъкло. Движеше се по-надалеч от кратера в мрака, нарушаван само от време на време от лумнал пламък.

Пълзеше — овъглена черупка с проблясващи в алено кървави дупки и кухини. Пълзеше, докато накрая не се отпусна безсилно. Претърколи се по гръб и студеният очи се загледаха в изпълнения със звезди нощен купол.

Стиснал в почернялата си ръка процесора QIII, Фойхтер закрепця.

Спирала, записка 8

Копие на новинарско съобщение

Код Червено_Z

Преглед на необичаен инцидент 522825

Централата на Въоръжените сили на САЩ потъна в хаос, след като цялата ѝ сателитна мрежа се разпадна. Изгубена бе връзката със сухопътните, военновъздушните и военноморските сили по цялата планета. Военните експерти се мъчеха с всички сили да върнат Централата — иронично наричана „Неунищожимата“ — в действащо положение.

Сериозно пострада и сателитната телевизия, както и предаваните през спътници интернет услуги и различни цифрови комуникационни средства.

Всичко това се отрази тежко върху националната отбрана. Специалистите обвиняват за случилото се някаква странна форма на слънчева активност, вероятно под формата на субзвуково или стратосферно лъчение, останало до този момент нерегистрирано от военните сензори. >>#

ПЛАНОВЕ

20

Картър отвори очи.

Наташа се бе навела над него, усмихваше му се и бършеше съсирващата се кръв от наскоро счупения му нос. Той я погледна в очите и прочете в тях разбиране.

— Съжалявам... — прошепна.

— Шшш... — Тя сложи пръст на устните му. — Не говори.

— Не бях аз.

— Зная, Картър, зная...

Той се усмихна изтощено и трепна, когато болката го прониза в главата и запулсира в раната на хълбока, в счупените ребра, в носа, в счупения му пръст и в цялото му изтерзано тяло...

Ахна.

И се понесе в морето от болка.

Наташа се разтревожи.

— Картър? — Раздруса го. — Картър, какво ти е?

Той отвори очи.

Усмихна ѝ се.

— Явно Кейд е отнемал... поглъщал е... болката. Именно затова успяхме да се доберем дотук. А сега ми я връща. Цялата, наведнъж — Закашля се и се загърчи като в агония. — Мамка му, страшно боли! Нямах ли болкоуспокоителни?

— Съжалявам, Картър.

— Няма нищо. Трябва да се доберем до Лангън.

— Да.

Помогна му да стане. Той се задъхваше от болка в слабата предутринна светлина.

Изпъшка, с огромно напрежение на волята изправи БМВ-то и се настани в седалката. Наташа скочи зад него. Картър запали двигателя, затвори за миг очи, за да се успокои — не само за предстоящия път, но и от осъзнаването, че Фойхтер е мъртъв и че *търсенето*, каквото всъщност представляваше това шибано пътешествие...

Не бе приключило.

Съвсем не беше приключило.

БМВ-то потегли — подскачаше по пясъчните дюни към тесния път, който доскоро водеше към Спирала_Q...

— Дюрел — промърмори Картър, намръщи се гневно и яростно натисна газта.

Джесика Рейд караше с пълна скорост. Ландроувърът имаше мощен двигател и летеше в нощта. Ресорите с лекота се справяха с неравностите, силните фарове разкъсваха мрака на притихналата преди изгрева пустиня.

Успях, тържествуващо си помисли тя.

Измъкнах се.

С плановете на QIII. С възможността да се създаде друг кубичен процесор Кван Тек трето поколение. Да се копира единственият съществуващ работещ модел. Единственият модел, зареден съвсем наскоро с данните на Световния код.

Джесика Рейд се усмихна. Реши обаче, че може би я преследват, и усмивката изчезна от лицето ѝ. Погледна в огледалата, но в пустинята зад нея имаше единствено дълбок и непроницаем мрак. Кървавите петна по предното стъкло не допринасяха с нищо за успокояването на бясно биещото ѝ сърце.

Избърса потната си длан в пижамата си и едва сега си спомни за кръвта. Погледна надолу към алените ивици и ѝ се догади. Помисли си за приятелите и колегите си от Спирала_Q, които бяха избити и натоварени в камиони и хеликоптери, и насмалко да повърне. Преглътна. Преглътна страха си.

Беше свободна.

Можеше да промени нещата...

Можеше да засипе света с планове и схеми как да се конструира и настрои QIII; можеше да разкрие как точно работи Световният код; как може да се разкрива бъдещето с помощта на чиста математика, формули и код. Можеше.

Спирала_Q щеше да бъде ужилена, при това лошо.

Трябваше да се добере до мощен компютър. Осъзна в какво опасно положение се намира. Беше на път да съсипе плановете им.

Щяха да поискат да я убият... но пък така или иначе вече искаха да я убият, нали? Дали бяха разбрали, че притежава плановете на QIII? Съмняваше се. В края на краищата нали се канеха да взривят сградата — бомбата едва ли бе поставена с някаква друга цел. Искаха да пресекат всяка възможност за пиратстване на кубичния чип. Но не можеше да разчита на това, не можеше да разчита на *нищо*... трябваше да приеме, че те знаят, че притежава копия на плановете.

Нещо обаче я смущаваше. Защо ѝ е на Спиралата — която винаги бе смятала за идеалната организация, за която може да работи — да избива собствените си служители? И защо ще тръгне да унищожавя своя собствена сграда? Защо да праща по дяволите проекта QIII?

Нещо в разсъжденията ѝ куцаше. Нещо не бе на мястото си — като поставящия бомбите Фойхтер или убийците нексове по коридорите на Спирала_Q.

Не можеше да разбере защо ѝ е на Спиралата да предприема подобно нещо.

Освен ако не е била предадена!

Загледа се в предното стъкло и в дупката от куршум, която ѝ напомняше колко сериозни са тези хора — които и да бяха. Знаеха, че е все още жива; със сигурност щяха да следят всички летища... как тогава ще се измъкне от Руб ал'Хали? Знаеше, че Спирала_Q се ползва с подкрепата на саудитския режим, а това означаваше неизчерпаеми ресурси, стига *наистина* да искаха да я открият...

Какво да прави?

Съсредоточи се, мисли — заповяда си.

Отдалечи се колкото може повече от Спирала_Q.

Отърви се от колата.

Намери маскировка.

Двигателят се задави. Джесика усети вибрирането на педала за газта. Очите ѝ се стрелнаха към таблото и оранжевата светлинна, която показваше, че е останала без... гориво.

— Ах ти, боклук — промърмори тя. — Как е възможно?

Двигателят се задави отново и млъкна. Колата продължи още малко по инерция и спря наред черния път. Джесика отвори вратата и моментално усети миризмата на бензин.

— Мамка му. Мамка му!

Огледа автомобила да намери нещо — каквото и да било, — което да ѝ е от полза. Не откри нищо. Извади ключа от запалването, мина отзад и отвори багажника. Вътре имаше метална туба. Разви капачката и помириса. Вода.

— Е, поне няма да умра от жажда — промърмори кисело и тресна капака на багажника. Взе раницата, огледа се, пое дълбоко дъх и тръгна. Камъните се впиваха в ходилата ѝ и тя наруга непредвидливостта си, скапания си късмет и най-вече шибания си избор да работи за шибаната Спирала_Q.

— Как си? — попита Наташа.

Той се усмихна и трепна от нападащата го откъде ли не болка. Погледна Наташа. През последните няколко дни сякаш се бе състарила с няколко години. Около очите ѝ се бяха появили бръчки и тъмни кръгове от изтощение. Крайчетата на устата ѝ вече не бяха извити нагоре. Тялото ѝ сякаш бе... Картър затърси подходящата дума.

Изпразнено.

Подложено на изпитания отвъд възможностите на нормалното човешко тяло.

— Сякаш камила е танцувала върху главата ми поне час. А ти? Изглеждаш съсипана.

— Добре съм. Но трябва да си почина.

— И аз. Последните няколко дни си ги биваше, нали?

— И още как — въздъхна Наташа.

След кратка почивка и след като се увериха, че не са преследвани след унищожаването на Спирала_Q, двамата се качиха на БМВ-то и отново потеглиха през пясъци и камънаци. След около час Наташа забеляза нещо и потупа Картър по ръката.

— Виждаш ли?

— Колата на Фойхтер — каза Картър. — Ландроувърът, дето го надупчих...

— Кой ли я отмъкна все пак? — попита Наташа. Двамата се спогледаха и едновременно посегнаха за пистолетите си, докато мотоциклетът спираше на няколко крачки от спрелия джип. Не произнесоха думата „некс“, но мисълта за убийците бе първата, която им хрумна. Картър слезе от мотора, огледа пустия хоризонт, заобиколи

ландроувъра и видя ключа на багажника. На седалките и пода нямаше нищо. Провери багажника. Той също бе празен.

— Усещаш ли миризмата на бензин?

Наташа кимна и попита:

— Мислиш ли, че е някой некс?

Картър пак се огледа. Сега, когато се намираха във вероятна конфликтна ситуация, не показваше никакви признаци, че е ранен — цялата болка бе изтикана някъде настрани, потисната от притока на адреналин.

— Не съм сигурен — промърмори Картър. Познатата тежест на браунинга му вдъхваше известна увереност. — Не ми харесва тук. Много е открито и все още сме прекалено далеч от Лангън.

— Да потегляме тогава.

Картър се качи на мотора и бавно минаха покрай изоставения ландроувър. Картър все така държеше браунинга.

През следващия час караха с повишено внимание. Слънцето се изкачваше стремително в небето и ги бичуваше безмилостно с лъчите си. Нямаше никакво движение и не видяха нито едно живо същество. Сякаш се бяха озовали на Луната — като се изключеше доста по-топлият климат.

Картър я забеляза пръв.

— Виж. Вдясно, успоредно на пътя.

Щом видя БМВ-то, жената клекна зад някакви камънаци. Но вече бе късно — острите очи на Картър я бяха открили.

Спряха и слязоха от мотора.

Картър тръгна по пясъка и викна:

— Излез!

Нищо не помръдна...

Картър насочи пистолета към скалите.

— Ако ме ядосаш и ме накараш да те гоня, обещавам ти много бавна смърт. Имаш три секунди. Три, две, едно...

Жената бавно се изправи, с вдигнати ръце. Беше по пижама и носеше малка раница. Картър ѝ направи знак с пистолета.

— Ей там, да те виждам.

Заобиколи я, за да се увери, че е сама.

Жената имаше дълга къдрава кестенява коса и будни млади очи. Изглеждаше уплашена, дори ужасена. Нервно облиза устни и помоли:

— Не ме убивайте.

Картър спря и я огледа от глава до пети.

— Как така си се озовала насред пустинята в този вид, по дяволите?

— Дълга история. — Тя се усмихна измъчено. Свали бавно ръце, но Картър ѝ направи знак да ги вдигне отново. Отиде до нея и я претърси за оръжие.

Отстъпи крачка назад.

— Какво има в раницата?

— Нищо.

— Да видя.

Джесика отвори раницата и му показа, че е празна.

— А предният джоб?

Джесика дръпна ципа и бавно извади малкия сребрист диск, Картър моментално насочи браунинга към лицето ѝ. Очите ѝ се разшириха и по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Ето, вземете го.

— Какво е *това*, мамка му? — изсумтя Картър.

— Значи не сте от Спирала_Q?

Картър се усмихна криво.

— Да кажем, че имахме кратка връзка с един човек на име Фойхтер.

Джесика подскочи.

— Къде е той?

— Мъртъв е. Ще отговориш ли на въпроса ми?

— Това са плановете на процесора QIII. Значи не сте дошли да ме убивате?

— Дори не зная коя си, мила. Хайде, тръгвай към мотора. Май здравата те е напекло.

Джесика тръгна. Картър вървеше като хищник няколко крачки зад нея и непрекъснато се оглеждаше. Наташа ѝ се усмихна топло и най-сетне ѝ бе позволено да свали ръцете си.

— У нея са плановете на QIII — каза Картър.

Наташа се ококори.

— А стига бе! Шегуваш се!

— Не. — Картър се обърна към Джесика. — Значи си работила там?

Джесика кимна.

— Фойхтер нареди повечето служители да бъдат избити. Успях да се измъкна... Взех плановете като залог. Значи наистина не сте от Спирала_Q?

— Ако смятах да те убивам, сега нямаше да разговаряме — каза Картър. — Хайде, намествай се на мотора. Искаш да се махнеш оттук, нали?

Джесика кимна и се намести зад Картър. Наташа седна най-отзад, при стелт тръбите на двойния ауспук.

— Къде да те хвърлим? — попита Картър. — Можем да ти оставим мотора след два часа, ако искаш...

— Просто някъде извън Руб ал'Хали — изтощено въздъхна Джесика.

— Ще видим какво можем да направим — усмихна се любезно Наташа.

Скриха се за малко в сянката на някакви скали, огладени от носения от вятъра пясък. Картър седна, отметна глава и отпи глътка от манерката.

— Запасите ни приключват.

— Лангън вече не е много далеч — спокойно каза Наташа.

Картър кимна.

Джесика седеше малко встрани, погледът ѝ бе зареян из пясъците. Пижамата ѝ бе разкъсана и мръсна — като цяло представляваше жалка гледка. Картър я повика и ѝ подаде манерката.

— Как така знаете за процесора QIII? Това е свръхсекретен проект — попита тя, след като му я върна.

Картър сви рамене.

— Дълга история, скъпа. Повярвай, по-добре да не те товарим с тази информация. Фойхтер бе човекът с отговорите, а сега е на кайма. Печена кайма.

— Значи сградата е взривена?

— И още как. — Картър се ухили гадно. — Кажи ми, този QIII наистина ли работи?

— Процесорът ли? О, разбира се. Работи идеално. Невероятен е в онова, което може да прави. Което може да предсказва.

Картър си спомни думите на Фойхтер.

„QIII. Той е толкова мощен, толкова неимоверно мощен... Световният код изплю списък с имена, които биха компрометирали самото съществуване на процесора. Използва вероятностни уравнения, посочи кои ударни групи са най-опасните и кои трябва да се унищожат. Твоето име също бе в списъка“.

Картината започна да му се изяснява. Фойхтер и онзи Дюрел бяха действали като ренегати срещу Спиралата на базата на информацията, получена от процесора-предсказател, целящ да осигури на себе си дълговечност, а на тях — сила и власт. Нексовете бяха пратени да го убият, както и да унищожат онези членове на ударните групи, които са били сметнати за опасни от Фойхтер и Дюрел. Опитали се бяха да премахнат Гол, защото бе разполагал с плановете на процесора и следователно е бил в състояние да го възпроизведе и да се изправи срещу тях с копие на собственото им оръжие. И го бяха убили. Бяха убили и мнозина други в този поход към властта...

А сега? Каква щеше да е следващата им стъпка?

Каква бе крайната им цел?

Идиоти, кисело си помисли Картър.

— Какво знаеш за нексовете? — попита той и разтърка уморените си очи.

— Нексовете? Имате предвид хората с бакърените очи ли?

Картър облиза устни и впери поглед в Джесика.

— Знаеш ли за тях?

Тя поклати глава.

— Бяха изпратени да избият екипа на Спирала_Q.

— Хм... — Картър почеса брадясалата си буза. Сърбеше го ужасно и надушваше собствената си воня. Богове, какво ли не би дал за що-годе сваятна тоалетна! И душ! И студена бира! Или глътка „Лагавълин“...

— Ох, мамка му — изсъска Наташа, скочи, бръкна в джоба си и измъкна ЕКуба.

Картър и Джесика я зяпнаха.

— Да не те ухапа? — озъби й се Картър. — Изкара ми акъла!

— Вибрира — каза Наташа.

— И какво от това?

— Приемник е и сега приема данни.

— Аха. — Картър огледа с безпокойство околността и небето. —
Значи изпращачът знае точно къде сме?

— Напълно вероятно.

— Но нали централните компютри на Спиралата са унищожени?

— Да, но явно някой пренасочва през друг ЕКуб. Те могат да работят и независимо от сървърите, ако се случи невъзможното и щабквартирата в Лондон бъде унищожена — което всъщност стана.

Картър отново огледа пустинята. Не видя нищо подозрително, но това не означаваше, че опасността не се спотайва някъде наблизо.

— И какво сега, ще отговориш ли?

Наташа стисна леко ЕКуба и той оживя. Появиха се сини цифри. Тя присви очи към малкия поток данни.

СЕКРЕТНО FUS100176510 / КОДИРАНО SIU ОТ:
МОЛИНО, Г., SIU23446 ДО: МОЛИНО, Н., SIU42880

— Боже мой — възкликна Наташа. — От Гол е.

— Невъзможно — уморено рече Картър. — Всички видяхме какво стана в Кения.

— Чакай... Помисли, Картър. Ако съобщението е от врага, от нековите или който и да било, то досега щяхме да сме мъртви, нали? Нямахме да четем шибаното съобщение, а да се бием за живота си... — В гласа ѝ имаше надежда, очите ѝ внезапно бяха грейнали. От изтощението ѝ не бе останала и следа — бе изчезнало като роса под лъчите на слънцето.

Картър погледна с подозрение ЕКуба и изсумтя:

— Това не ми харесва.

— Да не мислиш, че на мен ми харесва?

Картър не отговори, само ѝ направи знак с браунинга да прочете съобщението. Наташа зачете:

ЗНАЯ, ЧЕ МЕ МИСЛИШ ЗА МЪРТЪВ. НЕ СЪМ.
ОЦЕЛЯХ, СПИРАЛАТА МЕ СПАСИ В ПОСЛЕДНИЯ
МОМЕНТ, НО ИЗГУБИХ ДИСКА С ПЛАНОВЕТЕ НА
QIII.

В МОМЕНТА СЪМ В ЛОС АНЖЕЛИС, МОЖЕМ
ДА СЕ СРЕЩНЕМ НА КООРДИНАТИ 034.626.555 —
КАЛИФОРНИЯ СЛЕД 48 ЧАСА — СПИРАЛА_F Е ВСЕ
ОЩЕ ЖИВА!

ЗНАЯ, ЧЕ ЩЕ СИ ПОМИСЛИШ, ЧЕ ТОВА Е
КАПАН. АКО КАРТЪР Е ВСЕ ОЩЕ ЖИВ, КАЖИ МУ ЗА
РАЗГОВОРА НИ В АФРИКА, КОГАТО ПУШИХМЕ ПОД
ПОРТОКАЛОВИТЕ ДЪРВЕТА. ЧЕ СЪМ КАЗАЛ, ЧЕ МУ
ПРОЩАВАМ ЗАРАДИ ЛЮБОВТА МУ КЪМ ДЪЩЕРЯ
МИ. АКО УСПЕЕШ ЗА СРЕЩАТА, ПИТАЙ ЗА
СЪОБЩЕНИЕ ДО КАРТЪР НА РЕЦЕПЦИЯТА // КРАЙ //

— Казал е, че ти прощава?

Картър кимна. Изкачи съседната дюна и застана на останените от
гумите на мотора следи, загледан в безплодната пустош. Мамка му,
помисли си, какво ли не бих дал за една цигара... и сега ли намери
шибаният ЕКуб да ми напомня за това!

Наташа дойде при него и го хвана за ръката.

— Как си?

— Хм. Нормално.

— Това е капан, нали? Гол е мъртъв. Видяхме го как скача.

Картър кимна, гледаше Наташа в очите. Видя в тях отчаянието ѝ,
нуждата баща ѝ да е жив. И все пак... *възможно ли бе* Гол да е жив? Да
е оцелял след онова ужасно падане в реката? Да е бил спасен в
последния момент от Спиралата и сега да е по следите на предателите
на нейната кауза?

Гол наистина *бе много* находчив човек. Може би бе скочил на
някоя скална площадка или се бе закачил за някакво алпинистко въже?
Замисли се мрачно и за Наташа. Ако Фойхтер бе казал истината, ако тя
наистина работеше за враговете на Спиралата, за „предателите“, значи
бе невероятно добра актриса.

— Ще идем.

Наташа стисна ръката му.

— Наистина ли?

— Да, но не храни големи надежди. Освен това ще го направим
по моя начин. Разбираш ли ме?

— Картър, знам, че си мислиш, че аз...

— Шшш... Фойхтер излъга, зная. Но имам лошо предчувствие... И все пак, ако Гол е жив, ако е оцелял след онова падане, успял е да се изплъзне на нексвете и да се присъедини към членовете на Спирала_F... е, те са горе-долу единствените съюзници, с които разполагаме. Не че Фойхтер ни осветли кой знае колко... разполагаме само с едно име от него — Дюрел.

Чу шум и рязко се извъртя с насочен пистолет.

Беше Джесика.

— Извинявай, навик. — Усмихна се.

Тя махна с ръка.

— Няма нищо. Но чух едно име и...

— Да, Дюрел. Той е — *беше* — една от най-големите клечки в Спиралата. Отначало беше в Австрия, близо до границата с Германия. Занимаваше се с генетични изследвания и медицина. Вероятно връзката му с QIII се дължи на полуорганичния му състав. Чувала ли си за него?

Джесика кимна.

— Чувала съм, срещала съм се с него, отказах предложението за секс с това слизесто влечуго. Макар че едва не ме уволниха. — Тя се засмя невесело. — Ще ми се да го бяха направили.

— Какво знаеш за него?

— Почти нищо. Често посещаваше Спирала_Q. Наперена дребна хлебарка. Груб, гаден и нахален... но да бяхте видели очите му...

— Изглежда симпатяга — каза Картър и отново огледа околността.

— Искате ли да научите какво е другото изумително съвпадение?

Картър я погледна в очите. Джесика се усмихна.

— Вярно, подслушах. Но мисля, че бихте искали да го знаете... на няколко пъти подочух разговори между Дюрел и Фойхтер по време на посещенията му — казваше, че е дошъл направо от Щатите.

— Да не би случайно от Калифорния? — намръщи се Наташа.

— От Лос Анжелис — потвърди Джесика.

— Ама че съвпадение — навъсено отбеляза Картър.

— И сега какво? — попита Наташа. Картър прочете лицето ѝ. Разбираше какви са опасностите, знаеше какви са шансовете им, знаеше колко вероятно е всичко това да е номер, капан, заговор. Но

същевременно искаше — трябваше — да разбере дали баща ѝ е все още жив.

Стръвта бе хвърлена.

И изглеждаше доста примамлива.

Ама че хитри и манипулативни копелета, помисли си Картър. Или пък Гол е по петите на Дюрел... жив е и е подгонил лидера на онези, които са решили да сложат край на Спиралата...

Време бе за решение.

За решения.

Почеса брадата си. Потупа Наташа по ръката.

— Отиваме — каза тихо. И се усмихна. — Имам много приятели в Лос Анжелис.

Когато БМВ-то стигна мястото на срещата, нощта вече се спускаше. Лангън ги чакаше — бе запалил най-малкия от малките огньовете. Кафеникът — запазената му марка — тихо къкреше над пламъците.

— О, Картър! Да не би пак да си си счупил носа?

— А бе... — отвърна Картър и погледна към Наташа. — Кафето готово ли е?

Лангън кимна и извади три чаши. Погледна Джесика и намигна на Картър.

— Май пак си се правил на палавник, а?

— Хм. Лангън, можеш ли да ни закараш до Америка?

— А ключа от квартирата ми не искаш ли?

— Ще ти платя. Колкото искаш. Колкото и да струва.

— Работа за Спиралата. Гол каза да ти помогна и ти помагам. Не ми трябват парите ти, Картър.

— И по-добре. — Картър го погледна в очите. — Получихме съобщение от Гол. Той е в Лос Анжелис. Искане да се срещнем.

Внимателно наблюдаваше лицето на пилота. Лангън като че ли се притесни.

— А бе как все оцелява този тип...

— Можеш ли да го потвърдиш? Чрез връзките ти със Спирала_F?

— Мога да опитам. Но цялата мрежа на Спирала_F излезе извън строя заедно с главната мрежа. Май можем да приемем, че имаме пробив в сигурността, нали? Идеята е следната — Спирала_F ще се

свърже с мен с новини и нови назначения, когато решат, че е безопасно, освен ако не ме разкарат. Повярвай, в Лондон има доста вбесени хора... от оцелелите след експлозията имам предвид.

— Значи си временно свободен от задължения?

Лангън въздъхна и се почеса по врата.

— Така изглежда, приятел. Колкото до Лос Анжелис — не мога да те закарам в града. В момента там е същински кошмар, особено след войните. Адски е натоварено, навсякъде сноват вертолети на полицията, има военни по улиците — а бе, разбираш.

— Значи горе-долу като Лондон?

— Горе-долу — съгласи се Лангън. — Само дето някакви аматьори терористи не са взривили неволно шибана миниатюрна атомна бомба в Лондон. Виж, може би ще успее да се промъкне през Мексико, да те прекарам през границата и да те оставя нататък да се оправяш сам...

— Страхотно — каза Картър, отпи от кафето си и протегна чашата си за още захар.

— Картър?

— Да?

— Прилича ми на капан.

— Да бе. Знам. Само това ми е притрябвало — акъл от поредния шибан търговец на съвети.

— Просто се мъча да съм полезен.

— Просто ни изкарай от тази пещ живи!

— Ще се наложи да заредея.

— Да имаш и други добри новини, Лангън?

— Най-вероятно ще трябва да го направя в Египет.

Картър промърмори нещо мръсно над чашата си.

Команчито бе проектирано да побира двама души, които да се чувстват относително удобно в продължителни бойни условия. След като към тримата се прибави и Джесика, ситуацията започна да става малко безумна.

Картър бе решил, че може да имат полза от Джесика. В края на краищата Спиралата бе тясно свързана с QIII, а тя пък носеше

плановете на процесора в раницата си — нещо, което според Картър можеше да се окаже доста полезно.

Докато летяха ниско над северните равнини на Руб ал'Хали и Лангън правеше всичко възможно да ги държи по-далеч от неприятности, на Картър му хрумна, че е възможно също така Гол да е жив и да е бил заловен от нековите. Ако го бяха измъчвали, шантажирали или нещо подобно, биха могли да използват плановете на QIII, стига да се стигнеше до размяна.

— Джесика?

— Да, Картър?

Носът ѝ бе на десет сантиметра от неговия, задникът ѝ бе настанен върху коляното му. Усещаше гъвките ѝ крайници през тънката пижама, долавяше миризмата на къдриците ѝ, които се люлееха пред лицето му. Правеше всичко възможно да потисне ерекцията си.

— Познат ли ти е QIII?

— Участвах в изграждането и програмирането му. Познат ми е, разбира се...

— Стига с тоя тон, че можеш да се окажеш наред Руб ал'Хали.

— Признавам — спасяваш ми живота, макар че ми се струваше, че ти се иска просто да ме оставиш и да вземеш плановете насила. Мисля обаче, че го направи, защото Наташа се застъпи за мен, и следователно именно благодарение на нейната подкрепа сега съм кацнала на коляното на един перверзник.

— Перверзник?

Джесика се прокашля и леко се размърда.

Наташа се разсмя. Не беше одобрителен смях.

Картър се изчерви.

— Все едно съм седнала на кол. А бе защо вие, мъжете на средна възраст, не можете да се контролирате?... Мислех, че ви трябва виагра или нещо такова. Нали се сещаш, за да го вдигнете.

— На средна възраст? — слисано повтори Картър. — Сериозно ли мислиш, че съм толкова дърт? Господи, знаех си, че трябваше да те зарежа в пустинята...

— Картър, нямаше ли въпрос към горкото малко момиче?

— Да бе. Ако можем да се доберем до този QIII, той ще има ли информация за Спиралата? И за хора като Фойхтер и Дюрел? Или пък

за нексовете?

Джесика поклати глава в дъжд от къдрици.

— Това е процесор, Картър, а не база данни. Но ако свържеш към него подходящото оборудване, може да проникне във всичко...

При тези думи очите на Наташа грейнаха.

— Насочи го към компютър на Спиралата, и той ще си пробие път през кодовете му за секунда — продължи Джесика. — На света няма компютърна система, в която да не е в състояние да проникне — като се почне от компютрите на световните банки и се стигне до машините на ФБР, Уолстрийт, Скотланд Ярд и Новата ИРА. Именно затова е толкова опасен — нищо не е недосегаемо за него. Нищо не може да се скрие от него.

— С какви операционни системи може да работи?

Джесика сви рамене.

— С всички. Напълно е съвместим със системи от UNIX-IX и WIN512, през Def76 и Stable05 — ще декодира всичко от Base288 и 681270, та чак отвъд съвременните 256 и 512-гигабитови архитектури. Разбирате ли, не работи по този начин, но ако го правеше, би могъл да се сравни с 256-милиона-битов процесор...

— Схващам горе-долу — каза Наташа.

— Аз пък не — изръмжа Картър. — Я ми го изясни...

— QIII е толкова мощен, че е в състояние да декодира и кодира ДНК за една милионна от секундата. За същото на един обикновен компютър ще са му нужни стотици часове. Освен това му е качено едно нещо, наречено Световен код — невероятно разнообразие от статистики и уравнения, благодарение на които се предполага, че QIII е в състояние да предсказва бъдещето...

— Сериозно? Искаш да кажеш, че това наистина *действа*?

— Използва вероятностна математика. Уравнения. Дава най-вероятния резултат за всяка ситуация — бяхме стигнали до 93%, но ставаше по-добре до деня, когато... — Джесика млъкна, изкашля се и се загледа към храсталаците и блатата долу. — На практика бяхме приключили работата си в Спирала_Q. Процесорът си беше напълно действащ. Работеше, при това добре — тъкмо преминаваше етапите на тестване.

— Значи унищожаването на Спирала_Q е било приемливо? Защото сте приключили работата си?

— Да. Но не разбирам *защо*. Никога не се е предполагало да се изгради един-единствен процесор, нали? Това си е истинско съсипване на технологии!

— Освен ако не ти е нужен *само* един — каза Картър. — Попречи на другите да го направят и можеш да завладееш света, ако искаш точно това. Машина, способна да овладее всяка друга машина! Машина, можеща да предвижда бъдещето! Шибана машина, която е в състояние да контролира световните финанси, космическите програми, ядрените оръжия, армиите, страните, абсолютно всичко. Целият свят ще е в ръцете ти...

— Ужас! — тихо каза Наташа.

— Значи QIII може да ни каже какво целят Фойхтер и нековите?

— Вероятно. Стига да се добереш до него и да му предоставиш достатъчно данни.

— Аз пък мога да се сетя, ако ми предоставиш шибаните данни — уморено каза Картър.

— Да, но в състояние ли си да претърсиш всички бази данни на света за няколко минути? Можеш ли да се добереш до защитените и криптирани архиви за толкова време, колкото ти е нужно да мигнеш или да кихнеш?

— И това нещо е способно да владее света?

— Трябват ти подходящите ключови кодове... което означава, че трябва да *разбираш* как работи QIII, наистина да *знаеш* как да използваш процесора в пълния му потенциал — отвърна Джесика.

— И естествено Спиралата разполага с подходящите ключови кодове, а Фойхтер и онзи Дюрел знаят и как да работят с процесора, щом са помогнали за шибаното му разработване — озъби се Картър.

— Дюрел — тихо каза Наташа.

Погледите им се срещнаха. Изглеждаше фантастично, но пък понякога могат да се случат и най-фантастичните, най-невероятните, *най-невъзможните* неща. Да вземем обикновен човек. Никой. Човек, който работи върху нов, невероятно мощен процесор. Разбира, че може да стане богат. Да контролира света. Да причини световна война. Да направи каквото си пожелае. И осъзнава собствената си незначителност, собствената си смъртност. И решава да вземе своето парче от Баницата на славата. Да постигне собствените си цели. Да си поиграе на *Бог*...

— Това започва да ми намирисва на мокрите сънища на мегаломан — кисело рече Наташа. — Не мисля, че светът е готов за подобно нещо.

— Май си права — каза Картър.

— Може би именно затова дръпнаха шалтера на щабквартирата в Руб ал'Хали — обади се Джесика.

— Не. Унищожаването на собствените ѝ бази не е в стила на Спиралата. Тя щеше да ги демонтира, а не да ги прати по дяволите — каза Картър. — Сигурен съм обаче, че когато се срещнем с Гол, той ще разполага с отговорите.

Команчито се носеше над планините. Зави на изток, към северния ъгъл на Иран, след това продължи към Китай, Монголия, северния връх на Япония и Тихия океан... и, разбира се, към Западния бряг на Съединените американски щати...

И към разрухата в един град, съвсем наскоро разкъсан от джобно ядрено устройство.

ЛОС АНЖЕЛИС

21

Команчито се носеше в небето като тихо бръмчащ ястреб, като хищник — тих, мълчалив, смъртоносен. Прелетя ниско над вълните и кацна сред пясъчна вихрушка. Остана на земята точно четири минути...

— Продължавам на юг към Мексико — там има един-два нелегални склада, където да заредя. — Лангън се изплю, за да прочисти устата си от праха, и разтърка уморените си очи.

Картър кимна.

— Ако ми трябваш, ако нещата станат много напечени, ще те намеря с ЕКуба. Врагът сигурно ще засече сигнала, но майната му, така или иначе ще ми диша във врата, ако се стигне до това.

Лангън кимна уморено.

— Само гледай да ми оставиш достатъчно време да поспя, преди да ме караш да се спускам от небесата да те спасявам. Разбра ли ме?

— Естествено.

— Картър, ама наистина си много гаден. — Лангън се ухили.

— Старая се. — Картър го почука по шлема и изчезна в сумрака.

Лангън затвори кабината; след секунди перките се завъртяха и команчито се издигна във въздуха, описа полукръг ниско над земята и отново се насочи към океана.

Нощта бе гореща и влажна. Оттатък залива се чуваше далечен шум от някакво парти, последваха няколко изстрела и писъци. Вълните залюляха пълна с трупове яхта-дискотека, осветена от прожектора на военния кораб, който току-що я беше направил на решето с картечниците си.

В три след полунощ широките магистрали бяха притихнали. Гумите на колата — Корвет VI2 — тихо съскаха. Мощният двигател почти не се чуваше. Наташа се наведе в тапицираното някога купе и се загледа над спокойните тъмни води на плажа.

— Винаги съм си мечтала да видя Калифорния.

— Не сме дошли на почивка — напомни ѝ Картър.

След ядрения взрив Лос Анжелис бе поливан няколко седмици от въздуха с намаляващи радиацията химикали — пестицид, благодарение на който градът по принцип оцеля, но който не можеше да направи нищо за хилядите магазини, домове и обществени сгради, които бяха погълнати от огненото море. Лос Анжелис се възстановяваше, но все така непрекъснато на ръба на анархията. Полицията и военните просто не можеха да се справят със задачата да помагат на милионите, обречени на мизерия и радиационно отравяне.

Утрото приближаваше. Картър отби при един крайпътен мотел. Плати за стая и се върна с ключовете. Помещението бе семпло и чисто. Картър се загледа към банята и въздъхна.

— Душ. Бръснене. И... нормална тоалетна. Рай, Валхала. Шибано блаженство.

Наташа се промъкна покрай него и заяви:

— Аз съм първа!

И затръшна вратата пред носа му.

Картър само се ухили на Джесика.

Тя се просна на широкото легло. Косата ѝ се разпиля на ветрило зад нея. Мръсната ѝ парцалива пижама по никакъв начин не можеше да намали естествената ѝ красота.

— Веднага се връщам — внезапно каза Картър и тръгна към вратата.

— Нали каза, че искаш да се окъпеш и да се избръснеш?

— После. Трябва да свърша някои работи. Нали ви казах, имам някои приятели тук.

— Картър?

— Да?

— Ще ми намериш ли някакви дрехи? Изнесох се от Руб ал'Хали на пожар.

— Ще видя какво мога да направя.

Затвори вратата и след миг корветът потегли в огромен облак смърдящи газове.

Джесика лежеше. Изтощението си казваше думата. Придърпа раницата и погледът ѝ падна върху покритите ѝ с мръсотия ръце и черни нокти. Усмихна се. Навремето това никога не би се случило — мръсотията бе нещо *невъзможно*. Но сега нещата се бяха променили.

Извади плановете на QIII и се загледа в сребърния диск.

— Дано да си заслужаваш неприятностите — промърмори и отпусна глава върху възглавниците. Сториха ѝ се меки и луксозни — пълна противоположност на последния ден...

Господи, само толкова време ли беше минало?

От Спирала_Q?

От Фойхтер и нековите?

От убийствата...

Потрепери, затвори очи и за първи път от дни успя да се отпусне.

Облиза сухите си устни. Леглото бе толкова удобно, че ѝ се искаше да се разплаче от благодарност. Ох, да се свие на кълбо и да спи милион години. Да се свие и да *забрави*...

Образите прелитаха в ума ѝ.

Некове.

Некове с автомати.

Фойхтер: наблюдава как товарят безжизнените тела в камионите.

Процесорът, който ѝ говореше по терминала. Предупреждението.

Наистина ли бе QIII? Или някой гениален хакер? Или пък бе предупредена от някой от Спирала_Q А може би бавно, но съвсем сигурно полудяваше?

Разтърка очи. Възможностите бяха много...

Да, биха могли да я предупредят. Спиралата би могла да я предупреди — *това беше* възможно... малко вероятно, но възможно... Но защо точно нея? Защо *само* нея? А другите? Адамс и Йохансен? Скелтър? Ралф?

Пак затвори очи. Представи си Фойхтер и изпита задоволство, че е загинал в експлозията.

Когато Наташа излезе от банята, увита в хавлия, с измита коса и обзета от заслужено чувство на екстаз, Джесика тихо похъркваше в прегръдките на дълбокия и така желан сън.

Картър се върна по обед — Джесика и Наташа тъкмо бяха седнали над порциите чийзбъргър и пържени картофки. Носеше няколко торби и изглеждаше много изтощен, но щастлив.

— Къде беше?

— На пазар.

— С какво?

— Имам щедри приятели. А сега, фатални дами, имам няколко подаръка за вас, но спешно трябва да посетя тоалетната. Някакви възражения? Мисля, че не... И вземете да ми поръчате същото. Гладен съм като вълк.

Сарказмът в гласа му бе болезнен.

— Изглеждаш доста весел — отбеляза Наташа. Картър ѝ намигна.

— Знаеш, че винаги крия изненади в ръкава си.

Стоеше под душа и горещата вода отмиваше от тялото му потта, пясъка, кръвта и маслото. Опря длани в стената и остави няколко дълги прекрасни минути водата да се стича по тила му. Наслаждаваше се на чистотата, която пълзеше по него и през него...

И, сякаш за да се подсили усещането, умът му също бе чист.

Идеално чист.

Без отровата на присъствието, на рака, на тумора. На тумора Кейд...

Докато се бършеше, гледаше десетте метални топчета, наредени около канала на мивката. Десет напълно функциониращи, напълно заредени и изключително опасни ГВН — гранати под високо налягане. Нямаха традиционен експлозивен заряд, а използваша химическа смес, която създаваше огромно налягане и почти безшумна експлозия. Бяха готови за употреба. И злоупотреба.

Излезе от банята, като търкаше гладкото си и порозовяло избръснато лице. Наташа и Джесика пробваха новите дрехи, които им бе купил. Прости панталони, блузи и обувки с нисък ток.

— Много функционално — отбеляза Наташа.

— Няма да спечелим нито едно модно ревю. — Джесика се прозя.

— Е, не сме дошли на купон — каза Картър, грабна чийзбъргъра си, отхапа голям залък и изсипа другата торба на леглото:

— А стига бе! — възкликна Наташа.

— Дами, задействайте се, ако обичате.

— Откъде взе всичко това?

— Май си забравила — отвърна Картър. — Навремето бях служител на Спиралата. Работих в ударните групи седем години. Зная къде се намират повечето от хранилищата по целия свят, а пък тук имам неколцина познати.

— Не мога да се оправя с това — обади се Джесика. Лицето ѝ бе преbledняло при вида на патроните и пълнителите. Вдигна очи към Картър. — Не съм войник, програмист съм. Не съм боец, не ставам за воин.

Картър ѝ се усмихна, кимна и също се прозя.

— Права си. Ти изигра своята роля. И сега най-доброто, което можеш да направиш, е да ми предадеш плановете на QIII... Ще се погрижа някой да изяде хубав пердах заради случилото се в Саудитска Арабия.

— Мислиш ли, че Гол наистина може да ни помогне?

— Ако срещата е истинска — да. Ако е капан... — Картър сви рамене. — Значи разбираме се така: отивам сам и ако не е капан, се срещам с Гол, след което ви го водя. Така няма да сте на пангара. А просто ще чакате.

Наташа поклати глава.

— Не мога да те пусна да идеш сам.

— Налага се — каза Картър. — Само си помисли. Нали не очакваш да оставя Джесика в такова опасно положение? Ти би ли го направила? Натс, нали знаеш — наистина *знаеш*, мамка му, — че работя най-добре сам. Ако наистина е баща ти, ако е жив, тогава хубаво, значи сме на път да възстановим QIII и да осуетим плановете на Фойхтер и Дюрел. Ако е пленен, ще направя всичко по силите си да го спася и да го измъкна жив... след което можем да продължим с откриването на Дюрел.

Наташа въздъхна.

— Добре. Прав си. Кога е срещата?

— След два часа. Само трябва да се погрижа за още някои неща.

— А къде е?

Погледите им се заковаха един в друг. Той усети как потъва в прекрасните кафяви дълбини на овалните ѝ очи. Бавно облиза устни и отново усети солен вкус. Въпросът го измъчваше...

Мога ли да ѝ вярвам?

Отново чу думите на Фойхтер.

„Тя е една от нас...“

Но пък тя му бе помогнала да оцелее. Без нея щеше да е труп... След Руб ал' Хали обаче Картър държеше картите си доста по-скрито и не разкриваше нищо — идеалният играч на покер...

Наташа бавно се усмихна.

— Добре, не ми казвай. — Подсмръкна. Очите ѝ бяха неразгадаеми. — Не искам да знам. Разбирам, че това може да те изложи на опасност. Просто ми кажи къде да се срещнем след това.

Картър кимна и се обърна, за да събере нещата си. Хвърли поглед към Джесика.

— Ще оставя плановете тук — мисля, че ще са в по-голяма безопасност. Ако цялата история се окаже капан, не искам да се натреса в бърлогата им с онова, което искат най-много. Ако Гол наистина е в Лос Анжелис, плановете могат да определят дали ще остане жив, или ще умре... а не ми се иска да пропилявам тази вероятност.

Джесика кимна.

Картър взе за момент мъничкия сребърен диск, впи поглед в него и промърмори:

— Надявам се да си заслужаваш, надявам се онези гадняри да те желаят повече от смъртта ми.

Пусна диска в ръката на Джесика и тръгна към вратата.

Корветът спря в една пуста тъмна пресечка. Наскоро тук бе бушувал пожар и към Картър зееха почернели счупени прозорци. Той слезе от колата и се огледа предпазливо като хищник, изучаващ новата си територия, душещ маркировката на съперниците, застанал нащрек и готов за действие. Отиде до багажника и напълни с разни неща джобовете на панталона и на късото си черно яке.

Закопча якето, огледа гладко обръснатото си лице в пропуканото огледало на автомобила и се усмихна на отражението си. Силна

усмивка. Убедителна усмивка. И такава трябваше да бъде, за да мине през рецепцията на хотела, където щеше да се състои срещата — „Бевърли Хилс Хилтън“, един от оцелелите от атомния тероризъм.

Закрачи с ръце в джобовете, изчистваше ума си за предстоящата среща. Трябваше да е нащрек; но пък ако всичко беше капан, Гол щеше да заподозре нещо от отсъствието му и номерът можеше лесно да се забележи — и да се неутрализира достатъчно бързо.

Крачеше енергично по тротоара. Не пропускаше нищо, оглеждаше малцината пешеходци, с които се разминаваше, в търсене на оръжия или признаци на лоши намерения. Изпитателният му поглед не пропусна нито една кола, минаваща край съсухрените дървета покрай Южен Ел Камино, и претърсваше купетата и за най-дребната подозрителна подробност. Когато стигна ъгъла на Ел Камино и булевард „Уилшир“, спря и се огледа. Зави наляво и отново закрочи, като изучаваше всичко около себе си — покритите с белези фасади на сградите, хората, очуканите коли, изгорелите дървета. Щом наближи входа на Бевърли Хилс Хилтън, забави крачка и отново се огледа за нещо подозрително.

Ако са тук и ако ме гледат, значи са призраци, помисли си.

Невидими.

Спря, облегна се на ниската стена и извади пакет „Кемъл“.

Запали цигара.

Това му даде време да огледа обстановката. Върху и в околните сгради имаше няколко места, идеални за снайперисти. Не успя да забележи никакво движение, но пък това не означаваше, че ги няма.

Помисли си отново за Африка.

Тичащият Гол и дългият скок над бездната...

Нечутият писък, краката, размахващи се във въздуха...

Дългото падане към реката далеч, далеч долу...

Въпреки болката и изтощението в онзи момент все пак си спомни единствената дума, която изникна неканена в ума му... която се стовари от яркочервените сводове на поглъщащата го агония...

Мъртъв.

Нямаше начин Гол да е оцелял след онова падане.

Но пък и Картър го беше оставил навремето да умира в Прага; потънал в кръв на пътя, а въоръжената полиция щеше да пристигне чак

след няколко минути. Беше го застрелял, за да го запази жив... и Гол оцеля, успя да избяга, оцеля като същинска хлебарка...

Издиша облаче дим. Откъм тротоара се разнесе смях и главата му рязко се извъртя натам. Отпусна се. Дръпна още веднъж. Вдиша дълбоко и успокои бумкащото си сърце.

Анализ.

Затвори очи за миг. Слава Богу, главоболието, което го мъчеше напоследък, не се обаждаше. Шевовите в хълбока му държаха добре и благодарение на инжекцията петидин болката се бе превърнала просто в глухо туптене. Беше оправил носа си в мотела и сега той туптеше и го дразнеше, а счупеният пръст (с нова превръзка) и пукнатите ребра бяха глухи болки, които вече беше приел като част от самия себе си. Болката се бе превърнала в неразривна част от същността му.

Метна фаса в храстите зад себе си.

Хайде, помисли си и си погледна часовника.

Тръгна по дългата извита алея, като се мъчеше да се съсредоточи единствено върху впечатляващата, но доста поочукана сграда и през цялото време се оглеждаше за нещо подозрително. Наближи голямото обръщало пред рецепцията със стени от стъкло и стомана. Хвърли поглед надясно, после нагоре към шестетажната сграда и към балконите, които опасваха всеки етаж.

Планът му бе прост. Да попита за информация на рецепцията. Отначало любезно... или с господин 9-мм за по-голяма убедителност. Беше сигурен, че след това нещата ще тръгнат сами.

Кимна на портиера, изкачи няколкото мраморни стъпала между късите дундести бели колони и с предпазливостта на котка влезе в луксозното пълно с растения фоайе. Не изпускаше нищо от очи. Мъже четяха вестници, няколко жени очевидно очакваха клиенти, една разпалено говореше по мобилния си телефон. С окуражаващата тежест на браунинга под якето си, Картър закрачи по скъпите килими към рецепцията и прекрасната грейнала брюнетка с блестящи очи.

— Добър вечер, сър. Какво ще обичате?

Картър пусна чаровната си усмивка; очите му гледаха отраженията в стъклото, месинга и полирания мрамор и проверяваха какво става зад него.

— Здравейте. Един мой приятел е отседнал тук, господин Гол. Каза, че ще ми остави съобщение на рецепцията. Казвам се Картър.

— Момент да проверя, господине.

Брюнетката се обърна към преградите зад бюрото. Картър опря лакти на елегантно гравираната плоскост от черешово дърво; не откъсваше поглед от хората във фоайето. Видя да влиза един мъж с рошава брада и сак „Найки“, моментално се напрегна и разкопча якето си. Човекът със сака поздрави един висок едър мъж, който четеше вестник, после двамата излязоха.

— Да, има плик за господин Картър.

Картър взе белия плик и го отвори. Вътре имаше едно-единствено листче.

СТАЯ 215. ЩЕ ЧАКАМ.

Беше подписано — „Гол“. Почеркът беше неговият, както и подписът му. Картър прибра плика в джоба си.

— Благодаря. Трябва да се кача в стая 215.

— Вземете асансьора. После право напред и вдясно.

— Благодаря ви още веднъж.

Усмихна ѝ се лъчезарно и закрачи към асансьора. Ръката в джоба му стискаше една ГВН. Вратата на асансьора се затвори и Картър се озова срещу собственото си отражение. Примигна мързеливо като хищник и потисна желанието да запали нова цигара.

Сам, помисли си.

Точно както обичам.

Извади гранатата — малко лъскаво топче. Измъкна шплента, след това замислено я стисна.

Внимателно прибра шплента в джоба си и извади очукания браунинг. Вратата на асансьора се плъзна настрани и се видя ярко осветен коридор със скъп килим и изискана дървена ламперия и украса. Той стъпи на дебелия килим и обувките му потънаха в него.

— Страшно шик — промърмори, огледа се и тръгна напред.

Хотелът изглеждаше притихнал. Картър стигна до стая 215 и спря. Погледна подозрително месинговия номер. Нещо вътре в него крещеше:

Това е грешка, ужасна грешка, Гол е мъртъв, това е капан...

Кой го искаше мъртъв?

Дюрел? Нексовете?

Имаше и по-лесни начини от този да му видят сметката. Но пък сега разполагаше с плановете на QII и можеше да си позволи малко

пазарлък...

Вдигна юмрук. Огледа се.

Почука на вратата и отстъпи крачка назад.

— Влез — разнесе се ясен, мелодичен и мощен глас.

Картър примигна. Облиза устни и усети солен вкус. Ръката, с която държеше пистолета, бе хлъзгава от пот. Прибра браунинга и избърса длан в панталоните си. Усмихна се гадно. Натисна дръжката, отвори вратата и отново измъкна оръжието.

Отвътре се чу спокоен смях.

— Влизай, Картър. Няма оръжие, готово да ти пръсне главата. Няма ужасни планове да попаднеш в капан.

Гол седеше в кресло до прозореца с чаша бренди в едната ръка и с пура в другата. Картър пак провери коридора, влезе и затвори вратата.

— Радвам се да те видя, Гол. Мислех си, че си малко мъртъв.

Гол стана, усмихна се, вдигна чашата си и отпи, без да откъсва поглед от браунинга.

— Все така предпазлив, нали, приятелю? Макар че разбирам доста добре безпокойството ти — на твое място и аз бих си помислил за капан.

Отиде до прозореца и се загледа навън.

Картър тръгна предпазливо напред — нащрек. Едва след като се увери, че са сами, погледът му се спря върху Гол — той се бе обърнал и го гледаше с тъмните си очи.

Усмихна му се приветливо и прокара пръсти през сивата си коса.

— Знам, че ти е трудно да повярваш, но бях спасен. От Спиралата. Отчаяно се нуждаеха от плановете. Но ироничното беше, че докато ме спасявах, ме принудиха да пусна диска. И той се изгуби, така че Фойхтер остана единственият, разполагащ с работещ процесор. От Спиралата бяха много точни — бяха ме проследили и чакаха, когато се метнах в името на шибаната вяра. Грабнаха ме от небето като муха.

Картър го огледа. Брадата му бе мъничко по-къса, старателно подстригана. Във всяко друго отношение обаче Гол си бе точно какъвто го помнеше. Усмихна се криво.

— Изглеждаш доста добре за мъртвец — каза и свали браунинга. — Наташа ще се разтрепери от вълнение.

— Ах, моята сладка малка Наташа! Мислех, че ще я доведеш, но... а, да. Капан. Помислил си ме за мъртъв. Ха! Нима нямаш вяра на стария си приятел от Спиралата — дори когато ме остави на смъртта в Прага... — Очите на Гол проблеснаха и той направи крачка напред. — Но да не задълбаваме отново в стари работи, какво ще кажеш?

Картър се усмихна, без да сваля поглед от очите на Гол.

— Какво ще кажеш за едно питие? Или ще се наслаждаваш на брeндитo си, без да ми предложиш? След всички лайна, през които минахме с Наташа през тези дни...

— Да, чух за подвизите ти. Спирала_F с интерес следеше действията ти — макар и винаги с няколко крачки назад, признавам. Как е онзи разбойник Лангън?

— Идеално. — Картър прибра браунинга, но продължи да стиска тайно гранатата. Взе чашата брeнди и отпи една глътка.

Погледът на Гол се задържа върху чашата и Картър се насили да не се намръщи, когато отново се обърна към прозореца. Нещо не е наред, изкреця някакъв глас в главата му. Внимателно изплю брeндитo обратно в чашата...

Гол се обърна — бързо, с малък черен пистолет в огромната си ръка.

— Съжалявам, Картър. Наистина съжалявам.

ТЪМНАТА СТРАНА НА ДУШАТА

22

Джем, Ники, Слейтър и Свещеника стояха до двата хеликоптера на въздушната площадка на Камъс-5 и гледаха в товарните отделения на шибаните от дъжда машини.

— Превозват сандъци е муниции — тихо каза Джем.

— Да, но виж това. — Свещеника скочи вътре и изби капака на един сандък. Вътре имаше големи снаряди, проблясваха застрашително на слабата светлина.

— Доста големи куршуми — рече Слейтър.

— Снаряди — поправи го Ники.

— Сто двайсет и пет милиметрови — каза Свещеника и изгледа многозначително ударната група. Тримата местеха погледи от трескавите му очи към снарядите и обратно.

Джем сви рамене.

— Ще се наложи да ни осветлиш.

— Използват ги бойните кораби — каза Свещеника. — С такива стрелят бордовите оръдия. Това е оръжие за унищожение.

— Значи да търсим боен кораб?

— Изоставили са Камъс — продължи Свещеника. — Може ли да има по-добра изходна база за действия от тази? Е, ако имаш голям кораб, зареден с всичко необходимо, ставаш напълно мобилен. В оперативната зала на Камъс открих карти. Повечето бяха на Баренцово море и Северния ледовит океан.

— Това е адски много вода, мамка му — отбеляза Джем.

Свещеника кимна.

— Така е, но да сте забелязали огромните варели нефта в склада? По пода има следи, което означава, че доскоро е имало още повече, но са ги взели. Варелите носят фирмения знак на доставчика — „Корпорация Кастевски“.

— Руснаци?

— Да. Фирмата работи от остров Вайгач и покрива Баренцово и Карско море. Спиралата винаги я е използвала за доставчик, когато

действия в този район.

— Значи имаме отправна точка — каза Слейтър.

— Ще изпратя останалите тактически групи да претърсят района. Това е най-сигурната следа, с която разполагаме. Трябва да съберем останалите ударни групи и да ги държим в готовност, когато идентифицираме новата заплаха. Само тогава ще можем да предприемем нещо спрямо инвазията на нексовете.

Джем кимна и запали цигара.

— Ако си прав и търсим свързан с предателите кораб, ще ни трябва оръжейна мощ. При това голяма. Можем да координираме действията оттук — Слейтър и Ники могат да извикат ударните групи в Камъс чрез ЕКубовете. Разполагаме с гориво и оръжия. Това е идеалният плацдарм. Ти ще откриеш врага и ще установиш точното му местоположение, а аз...

— Сериозно? Как си решил да изкръшкаш този път, Джем?

Джем се ухили.

— Аз трябва да се видя с един човек относно една бомба.

— Съжалявам, Картър — каза Гол. — Наистина съжалявам.

Картър се ухили гадно. Още държеше чашата бренди, а браунингът бе в джоба му.

Тъпо, помисли си. Със свален гард...

Тъпо.

— Е, жив ли си, мъртъв ли си, или какво? Нексовете ли те спипаха?

Гол бавно поклати глава.

— Всичко е много по-сложно, господин Картър. Много по-сложно, отколкото можете да си представите. Е, вярвам, че плановете на QIII са у вас. Бих искал да ги получа. Те са наши. Те ни принадлежат и би трябвало да бъдат унищожени в Руб ал'Хали, също като вас.

Картър си позволи да се намръщи.

— Знаеш как беше, когато работихме заедно, в Египет. Помниш ли Луксор? Когато бяхме заобиколени от араби с картечници на онази веранда над бушуващото в разгара на бурята море. Помниш ли?

Гол кимна. Но Картър го забеляза. Пробяга за миг по лицето му. Миг на...

Объркване...

— Имаш предвид така наречената Пета нощ ли?

Картър кимна.

— Гол, припомни ми какво ми каза, преди да атакуваме ония шибаняци. Кажи ми дума по дума онова, което ме из: пълни с увереност в онази черна нощ, когато и двамата бяхме сигурни, че това е краят ни.

— Нямам време за такива глупости, Картър. Дай ми плановете.

— Ти не си Гол.

Гол се усмихна, белите му зъби проблеснаха през сивата му брада.

— Мамка му, Картър, пред теб съм. И какво от това? Аз съм Гол. Част от него. Но няма да ме разбереш. Бях инструктиран да не те убивам. Има доста хора, които биха искали... да речем, да *побъбрят* с теб. Но първо трябва да ми дадеш плановете.

Картър видя как пръстът на Гол — или на *имитацията* на Гол — леко се стяга около спусъка. Обираше отпуснатата корда; дебнеше момента, когато ще дръпне рязко въдицата с голямата мятанца се риба на кукичката...

Усмихна се.

Разтвори дясната си ръка и показа гранатата.

— Изненада, приятел.

Метна гранатата и видя как очите на Гол внезапно се облещват и устата му се отварят в едно безмълвно „Мамка му!“

Рефлексите влязоха в действие — място за мисъл нямаше. Едрият мъж протегна ръка да хване гранатата...

Дулото на пистолета се отклони.

Браунингът вече стреляше. Картър се метна към банята. Претърколи се по дебелия килим, куршумите от пистолета му се забиха в стената, после пръснаха прозореца...

Гол тичаше.

Картър насочи браунинга от банята...

И в този момент гранатата избухна.

Стаята за миг се преобрази от нормално помещение в шантавото сърце на вилнеещо торнадо. Мебелите се разхвърчаха, тряскаха се в

стените. Подът се тресеше и трепереше; пръскаха се стъкла; чуваше се скърцане на греди и писък на извиваща се стомана. Картър се сви зад стената на банята, сбърчил нос от силната воня на химикала; през вратата летяха прахоляк и отломки. Внезапно с ужас осъзна, че ако вместо стена бяха сложили само гипсова преграда, щеше здравата да си го начука. Чу се стържене и стената се огъна над главата му...

Погледна нагоре, опрял върха на пистолета в носа си, примигваше от внезапната прашна буря.

Разнесе се трясък на падащо дърво и гипс.

Можеше да чуе биенето на собственото си сърце. Собственото си дишане.

Тихото *туп-туп* на собствения си живот...

Погледна наляво. Някаква греда бе препречила вратата на банята. Във въздуха се носеше гъст облак прах. Едва сега Картър осъзна, че ушите му пищят...

Пянт...

Песента на болката.

Противопожарната система внезапно оживя и прахта бързо се слегна.

Картър скочи и надникна през вратата. Стаята приличаше на сцена от военен филм. Всички прозорци бяха отнесени заедно с черчетата. Килимът бе разкъсан, оплетен около разбитите мебели. Стените бяха разбити и изкорубени. Част от тавана бе паднала...

Гол тичаше към коридора...

— Гол? — изкрещя Картър и избърса от лицето си студената вода от пожарогасителите.

Гол блъсна тежко входната врата — бе оцеляла като по чудо, но се бе изкривила и се бе заклешила.

— Мамка ти... — чу Картър.

Излезе от банята. Гол лежеше на една страна. Десният му крак бе почти откъснат и се държеше само на няколко мускулни влакна. Половин секунда по-рано — и Гол щеше да стигне до убежището на коридора и защитата на истинската тухлена стена...

Картър се ухили гадно и опря дулото на браунинга в лицето му.

— Кой си ти?

— Не съм Гол.

— Е, не очаквай награди за този отговор. Кой си, мамка ти! — Картър натисна дулото в бузата му. — Отговаряй — поне си все още жив...

Чу изсвистяване и усети ужилване. По бузата му потече нещо топло.

Рязко вдигна ръка и се пипна. Погледна. Пръстите му бяха в кръв...

— Мамка... — успя да изпъшка, докато се мятеше в банята. Още три куршума изсвистяха над главата му. Стиснал зъби, Картър изпъзля по-надалеч от прозореца.

Куршумът на снайпериста бе отнесъл ивица кожа от бузата му и късче от ухото му.

Вдиша дълбоко, мъчеше се да успокои бясно биещото си сърце.

Размина му се на косъм...

На косъм...

Милиметри... един-единствен милиметър...

Мамка му, нали дишаше...

— Имаш ли отговор, Гол? — изкрещя той през писъка в собствената си глава.

Куршумът на снайпериста улучи имитацията на Гол в лицето и заби главата му в килима. Огромното тяло сякаш се сви, после застина неподвижно.

— Мръсник — изсъска Картър.

Запъзля през стаята и хаоса от боклуци. Някъде в далечината се чуваше вой на сирени. Пожарната и полицията. Можеше ли да се довери на тях? Едва ли.

И тогава чу писък — някъде отвън, от покрития с дървена ламперия коридор. Автоматичен откос разтресе вратата и Картър се метна обратно в банята и се сви под обсега на снайпера — за щастие, донякъде защитен от матовото стъкло.

Чу в коридора тропот на кубинки...

Метна втора граната и ги чу как побягнаха.

В мига, в който експлозията разтърси стаята, Картър стреля в прозореца на банята. Сякаш целият свят бе полудял. Изпъзля до перваза. Куршумът бе минал диагонално през бузата му и надолу към мекото на ухото. Това означаваше, че снайперистът се намира над него и вляво...

Видя го — на съседния покрив. Идеално...

Намери опора на покрития със счупени стъкла перваз, прицели се и започна да стреля...

Пет, шест, седем, осем куршума.

Виждаше как облицовката на съседната сграда се пръска.

Дванадесет, тринадесет. Смени пълнителя, измъкна от джоба си едно малко устройство, лепна го под перваза, направи крачка назад, хвърли една ГВН наред банята и скочи през прозореца...

Няколко неща се случиха едновременно...

Петима облечени в черно некове изскочиха иззад ъгъла, въоръжени с автомати...

Снайперистът скочи, крещеше от болката в рамото, с мъка вдигна оръжието си и се опита да го насочи...

Гранатата експлодира.

Картър се блъсна жестоко в стената на три метра под прозореца, увиснал на въжето — стандартно за Спиралата устройство...

Банята експлодира.

През зейналата в стената дупка полетяха отломки. Картър се завъртя на въжето и, както беше увиснал, изстреля още един пълнител към снайпериста.

После натисна копчето за освобождаване.

Вятърът засвистя в ушите му и земята се понесе насреща му; тупна до басейн с олимпийски размери и неколцина случайни свидетели, които бяха зяпнали нагоре към внезапно и спешно овакантиената стая. От дупката блъвна огнен език. Изкорубен горящ стенен шкаф с плясък се стовари в басейна и засъска; вдигнаха се облаци пара.

Картър хукна към най-близкото прикритие, сменяше в движение пълнителя. От храстите видя полицейските коли и две огромни пожарни — летяха по улицата с пуснати сирени. Стигна до тротоара, мушна браунинга в джоба си и побягна.

В момента инстинктите бяха неговият мотор. Шестцилиндров.

Затича с всички сили по тротоара. Когато излезе на Ел Камино, видя светлини на фарове и изруга. Метна се зад близката ниска стена и загледа как колите — три големи черни пикапа „Дженеръл Мотърс“ — прелитат с рев покрай него.

Лошо, помисли си.

Наистина лошо.

Продължи да тича.

След две минути, плувнал в пот, стигна до корвета. Скочи вътре, запали и натисна газта до дупка. Мощният автомобил изрева, остави черни димящи следи от гума върху бетона и полетя към края на опушената от пожара пресечка и към шосето...

Пикапите обикаляха, дебнеха, търсеха. Двигателите им нададоха вой и мощните коли се втурнаха по магистралата след корвета като преследващи агне вълци.

С писък на гуми и скърцане на ресори четирите автомобила поднесоха на широкия завой и се озоваха на „Уилшир“. Прелетяха покрай пожарните и Картър, приведен зад волана и плувнал в пот, изруга преследвачите си...

Измъкна браунинга и целуна дръжката му.

— Спасявал си ме и преди, драги — прошепна.

Стреля през задния прозорец. Стъклото се пръсна. Трите пикапа поднесоха, единият се качи на тротоара и двама пешеходци се втурнаха да търсят прикритие. Единият — възрастен мъж — се озова под гумите му и стана на пихтия.

Пикапите се прегрупираха и продължиха преследването.

Къде е шибаният Кейд точно когато ми трябва? — помисли Картър. — Трябваше да открадна по-бърза кола...

Водещият пикап блъсна задницата на корвета. Картър подскочи от удара и едва не изпусна браунинга. Натисна газта до дупка и рязко зави вдясно, в някаква тясна улица, водеща далеч от Бевърли Хилс...

Трите пикапа го следваха по петите.

Профучаха покрай паркирана полицейска кола. Примигнаха червени светлини.

Полицейската кола наду сирената и се впусна в преследване.

Картър изръмжа. Изстреля още няколко куршума през задния прозорец и остана доволен, че пръсна един фар. Това обаче не извади пикапа от играта.

Прекалено са високи, осъзна той. Купетата им са прекалено високо.

Водещият пикап го блъсна пак.

Картър изстреля оставащите патрони; разнесе се остро скърцане и пикапът поднесе и се заби в една ниска стена. Една черна фигура

изхвърча като парцалена кукла през предното стъкло. Полицейската сирена виеше. Картър завъртя рязко волана наляво, колелата на корвета изпищяха и автомобилът взе острия завой — задницата му удари светофара и отскочи.

В преследването се включиха още полицейски коли.

Кого гонят, мамка им? — запита се той.

Мен или тях?

Натисна газта до дупка. Двигателят изръмжа.

Помощ, помисли Картър.

Корветът профуча през едно кръстовище. Разнесе се рев на клаксони и Картър за миг затвори очи. Кейд? Къде си, Кейд? Идвай веднага и ме измъкни от тази каша!

Ела и ми *помогни*, мамка ти...

Вече не поглеждаше в огледалото. Гледката отзад като че ли само се влошаваше.

Двигателите виеха съвсем близко зад него, механични зверове с оголени зъби, готови да го ухапят и разкъсат с гняв и омраза...

Отново завъртя рязко волана, гумите изсвистяха — и отново се размина на косъм с друга кола — този път пожарна. Клаксонът изрева насреща му и Картър неволно трепна и се сви в седалката...

Съсредоточи се.

Срещата. С Наташа и Джесика...

И Лангън.

Погледът му се стрелна нагоре към знаците. С ляв завой изкара корвета на тревата между двете платна и направи пълно обръщане насред претовареното движение. Разнесе се писък на спирачки и рев на клаксони. Сякаш в халюцинация му се мярнаха гневни лица и размахващи се юмруци. Задницата на корвета се блъсна в калника на чисто ново порше...

— Мамицата ти мръсна! — изкрещя някой.

Картър натисна газта и погледна в огледалото. По някакво чудо бе успял и бе предизвикал огромно задръстване на шестте ленти на магистралата. Пикапите бяха спрели пред стена от метал. Ченгетата бяха напълнили улицата, размахваха пистолети и крещяха...

Изтрещяха изстрели.

Чу влажния удар на метал в плът.

Сниши глава и натисна газта до дупка.

Кара още десетина минути, като намали скоростта, за да не привлича внимание. Докато се носеше към Ингълуд и мястото на срещата, отново погледна в огледалото.

В далечината забеляза два черни пикапа.

— Не — промърмори и се намръщи. — Невъзможно, мамка му!

Видя как пикапите набират скорост. Решетките им приличаха на оголени зъби.

Хилещи се зъби.

Челюстта му се скова. Отново натисна газта до дупка и корветът се понесе напред, зави рязко вдясно и влезе в платното на един крайпътен „Макдоналдс“. Той натисна спирачките и автомобилът спря със скърцане пред една пейка под цъфтящи дървета. На пейката седяха Наташа и Джесика с празни картонени чаши от кока-кола.

Картър изскочи от колата.

— Загазихме.

— Сериозно? — попита Наташа.

— И още как.

Сложи нов пълнител в браунинга и насочи оръжието към един потеглящ от гишето за обслужване автомобил.

— Слизай!

Новичкото „Ферари F355 Спайдър“ рязко спря. Двигателят мъркаше като голяма котка.

— Какво правиш? — изсъска Наташа.

— Права беше. Трябва ни нещо по-бързо.

— Хей, да не си се побъркал!?

Картър се обърна към вбесения шофьор. Беше млад, носеше кърпа с череп и кръстосани кости и слънчеви очила „Оукли“. Голото му до кръста тяло бе покрито с татуировки.

— Слизай, казах!

— Ах, ти, кучи...

Браунингът се отмести. Разнесе се гръм. В предния страничен прозорец се появи дупка — както и в скъпата кожена тапицерия на седалката. Мъжът зяпна, после изскочи от колата като ужилен.

Картър, Наташа и Джесика се вмъкнаха вътре.

— Знаеш ли колко струва тая кола бе?

Картър го погледна в очите.

— Заведи дело. — Превключи скоростите и натисна газта. Ферарито изрева и се понесе напред с такава скорост, че Картър се залепи за облегалката.

— Педераст! — изкрещя татуираният. Размахваше юмрук и чаша боровинков шейк.

Ферарито чак литна във въздуха от ускорението и профуча покрай пет черни пикапа със затъмнени стъкла, ръмжащи мотори и пронизващи калифорнийския сумрак фарове. Картър превключи на шеста и настръхна, когато мощният двигател изрева и пътят се превърна в размазана извиваща се бетонна змия, танцуваща пред него като сцена от кошмар.

Наташа се наведе напред — двете жени бяха на тясната задна седалка на откритата спортна кола.

— Тъъ, Картър, с каква скорост се движим?

В гласа ѝ се долавяше ужас.

— Не зная — отвърна той през зъби. — Гледам... пътя.

— Толкова сериозно ли сме загазили?

— Да — каза Картър.

— Видя ли баща ми?

Картър я погледна с крайчеца на окото си.

— Не, Наташа. Съжалявам.

— О!

Отпусна се посърнала назад. На Картър му се прииска да ѝ каже: „Нали ти казах, скъпа — недей да храниш големи надежди“, но си задържа езика зад зъбите и се съсредоточи върху пътя — пъстро увеселително влакче от оранжево и сиво, което се носеше с 290 км/ч под натъртената синева на небето.

— Какво стана?

— Беше капан. Наложих се да гръмна хотелската стая...

— С какво?

— С две ГВН.

— Ти си ненормален! Какво искаха онези... които и да са те?

— Бяха некове — кисело отвърна Картър. — Искоха плановете на QIII. Дръжте се!

Превключи две скорости надолу и използва двигателя като спирачка, за да поднесат с писък и да вземат завоя. Ухили се като развълнувано хлапе и се обърна към двете жени.

Не изглеждаха особено впечатлени.

Внезапно се разнесе вой на сирени и конвой полицейски коли изхвърча от кръстовището, като едва не отнесе ферарито от пътя. Картър рязко отклони — моторът изрева — и едва успя да избегне сблъсъка.

Полицейските автомобили полетяха след него.

— Мамка му!

Вдигна 290 км/ч и на лицето му цъфна широка усмивка.

— Стигнете тази красавица, малки прасенца — промърмори, докато преследвачите изоставаха някъде далеч зад тях. Съсредоточи се върху пътя пред себе си.

— Наташа, прати на Лангън съобщение да идва да ни прибира. Най-малко хиляда ченгета са по петите ни.

— Но нековете ще ни засекат...

— Е, и какво? И без това знаят, че сме тук.

Наташа извади ЕКуба си и Картър насочи вниманието си към пътя. Нощта се спускаше. Носеха се на юг...

Мотелът се намиреше напред нищото и пред него бяха паркирани два пикапа. Ферарито се появи иззад завоя и рязко спря. Картър запали цигара, а Наташа и Джесика слязоха.

— Ти си побъркан — каза Джесика.

— Но се измъкнахме, нали?

— Какво стана? — попита Наташа.

Картър сви рамене.

— Нековете ме чакаха. Искаха плановете на QIII и се стигна до семейни сцени. Имаше малко тропане с крак, скубане на коси и дране на лица, след което се наложи да напусна по най-бързия начин...

— Ранен си. — Наташа пристъпи към него и докосна бузата му. Картър я погледна в очите и се усмихна. Хвана пръстите ѝ, вдигна ги до устните си и ги целуна.

— Имаше снайперист.

— Лошо...

— Мисля, че го улучих.

До ушите им стигна бръмченето на команчито и Картър се загледа нагоре в мрака. Внезапно заблестяха светлини, хеликоптерът

зави и с рев профуча над главите им. Направи кръг, забави скорост и Картър, Джесика и Наташа отстъпиха назад и вдигнаха ръце пред очите си. Команчито кацна до ферарито и пилотът — с шлем на главата — надникна от кабината и вдигна палци.

Храстите и дърветата се огъваха от вятъра на перките.

— Ето го и транспорта ни — каза Картър. И нещо нечутно и невидимо го накара да се обърне към сенките под близките дървета и прашната магистрала отвъд паркинга пред мотела. Нещо неспокойно се размърда в дъното на душата му. Обърна се към пътя, очите му затърсиха черните пикапи, които ги преследваха до неотдавна... не видя нищо.

Нищо, което да не е на мястото си.

Нищо *нередно*...

„Нещо“...

Погледът му се върна към команчито.

И тогава го чу. Далечен глас — като крясък от болка и гняв, озверял, но прикован на място, ограничен, принуден да мълчи въпреки свирепото си желание да...

„Нещо не...“

Намръщи се. Сякаш целият свят забави движението си. Размазаните допреди малко перки на команчито се въртяха едва-едва. Посегна към браунинга и му се стори, че на ръката му ѝ е нужна цяла вечност, докато стигне до оръжието, главата му вече се обръщаше към Наташа и устните му оформяха думата „Хайде...“.

Чу се далечен пукот.

Погледът му улови блясъка на цев.

„Нещо не е наред“.

В кабината на команчито цъфна дупка и Лангън отлетя назад, праметна се бавно през вътрешността на хеликоптера и върху затъмненото стъкло се появи огромно петно кръв. Браунингът на Картър се озова моментално в ръката му и той изруга собствената си туткавост и непохватност, изруга мудността на света около и в себе си, устата му се отвори да закрепци, Наташа и Джесика се раздвижиха мъчително бавно и загледаха объркано хеликоптера, въртящите се перки, отпуснатата фигура в тъмните дълбини на тясната и изведнъж заприличала на насекомо машина...

Картър коленичи, извъртя се и браунингът подскочи в ръката му — един куршум, втори, трети — и видя как тъмните фигури се отделят от дърветата и се понасят с невъзможна бързина по тревата; бяха некове и студеният ужас сграбчи сърцето на Картър в мига, когато светът отново дойде на фокус и всичко затече с нормална скорост...

— Какво...

— О, Боже!

— Качвайте се! — изкрещя Картър, без да спира да стреля по атакуващата стена некове. Бяха облечени в еднакви тъмносиви прилепнали облекла. Носеха автомати, но не отвърнаха на огъня; бяха най-зловещото, най-ужасяващото нещо, което бе виждал...

Наташа вече се качваше в кабината и гледаше през рамо нападащите некове. Картър сграбчи Джесика и я бутна към команчито...

Сложи нов пълнител и се прицели в едно тъмно маскирано лице. Браунингът в ръката му изляя и некът се строполи в краката на друг некс.

Бяха *стотици*...

Много, много повече, отколкото в Африка...

Вече бяха навсякъде около него. Като насекоми — тъмни и смъртоносни. Сякаш по неизречена команда оръжията им се вдигнаха и дулата се обърнаха към групата...

— Мамка му...

Картър хвърли една ГВН и нексовете се разхвърчаха във всички посоки, крайници се откъсваха от телата, плисна кръв...

Какво са те, по дяволите? — изкрещя мозъкът му.

— Качвайте се, бързо! — викна Картър и стреля още няколко пъти с браунинга — тъмния приятел в ръката му, продължението на собственото му тяло.

Насочилите оръжия некове все още не стреляха. Погледът на Картър се стрелна към Наташа...

Джесика стигна до дръжките на кабината...

Чу се втори далечен пукот.

Картър усети горещия полъх край лицето си и се обърна да блъсне Джесика нагоре, но тя внезапно се свлече и обви ръце около врата му. Буквално падна отгоре му. Широко отворените ѝ, объркани и невинни очи срещнаха потресения му поглед, ръцете ѝ се отпуснаха.

Той я сграбчи, съвсем забравил за браунинга, хвана я през кръста, задържа внезапно натезалото ѝ тяло и се загледа в дълбоките ѝ интелигентни и уплашени очи...

Очи, в които се четяха милиони въпроси...

Защо?

Защо аз?

Защо сега?

Какво става?

Какво се случва с мен?

Отвори уста да проговори, да го попита. Червена струя бликна от устата ѝ, потече по тъмната ѝ блуза и изцапа якето на Картър. Главата ѝ клюмна. Къдриците ѝ се напоиха с кръв. Опита се отново да проговори, но от устата ѝ бликна още кръв като гъста червена река, и потече по бузата ѝ, в очите ѝ, в ушите ѝ. Въздъхна и от устата ѝ заизлизаха кървавочервени балончета...

И в следващия миг бе мъртва.

— Бързо! — изкрещя Наташа.

Погледът му се вдигна към разкривеното ѝ от паника лице, широко отворените очи и облизващия сухите ѝ от ужас устни език.

— Картър! Те...

Извъртя се. Нексовете бяха само на няколко крачки от него, тичаха с протегнати напред ръце, искаха да го обкръжат, да го съборят. Чу се гърмеж, браунингът изрита в юмука му и се вдигна, за да запрати втори куршум в лицето на най-близкия некс...

Ръце в ръкавици се протягаха да го хванат, докато сграбчваше дръжките на кабината, но кубинките му ги изритаха с тежко хрущене. Той се вкопчи в долната дръжка и се набра нагоре. Наташа беше точно над него... внезапно отлетя от фюзелажа — рязко се килна, кръв бликна от тялото ѝ и то се завъртя от ударите на куршумите. Картър не можеше да разбере какво става — изстрелите бяха като фонов шум. Той протегна ръка, пръстите му докоснаха пръстите на Наташа, но не беше достатъчно бърз, не успя да я хване и тя падна долу в тълпата нексове, те покриха тялото ѝ като мравки и тя изчезна от погледа му...

— Не — тихо каза Картър.

Главата му рязко се вдигна от оплисканите с кръв ръце. Погледът му бе изпълнен с ледена смърт, устните му се превърнаха в тънка линия, лицето му бе студено сребро на фона на нощта.

И тогава осъзна.

Осъзна ужасната истина.

Беше *самичък*.

Браунингът зарита в окървавената му ръка. Движенията му бяха чисто механични, тялото му се задвижваше от адреналина и рефлексите. Автоматичен откос начерта линия във фюзелажа. Браунингът изрита отново — сега той бе единственият приятел на Картър, единственият му истински приятел, единственият другар, който му бе останал.

Куршумът улучи некса между очите.

Картър изгледа студено как светлината в тях помръкна и нексът умря.

Още ръце се протегнаха към него.

Изрита ги, браунингът също продължаваше да рита, сърцето му бе студено и лишено от емоции. Мозъкът му машинално отбеляза, че пълнителят е свършил. Скочи в кабината и я затвори. Ръката му сграбчи лоста за управление. Перките се завъртяха по-бързо и двата двигателя изреваха. Картър заключи вратата. Гледаше как нексове се мятат като сиви пчели около команчито...

Наташа бе изчезнала някъде под него.

Стисна лоста за управление. Команчито се разтресе, вдигна се с рев, наведе нос и се понесе над паркинга. Многоцветната картечница оживя и запя убийствената си песен, правеше на каша нексове, трева и дървета. Картър гледаше студено и безучастно как крайници и вътрешни органи хвърчат разкъсани от ужасната мощ на бойната машина.

Команчито зави и бетонната магистрала остана някъде под него.

— Джесика мъртва ли е? — изсъска Наташа.

Картър примигна и погледна през рамо.

Беше сам.

Наташа я нямаше.

Наташа бе мъртва.

Вперил очи в нощното небе, Картър кимна. Протегна ръка и заопипва тялото на Лангън, което лежеше безжизнено някъде зад и под него. Пръстите му откриха резервния шлем. Надяна го на главата си. Активира устройството, проблеснаха всевъзможни данни и пейзажът около него изведнъж светна...

— Уха — възкликна Картър.

Те ни очакваха, осъзна.

Дали бяха знаели за мястото на срещата и за команчито? Или бяха реагирали светкавично на прехванатото съобщение на ЕКуба?

Колко далеч стигаше това шибано предателство?

„До самия край — прошепна Кейд. — Ей, Картър, имаме си компания. Хайде, приятел, да пийнем малко шибана кръв...“

Погледът на Картър се стрелна към скенерите.

Три хеликоптера го настигаха бързо над водите на Тихия океан. Очите му се присвиха и той усети как смъртта сяда до него като стара приятелка. Устата му вече не беше суха. Страхът се бе превърнал в съюзник; вече не бе страх, а любов към страха, който щеше да предизвика.

Ревът на двигателите приближаваше. Лунните лъчи се отразяваха от перките и проникваха в продупчената пилотска кабина. Картър различаваше сребърното око на мястото, откъдето бе влетял куршумът, за да отнеме живота на Лангън.

Помисли си за Джесика.

И за Наташа.

Изстена.

— Наташа... — прошепна в пристъп на агония.

Зад него зареваха картечници; куршумите засвистяха около команчито и болезнената маска на лицето на Картър се смени с нещо, което дори Кейд не бе в състояние да повтори.

Сега го изпълваше омраза.

Омраза — и жажда за кръв.

В ушите му зазвучаха думите на Лангън, изпълнени с трепет и вълнение: „В момента носим 36 стандартни 70-мм ракети, 18 ракети «Стингър» въздух — въздух и 6 противотанкови ракети «Хелфайър»...“

Погледът му се плъзна по пулта. Той протегна ръка, натисна няколко копчета и чу как двигателите забръмчаха още по-силно; погледна скенерите, после бързо хвърли поглед наляво. Тумбест черен хеликоптер се бе изравнил с команчито и Картър можеше да различи бакърените очи на пилота некс. Натисна въздушните спирачки, рязко поведе хеликоптера надолу с наведен нос, след което пак така рязко се издигна и се озова зад черния хеликоптер. Зареди четири ракети въздух

— въздух „Стингър“ и мрачно загледа как огнените им опашки се отдалечават от команчито и се втурнат към черния хеликоптер. Той експлодира и пламтящ като сърцето на изригващ вулкан, се понесе надолу към черните води на океана.

Отново затрещяха картечници и откъснаха Картър от хипнозата — върнаха вниманието му към непосредствените опасности. По скенерите проблеснаха червени светлини и команчито се спусна, зави като ранено животно и се плъзна току над вълните — толкова ниско, че водата опръска стъклото на кабината и Картър почти усети соления ѝ вкус.

Изключи светлините.

Ракетите се забиха в океана зад него.

— Ще се ебаваш с мен, а? — изръмжа Картър. Пръстът му проследи траекторията на скенера; проучваше целта и аналитичните дисплеи. Даде пълна мощност, двигателите зареваха оглушително и машината завибрира и се понесе напред; вълните се разбиваха точно под нея. И изведнъж...

На фона на черните вълни.

Някакъв танкер.

Картър продължи да лети ниско, следван от двата хеликоптера. Направи рязък завой, като почти докосна вълните. Черните му преследвачи го последваха. Отново затрещяха картечници. Куршумите затракаха по борда на огромния петролен танкер.

Команчито се издигна, прелетя над високата палуба и черните хеликоптери го последваха. Пилотите им бяха истински асове.

— Настройка — тихо каза Картър.

Натисна няколко копчета и включи дигиталните дисплеи. На лицето му се появи усмивка, изразяваща единствено жажда за унищожение и смърт.

— Активиране.

Натисна рязко въздушните спирачки и двигателите изреваха. Двата черни хеликоптера рязко се отклониха от двете му страни в отговор на безумната му маневра. Картър издигна рязко команчито и то полетя нагоре като устремила се към космоса ракета. Той се взря в черната блестяща пустош, докато машината се тресеше, боботеше и виеше, и се замоли, замоли се на Бог, в когото отдавна не вярваше, сълзите се стичаха по бузите му, стисна зъби от гняв и омраза. Когато

скенерите заблестяха в червено, за да го предупредят за недостиг на кислород, команчито рязко се спусна към микроскопичния танкер далеч долу. Черните хеликоптери бяха далечни цели. Картър пусна една-единствена 70-мм ракета... и тя се вряза в перката на втория черен хеликоптер, после в кабината с пилота — и запрати машината в черното море, което я погълна за части от секундата.

— Така ти се пада!

Команчито се извъртя с вой, перките му прорязаха вълните; после машината отново започна да се издига, следвана по петите от последния черен хеликоптер, чиито картечници бълваха огън и омраза, омраза, омраза...

Изкачваха се нагоре към звездите.

Вятърът виеше през дупката в стъклото.

Сълзите на Картър заблестяха на кристали върху замръзващата му кожа.

И тогава, на стотици метри над океана, команчито описа широка дъга и полетя хоризонтално. Картър намали скоростта и машината увисна във въздуха. Главата му клюмна, погледът му се заби в пода. После той вдигна очи и се загледа в мрака пред себе си. Стисна здраво зъби.

Последният черен хеликоптер се изравни с него на стотина метра.

Картър свали предпазителя на ракетата.

Очите му се присвиха.

— Ще се ебаваш с мен, а? — прошепна.

„Начукай му го, Картър, накарай го да вкуси собствената си кръв“ — прошепна Кейд като гадна инжекция призрачна същност.

— Не ми трябва помощта ти! — озъби се Картър.

Омразата бе неговият господар.

Двигателите на черния хеликоптер ревяха; Картър можеше да ги чуе дори през рева на команчито. Носът на черния хеликоптер се наклони надолу и той се понесе напред с тракаща картечница. Картър изръмжа и пришпори команчито през градушката от куршуми.

Двете бойни машини летяха една срещу друга. Картечниците ревяха, трасиращите куршуми чертаеха огнени линии. Команчито се извъртя надолу и на една страна, черният хеликоптер почти се озова над него, но не съвсем... Милиард блестящи кристали избухнаха в

мига, когато бронираните перки на команчито раздраха пилотската кабина на врага и прерязаха пилота на две.

Команчито отлетя настрани, по-далеч от кървавата баня.

Капки кръв се разхвърчаха от покритите със скреж перки.

Некът в черния хеликоптер погледна надолу, отворил невярващо уста. Тялото му се раздели на две, горната половина на торса размаха обезумяло ръце, докато падаше на пода, Черният хеликоптер се преобърна, кръвта на некса опръска вътрешността му, машината с писък полетя надолу към бездънния океан.

Прожекторите на танкера запълзяха по черните вълни.

Картър издиша. Бавно.

„Адски гадно“ — отбеляза Кейд.

— Начукай си го.

„По-кратко де...“

С малко по-спокойно темпо команчито се сниши, почти докосна тъмните вълни и полетя като куршум над океанската пустош.

Хеликоптерът летеше над океана.

Картър хвърли поглед към трупа, върху който едва ли не бе седнал. Неприятна близост — Лангън бе все още топъл, можеше да усети топлината през дрехите си. Опита се да не мисли за липсващото лице, за кръвта и мозъка, полепнали по задната част на кабината. От миризмата му се доповръща — не я бе усетил в разгара на битката. Но сега я усещаше. Много силно.

„По-добре сам, приятел. Знаеш, че тя беше враг. Знаеше, че беше от лошите“.

— Остави ме на мира, Кейд. Мога и без тъпотииите ти.

„Ти се нуждаеш от мен, приятелю“.

— Изобщо не съм ти приятел, *приятелю*.

„Ама че си докачлив“.

Облиза устни и поведе команчито ниско над водата, без определена посока, просто подтикван от нуждата да лети, да избяга, да се махне възможно по-далеч от нековете, от ужаса, от *смъртта*...

А сега какво? — помисли си. Въздъхна. Уморен съм, толкова съм уморен. Уморен от всичко...

„И така, трябва да помислим. Да съставим план. Обади се на Джем. Той може да ти помогне, Картър. Може да те изкара от тази шибана пуберска меланхолия — ха, и то само заради смъртта на оная кучка. Трябва отново да станеш силен, Картър, Джем ще ти помогне!“

Извади ЕКуба. Тъмният визьор на приличащия на насекомо шлем се насочи към сините цифри. Картър прелисти списъка, натисна декодиращия код на Джем и зачака. ЕКубът завибрира в ръката му.

— Картър?

— Джем... положението е кофти!

— Картър... помниш ли нашето мото?

Да?

— Помни го!

ЕКубът се изключи.

Картър мрачно се усмихна. „Помни Камъс“.

Замисли се.

Камъс–5.

Душата му потрепери.

Задъвка устната си.

— Мамка му, пуши ми се.

Наташа.

Спомни си красивото ѝ лице.

Не, каза някаква малка част от душата му.

Но той знаеше. Дълбоко в себе си знаеше. Бяха я пипнали. Нямаше начин за спасяване. Абсолютно *никакъв* начин.

„Сега не е време за тръшкане и умиране“ — озъби му се Кейд.

— И защо не? — кротко попита Картър.

„Защото си по-силен от това. Защото можем да се справим с цялата тази история. Трябва ни само време и малко братска солидарност — разбери бе, сега, след като тая кучка си отиде, можем да работим заедно. Отново можем да сме силни“.

— Кейд, не мога да те понасям.

„О, не е така, Картър. Ти си аз. Не можеш да мразиш самия себе си“.

— Винаги съм го правил... Никога ли не си се чувствал уморен, Кейд? Уморен от убиване?

„Нали точно *затова* съществувам“ — мрачно отвърна Кейд.

Картър кимна и шлемът му се люшна. Огромни бавни вълни се носеха под команчито; морето изведнъж стана безкрайно, огромен свят от черна безжалостна прелест, простираща се в безкрая, приканваща го да скочи в нея и да се понесе към сладката забрава... — Камъс-5 — тихо каза Картър. Кръвта бе засъхнала по ръцете му, по лицето и дрехите. Изглеждаше като демон в приглушената светлина. — Заклехме се: че Камъс е в известен смисъл свещена земя. И в известен смисъл земя на *злото*.

„Гам ли отиваме, братко?“

— Да.

„Знаеш ли, този тъпак Лангън е виновен за всичко. Доведе ги право при нас... Ако знаех, щях да го убия тоя кучи син със собствените си ръце; щях да му избода очите и да му се издрайфам в черепа. Само да знаех, само да знаех...“

Картър игнорира Кейд. Кейд бе като незначително бръмчене на насекомо в главата му. На Картър му се гадеше. Беше му студено. Беше самичък.

Някой ще си плати, осъзна той.

„Някой ще си плати, и то скъпо“.

КАМЪС

23

■ class relay ■ qiii mainframe logon 01001010
booting... sequences initiated...

Пропадна от безкрайните си мрачни сънища в света на болката в друг свят — този на болката, наречена събуждане. Болка — чиста и бяла, стоварваща се ритмично върху слепоочията му като удари на чук. Диамантена бургия проби клепачите му и пръсна очите му. Остра като бръснач жица отрязва пластове от малкия му мозък. Умът му бе смазан в желязна хватка.

Насили се да отвори очи и погледна до болка познатото му лице.

— Как я караш, приятел? — ухили се Джем. Стоеше над него, увит в дългото си кожено палто, пъхнал ръце в джобовете си, а от крайчеца на устата му висеше цигара. Косата му бе все така рошава като бодлите на таралеж, около очите му имаше тъмни кръгове, но те все така продължаваха да проблясват и в тях се четеше радост и загриженост. — Помислих, че си хвърлил топа. Приземи тая трошка и — бам, изключи се като крушка!

— Зле — въздъхна Картър, надигна се да седне и трепна. Видя браунинга вдясно от себе си, до леглото. — Дай да си дръпна, мръсно...

Джем му подаде цигарата.

— Моето е твое и твоето е мое.

Изтощеното лице на Картър се проясни, той взе цигарата, дръпна, върна я на приятеля си, после опря дулото на браунинга под брадичката на Джем. Той примигна и замръзна. После бавно се изкашля и изсумтя:

— Май си нещо изнервен.

— Да ти видя ръцете — каза Картър и Джем усети, че в думите на човека, когото наричаше свой приятел, няма майтап и съжаление. Извади другата си ръка от джоба на палтото и разпери пръсти.

— Какво ти става, Картър?

— Къде са Слейтър и Ники?

— Навън.

— Къде?

— На площадката за кацане.

— Да се поразходим. Ти водиш. И не ме принуждавай да те застрелям в гърба, Джем, ще е ужасно шибан край на едно добро дълго приятелство. За съжаление, събитията са решили да се ебават с мозъка ми. Вече не мога да се доверя на никого. Дори и на теб. Шибаните нексове са навсякъде.

— Бяхме в Белфаст заедно — каза Джем прегракнало.

— Знам. И след няколко минути или ще си казваме наздраве, или ще се възхищаваме на отвъдното. Споделих историята си с Гол, всъщност е един шибаняк, който изглеждаше точно като него, и той се опита да ме пречука.

Тръгнаха по каменните тунели. Палтото на Джем се вееше. Картър вървеше, предпазливо зад него — ясно си даваше сметка колко бърз и смъртоносен може да е приятелят му. Може да имаше пиперлив език и шантав подход към жени те, но това не му пречеше да е първокласен убиец. От най-добрите.

Излязоха в мрака на нощта.

Слейтър седеше на раницата си. Ники беше извадила примус и приготвяше храна. И двамата се обърнаха към Джем и Картър...

— Кво става, Джем? — изръмжа Слейтър и скочи. Ръката му се стрелна към пистолета.

— Спокойно — отвърна Джем и му махна да седне.

Картър прибра браунинга в джоба си. Джем се обърна и потупа стария си приятел по бузата.

— Ти си проклет тъп кучи син, Картър, знаеш ли го?

— Добре де, карай ми се — каза Картър и се наведе над примуса.
— Мирише вкусно.

— Пистолет ли му извади? — попита Ники.

Картър кимна.

Тя поклати глава.

— Ти си се побъркал! Той иска да ти помогне.

— Аз решавам това.

Джем приклепна до тях.

— Добре. Да се захващаме за работа, щом Картър се е убедил, че съм реален и истински. Знаеш какво се случва със Спиралата, нали?

Картър кимна.

— Зная, че някои от отделите са унищожени и че някои от ударните групи са избити. Има някаква отцепническа група, която е решила да завладее света и притежава процесор, способен да овладее военните сили на цялата планета. Начело на групата бяха двама души — Фойхтер и Дюрел. Само че убих Фойхтер в Саудитска Арабия, когато взривиха Спирала_Q.

— Да, нещата наистина не са розови. — Джем се намръщи. — Удариха Спиралата и ѝ го начукаха здравата. Явно са използвали процесора, за да проникнат в компютрите и да ни поставят в ситуации, при които да могат да ни видят сметката. — Очите му заблестяха. Запали цигара, взе вилица и набоде един кренвирш. — Да, открихме почти същото с помощта на Свещеника. Навремето Гол е работил с Дюрел върху нещо, наречено „Проект Некс“, макар че явно никой не знае какво е представлявал той. Гол се оттеглил, но Дюрел продължил да работи, докато Спиралата не прекратила финансирането на проекта и не го насочила към медицината. После Гол се преместил в Прага... оттам нататък и сам знаеш историята.

— Как успяхте да откриете информация за този проект? — тихо попита Картър.

— Разговаряхме с хора от оцелелите ударни групи. Ники и Слейтър привикаха няколко от тях в Камъс. Сега са навън, помагат на Свещеника и *неговите* проекти.

— И слава богу. Значи не всички са избити?

Джем се ухили гадно.

— К'во като имат бакърени очи? Пак не могат да затрият всички ударни групи. Щом разбрахме, че нещата се сговняват, използвахме ЕКубовете и изпратихме съобщения на всички групи. Създадохме нещо като своя малка мрежа с помощта на личните си кодове. После започнахме да търсим къде са се покрили ония типове.

— Но?

— Да, винаги има „но“ — каза Джем и издуха облаче дим в нощта. Намръщи се, когато Слейтър почна лакомо да лапа, взе си още един кренвирш и се загледа в мрака.

— Ударна група 16 беше по следите ви, откакто с Наташа напуснахте Англия. Явно тактическите групи са проявили особен интерес към теб — шибаната тайна полиция души навсякъде. Ударна група 16 бе изпратена да те наблюдава, но винаги оставаше на крачка зад теб. Натресоха се на шибаната кланица в Африка и едва не загинаха там, Картър. Шибаните некове били навсякъде. Проследиха те до Саудитска Арабия, но изгубиха дирята ти малко след експлозията.

— Какво са открили в Саудитска Арабия?

— Пълна каша — останките от Спирала_Q. Но не и Фойхтер.

— Защото му видях сметката — каза Картър със стиснати зъби.

— Не са открили никакви следи от тялото му. Въпреки че разполагат с най-ново поколение скенери, не са открили никакви генетични следи — абсолютно никакви. Някой трябва да е прибрал тялото му.

— Това пък защо? — зачуди се Картър.

Джем сви рамене.

— Нямам представа. Каква полза от печен труп? Но както и да е, изпуснахме те, докато не прати онова съобщение. Радвам се, че си запомнил кода ми, приятелю. — Джем захвапа кренвирша и задъвка. После стана, отиде до края на площадката при апачито и се загледа в нощта. Дългото му кожено палто се развяваше под напора на вятъра.

Картър отиде до него.

Двамата се загледаха в черните дълбини. Вятърът виеше. Нямаше никакви парапети и бариери — само дълъг, почти отвесен склон към скалистия хаос долу. Далеч под тях от време на време примигваха светлини — синтетични звезди над земята — яркожълти, бели и от време на време червени.

— Харесва ми тук — тихо каза Джем.

— Да. Обожавам лудостта на това място.

— Не трябваше да го закриват.

— Е, твоята отцепническа група го е отворила пак.

— Но само временно.

Известно време мълчаливо се наслаждаваха на гледката.

— Какви са ти плановете? — попита Картър.

— Отцепниците имат мобилна дивизия, разположена на някакъв шибан боен кораб, представяш ли си. Оня тъпак Дюрел мисли, че ще завладее света или нещо от сорта. Трябва да го спрем.

— Ние?

Джем се обърна и го сграбчи за раменете.

— Сега си част от нашата армия, Картър. Ти си експерт по унищожението. Нуждаем се от теб.

— Аз си имам своя собствена война.

— По-точно?

— Война в главата ми — тихо рече Картър.

— Е, ще оставя Свещеника да те убеждава.

Картър се намръщи.

— Домъкнал си този побъркан кучи син тук? Та той е само пречка, мамка му.

— Не само него — каза Джем. — Всички.

— Кой всички?

— Всички останали ударни групи — каза Джем и очите му блеснаха над огънчето на цигарата. — Дюрел и Фойхтер — и шибаните некове — те започнаха войната. Дойде време за малко приятелско възмездие. Няма време да чакаме САЩ, Китай или Русия да се доберат до Дюрел и шибания му кораб... голяма част от командната и контролната система на НАТО продължава да се срива и да изтрива собствените си данни... Изглежда, планът на Дюрел върви... по план, така да се каже. Хайде, ела. Ела да седнем и да изпием едно шише „Лагавълин“ — взех го специално за тебе, нали си ми приятел. И докато чакаме тълпата, можеш да ни разкажеш какво точно стана в Лос Анжелис.

Картър се усмихна и дори на него това му се стори странно.

— „Лагавълин“ значи?

— Добре отлежало. — Джем намигна, отиде при другите, скрита Слейтър да стане от раницата и измъкна бутилка уиски и чаши. — Някой да иска едно питие? Тост за яките момчета на Спиралата, които побеждават напук на всичко?

Картър се разсмя. Разкиска се като ученик.

— Дай насам една чаша. Наистина имам нужда от едно шибано питие.

Картър лежеше в единия ъгъл и хъркаше. Слейтър се бе свил до него и също хъркаше. Ники бе изчезнала за едно „дълго киснене в банята“. Така че оставаше единствено...

Джем. Седеше при отвора на тунела и се взираше в нощта, мислеше за бойни кораби и некове. Не можеше да разбере. Не можеше да разбере защо очите им са толкова странни, не можеше да разбере защо са толкова добри в убиване то. Знаеше, че *той* самият е един от най-добрите, но въпреки това изобщо не можеше да се сравнява с нековите. При пряк двубой с некс щеше да стане храна за кучетата.

„Какво трябва да ти направят, че да станеш такъв, мамка му? — питаше се, докато издишваше цигарения дим. — Какво е представлявал проектът «Некс»? И защо Гол се е оттеглил още в началото му?“

Гледаше как димът литва по вятъра и се разсейва.

Също като нас, осъзна той. Разсеяни. Разкъсани на части. Пръснати...

Спомни си болката на лицето на Картър. Болката, когато говореше за смъртта на Наташа.

Поклати глава.

Гадостите задължително се случват на добрите хора. Просто така е устроен светът.

Откъм планините се чу ниско бръмчене.

И после, като типично жалко фиаско, от тъмнината се появи вертолет Пиасеки Патфайндър-3 и се спусна тромаво и несигурно към площадката. Двигателят ревеше. Перките виеха и намаляваха оборотите си. Чу се странно дрънчене и се разнесе отвратителна миризма на старо гориво.

Джем засенчи очи срещу силния прожектор на вертолета, изправи се и закричи по каменната платформа.

С широка усмивка, без да обръща внимание на намръщената му физиономия, един дребен набит мъж скочи от кабината. Имаше могъщи ръце и рамене, покрити с татуировки от времето в армията. Главата му бе обръсната, с формата на куршум, а кръглите му бузи бяха червени като роза.

— Как я караш, мацко? — изкрещя той.

Джем примигна.

— Хъгис... Какво е това, мамка му?

— Не е ли хеликоптер?

— Не зная — изсумтя Джем, тръгна бавно покрай ръждивата ламарина и впери невярващ поглед в огромната дупка с назъбени краища, през която се виждаха тръбите за гориво. — Хъгис, *откъде* изрови това?

— Откраднах го. От един италианец. Дълга история.

Джем въздъхна.

— Да не мислиш, че ще тръгнем на война с *това*?

— Съжалявам, Джем. — Червеното лице на Хъгис се намръщи.

— Но не можем да свием всички шибани апачита, нали? Не са от ония неща, дето вървят по пет за лев! Не е като да отмъкнеш някой шибан „Ескорт“!

— Добре де, добре. Успокой се. Иди си налея нещо топло. Другите идват ли?

— Да — каза Хъгис. — Как иначе.

Дойдоха, как иначе.

Малко след пристигането на Хъгис нощното небе се изпълни с тракане на перки и вой на двигатели. Три хеликоптера — два Локхийд АН56-А и един Сикорски Блек Хоук — се появиха величествено над базата и кацнаха. Когато осемте мъже и жени скочиха от машините, лицето на Джем грейна. Запрегръщаха се. Джем се разсмя, като видя изцапаните с крем карамел бойни панталони на Боб Боб. Уморените агенти от ударните групи намериха убежище в Камъс-5 и се пръснаха в търсене на топли напитки и шоколадови бисквити.

Джем стоеше с ръце на кръста и гледаше шестте хеликоптера на площадката; все пак машините изглеждаха като играчки на фона на огромните скали. Върна се в миналото — все още си спомняше живо базата по времето, когато бе действаща... но това бе преди двадесет години, когато беше младеж с грейнали очи, все още неизмъчван от товара на годините и убийствата.

Запали цигара.

— Здравсти.

Вдигна очи към Ники.

— Здравсти, мила.

Тя му подаде канче димящ чай.

— С много захар, Джем, точно както го обичаш.

— Благодаря. — Отпи глътка и отново се загледа в мрака. Някъде под него се бе сгушила Австрия.

— Добре ли си?

— Да — въздъхна той и се загърна в коженото си палто. — Просто съм уморен. Уморен от всичко това.

Ники седна и се притисна до него. Джем я погледна изненадано. Тя опря глава на брадичката му, косата ѝ миришеше хубаво.

— Ей?

— Мммм?

— Да не ти се палува?

Ухили ѝ се с палавата си момчешка усмивка. Точно заради подобен вид разговори и поведение бе ял пердах в не една пианска ситуация.

Ники го погледна в очите. Нахалната му усмивка изчезна, когато видя сериозното ѝ лице.

— Винаги си бил безочлив тъпанар, Джем. Но на мен винаги ми е харесвало да работя с теб. Имам чувството... не зная... Имам ужасно лошо предчувствие за онова, с което сме се захванали.

— Война е — тихо каза той. — Дюрел и Фойхтер ни я натресоха. Опитаха се да ни изтребят. Време е да им начукаме по един куршум в задника.

— Да. Но... не всички ще се върнат.

Ники облиза устни, после внезапно се надигна и го целуна в устата. Похотта заля тялото му с настървение, което отдавна бе забравил.

Ники се отдръпна.

Джем се взираше в прекрасните ѝ очи.

— Тази нощ ще имам нужда от компания — хрипкаво каза тя.

Джем кимна. Бе изгубил дар слово. Тя стана и го поведе за ръка.

Първите филизи на утрото плъзваха над планините. Джем стана от сламеника, замаян и щастлив. Завивките се смъкнаха, разкриха

бронзовата кожа на Ники и към него надникна една заоблена гърда. Джем разтърка очи и наболата си брада, запали цигара и се запрепъва по боксерки и чорапи по ветровития каменен коридор.

Отвън долиташе шум. Той закри очи с ръка и с цигара в уста излезе на площадката срещу изгряващото слънце...

И се озова наред същински кошер.

Най-малко сто хеликоптера изпълваха площадката със страховитите си метални туловища. Двигателите на някои ревяха и перките им със съскане разсичаха въздуха, мъже и жени стояха до тях, проверяваха двигателите или зареждаха гориво. Други просто стояха и чакаха под лъчите на изгряващото слънце.

Челюстта му увисна.

Видя Фегс, Боб Боб, Джоунс 5 и Руснака — оправяха хеликоптерите си, с изцапани с машинно масло ръце. Блиц и дребната сексапилна убийца от Чехия Ана-Мария влачеха туби с гориво, за да заредят ръждясващите си жребци. Картър седеше наблизо, опрял брадичка на ръцете си и с цигара в уста, а Свещеника стоеше над него, пръскаше слюнки и цитираше нещо от кожената си Библия — в очите му гореше дива омраза. Погледът на Джем се плъзна по десетки мъже и жени, с които се бе обучавал и сражавал рамо до рамо. Някои беше обучавал лично. Стотици приятели от ударните групи се бяха събрали тук за първи път. За единствен път. За последен път.

Изпълни се с гордост.

Изду гърди и направи крачка напред. Някои от стоящите наблизо вдигаха очи и се усмихваха или му махваха с ръка. Сила изпълни цялото му същество и удави отчаянието.

— Моля за вашето внимание, ако обичате! — извика той.

Всички спряха работата си и бавно се обърнаха към него. Джем — не му пукаше, че е по бельо — хвърли поглед към Свещеника и той му намигна и вдигна палец.

Дръпна от цигарата си и избоботи през облак дим:

— Виждам всички вас тук, пред мен... и това ме изпълва с гордост. Изпълва ме с любов. Изпълва ме със сила. Днес ще се изправим срещу могъщ враг, срещу един шибаняк, когото трябва да размажем, за да направим света по-добър. Шибаняк, когото трябва да убием. Говоря за терористите, които се опитаха да унищожат Спиралата отвътре. За хората, които се помъчиха да избият всички нас

през последните няколко месеца. Предателите на каузата на Спиралата. Онези, които предадоха не само организацията, но и своите *приятели*.

Чуха се отделни ръкопляскания.

С блеснали очи Джем огледа събралата се тълпа. Кимна на Дъблин, Сара и Лега. Сара му махна с пистолета си, тъмните ѝ очи блеснаха с любов и на лицето му цъфна усмивка. Бяха изживели прекрасни моменти заедно. Погледът му се спря върху Юпитер, Монгрел, Банкс, Кавана и Балар. Всички бяха на линия, всички бяха заредили оръжията, всички бяха готови да тръгнат срещу злото, което се опитваше да го начука на целия свят.

Джем се усмихна.

— Онзи процесор, така нареченият който е в ръцете на враговете — той ги прикрива, крие мобилната им база, техния *кораб*, докато не бъдат готови да овладеят военните машини на всички страни. А това ще се случи скоро. Много скоро. След това врагът ще стане неударим... Ударна група 16 успя да ги открие, докато претърсваше Арктика... — разнесоха се овации — и сега *ние* сме единствените, които можем да променим нещата. Оставени сме сами на себе си... но ще победим. — Той хвърли фаса на земята. — Ще ги съкрушим. Ще завърши инструкциите за действие след тридесет минути. Народе, готви се за тръгване след час. Ще трябва да поизтрепем малко ненормалници.

Картър крачеше бавно сред групите между грамадните СН-47, покрай Бел УН-1N Ирокез — прочутия Хюи — и един Сикорски НН-3 от 1967 г., който бе по-зле и от развалина. Сто хеликоптера. Много имаха импровизирани оръдия и тежки картечници, монтирани към бордовете, а лентите с мунициите висяха в намерени отнякъде пластмасови щайги. В много от машините забеляза експлозиви, закрепени с тиксо, гранати и противопехотни мини, разглобени и закърпени заедно в самоделни бомби. Изпълни го гордост. Разбираше идеално как се чувства Джем — никога не бе виждал такова стълпотворение на ударни групи. И това бяха оцелелите: най-яките измежду яките, мъжете и жените, които бяха отбили атаките на нексовете и бяха унищожили стотици от тях.

Всеки тук имаше сметки за разчистване.

Всеки бе загубил приятели от ръцете на нексвете — и от онези зад нексвете.

Всеки искаше да вземе своето парче от баницата на отмъщението.

Спря. Свещеника го бе следвал през последния час — четеше му цитати от Библията и повтаряше като побъркан някакви подобни на мантра фрази. Картър се обърна и погледна нагоре в изпъстрените със злато кафяви очи на огромния мъж. Свещеника наистина бе огромен, може би най-огромният мъж, когото бе виждал.

— Не можеш ли да ме оставиш на мира, мамка му — каза Картър.

— Виждам, че си огорчен, сине — избоботи Свещеника и бавно затвори Библията. Книгата се губеше в огромните му ръце. — Аз просто се опитвам да хвърля светлина в болката ти, да изпълня душата ти с радост в този тъй напрегнат час, да те изпълня със светлина преди предстоящата битка с богохулните сатанински орди.

— Е, недей... просто недей. Имам нужда от спокойствие. Имам нужда да остана сам със себе си.

— Виждам, че си преживял огромна загуба от ръцете на Дюрел и Фойхтер. Господ ще отмъсти на тези зли хора с мълнии от небесата. Бог ще смаже нашите врагове, ще им го начука здравата.

Свещеника се ухили. Беше изгубил повечето си зъби — предимно из кръчмите, докато се мъчеше да отвърне богохулните пияници от Сатаната.

— Картър, чедо, уповавай се на Бога и Той ще те води.

— Предпочитам да се уповавам на браунинга си, Свещенико — усмихна се Картър. — Той направи чудеса срещу Фойхтер, а днес ще направи още.

Свещеника се намръщи.

— Фойхтер трябва да бъде наказан.

Картър поклати глава.

— Фойхтер е мъртъв, Свещенико. Аз самият го убих. Направих го на решето, оставих го на експлозията — да го направи на шибани парчета.

Грещиш, приятелю. Каквато и да е причината, Бог го е пазил. Спасил го е за огнената разплата от небето.

— Откъде знаеш? Ударна група 16 ли?

— Не. Видях го, когато прехванахме видеовръзка по ЕКуб. Изпрати съобщение на Дюрел. Арогантността им е колосална, мислят си, че сме нищо. Мислят, че сме разбити и смазани, прах в прахта. Но Фойхтер е жив, Картър. Можеш да си сигурен в думите ми.

Картър стисна зъби.

— Този мръсник просто не иска да умре.

— Има и друго.

— Друго ли?

Свещеника кимна.

— Наташа е там — на онзи боен кораб, на онази мерзост. Била е простреляна в Лос Анжелис, да, но не е умряла. Споменавахе се в съобщението на Фойхтер до Дюрел.

— Наташа! Жива!

Надеждата пламна и угасна веднага.

— Невъзможно — изръмжа Картър.

— Невъзможно? Невъзможно да се опитат да се сдобият с разменна монета срещу теб, най-големия им доказан враг?

— Аз ли?

— Ти ги плашиш, Картър. Те се страхуват от теб. Има мрачен демон в душата ти, семе, и те го виждат как се спотайва в теб.

— Значи се мъчат да ме подмамат при себе си?

— Като агнец на заклание — меко каза Свещеника.

Картър се отдалечи от агентите от ударните групи и потърси убежище в прохладните коридори на планинския комплекс. Вървя сякаш часове из притъмнените, отдавна изоставени коридори. Мислите му препускаха, безброй образи на Наташа прелитаха като изгубени фрагменти през ума му, изпълни го отначало тъга, после гняв, чувство за безсилие и неверие.

Ако наистина бе жива, значи трябваше да я спаси.

А Фойхтер — жив? И я използва като примамка?

Усмихна се зловещо и тихо каза:

— Сладка среща ни очаква.

Инструктажът бе приключил. Ударните групи правеха последни приготовления преди заминаване, в това число включването на високотехнологични оръжия, които можеха да се монтират под

хеликоптерите и трябваше да се справят с ракетите земя — въздух и въздух — въздух.

Щяха да полетят от Австрия на североизток през Европа и Русия, да прекосят Баренцово море и да продължат към Нова земя и Северния ледовит океан, където Джем, Ударна група 16 и Свещеника бяха открили Спирала_мобил с помощта на световната мрежа от шпиони на Свещеника, неговата незаконна (дори по стандартите на Спиралата) паяжина от оптични и цифрови комуникационни възли и добрите старомодни разузнавачи от тактическите групи. Там щяха да открият кораба — крайцер, близък по размери и технически характеристики до руските бойни кораби клас „Киров“. Корабът бе боядисан в матово черно и нямаше име. Водоизместимостта му бе 28000 тона — огромен съд, който несъмнено разполагаше с множество изненади за атакуващите ударни групи. Едно обаче бе сигурно — всички мъже и жени тук бяха готови да жертват живота си, та враговете на Спиралата да си получат заслуженото.

Картър стоеше с пистолет в ръка и гледаше гъмжилото. Слейтър бе прегледал команчито, бе напълнил резервоарите му и хеликоптерът го очакваше. Но на Картър не му пукаше.

— Джем!

Джем, вече отдавна бе успял да се облече, дотича пъргаво до приятеля си.

— Да?

— Ще те помоля за една услуга.

— Разбира се.

— Мислех, че Наташа е мъртва, но Свещеника ми каза, че греша. Фойхтер и Дюрел са се добрали до нея и я държат на борда на кораба. Трябва ми време, Джем. Трябва ми време да се вмъкна на кораба и да си оберат крушите от него, преди да му видите сметката.

Джем го зяпна с отворена уста.

— Усецаш ли се какво искаш от мен, Картър? Да задържа шибана операция като *тази*?

— Да. Трябва, Джем. Трябва да се опитам да я измъкна. — Картър стисна зъби и погледна стария си приятел в очите. — Не можеш да я оставиш да умре там — *зная* какъв е шибаният ти план... хайде, *моля те*.

Джем затвори уста. Намръщи се, огледа се, после очите му срещнаха стоманения поглед на Картър.

— Добре де, да предположим, че се съглася. И как смяташ, че ще стане?

— Нападаме ги и аз използвам суматохата на сражението, за да се вмъкна в кораба... и измъквам Наташа. Само това искам от теб, Джем. Само това, мамка му.

— *Наистина* ли знаеш какъв е планът ми, Картър?

— Бомба в торбата?

— Ядрен взрив в куфарче, ако трябва да сме по-точни. Домашно изработено неутронно устройство. Трябва да си доста далеч оттам, Картър — това бебче се появява на сцената със *страшен* стил.

Устните на Картър се свиха.

— Ще бъда, Джем. С Наташа. Ако ли не...

Остави изречението недовършено. Джем се намръщи и облиза устни.

— Знаеш как стоят нещата, приятел. Мога да ти дам няколко минути... но само толкова.

Картър кимна. Да, знаеше как стоят нещата. Знаеше какви са опасностите, рисковете, адът, през който трябваше да премине, преди да излезе от другата страна и животът му отново да стане нормален. Нормален ли? Разсмя се.

— Да действаме — каза Джем.

```
■ class relay ■ qiii mainframe logon 01001010
booting...
booting... sequences initiated...
GetCommandLineAtD GetVersion>
■ GetProcAddress & ■ GetModuleHandle A}
ExitProcess z
■ TerminateProcess -f GetCurrentProcess $ ■
■ GetEnvironmentVariableA uD GetVersionExAD
■ HeapDestroy> ■ HeapCreate i Q VirtualFree Y
■ HeapFree m
```

■ SetHandleCount
R6026
— not enough space for spiral initialization
error
R6025
— pure virtual function call
R6024
accessing data scripts ■
demolition squads // coordinates confirmed
attack procedures confirmed...

Слънцето бе изгряло и блестеше като експлодиращи фойерверки над покритите със сняг и лед върхове — обагреше всичко в студено сапфиреносиньо, което обгръщаше Картър и изпълваше душата му с мир и спокойствие.

Той пое дълбоко дъх под шлема.

Слейтър се бе погрижил за дупката в кабината и Картър откри, че всъщност е доста приятно да пилотира машината, без да му се налага да седи върху тялото на поредния мъртъв... на поредния мъртъв *приятел*.

Излетя и се съсредоточи върху управлението и оръжията, прегледа готовността им, провери всички процедури. Ка-мъс-5 и небрежният Слейтър му бяха осигурили пълни резервоари. Провери компаса.

Координати 000.002.006.

Малко на юг от Северния полюс.

Континент от лед...

След като провери команчито, провери и себе си. И се почувства добре.

Не, беше повече от добре. Чувстваше се *жив*.

Зад команчито в тъмна неравна линия на хоризонта летяха оцелелите ударни групи с разнообразните си бойни машини. Картър бе начело не защото така искаше, а защото команчито имаше най-доброто

сензорно оборудване в тази група. В тази банда. В тази нов модел армия.

Първопроходец, навъсено си помисли той.

Знаеше какво трябва да направи. Трябваше да измъкне Наташа. Но не го правеше само за това. А и заради Джесика, Лангън и Гол. Заради Спиралата. Заради предателството, заради Фойхтер и Дюрел. Заради живота и смъртта. За да се завърши започнатото от другите. Заради откриването на истината. А също и заради...

Отмъщението.

Не отмъщение за самия него. Не. Отмъщение за невинните, за хората, загинали просто защото са се оказали на пътя на злите. Хората, чиято работа не предполага да очакват куршум и да бъдат доволни от крайния изход.

Знаеше. Знаеше, че трябва да спре всичко това. И то бързо.

Но какво може да направи един човек? — подигравателно го сръчка подсъзнанието му.

Достатъчно, отвърна спокойно той.

Намали височината и полетя ниско над снежните поля на Северна Русия към огромните, разпрострели се във всички посоки гори. Прелиташе бързо над малки села; дори му се стори, че чува камбаните на черквите.

Значи е неделя, помисли си. Така ли е наистина?

Провери компютрите на команчито.

Да, неделя. Ден за почивка. Ден за поклонение.

Ще ви дам нещо, на което да се кланяте, помисли си и се навъси.

Свещеника нямаше да подскочи от радост. Картър се разсмя.

Отново провери себе си. Тялото го болеше; страдаше от безбройните рани, натъртвания и драскотини. Размърда бинтования си пръст. Беше почти заздравял — поне можеше да го използва донякъде. Ребрата му вече не прецракваха толкова, когато се движеше, макар че го наболяваха. Стомахът му също се обаждаше болезнено от време на време. Все пак беше взел няколко таблетки и болката се бе поуталожила... Счупеният му нос му създаваше най-много проблеми. Ноздрите му все още бяха пълни със съсирена кръв. Беше пробвал какво ли не да го оправи и дълбоко в себе си знаеше, че той е слабото му място, ахилесовата му пета. Още един удар в носа? Болката щеше да пръсне главата му и да го ослепи...

Е, значи носът трябва да се пази най-много, реши разсеяно.

Команчито се рееше над безкрайната гора, следвано от ръмжащите бойни машини. Сенките им се плъзгаха по земята, изкачваха рязко някоя скала и се гмуркаха към някое грамадно езеро. Картър се погрижи да не минават близо до военни и военновъздушни бази.

Трябваше им мир, а не преследване.

А *той* жадуваше за спокойствието на морето...

Как ли е Сам? — внезапно се сети Картър и в главата му изникна образът на глупавия му дебел лабрадор. Кучето му липсваше. Наистина му липсваше.

Беше го прогонил преди пристигането на некса и лабрадорът би трябвало да е слязъл в долината да си търси храна в съседната хижа. Старата госпожа Хъмфрис често хранеше тлъстия пес и го наглеждаше, когато Картър беше на мисия.

Дано да се грижи за теб, тъп дебел мелез такъв.

Дано да се грижи наистина добре за теб.

Стресна се, когато осъзна, че може никога вече да не види кучето си. Тази мисъл го раздражни. Прехапа устни. Имаше голяма вероятност да умре. Щеше да се бие с враговете, да им го начука здравата, да вгорчи връзките им със Спиралата и после да умре...

А Наташа... е, Наташа може би вече бе мъртва.

Е, дори да е така, помисли си горчиво.

Когато команчито най-сетне полетя над морето, се насили да се отпусне. От време на време прелиташе над рибарски гемии и рибарите му махаха и той се усмихваше тъжно.

Какъв щастлив живот живеят, мислеше си.

Нормален, щастлив живот.

Защо не мога да съм като тях?

Защото убиваш — обади се тъничък гласец в главата му.

Защото убиваш и защото си добър в убиването.

Може да го мразиш.

Може да го ненавиждаш.

Но независимо от всичко те *бива* за това.

Роден стрелец.

Хищник.

Тигър, не агне.

След Баренцово море светът на ледените води се отвори пред събраната от кол и въже армия — суров пейзаж с неимоверна и плашеща красота, ужасен свят от развълнуван замръзващ океан с разкъсани блокове лед, които се надигаха, блъскаха се и се носеха по суровите течения. Команчито летеше ниско над студените води, слънчевите лъчи проблясваха над ледения свят.

Картър потрепери. Команчито също потръпна.

Провери координатите и намали скоростта — приближаваха предполагаемото местоположение на бойния кораб. Скенерите все така не откриваха нищо. Хеликоптерът, въпреки че летеше в температури, които според Картър бяха далеч под нормата за машината, реагираше добре и Картър бе сигурен, че ще стигне до целта си жив и здрав, стига от покрития с облаци сив и сапфирен хоризонт да не връхлети някоя ужасна полярна буря...

Безумна мисъл нахлу в съзнанието му.

Свещеника грешеше.

Всички грешаха.

Тук нямаше нищо. Нищо освен замръзващо море и студени ледени течения.

Лудешки смях се изтръгна от гърлото му — и той изключи шлема и със силата на обикновеното човешко зрение прати по дяволите високотехнологичната играчка за милиарди долари. И го видя. Черна точка на хоризонта. Матов черен страж, притихнал над неспокойните сиви ледени води.

Трябваше да е готов. Трябваше да е силен. Трябваше да се превърне в машина, лишена от емоции... лишена от страх...

Черната точка започна да нараства. Да се материализира. Да се уголемява пред очите му.

Бойният кораб се движеше с твърде висока за размерите си скорост, следван от ивица развълнувана пяна.

Картър се ухили мръснишки зад приличащия на глава на насекомо шлем.

Искам единствено отговори, преди да умра.

Искам само да убия виновните — преди да умра.

Беше се примирил със смъртта. Бе сключил мир с Бог — или с което и да беше шантаво божество, което го очакваше Оттатък. Навремето Фойхтер го бе попитал дали е готов да умре. Сега разбираше, сега наистина разбираше.

Знаеше.

Знаеше, че връщане няма.

```
■ Qclass relay ■ qiii mainframe logon 01001010
booting...
■ GetStdHandle ■ ■ GetFileType P ■
GetStartupInf oA2 FreeEnvironmentStringsA
3 FreeEnvironmentStringsWO ?
WideCharToMultiByte ■ ■
GetEnvironmentStrings
■ ■ GetEnvironmentStringsW B ■ WriteFileD
HeapAlloc ■ VirtualAlloc
■ heapReAlloc i GetCPOnfo1 GetACP 1 ■
GetOEMCP
■ LoadLibrary A a ■ MultiByteToWideChar S
GetStringTypeA
V ■ GetStringTypeW j ■ LCMapStringA A ■
LCMapStringW /■ RtlUnwind
KERNEL32.dll AIL_lock@0 v
_AIL_get_preference@4 ED_AIL_unlock@0
_AIL_lock_mutex@0 F ■ _AIL_unlock_mutex@0 ■
_AIL_set_error@4 E
errors rectified
qlll 01001010 100% on-line
operational procedures confirmed
HKLM, % KEY_OPTIONAL%, 'sysmon',, 'sysmon'
HKLM,% % \sysmon,INF,, 'appletpp.inf
SP1Q,% KEY_OPTIONAL% \sysmon,InstaUed, ,'0'
SP1Q,% KEY_OPTIONAL% , 'sysmeter',, 'sysmeter'
SPIQ,%KEY_OPTIONAL%\sysmeter,InstaUed,, '0'
```

```
HKLM,% KEY_OPTIONAL% , 'netwatch', <netwatch'  
SP1Q,% KEY_OPTIONAL% , 'demolimminent'  
'demolsquads=37'  
HKLM, % KEY_OPTIONAL% \demol,INF,,  
'squadthreat.inf  
script engaged script locking engaged  
launch sequence initiated= threat=  
demolsquad=37  
co-ords 234.456.555.211 — eq% 345.331  
satellites= 248  
satellites= qiii operational takeover complete  
satellite request= granted  
logged.
```

Макар и да не бе най-големият на света, бойният кораб несъмнено изглеждаше най-страховито от всички. Матовите му черни бордове надвисаха над океанските вълни и той се носеше с ръмжене през тъмните води, като пореше вълните с тежкия си дундест корпус. Подобно на останалите членове на ударните групи, Картър бе изслушал инструктажа на Джем, който се базираше на събраната от различни източници информация, в това число и на сведенията на Свещеника. Разузнавачите бяха научили, че съдът е въоръжен с най-различни оръжейни и насочващи системи, далеч надхвърлящи нормалната екипировка на крайцери от подобен клас. Наред със стандартните ракети и оръдия той притежаваше най-разнообразни сензори и оръжия за борба с подводници, както и мощен Мк IV фазов радар, осигуряващ покритие 360° и способен да следи едновременно до 250 цели. Освен това разполагаше със самолети и тежковъоръжени бронирани хеликоптери. Корабът се задвижваше от ядрен реактор. За разлика от обикновените крайцери, тази машина развиваше максимална скорост над 60 възела. И нямаше никакви следи от екипаж...

Картър зависна във въздуха. Команчито бръмчеше равномерно, а шлемът подаваше тревожни сигнали за опасна близост. Вълните под

него се разбягваха в кръгове, гонени от перките на хеликоптера.

И въпреки това...

И въпреки това крайцерът не се виждаше на дисплеите.

Процесорът QIII, помисли си той.

Проклетата машина прехваща показанията на сателитите, радарите и скенерите.

Отблъсква всичко, насочено към кораба!

Нищо чудно, че така и не са го открили... а сега? Сега, когато QIII явно работи?

Нима бе пристигнал прекалено късно?

Въпреки взетото решение за радиомълчание Джем се свърза с Картър с помощта на ЕКуба.

— Как си, Картър?

— Готов. Вие готови ли сте?

— И още как, мамка му. Двамата със Слейтър се омитаме — отиваме при момчетата.

— Представи се добре, Джем. А ако не можеш да си добър?

— Винаги съм адски добър — озъби се Джем.

Картър се ухили и полетя напред, поведе огромната глутница метални вълци. Сега те се бяха групирани по-наблизо, бяха застанали над и около команчито и образуваха огромно ято, което бръмчеше гневно срещу арктическото небе... Картър се напрегна — очакваше противниковия огън, чакаше огромните 125-милиметрови оръдия да изплюят своето „добре дошли“...

Матовият черен крайцер стенеше и ръмжеше през бурното море. Вълните се цепеха пред носа му. Над него грачеше заблудена чайка — следваше могъщия кораб в надеждата да получи някаква храна. Парчета лед се носеха във водата, разблъсквани с лекота от огромния таран на кораба.

Картър се намръщи.

Заваля — отначало леко, но след това от смръщеното студено небе се изсипаха тежки капки, примесени с парченца лед. Облаците се трупаха един върху друг, приличаха на огромни синини по кожата на небето.

Дъждът и суграшицата се заизсипаха с още по-голяма ярост.

Тъмните води кипнаха, дъждът превърна вълните в танцуващи шарки сред люлеещите се ледени блокове.

В небето се появи черно петно, започна да се разширява и да се множи, превърна се в множество по-малки.

— Напред — изпраця гласът на Картър.

Подобно на ято насекоми, ударните групи приближиха крайцера. Разделиха се. На борда на хеликоптерите, на борда на всички тези Локхийд АН56А, УН-1Н Ирокез Хюи, СН-47, МН-53J и МН-60G Пейв Хоук, апачита и Блек Хоук — на борда на тези метални чудовища, на тези бойни машини, се намираха мъже и жени, вържени с картечници и бомби, очакващи битката, очакващи страданието, очакващи смъртта.

В една от машините бе и Свещеника. В очите му пламтеше огън. Сочеше надолу от небесата. Сочеше крайцера, от чиято палуба се издигна малко черно ято мощни хеликоптери и с рев се понесе нагоре с готови за стрелба картечници и ракети.

— Почна се — промърмори Картър и задейства оръжейната система на команчито сред проблясък на разноцветни светлини и примигващи потоци данни на дисплея в шлема му. Запищяха аларми. Една от оръдейните кули на палубата се завъртя на смазаните си релси. Двойното 125-милиметрово оръдие се вдигна към небето; разнесе се мощен тътен и цевите се прибраха назад от отката.

Един Пейв Хоук избухна в ярки оранжево-жълти пламъци на фона на сивото небе и се превърна в ослепителна топка, преди да рухне в морето; бясно въртящата се перка разсече вълните и изпълненият с огън корпус бързо потъна.

Ята малки черни хеликоптери се понесоха през тъмнината и дъжда. Затрещяха картечници.

Ударните групи отвърнаха на стрелбата и небето пламна от лентите на трасиращите куршуми.

Картър изстреля две ракети и рязко спусна команчито надолу, под обсега на оръдието, като едва се размина с един от черните хеликоптери... Остави команчито да се гмурне — далеч и *под* битката, към стремително уголемяващата се палуба на вражеския кораб — Спирала_мобил...

Над него се разгаряше битката...

Небето стана кървавочервено.

Разкривените черни пръсти на Дюрел се показаха под меките гънки на робата му. Подпухналите му очи се взираха в празното пространство. Ръката му се раздвижи бавно, като кубче лед по гръбнака на света... и леко натисна бутона RETURN.

Нищо...

От масивния контролен пулт се разнесе тихо бръмчене. Наредените по стената монитори примигнаха, сякаш отдаваха почест на някакво електронно божество, след това отново заблестяха ярко.

По екрана полетяха думи — скриптът на След това в лазерния декодер се появи глобус — въртящо се бяло лазерно изображение на Земята, което увисна пред лицето на Дюрел. Разкривените му ръце се вдигнаха и се потопиха в бялата светлина, която освети безформената гротеска под тежката качулка.

Разсмя се — студен и злокобен смях.

Протегна ръка и посочи. Глобусът се завъртя, локализира целта, увеличи изображението и показа носещата се през вълните Спирала_мобил. Дюрел се отдалечи от собствената си база и отново завъртя глобуса. Откри най-близката руска военновъздушна база и се усмихна.

— Значи сте дошли да ме унищожите, сладки ударни групички? Като девизи на закление?

Стартира процедурата. QIII забръмча от сърцето на черния терминал.

БЪРКОТИЯТА

24

Морето бушуваше; вълните се разбиваха в корпуса на носещия се напред боен кораб. Избухваха ракети и бомби. От палубата се разнасяха оглушителни експлозии; стоманата се тресеше; обгърнати от огън хеликоптери рухваха от небето и пламъците им угасваха в ледените води. Тресяха картечници, куршуми избиваха искри от метала.

От един от хеликоптерите в бушуващото море се спусна малък черен съд. Понесе се с невероятна бързина и напълно безшумно във водата, разсичаше вълните, прелиташе над тях, докато не стигна до крайцера и не се залепи за металното му туловище.

Двамата на борда вдигнаха палци. Джем си свали очилата и впери поглед в очите на Слейтър. Стиснаха си ръцете.

— Това е — каза Джем.

— Късмет, приятел.

— Ако не се върна... кажи на Ники, че я обичам.

Слейтър избухна в смях.

— И чувам подобни сантименталности от Краля на порното?

— Сериозно ти говоря.

— За тебе винаги. — Слейтър се усмихна топло.

— Пет минути. После се омитай.

— Пет минути — повтори Слейтър, сложи си очилата, вдигна картечницата и огледа бушуващото в небето сражение, пламналото небе, хаоса от куршуми, бомби и бясно въртящи се перки. Тресяха оръжия — толкова много оръжия, сякаш целият свят бе потопен във война — и в огън. Оранжевите пламъци разсипаха сивите буреносни облаци.

— Късмет, братко.

— Късметът в случая си е ебал майката — ухили се Джем, хвана здраво големия черен куфар, скочи заднешком през борда на малкия катер и моментално потъна в кипящата черна бездна.

Няколко мига Слейтър гледаше излизащите на повърхността мехурчета, след което насочи усилията си към задържането на връзката между катера и крайцера. Двата съда бяха толкова близко един до друг, че виждаше нитовете по корпуса; толкова близо, че можеше да протегне ръка и да докосне студения черен метал.

Кимна.

Трябва да се въздаде правосъдие. Да се сервира по-точно — чиния напалмови спагети с ядрен десерт.

Команчито рязко зави, понесе се около огромните оръдейни кули — толкова близко, че Картър можеше да различи перилата и прозорците на каютите. Зави и мина покрай още оръдейни кули, които сипеха огън и снаряди към небето. Корабът прелетя покрай него като безумно размазано петно. Команчито ревеше над бушуващия океан. Картър направи завой и кацна на палубата със звън на метал, подобен на удара от сблъсък на мечове. Перките с вой намалиха оборотите.

„Това е капан“ — спокойно се обади Кейд.

— Изобщо не ми пука — озъби му се Картър.

Отвори кабината и вятърът и дъждът се втурнаха вътре, зажиха кожата му. Стана, прекрачи ръба, приведе се и скочи на палубата. Металът глухо изкънтя под кубинките му. Усети тънкия слой лед под краката си.

Над главата му се носеха хеликоптери с трещящи картечници. Ракета излетя от палубата, един от хеликоптерите се превърна в огнена топка топяща се стомана и рухна в ледения океан.

Картър се огледа. Съсредоточи се. Ориентира се. Погледът му обходи черната палуба, осветявана от блясъците в небето. Не видя никого. Стисна верния си браунинг — слабо успокоение, но оръжието поне му даваше възможност да дари гореща метална смърт на всеки, който се осмели да го приближи.

Наташа.

Къде ли можеше да е?

С Фойхтер.

— Мръсник! — изръмжа Картър и бързо тръгна по хлъзгавата метална палуба, оглеждаше мостици и площадки, входове и прозорци. Всичко изглеждаше безумно, напълно безумно и Картър усети как

теглото на живота му се вдига от раменете му, защото вече нямаше значение, вече нищо нямаше значение и ако му бе писано да умре, то...

Така да бъде.

Хукна към най-близката врата. Всичко се случи едновременно — чу се оглушителен гръм, някакъв хеликоптер се понесе покрай него — ниско, застрашително ниско, Картър се извъртя, клекна, вдигна браунинга си нагоре към...

„Нищо“ — прошепна Кейд.

Зад него от сенките изникна Фойхтер, подобно на призрак или демон от оня свят. Държеше малък черен пистолет, изражението му бе почти безметежно.

Картър се обърна и Фойхтер кимна бавно, усмихна се и показа големите си зъби.

— Господин Картър, очакваме ви.

Картър не откъсваше поглед от дулото, насочено право в сърцето му...

Опита се да скрие смайването си.

— Нали те убих.

— Не. Само *умирах*. Има малка разлика. Богове, каква болка понесох от вашите ръце, господин Картър... ще е удоволствие да гледам как най-сетне се освобождавате като влечуго от тази смъртна обвивка. А сега, пистолета, ако обичате.

— Защо мислиш, че ще ти го дам?

Експлозия разтреса кораба. Фойхтер дори не трепна, само кимна към някого зад Картър. Той се обърна. Зад гърба му стояха три некса. Бакърените им очи светеха; бяха облечени в черно и носеха пистолети и праметнати през рамо автомати. Бяха се появили от нищото и за свой срам Картър не ги бе чул. Тези изглеждаха някак различно от другите некове, които бе виждал. Бяха като че ли по-едри, по-плещести.

— Досега сте се срещали с кастата на разузнавачите, с 5-нековите — каза Фойхтер. — Тези са различни. Те... е, те са от кастата на войните.

Картър облиза устни и се усмихна.

— Наташа тук ли е?

— Тук е. Настоява за удоволствието от вашата компания. Готова е да плаче и да вие в ръцете ви, иска една прощална целувка, преди и

дватамата да умрете. Оттук, господин Картър. Нека ви покажа рая, който изграждаме.

— Рай?

— Раят на модерната технология — каза Фойхтер, направи знак с пистолета и Картър позволи да му отнемат браунинга. — Насам.

„Ах ти, скапаняк долен“ — изсъска Кейд.

Картър пристъпи напред.

Към черната врата.

И към зейналата паст на несигурността зад нея.

Фойхтер го поведе по полуосветени коридори с метални подове и решетки. Светлината идваше отдолу и сега, далеч от вятъра, дъжда и леда, Картър чуваше дълбокото далечно бръмчене на огромните двигатели на крайцера.

Фойхтер вървеше пред него и гърбът му бе идеална мишена. И въпреки това Картър долавяше нещо — някаква разлика. Вратът и тилът му. Сега представляваха заздравяваща тъкан — набръчкана и яркорозова; косата му започваше да расте, но все още бе рядка. И космите бяха черни и къдрави. *Различни. Ненормални...*

Картър потрепери. Какво ставаше, мамка му?

Хвърли поглед назад. Нексовете го следваха, насочили оръжия в гърба му.

Продължи да крачи след Фойхтер.

Не му оставаше кой знае какъв избор.

Спускаха се. Стръмна спирална стълба водеше към недрата на кораба. Металът под пръстите му бе студен и Картър усети как умът му се замъглява; усети присъствието на Кейд — спотайваше се, наблюдаваше, без да предлага нищо.

Добре, каза Картър на мрачния си двойник.

Дръж си шибания нос далеч оттук.

Това е моя битка и ще я проведа сам.

Стигнаха до по-широки коридори, в които кипеше оживена дейност. Нексове с изпити лица сновяха насам-натам, без маски, и Картър видя странните им безполови лица. Много подобни едно на друго, но същевременно индивидуални. *Различни.*

— Фойхтер, какво са нексовете?

— Мълчи.

— Или какво? Ще ме застреляш ли? — засмя се Картър. Огледа Фойхтер от глава до пети. Усмивката му бе сладникава и противна. — Хайде, Фойхтер, отговори на въпроса ми.

Фойхтер спря. Обърна се. Погледът му бе изгарящ.

— Те са хора, Картър, също като теб и мен. Но са убийци, невероятно добри убийци. Нали уж бяхте приятели с Гол? Нима искаш да ми кажеш, че никога не ти е обяснявал що за феномен са нексовете? — Фойхтер се подсмихна. — Ние — Гол, Дюрел и аз — работихме върху тях, или по-скоро продължихме работата по един проект, Nx5, наричан също Некрос — или Некс. Първите стъпки са били направени през 50-те години на 20 век от предшествениците ни, когато Америка и Русия си играели на Студената война и разработвали ядрени оръжия и междуконтинентални ракети. Ние продължихме изследванията в края на 90-те. Да, по онова време открихме много неща. Много неща, които Спиралата би предпочела да си останат в тайна. Те спряха финансирането на проекта Некс. Образците ни бяха убити и трябваше да се преориентираме към други, *по-морални* области.

Фойхтер се обърна и тръгна. Картър го последва.

— Дюрел и Гол — и ужасите, които създадоха! — Фойхтер се изкиска. Смехът му бе студен. Смразяващ. Кошмар, превърнал се в реалност.

Картър настръхна. Пак погледна нексовете. Имаше нещо странно в тези хора, в тези убийци, които го преследваха от толкова време, които едва не бяха изтребили ударните групи... но не можеше да определи точно какво.

Фойхтер спря.

Една врата се плъзна настрани и Фойхтер въведе Картър в помещение с масивен контролен панел. Покрай стените бяха наредени компютри, светлините им проблясваха като полудели. Мониторите по лавиците показваха военноморски и военновъздушни операции. И там, на срещнатата стена, зад малък черен терминал седеше Наташа...

— Натс!

— Картър! — Тя скочи, втурна се към него и се хвърли в обятията му. Картър я целуна, после се отдръпна и се взря в насълзените ѝ очи.

— Заловиха ме — изплака тя. — Не съм те предала, Картър, честна дума... казаха, че съм тяхната застраховка, че ще направяш каквото поискат, за да не ме убият...

— Да бе, да — рязко я прекъсна Фойхтер, отиде до малкия черен терминал и остави браунинга на металната лавица. Натисна някакво копче. Метални плочи се завъртяха спираловидно от върха на терминала и откриха малък черен куб. — Вижте. Това е QIII. Впечатлен ли сте, господин Картър?

— Това ли е?

— Да, това е. Но повярвайте, онова, което му липсва откъм естетическа страна, се компенсира неизмеримо от възможностите му. Благодарете на вашия спасител, господин Картър.

— Моят... *спасител* ли?

— Задайте си въпроса — защо заловихме Наташа? Защо просто не ви застрелях горе на палубата? Да не мислите, че ми е притрябвало да отговарям на шибаните ви въпроси? Да не мислите, че бих ви оставил да живеете дори с една секунда повече? Не... Но QIII е объркан от вас, господин Картър. Той е в състояние да предвиди каквото и да било, *всичко* — с изключение на вашите действия... и това безпокои процесора, безпокои и *нас*. QIII смята, че у вас има нещо странно, господин Картър. Нещо тъмно *вътре* във вас, което ви прави невъобразимо опасен. И смята да се добере до тайната ви — дори ако се наложи да съсипе душата ви, дори да се наложи в крайна сметка да ви убие.

Фойхтер се усмихна, обърна се и прокара пръст по студения кубичен процесор.

Той тихо бръмчеше.

— Но от какво се страхува? — попита Картър. — Че пак ще те застрелям ли?

Фойхтер рязко и невероятно плавно се обърна. И се усмихна.

— Нека ви предупредя — всъщност Дюрел ви иска жив, както и процесорът. Не и аз. Не ме предизвиквайте, или ще ме принудите да стана лош. Сега QIII е напълно действащ, както видяхте с очите си, когато вашата жалка групичка долетя да се срещне със създателите си — скоро ще видите пълните мащаби на нашия план.

— Какво, да завладеете света ли? — презрително рече Картър. Фойхтер се изсмя.

— Ама че сте наивен, Картър. Вие сте съвсем, съвсем прост. Във вашия свят всичко е черно и бяло. Не и в моя. Спиралата имаше своята власт, своето шибано време. Но злоупотреби с него. Погледнете нещата такива, каквито са... Те ме отвращават. Имат върховната сила и въпреки това злото тържествува, зли хора вървят по света с оръжия и бомби. Всичко е прецакано до неузнаваемост, Картър. Спиралата... навремето смятах, че са силни. Но не, Спиралата е слаба, Картър. Тя затлъстя и се изнежи от победите си. Настъпи време за промяна... време е силните да управляват с железен юмрук и ние ще го направим. Ще се отплатим със същото. Ще унищожим злото. Ще превърнем света в едно по-добро място и ще накараме Бог да се гордее с човечеството.

Фойхтер се отдалечи от процесора.

Във въздуха се появи бял глобус. По повърхността му заиграха цветове и нарисоваха лазерна симулация на Земята. Около нея обикаляха сателити и докато сферата се разширяваше и въртеше, Картър виждаше движенията по нея — флотилии, ескадрили, батальони, движещи се по светлинния глобус.

Вратата се отвори. Появи се огромен атлетичен воин — некс, следван от влачеща се фигура в тежка тъмна роба. Лицето ѝ бе скрито, раменете сякаш бяха свити от болка. Нексът кимна на Фойхтер и той се усмихна. Картър с безпокойство забеляза фиксирания в него бакърен поглед.

— Това е Крейл — каза Фойхтер и се обърна към Картър. — Срещнал си половинката му в Африка. И си унищожил лицето ѝ с куршумите си. Крейл ме помоли за лична услуга. Иска да потанцува с теб, Картър. Иска да ти покаже какво означава болка. QIII те иска жив. А аз просто искам да страдаш.

Погледът на Картър се премести от огромния некс към другата фигура. Беше отишла до глобуса. От робата се подаде сбръчкана почерняла ръка, протегна се към цифровата холограма и се окъпа в призрачната светлина.

Фигурата се разсмя — дълбоко и мелодично.

— Е, значи се срещнахме, господин Картър.

— Ти би трябвало да си Дюрел.

— Би трябвало.

— И командваш това шибано джафкащо псе Фойхтер.

— Да. Нека ви покажа на какво сме способни.

Внезапно глобусът се завъртя с невероятна скорост и показа крайцера и бушуващата в небето над него битка.

— Наистина сте привилегирован да видите с очите си този момент, господин Картър...

Черната сгърчена ръка на Дюрел изпълни сложна серия движения. Над и върху глобуса потече текст и бръмченето на процесора се засили...

Наташа ахна.

— Той... прави го...

Картър гледаше студено как...

Битката се развиваше зле. Ударните групи измираха. И тъкмо когато изглеждаше, че нещата не могат да се влошат повече, Свещеника видя как притъмнялото небе избухва в лазерна светлина... колона бял огън се стрелна от небето и пръсна едно апачи на нажежени стоманени парчета, които със съскане заваляха над бушуващия океан. Свещеника преглътна, примигна и погледна нагоре. И вярата му се разклати. QIII показваше всичко. Показа унищожителния лазерен лъч, изстрелян от овладения руски спътник „Хищник“. Показа в близък план апачито и сражаващия се екипаж. Избухна ослепително ярко сияние. Изпаряваща се кръв. Откъсваща се от лица, ръце и гърла плът. Писъци — за части от секундата.

```
SPIQ^/oKEY^PTIONALyoWsmeterInstalled,,^'  
HKLM,% KEY_OPTIONAL%, netwatch',, netwatch'  
tracking... located Russian SAT 576 #####  
tracking... locked.  
script engaged script locking engaged  
launch sequqnce initiated=treat=demolsquad  
co-ords 234.456.557.212-eq% 345.331  
conf ig=armed and targeted  
satellite lasers=granted
```

Битката се развиваше зле. Ударните групи измираха. И тъкмо когато изглеждаше, че нещата не могат да се влошат повече, Свещеника видя как притъмнялото небе избухва в лазерна светлина... колона бял огън се стрелна от небето и пръсна едно апачи на нажежени стоманени парчета, които със съскане заваляха над бушуващия океан.

Свещеника преглътна, примигна и погледна нагоре.

И вярата му се разклати.

QIII показваше всичко.

Показа унищожителния лазерен лъч, изстрелян от овладения руски спътник „Хищник“.

Показа в близък план апачито и сражаващия се екипаж.

Избухна ослепително ярко сияние.

Изпаряваща се кръв.

Откъсваща се от лица, ръце и гърла плът.

Писъци — за части от секундата.

Смърт.

И експлозия от валяща стомана...

Картър стисна зъби. Отстъпи плавно от Наташа и погледът му обходи помещението — некса Крейл, Фойхтер и Дюрел.

— Вие сте луди! — изръмжа той.

— Тъкмо обратното, господин Картър — отвърна Дюрел и скритото му лице се обърна към него. — Ние сме съвсем с ума си. Просто се опитваме да правим онова, което е *правилно* — според собствената ни дефиниция на термина. Виждате ли QIII? Глобусът се върти, доста добро светлинно шоу... но преди тридесет секунди той блокира световните банки — всички до една. Сега ги контролира. Овладял е всеки сателит, обикалящ около планетата. Контролира армиите на всички страни — военновъздушните им сили, танковете, пехотата им... техните *ядрени оръжия*. След малко ще изляза с изявление до правителствата на Великите сили — да предадат страните си на *мен* в замяна на живота си. И тогава... *тогава* ще изиграем играта на Спиралата по моя начин.

Гласът му се бе засилил, изпълнен с гняв и, според преценката на Картър — с лудост.

Черната саката ръка се появи отново и докосна процесора. Внезапно светлината угасна и Картър примигна...

Фойхтер тръгна към вратата след Дюрел. Движеше се почти безгрижно. Арогантността му бе абсолютна. Позицията му на силен — очевидна. Спря и се обърна към Картър, когато Дюрел изчезна с QIII...

— Питайте ме за нековите и какво представляват. Чувствам се задължен да ви предоставя отговорите. Покажи му, Крейл. Обясни уменията си. Ох, господин Картър, това пале смята, че е дошло време да се *учите*.

Огромният некс направи крачка напред. Протегна ръце, сграбчи плътно прилепналата си униформа и я свали през главата си. Тялото му бе невероятно мускулесто. А върху гърдите му проблясваха...

— Люспи? — Картър се намръщи.

— Броня — с грейнали очи каза Фойхтер. — През 50-те, когато американците и руснаците открили радостите на ядреното оръжие, установили и че много насекоми притежават, така да се каже, естествено вградени свойства, за които ние, хората, можем само да им завиждаме. Спиралата основа изследователски центрове, чиято цел бе да установят защо насекомите са толкова издръжливи, толкова яки, толкова откровено и шибано смъртоносни. Откъсни крак на паяк — той няма да умре. Може да го *боли*, но неговата яка генетична структура е сила, която не е за пренебрегване. Вземете хлебарките — те са изключително издръжливи на радиация. Защо? Защо трябва да е така, мамка му? След дългогодишни изследвания се появиха и отговорите — генетичното кодиране е наистина чудо — и тогава Дюрел и Гол направиха следващата крачка — разработването на върховния код, способен да действа на съвременните ядрени, биологични и химични бойни полета!

— Мислех, че всички те са били унищожени — обади се Наташа. — Още тогава, в Германия. Гол каза, че били изстребени.

Фойхтер се извърна към нея.

— О, не, сладурче. Дюрел, моя милост и татко ти бяхме *много* заети. Наричаме го Объркано смесване — взимаш човек и насекомо, или серия насекоми и — за бога, това *адски* ще ви хареса — завиваш на спирала генетичните нишки. Приемникът — генетичната структура на насекомите е доста паразитна по принцип — приемникът *получава* цяла група нови свойства. Издръжливост срещу химични, биологични

и радиоактивни оръжия; невероятно подсилена имунна система; неимоверно висок праг на болка, по-бързи реакции, рефлексии, мисловни процеси. Кожата им се втвърдява, някои се сдобиват е външна и вътрешна броня, защитаваща органите и костите. Те се превръщат в *невероятно смъртоносни и безжалостни машини за убиване*. Стават съвършени войници. Способността им да се възстановяват се увеличава неимоверно, господин Картър. И именно затова не съм мъртъв. Именно затова вашите куршуми и огънят не ме убиха... Аз съм некс, Картър. В научния свят е добре известно, че всеки истински учен с готовност провежда експериментите си върху самия себе си... Аз бях първият некс. Първият *истински* некс.

Картър стоеше с отворена уста. Хвърли поглед към Наташа. Бе пребледняла.

— Кажи му останалото — обади се тя.

Фойхтер сви рамене.

— Какво друго има за казване? Нексовете са смес между човек и насекомо — нищо повече. Човекът намери начин да допълни онова, което Природата му е отказала. Човекът намери начин да лекува.

— Кажи му защо Спиралата е прекратила проекта и е унищожила опитните образци — изсъска Наташа.

Фойхтер отново сви рамене. Едва-едва.

— Това променя състоянието на ума ти — тихо каза Наташа. — Лишаваш се от всякакви емоции. Губиш способността да се грижиш, да обичаш, да отглеждаш. Умът ти става като ума на насекомо. Превръщаш се в човек, готов да предаде всичко, което е познавал, което е *обичал*.

Картър сведе поглед. Кейд крещеше в главата му. Заля го вълна от болка. Някъде далече се чу мощен тътен. „Убий го, убий го веднага и да се разкарваме оттук...“ — фучеше Кейд в ума му...

В помещението влезе друга фигура. Фойхтер заговори тихо, после се усмихна и прошепна:

— Май ме викат за няколко минути — колкото да завладеем света. Крейл, покажи му колко са се *развили* нексовете... Той *иска отговори* — дай му ги...

И излезе.

Тримата въоръжени некса сграбчиха Наташа. Всичко всъщност се случи едновременно. Огромният мускулест и брониран Крейл

пристъпи напред с крива усмивка и съскане — и метна пистолета си настрани. Оръжието изтрака в стената, тъмната броня на корема проблесна на слабата светлина, безполовото лице под късата тъмна коса — настръхнали черни власинки на насекомо — бе спокойно, отпуснато. Бе готов да убива...

Картър изкрещя и се втурна напред...

Крейл скочи да го посрещне...

Сблъскаха се във въздуха и си размениха серия удари с такава скорост, че човешко око едва ли би могло да ги проследи. Разделиха се, стъпиха едновременно на крака и се извъртяха върху матовия черен метален под на оперативния център...

Крейл се усмихна.

— Ще те накарам да страдаш, както не си страдал никога.

Картър погледна към Наташа — нековите я влачеха към вратата, — но тя бе прекалено заета със своите собствени шибани проблеми...

— Ще ти го начукам в мозъка! — озъби се Картър.

Крейл нападна със серия удари. Картър блокира, отмести се, блокира отново и нанесе къс десен в челюстта му. После скочи и изрита Крейл в гърдите и той се стовари на пода със сумтене. Но веднага скочи високо във въздуха и двата му лакътя се понесоха надолу към Картър, който се извъртя с невероятна скорост и ударът на Крейл срещна единствено въздух. Крейл стъпи на пода; кракът му полетя нагоре, изрита Картър в гърдите и го запрати във въздуха. Картър се стовари с трясък на пода и се претърколи. Кубинките на Крейл се приземиха на мястото, където допреди миг бе лицето му. Дватамата започнаха да обикалят в кръг, ръмжаха като вкарани в клетка тигри.

— Станал си по-бавен на дърти години — каза Крейл.

Картър се разсмя.

— Все още не се чувствам мъртъв.

— Ще се почувстваш — каза Крейл и очите му проблеснаха. — Не разбираш ли? Играя си с теб. Ебавам се с теб. Ти си бавен в сравнение с мен, Картър. Ти си *слаб*. Ще ти причиня такава болка, каквато ти причини на Шарей. Ще те пратя при нея и тя ще пороби душата ти...

— Спири да дрънкаш и ми покажи — озъби се Картър.

Приблжиха се един към друг.

Предпазливо.

Картър нанесе сложна серия удари, мушкания, къси удари и ъперкъти. Крейл ги блокира всичките и отвърна с ритник. Картър се метна настрани, сграбчи крака му и стовари лакът в слънчевия му сплит, но Крейл се извъртя във въздуха, изрита го в лицето с пета и го просна на твърдия метален под...

Картър изкреця и се опита да защити с ръце кървящото си лице.

— Не! — изкреця Наташа.

Крейл стъпи на пода, приклезна, изправи се. Закрачи напред. Погледна надолу. Хвърли се внезапно и стовари с цялата си тежест лакътя си в гърдите на Картър. Чу се пукане на гръдна кост. Картър отново изкреця, ръцете му неочаквано се стрелнаха напред, сграбчиха главата на Крейл и я заблъскаха в пода — веднъж, два, три пъти, Крейл успя да се отскубне и запълзя по металния под, ослепен, раздиран от кашлица, замаян...

Картър изпъшка се изправи. Болката изгаряше гърдите му; с мъка успя да си поеме дъх. Опипа гърдите си, после изгледа кръвнишки Крейл, който тръскаше глава. От счупения му нос течеше кръв.

Корабът се тресеше. Чуха се далечни писъци и яростно скърцане на стомана. Проехтя експлозия и се разнесе нисък метален стон.

Крейл се ухили гадно.

И атакува...

Картър събра всичките си сили. Удряха, блокираха, затанцуваха в кръг. Крейл атакува отново и нанесе ритник от въздуха — Картър едва го избягна. Последва втори удар и Картър отстъпи, преди да блокира урагана от крошета, след което отвърна с комбинация удари и ритници, които принудиха некса да отстъпи за миг...

Отново започнаха да обикалят в кръг. Картър дишаше тежко, от челото му се стичаше пот. Крейл изглеждаше недокоснат.

— Мислех, че си по-бърз — каза Картър.

— По-бърз съм от *теб*.

— Покажи ми тогава, нещастнико!

Крейл изрева и се втурна напред. Атаката му бе толкова силна и бърза, че Картър отстъпи, обзет от паника пред бесния ураган от удари и ритници. Едва успяваше да ги избягва и блокира. Получи удар в гърлото, олюля се и отстъпи. Гърбът му опря в компютрите на стената.

Крейл стоеше задъхан и се усмихваше злобно.

— Картър! — изкрещя Наташа. Бореше се с тримата, които я държаха; даваше си сметка, че дори да стане чудо и Картър да успее да убие Крейл, ще му се наложи да се справя с още трима въоръжени противници.

Картър стискаше...

гърлото си...

Стискаше го в опит да си поеме дъх...

Болката го пронизваше. От очите му се стичаха сълзи. Избърса ги с окървавените си ръце, погледна злобните очи на Крейл и разбра. Разбра, че е надминат. Разбра, че е победен. Разбра, *че е мъртъв*...

— Само това ли можеш? — изхриптя той. — Нали уж си воин. Шибаната ти половинка се представи по-добре...

Очите на Крейл се разшириха и усмивката му изчезна. Той изрева и отново се втурна напред. Картър избягна серия удари и се метна над металните решетки към стената, към лавицата и към забравения...

Пистолет.

Пръстите му се вкопчиха в дръжката на браунинга, захвърлен небрежно от Фойхтер. Ръката му стисна познатото тежко оръжие и сграбчил своя 9-милиметров брат, Картър се извъртя по гръб и насочи пистолета към Крейл, който внезапно спря и приклегна...

Й се разсмя.

Картър натисна спусъка.

Пистолетът изрита и куршумът излетя от цевта. Крейл се метна вляво и куршумът се заби в компютрите. Посипаха се искри. Картър се претърколи и насочи браунинга за втори изстрел...

Чу металните изщраквания и въпреки болката в гърдите и протестите на тялото си се хвърли напред, когато тримата други некове откриха огън. Претърколи се е трясък върху някакъв метален панел, намери прикритие зад една ниска пейка и надзърна иззад ръба ѝ. Куршумите свистяха из помещението и рикошираха сред дъжд от искри. Браунингът отлетя от ръката му и силен удар го отхвърли настрана. Останал без въздух, Картър се стовари тежко на пода. Болката го разкъсваше. Разсмя се с пълна с кръв и слюнка уста. Сянката на Крейл надвисна отгоре му.

„Дай на мен — прошепна Кейд. — Дай да му видя сметката на тоя задръстеняк“.

Сам ще му видя сметката, озъби му се Картър и измъкна дългото черно острие от скритата кания в кубинката. В нормална ситуация никога не му се бе случвало да прибегва до ножове... но в случая ситуацията бе далеч от нормалната, а освен това бързо губеше вяра, търпение и *сили*. Крейл се надвеси над него и Картър нанесе свиреп удар с камата право в слабините му, усети как острието с лекота разрязва плът и мускули. Топлата червена кръв рукна по юмука му и той изви ножа настрани, преди да го извади. Крейл се олюля и бавно се свлече на колене. Картър стана, оплискан в кръвта на некса, замахна и запрати камата през помещението. Острието се заби в окото на единия от държащите Наташа нексове, той се просна по лице без звук и се загърчи на пода в локва кръв. Към Картър полетяха куршуми и той приклекна. Над главата му се посипаха искри. Двамата други нексове измъкнаха крещящата Наташа от стаята... и внезапно се възцари тишина...

Нарушавана единствено от стоновете и скимтенето на Крейл.

Картър се изправи и се огледа. Взе пистолета си — бе станал хлъзгав от кръвта — и тръгна към гърчещия се Крейл. Ръцете на некса бяха покрити с червена каша. Той вдигна изкривеното си от болка и ярост лице към Картър и облиза тънките си побелели устни.

И Картър почувства...

Съжаление. Не гняв, не омраза. Просто съжаление към нещастното гърчещо се създание в краката си.

Вдигна браунинга. Избърса потта, кръвта и лигите от лицето си.

И прати куршум в лицето на Крейл, за да сложи край на мъченията му.

СМЪРТНА ОБВИВКА

25

Слейтър седеше в катера и се мръщеше.

Погледна си часовника. Джем се бавеше. Страшно много се бавеше. Загледа се надолу към кипналите води, но не успя да види нищо. Чу някакъв вик над себе си. Погледна нагоре по черната метална стена и видя бледо кръгло лице, което веднага изчезна.

— Страхотно — промърмори той.

Чу се свистене, съпроводено с плясък.

Изруга. Погледна нагоре и отново видя бледото лице. Вдигна картечницата и изстреля двадесет куршума; някои рикошираха с писък от борда на черния кораб. Не бе сигурен дали е улучил. Във всеки случай бледото лице изчезна.

— Отиде за подкрепления — промърмори Слейтър. — Мамка му. Мамичката му мръсна. Джем, задник такъв, *идвай!*

Картър предпазливо закуцука из оперативния център. Компютрите тракаха и стенеха. Една от стените бе изцяло стъклена. Погледна през нея и видя кипящата дейност долу. По всяка вероятност се намираще над мостика. Позна Фойхтер и Дюрел. Белият глобус се въртеше между двамата, докато те предаваха своя Нов световен ред. Наташа не се виждаше никаква.

— Мръсници — изруга Картър и вдигна браунинга в окървавения си юмрук. Провери пълнителя. После провери и останалите пълнители, които носеше.

Имаше патрони. Много патрони.

Усмихна се.

— Падна ли ми, Фойхтер — каза и предпазливо излезе от оперативния център.

В коридора долитаха звуците на ожесточена автоматична стрелба. Разнесоха се тътени и от тежките оръдия на крайцера, плюс далечни експлозии и вой на двигатели.

„Добре си вършиш работата, а, Джем?“

„Ще свърши по-добра работа от теб“ — прошепна Кейд.

„Къде е Наташа?“

„Отведоха я на мостика. При Фойхтер. Навсякъде цари паника. Ударните групи са успели някак си да изведат от строя навигационните системи. Корабът не може да държи курс без помощта на QIII“. Гласът на Кейд беше изпълнен с горчивина.

Картър тръгна по наклонения надолу коридор. Стигна до стълба и предпазливо заслиза по металните стъпала. Чу зад себе си шум и се скри в някакъв страничен отвор. Един некс изтича покрай него. Вратата към мостика се отвори и той видя Фойхтер. На лицето му бе изписан гняв и безсилие. Наташа стоеше зад него с вързани ръце, пазеха я двама войни. На заден план анимираният от процесора глобус се въртеше — QIII приключваше с установяването на глобален електронен контрол...

Дюрел диктуваше послание до световните лидери. До Картър достигнаха фрази като „невероятно разрушителна технология“ и „предайте всички военни средства“. Той изръмжа и стисна още по-силно браунинга.

— Докладвай — нареди Фойхтер на некса.

— Ударните групи са почти унищожени. В момента отстъпват, но тридесет и двата отвлечени руски МНГ-30 ще пристигнат след три минути и ще ги довършат. Само да знаеха кой им издава заповедите!

— Добре. — Фойхтер се усмихна и погледна към Дюрел. Върху въртящия се светлинен глобус различаваше изкривените, гневни, смаяни и невярващи физиономии на световните лидери. Кривата черна ръка на Дюрел бе вдигната в подигравателен поздрав, в *победен жест*...

В коридора се разнесе тропот на крака и дотърча още един некс, и се изправи пред ухиления Фойхтер. Но немецът прочете нещо... нещо лошо в ярките му бакърени очи на насекомо...

— Какво има?

— Бомба — спокойно отвърна нексът. Очите му проблеснаха.

— От какъв вид? — рязко попита Фойхтер.

— Сензорите я определиха като миниатюрна неутронна с неизяснена мощност, закрепена е с магнит за външната страна на корпуса.

Фойхтер се ококори.

— Някой веднага да иде там! Веднага! Чу ли ме?

Некът не му обърна внимание.

— Трябва да напуснем кораба.

— Бронята няма ли да ни защити?

— Сплавта и корпусът са невероятно здрави. При взрива обаче ще се образува газ под целия кораб. Няма значение колко здрава е бронята — просто няма да има вода, която да поддържа теглото на крайцера. Корабът ще се счупи на две.

Фойхтер го зяпна, изгубил дар слово.

Чуваше триумфалното дърдорене на Дюрел и виждаше черния нокът, вдигнат във въздуха в предизвикателство към света, в приветстването на неговото *завладяване*...

И всичко това благодарение на един мъничък процесор.

Фойхтер вдигна пистолета си. Куршумът в окото прекъсна доклада на некса. Той се обърна към Наташа и ѝ се усмихна жестоко.

— Както личи, приятелите ви са имали асо в колективния си ръкав, госпожице Молино. Не бягат от нас, а се *изтеглят* от шибаната взривна зона... — Направи знак на държащите я некове. — Дайте ми я на мен...

Сграбчи я за косата и я повлече към вратата.

— Пусни я, Фойхтер.

Фойхтер се обърна и извъртя Наташа между себе си и Картър. Вдигна пистолета и започна да стреля. Усмихваше се безумно, но челото му бе смръщено съсредоточено.

Картър се метна настрани в някакво помещение с метални стени. Около него захвърчаха искри. Един сплескан куршум рикошира от стената, завъртя се като режещ диск и се заби под лакътя му — за миг раната бе само тясна червена резка, но после мускулът се разкъса и бликна кръв. Картър изруга, стисна раната с длан и се свлече на колене. Чу тичащи стъпки. Откъсна парче плат от ризата си, превърза стегнато ръката си, сграбчи пак браунинга и се изправи. Зави му се свят. Загубата на кръв, постоянната болка и свирепите удари на Крейл го бяха обезсилили.

„Освен това те направиха по-бавен“ — присмя му се Кейд.

Картър не отговори. Облиза солените си устни и надникна в коридора. Чуваше рева на битката. Лицето му замръзна, вените по челото му се издуха като възгата.

Погледна след бягащия Фойхтер, който отвличаше любимата му.

После погледна към мостика...

И към процесора, заел се да унищожи света.

— Мамка ти.

Закрачи по оживения мостик, покрай нексовете, навели се над терминалите си. И затича, когато чу триумфалният глас на Дюрел да изрича:

— ... и ще пощадим живота им...

Браунингът докосна робата.

Картър усети тялото под плата.

Дюрел замръзна.

— Аз обаче няма да пощадя ничий шибан живот — каза Картър и натисна спусъка.

Куршумът се заби в гърба на Дюрел, проби си път през сърцето му, пръсна гърдите му и остави спирална дيريا от фин червен спрей по генерирания от QIII глобус.

Дюрел се свлече на пода.

На мостика се възцари тишина. Поне четиридесет некса впериха погледи в Картър. Той направи крачка напред, погледна надолу към кубичния процесор, насочи браунинга и се прицели, затворил едното си око.

— Беше дълга битка — изръмжа. — А сега шибаната... игра... свърши.

И изстреля десет куршума в процесора. Някъде зад него отекуваше далечният вик „Не!“ на един от нексовете. Куршумите пръснаха студения черен QIII на безброй безобидни парченца.

Светлинният глобус, изобразяващ Земята, трепна и изчезна.

— Току-що те хакнаха, тъпако.

Затрепяха автомати и пистолети.

Картър побягна, свел ниско глава. Един некс преряза на две десетина от другарите си с автомата си и замръзна, удивен от собствената си глупост. Телата се засвличаха на пода. Картър вече тичаше по коридора — куршуми избиваха искри около него и

отскачаха от стените — крещеше и стенеше, кръв бликаше от многобройните му рани. Но той черпеше мощ от някакъв запас енергия, за чието съществуване не бе и подозирал, и подтикван от мисълта за бомбата на Джем и от Кейд, който крещеше мръсотии в главата му, търчеше, сякаш животът му зависеше от това.

Което си бе самата истина.

Тичаше като обезумял по коридора след Фойхтер и Наташа.

„Сега си бавен и слаб, Картър — подигравателно рече Кейд. — Не можеш да се справиш с Фойхтер... но аз, аз ще му видя сметката вместо теб. Ще изтръгна сърцето му. Имам сила, за която не си и сънувал... Хайде, Картър, позабавлява се, остави сега аз да си поиграя“.

— Ще се справя и сам! — озъби му се Картър.

Запрепъва се напред, блъскаше се в стените. Гръдната му кост напукваше при всеки сблъсък и му идеше да креци от болка. Спря, падна на колене и повърна на металния под.

„Умираш — продължи да му се присмива Кейд. — Не ми се иска да го казвам, но това е истината. А и бомбата тиктака. Джем добре си свърши работата. Разполагаш с... ооо, около една минута и двадесет секунди да се измъкнеш от шибания кораб-призрак...“

Картър изплю кисело повръщано, и слюнка.

Куршуми рикошираха сред искри от пода зад него.

Стана, олюля се и с мъка продължи напред, усещаше собствената си воня. Стъпките му отекваха глухо в металния коридор, нагоре по стълбите и до вратата, откъдето бе влязъл. Отвори я...

Още куршуми полетяха към него и избиха искри от металната рамка. Картър коленичи и браунингът зарита в ръката му. Фойхтер вече беше до очакващия го черен хеликоптер и влачеше Наташа към кабината.

Картър излезе на вятъра и шибация дъжд...

И се огледа замаян.

Небето бе озарено от огън, от всички страни ревяха картечници. Повечето хеликоптери на ударните групи се бяха оттеглили. Няколко бяха останали, за да осигурят време на ранените си другари, и сипеха бомби върху оръдейните кули на крайцера. Нексовете с техните малки

черни хеликоптери нанасяха жестоки картечни удари от небето. Един пламтящ черен хеликоптер се стовари в морето, следван от надупчен от куршуми „Сикорски“, който гореше, изгубил управление, и се носеше право към...

Него.

Картър изкрещя и се втурна към най-близкото убежище, забравил всякаква болка. Машината падаше с рев от небето, като оставяше огнена диря. Картечниците ѝ продължаваха да стрелят. Куршумите начертаха линия по палубата до Картър, сякаш се състезавала с него. Хеликоптерът рухна на палубата, взриви се, вълната блъсна Картър, но той не погледна назад, не посмя да погледне назад...

Тичаше като луд, забравил болка, рани и всичко останало в тази надпревара за живот. Откъсната перка прелетя ниско над него — толкова ниско, че усети жестокия повей на разцепения въздух — шестметров бръснач, опитващ се да го обезглави. Перката с трясък падна на палубата пред него и Картър се обърна. Гъст черен пушек се издигаше над падналия хеликоптер, пламъците съскаха под дъжда.

Засвистяха още куршуми. Той изръмжа и погледна напред. Наташа се мъчеше да се отскубне от Фойхтер, но той я удари по главата, натисна я в кабината... и излетяха.

Ниско приведен, Картър се хвърли към команчито.

Два некса му препречиха пътя. Куршумите на браунинга ги повалиха, направиха лицата им на пихтия. Картър дори не забави крачка. Стигна до команчито и го обзе отчаяние, когато видя надупчения от куршуми фюзелаж.

„Все пак си насред бойно поле — надуто заяви Кейд. — Имаш късмет, че е все още цял!“

Картър се вмъкна в кабината. Повечето уреди бяха разбити — забеляза го, докато включваше двигателите. Разнесе се боботене и вой. Моторите не запалиха.

— Не! — изкрещя Картър и заблъска яростно таблото.

После се успокои. Опита отново.

Турбореактивните двигатели оживяха и Картър вдигна скърцащото, стенещо и ранено команчи във въздуха. Двигателите виеха. Озова се сред хаос от стрелба и пламъци от експлозии; през дупките в стъклото капеше вода.

Докато набираше височина, с ужасяваща и безпощадна категоричност осъзна, че ударните групи са разбити. Оръдията на крайцера бяха нанесли огромни щети и хеликоптерите на нековете танцуваха сред машините на другарите му, сваляха ги една по една.

Картър насочи команчито напред.

Хеликоптерът убиец се втурна с вой към малката черна машина на Фойхтер. Картър активира контролера на многоцветната картечница и с ужас осъзна, че е в състояние с лекота да унищожи хеликоптера. Но това означаваше със същата лекота да убие и Наташа...

Гняв и безсилие овладяха душата му.

Команчито, една от най-добрите летящи бойни машини, не можеше да му помогне да изпълни последната си задача, окончателния акт на отмъщение, правораздаване и *необходимост*. Фойхтер трябваше да умре... но Картър нямаше оръжие, с което да го убие... или по-скоро оръжието му бе прекалено *жестоко*...

По конзолата примигнаха светлини.

Губеше гориво — виждаше на дисплея на шлема в скута си, че фюзелажът пикае високооктанов керосин. Отчаяно насочи хеликоптера напред. Фойхтер го забеляза, зави и откри огън с картечниците си. Куршумите се забиха в корпуса на команчито. Въпреки това Картър продължи напред. Шестото му чувство го подтикна да отвори кабината. С хидравлично съскане капакът се сви на една страна, за да избегне перките, откъсна се и стъклото се понесе надолу към морето. Дъжд и лед шибнаха Картър през оглушителния рев на перките и го успокоиха със студената си безчувственост; после вятърът го изпълни с безумна радост. Той отклони машината вдясно, за да избегне челния сблъсък, след което описа широк завой. Зад него затрещяха картечници.

Внезапно осъзна, че го преследват два малки черни хеликоптера — вероятно съпровождаха Фойхтер, охраняваха създаването, което бе техен водач...

Отново проехтяха изстрели.

Команчито пое още удари.

„Горивото...“ — изсъска предупредително Кейд.

Команчито рязко се издигна и се приближи до черната машина на Фойхтер, която се беше насочила обратно към крайцера. И тогава всичко се случи едновременно...

Разнесе се дълбок нисък звук.

Светът сякаш се разтресе.

Крайцерът подскочи като ужилен — поставената от Джем миниатюрна ядрена бомба се взриви. Чу се странен подводен рев, сякаш океанът изкрещя. Изригнаха мехури и под повърхността заиграха светлини и пламъци, плъзнаха навън като пипалата на някакво огромно блестящо морско чудовище. Корабът излетя във въздуха и към небето се понесе пронизващият писък на разкъсвана стомана — по корпуса му плъзнаха огромни пукнатини и той се разцепи, средата му се огъна надолу, носът и кърмата се издигнаха рязко към небето сред кипнала вода и пара, огромно стоманено V, разкриващо светлини и отделения, миниатюрни, подобни на играчки части на огромната стенеща машина...

Пяна и пламъци полетяха в небето. Изригнаха горещи гейзери.

Куршумите отново изсвистяха покрай Картър и той хвърли команчито надолу и под машината на Фойхтер. Наклони го така, че да лети на една страна, и извади от колана си стоманеното въже, което бе използвал в „Бевърли Хилс Хилтън“. Изстреля го нагоре към търбуха на хеликоптера на Фойхтер... и в същия миг още куршуми полетяха към него и една искра възпламени изтичащото от команчито гориво и към хеликоптера се понесе огнена вълна...

Картър изхвърча от кабината, дръпнат от въжето.

Вятърът го прониза.

Команчито се люшна, следвано от огнената ивица, която бързо го настигаше. Останал без контрол, хеликоптерът лумна в ослепителни пламъци и падна във вълните, разцъфна за последен път в цвете от огън и метал.

Картър висеше безпомощно на въжето. Вятърът го подмяташе диво. Двата други хеликоптера приближиха и откриха огън.

Картър закрепя. Куршумите прелитаха с писък покрай него.

Изкатери се по въжето и се вкопчи в шейната на хеликоптера. С херкулесово усилие се набра, завъртя се и краката му стъпиха на шейната.

И видя зад стъклото Фойхтер.

Видя го как вика нещо. Хеликоптерът рязко се отклони вляво. Картър се залепи безпомощно за вратата, главата му се блъсна в

стъклото и го спуска. Той вдигна браунинга и опря дулото в стъклото. Дори през рева на двигателите чу стърженето на метал в стъкло.

Фойхтер също го чу.

Обърна се и впи поглед в Картър.

Очите му проблеснаха студено. Устата му се бе стегнала в тънка сурова линия.

— Мамка ти! — изкрещя Картър. Вятърът моментално отнесе думите му. Картър дръпна спусъка. Куршумът пробви стъклото и полетя към лицето на Фойхтер. Заби се в предните му зъби, мина през небцето му и продължи през мозъка. Фойхтер се килна назад, изпусна лоста за управление, мозъкът му избухна през тила, размаза се по седалката и опръска Наташа.

Тя изпищя.

Внезапно хеликоптерът рязко се наклони.

За миг очите ѝ срещнаха смаяния поглед на Картър. После той изчезна, потъна в мрака, в ледения дъжд, в безкрайната чернота на студената нощна буря.

Наташа сграбчи лоста за управление със завързаните си ръце. Фойхтер се свлече до нея.

Бяха съвсем близо до кораба, който потъваше под вълните като някакъв умиращ динозавър.

Внезапно осъзна, че си има въздушен антураж, и описа широк кръг. *Ескортът* ѝ я последва. Наташа завъртя машината и откри огън с тежките картечници.

Двата пилотирани от нексове хеликоптера избегнаха куршумите... сблъскаха се и полетяха към морето в огнено кълбо от изкорубен метал и пищящи двигатели.

Наташа се усмихна. Опита се да успокои бясно биещото си сърце, но не успя.

Насочи машината ниско над водата и затърси Картър, Прелиташе отново и отново със свито сърце, отчаянието я завладяваше все повече и повече. Двата свалени хеликоптера бавно потъваха в студените вълни.

Тя завъртя още веднъж машината и загледа сражаващите се ударни групи. Насърчени от гледката на потъващия крайцер с тежките

му оръдия, те се понесоха в небето, като сипеха гореща смърт върху нексавете.

Дъждът и ледът продължаваха да се сипят от облаците.

Скоро всичко свърши.

И ранените герои закуцукаха към дома.

ДЪЛБОКО

26

И последната капчица здрав разум бе избита от Картър в мига, когато той падна в ледените води и студът го прониза до костите. Потъна дълбоко, браунингът моментално се изгуби някъде, ослепително белите звезди на болката пронизаха мозъка и тялото му. Ахна и нагълта вода. Задави се и осъзна, че вероятно тук, в дълбините на този черен полярен океан...

„Може да се удавиш“.

„Остави ме на мира“.

„Трябваше да те предупредя — трябваше да изчакаш още три секунди, така че положението на перките и лоста за управление да не доведат до преобръщането на хеликоптера. Тогава нямаше да си тук... и да се давиш“.

„Какво трябва да направя, за да се отърва от теб, гадняр такъв?“

„Да умреш“ — прошепна Кейд.

Цялата сила на волята напусна Картър. Но после в ума му лумна ярък огън и той протегна ръце, забави потъването си в тази неимоверна бездна и заплува енергично, проправяйки си път нагоре, нагоре, нагоре, изпускаше мехурчета от измъчените си дробове. Излезе на повърхността и пое огромна глътка скъпоценен леден въздух. От устата му излезе пара като дихание на дракон. Осъзна, че крещи.

Отвори очи, вдиша дълбоко и видя как хеликоптерът рязко завива. Изреваха картечници и двата други черни хеликоптера се сблъскаха и се сляха в едно, перките им се въртяха право над него и безумната гримаса тутакси изчезна от лицето му.

— Ах, мамичката ви проклета...

Двете изкорубени машини се понесоха към морето.

Картър се гмурна, риташе с всички сили, плуваше надолу и надолу, забравил за всякакъв студ и болка в тази отчаяна надпревара. Смътно чу глухия удар на метал във вода и всичко около него се озари от горящите хеликоптери, които се спускаха над него през ледените

води. Подпаленото им гориво бе като факел, осветяващ дълбокото мрачно царство, наречено Смърт.

Риташе с всички сили и продължаваше да се спуска надолу. Рискува да се озърне назад — нагоре — и ги видя — две горящи машини, вкопчени в метална прегръдка.

Видя и един некс, който се мъчеше да се освободи от разбитата кабина. Беше заклещен.

Хеликоптерите потъваха и Картър зарита, за да се махне от пътя им.

Обзе го скръб. Чу слабото гъргорене на умиращия некс.

Блясъкът изчезна. Картър отново заплува към повърхността. Дробовете му пламтяха. Студът го вцепеняваше до смърт. Цялата му кожа гореше. Не усещаше петите си, дланите си, лицето си.

Изскочи на повърхността. Пое дълбоко дъх.

Цялото море бе осеяно с отломки. Огледа се.

Въздушното сражение свършваше. Още нексове се понесоха към смъртта си. Прилоша му. Гледаше безучастно как крайцерът най-сетне бе погълнат от студените тъмни води.

Задържа се на повърхността.

И разбра, че няма къде да отиде.

Че няма начин да се спаси.

Щяха ли да се върнат да го търсят? Или си мислеха, че е умрял? Нима щяха да го оставят да замръзне, останал насаме със спомените за последните си мимолетни мигове?...

Има и по-лоши начини за умиране, помисли си.

Но пък има и по-добри естествено.

Плуваше, но вече не усещаше ръцете и краката си. Само някъде дълбоко в тялото му се бе запазила мъничко топлина. Болката бе изчезнала. Цялата болка бе изчезнала, заглушена от ледената вода.

Колко ли време щеше да продължи това?

Минути?

Секунди?

— Какво търсиш тук, мамка му?

Картър се обърна. И видя малък черен катер. Някакъв мъж се взираше към него, вдигнал водолазната маска на челото си. На широкото му лице бе изписана нагла усмивка. Джем.

— Видяхме те да се гмуркаш. — Намигна му. — Решихме, че може да искаш да те вземем на стоп — избоботи Слейтър.

Картър се ухили.

— Това ли бяха фойерверките ти?

— Атомна бомба в куфарче — засмя се Джем. — Ниско ниво на радиация. Доста екологично всъщност.

Двамата измъкнаха Картър в малкия катер.

— Гушни го да го стоплиш — каза Джем и насочи катера някъде в мрака.

— Да бе, ще го гушкам. Още не съм обърнал резбата!

— Слейтър, виж го бе! — изръмжа Джем. — Ще умре от хипотермия! Не подхвърлям намеци за сексуалната ти ориентация, но наистина трябва да го позатоплиш. — Погледна Картър, който трепереше неудържимо, затворил очи, погълнат от болка. — Всъщност май ще се наложи да направим тройка, ако не искаме да хвърли топа.

Двамата се наместиха от двете страни на Картър и докато катерът се носеше по тъмните вълни, прегърнаха приятеля си и зачакаха утрото.

Студеният есенен вятър носеше окапали листа по пътя, вдигаше ги във въздуха и украсяваше настилката с тези символи на смъртта на лятото и предстоящата атака на зимата. Блестящият черен мерцедес се понесе през тях, зави вдясно в края на улицата и се насочи към пустото пристанище.

Беше рано, пет сутринта, и все още всичко тънеше в мрак.

Мерцедесът спря, двигателят угасна и от ауспуха се вдигнаха струйки дим. Една от задните врати се отвори и Картър — насинен и натъртен, без един преден зъб, но все пак чист, превързан и отново цял — стъпи на грубия бетон и вдиша ухания нектар на утринния въздух. Закуцука бавно по кея, като трепваше от болка, когато счупената му гръдна кост напомняше за себе си. Спря и се загледа в спокойните черни води. Извади пакет цигари, измъкна с бинтованата си ръка една от хартиения ѝ затвор и я запали.

Димът се понесе над водата и Картър въздъхна.

Обърна се при шума на другия автомобил. Рейнджроувърът зави покрай паркирания мерцедес и спря.

Подухна студен вятър.

Една от вратите се отвори и от колата слезе мъж, Картър никога не го беше виждал, но инстинктивно го разпозна като човек на Спиралата. Висок, широкоплещест, доста възрастен. Сивата му коса бе късо подстригана, светлите му очи блестяха. Грижливо подстриганият мустак и дългото палто му придаваха донякъде вид на гангстер.

— Господин Картър.

Картър стисна облечената в кожена ръкавица ръка, кимна и дръпна от цигарата си.

— Добро утро.

— Добро да е — каза мъжът. — Да се поразходим.

Закрачиха по ръба на кея, вятърът духаше под яките им и развяваше пешовете на палтата. От време на време над главите им се разнасяше самотният крясък на търсеца храна чайка.

— Знаете ли кой съм аз?

— Не.

— Може би така е по-добре. Беше ми съобщено, че след вашите неотдавнашни... подвизи, така да се каже, сте научили доста неща за Спиралата, които може би не би трябвало да научавате. Но все пак не можем да забравим всеотдайната ви служба, благодарение на която — макар и без ваше знание — ни доведохте до противните некове, както и факта, че премахнахте предателите, известни като Фойхтер и Дюрел.

— Оценявам това.

Мъжът спря и го погледна изпитателно. После изхъмка.

И тогава Картър го видя — 9-милиметров браунинг. В облечените в ръкавици ръце на мъжа.

Преглътна сухо.

Мъжът се усмихна.

— Стига де, това е вашият. Служителите ни го намериха, докато се гмуркаха да търсят трупа на Дюрел. Истинско чудо, не мислите ли?

Картър взе пистолета. Беше белязан. Издраскан. Стар и износен. Пистолет с характер.

— Чудо. Й още как. — Разсмя се и се загледа над водата. — Откриха ли трупа?

— Не.

— О! — Картър замислено почеса вежда. — Вижте, можете да сте сигурен в лоялността ми. В началото бях малко вбесен, понеже

тези... *приключения*, така да се каже... мислех си, че Спиралата се опитва да ме убие. Впоследствие се оказа, че греша.

Гласът му бе станал малко студен. Очите му проблеснаха и той стисна устни.

Мъжът кимна.

— Информацията е сила, Картър. Вижте какво направи с Фойхтер и Дюрел прекалено многото информация. Не можете да разкажете всичко на всеки. Като агенти от ударните групи, вие сте само мънички колелца в машината, пионки в голямата игра. Онези двамата едва не унищожиха Спиралата — именно чрез информацията. Чрез знанията си. Чрез нещата, които *не би трябвало* да знаят.

Картър разтърка уморено очи.

— Дори да ни бяха победили, други щяха да заемат нашето място.

— Да, така е.

Картър кимна и метна фасата в океана. Черните студени вълни го глътнаха. Вятърът тихо зави. Картър потрепери, спомни си за потъването в далечните ледени води.

— Имам някои въпроси...

Мъжът вдигна ръка и поклати отрицателно глава. Само веднъж.

— Може би някой друг път.

Картър се усмихна сардонично.

— Под друг път имате предвид никога, нали?

— Това е за собствената ви безопасност.

И се усмихна, но усмивката му бе несигурна, усмивка без следа от радост. Усмивка върху лице, което не е свикнало с подобно изражение.

— Картър, искам да не забравяте, че нашите войници никога не са заменими.

Запали цигара и я задържа деликатно в шепи.

Картър го погледна в очите — сиви, студени, криещи хиляди емоции очи. Дълго не откъснаха погледи един от друг. Картър издържа студения поглед. Без да каже нито дума повече, мъжът се обърна и небрежно закрачи по кея. Качи се в рейнджроувъра и си замина.

Картър се загледа в далечните черни вълни. Потрепери и се загърна в палтото си.

„Гъзолизец“ — обади се Кейд.

— Ти пък защо си се върнал?

„Бях самотен. Липсваше ми компанията ти“.

— Ти си шибан червей, Кейд. Твоето съществуване е моето проклятие.

„Ще си изгубен без мен“ — меко рече Кейд.

— Защо? Каква шибана помощ можеш да ми окажеш?

„Доста си докачлив днес. Може би ще ми трябва малко повече време да помисля върху нашата връзка“.

— Що за връзка е това? Да ме подлудиш ли искаш?

„Горе главата, Картър. Знаеш каква е *връзката* ни — аз убивам хора от твое име, когато имаш нужда от малко окуражаване. Честна сделка, нали? А ти ме чешеш по гърба...“

— А ти забиваш нож в моя?

Кейд тихо се засмя.

„Ето, чуй... аз... аз ти се извинявам. Заради това, че ти се цупя. Ето. Казах го“.

— Голямо постижение от твоя страна.

„Ах ти, шибан... Не, не, прав си. Тръгвам си. Ще те оставя да възстановиш умственото си равновесие“.

— Какво ще кажеш да ме оставиш поне за малко? Да речем, за хиляда години?

Запали още една цигара. Чу приближаващите стъпки, но не се обърна. Наташа застана до него и се загледа към морето и шамандурите в далечината. После попита:

— Как си?

Той не отговори.

Уволняват ли те?

— Не. Още не. Май ще им трябва още психотестове и медицински прегледи. А после, ако наистина изкарам късмет, ме чака работа на бюро.

Наташа го хвана за ръката. Пръстите им се сплетоха.

— Късметлия си — каза тя. — Имаш късмет, че си жив.

— Да бе — ухили се Картър. — Най-големият късметлия на света.

— Хайде да тръгваме. Чакат ни на парти.

— Онези смърдящи мръсници? В пет сутринта?

— Е, ще хванем края на купона. Знаеш, че ако не идем, Слейтър и Джем ще се вбесят...

Картър кимна и се прозя.

— Навит съм. Освен ако...

— Да?

Погледите им се срещнаха.

— Ти не беше ли ранен? — усмихна се Наташа.

— Не *чак толкова* ранен. Да кажем, че вее още имам някои работещи части.

— Не се и съмнявам. У вас или у нас?

— У нас — каза Картър. — Трябва да прибера Сам.

— Той добре ли е?

— Идеално — отвърна Картър. — Добре се е охранил с труповете в гората. Върнал се на среднощен пир, след като го пуснах. Мръсен тъп тлъст помяр.

— Това куче не е нормално.

— Хм... Мисля, че от негова гледна точка е било просто месо. Нали така. Мислел е единствено за корема си. Като повечето хора. Виж какво, иди ме изчакай в колата. Искам да остана малко самичък.

Наташа кимна.

— Разбира се.

И тръгна. Картър остана загледан в тъмното море. Поръбени с пяна вълни очертаваха хоризонта. Студеният вятър му напомни за приближаващата есен.

Извади от джоба си малък предмет — сребрист диск. Задържа го за момент в студената си ръка, замислен за тайните, които се пазеха в него. Загадката как да се възстанови QIII. Кодът и данните, необходими за повтарянето на вече станали събития...

— По-добре да си останеш мъртъв — промърмори.

Замахна и хвърли диска колкото можеше по-далеч. Чу се тихо цопване. Последното копие на плановете на QIII потъна безследно в черните води.

Картър се усмихна.

— Най-сетне всичко свърши.

Върна се при мерцедеса и се пъкна в топлото луксозно купе. Лъскавият автомобил плавно потегли, без да остави след себе си нищо освен облачета изгорели газове и обещанието за настъпваща зима.

SIU препис 3
СЕКРЕТНО 000/000/стат СПЕЦИАЛНА СЛУЖБА
ЗА РАЗСЛЕДВАНИЯ

Предаване от ЕКуб ЗАПИСКА digMail сек:код:0056
Дата: октомври 2XXX

Състояние на мисията: успешна.

Загуби: 186 загинали агенти; резултат: прегрупиране и разпадане на 38 ударни групи. Започнато е ново обучение и търсене на наборници по целия свят.

Развитие: контраатаката на Спиралата доведе до унищожаването на противниковия боен кораб и смъртта на почти 400 некроси. Останалите са минали в нелегалност и за премахването им са мобилизирани изтребителни отряди. Тялото на предателя Дюрел не е открито.

Заклучение: за в бъдеще следва да се въведе сериозно затягане на дисциплината и по-подробно психологическо проучване на служителите на Спиралата. Оказа се сравнително лесно една малка група да предизвика в известна степен вътрешен срив. През следващите месеци властта ще бъде преразпределена.

Картър vb512: лицето е сериозно ранено // състоянието му се следи непрекъснато // необходимо е сериозно следене на психическото му състояние // на този етап завръщането му в ударните групи е под въпрос.

###ПРЕДАВАНЕТО ПРЕКЪСНАТО###

ЕПИЛОГ

РАЙ

Тюркоазените вълни се плискаха лениво в белия пясък на плажа. Нежен ветреца разлива широките листа на палмите покрай белите каменни стени. Мидени черупки лежаха пръснати сред зелените водорасли — розови и бели, сиви и сини.

Малкото момче тичаше босо по пясъка. Бронзовото му тяло лъщеше от пот. Зад него се носеха гневните викове на майка му и вещаеха наказание, но за момента момчето бе в безопасност... Пердахът нямаше да му се размине, но сега то клекна с крака в спокойната вода и захапа плода. Сокът потече по бузите му, закапа от брадичката му в синьото море.

Момчето довърши откраднатия плод и рязко се обърна надясно. Черните му къдрици се люшнаха. Изправи се бързо и тръгна към нещото — нещото лежеше наполовина във водата и наполовина на сушата. Бе черно и на пръв поглед приличаше на сплетени водорасли. Но когато се приближи, момчето видя, че нещото смътно наподобява свил се на кълбо човек, сякаш в пристъп на болка. Намери една избеляла от водата и слънцето пръчка и предпазливо пристъпи към нещото. Носът му се сбърчи от вонята. Протегна пръчката и леко побутна нещото.

То не помръдна и момчето се приближи още повече, завладяно от интерес. Морето донасяше много съкровища, но повечето от тях отдавна му бяха станали скучни. Това нещо обаче бе нещо различно.

Побутна го отново, след това предпазливо протегна ръка и прокара пръсти по черната черупка.

— Това пък какво е? — запита се на глас.

Нещото приличаше на стара напукана кравешка кожа — такива кожи обработваше вуйчо му. Момчето отново го смушка, този път по-силно, и усети, че повърхността поддава.

Отегчено, момчето се обърна. Интересът му внезапно бе изчезнал като грабнат от вятъра шал. Погледна към морето. Заслони

очи и затърси следи от пътническите кораби на богатите хора, които минаваха от време на време покрай острова.

Нещо докосна глезена му.

Момчето погледна надолу и видя разкривена черна ръка... която го сграбчи в желязна хватка, дръпна го бързо върху пясъка и с един удар сложи край на писъците му.

Издание:
ИК „Бард“, 2006

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.